

БАРБАРА ВИКТОР ЛИПСА НА БОЛКА

Превод от английски: Красимира Матева, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

Годината е 1982-ра. Вече два месеца сраженията между палестинци, ливанци и израелци водят до неописуеми страдания в Ливан. Седнала съм на земята някъде край Сабра Камп и разглеждам новия уокмен на Джо Валъри. Письците на жени и деца се смесват със стенанията на ранени и болни и с бученето на булдозери, изриващи мъртвите. Все още не мога да проумея причината за тази жестока война, въпреки че вече цяла година съм кореспондент на американска телевизионна мрежа в Близкия изток, и при това съм тук точно за да тълкувам тази човешка касапница, каменистите бежански лагери, да правя репортажи за хаоса, който навремето е бил общество, да показвам драмата на човешките същества, които някога са се занимавали с обикновените си житейски проблеми. Всеки ден заставам пред камерата, наобиколена от палестинчета с големи очи; сред купчините от тухли и мазилка, които някога са били техни домове, те ровят с надеждата, да намерят някои от своите вещи.

Добрият ужасен Джо Валъри, тонтехникът на моите актуални репортажи от разкъсаните от войната части на Ливан, внимателно се вслушва в гласа ми, който монотонно изброява точките от гаранционната карта. Настоява да продължавам, дори да говоря по-силно, защото се нуждае от успокоителното действие на думите ми и не иска да чува звуците на болка, мъка и безнадеждност. Когато започвам да чета за доживотната гаранция, вдигам поглед и виждам, че главата на Джо Валъри вече не е на раменете му. Доживотна гаранция — в мига, в който думите излязоха от устата ми, разбрах, че Джо е мъртъв. Това, което доскоро беше главата и вратът му, сега е пръснато на парченца по земята и по бялата ми тениска. Не мога дори да извикам. Не мога да проумея какво се случи току-що.

„Доживотна гаранция“ — повтарям отново и отново, докато нечий ръце ме прихващат под мишниците и ме изправят. Неясен силует в униформа ме отдалечава от Джо Валъри. Свеждам поглед и виждам, че съм покрита с късчета от това, което доскоро беше Джо.

Униформата добива черти — познат израелски генерал ме е хванал здраво и успокоително ме милва по главата. Завирам лице в рамото му, неспособна да мисля за каквото и да било, когато до ушите ми достига вечерният информационен бюлетин. Това ми напомня, че след малко и аз ще трябва да се явя в ефир както съм изцапана с кръв и покрита с останки от Джо. „Вижте какво направихте с моя тонтехник — вие, хората от Америка, вие, които държите на ужасяващите репортажи за страданието с единствената цел да бъде документирана видимата му страна, но никога и за миг не се замислихте върху причините за тази безумна война.“ Уокменът на Джо Валъри е с доживотна гаранция. Защо ли? Чудя се дали той не е направил завещание: „Аз, Джо Валъри, с настоящото завещавам доживотната си гаранция на моята приятелка Маги Зомерс, тъй като животът ми беше прекъснат доста неочаквано край Сабра Камп, а гаранцията важи още четиридесетина години.“

Няколко часа по-късно в бара на бейрутския хотел „Комодор“ се е събрала обичайната група журналисти с намерението да се напият до смърт. Израелският генерал е все още до мен; с него се срещаме от време на време още от самото начало на войната. Ръката на Ави Херцог леко ме обгръща, с рамото си аз усещам докосването му като нещо неопределено, но затова пък болката вътре в мен е достатъчно силна. Неясните гласове около нас внезапно привличат вниманието ми към разговора.

— Чухте ли за Валъри, а? Пръснали му черепа! Случайна противотанкова граната — и край с Джо! — казва някой и щраква с пръсти.

Ави успокоително стиска рамото ми.

Много по-късно, сама, гризейки ноктите си, аз съм вторачила поглед в олющения таван, слабо осветен от мъждукаща крушка, и си припомням своето единствено посещение при психоаналитик. Трийсет от общо петдесетте минути на сеанса протекоха в тишина, която само от време на време бе прекъсвана от сподавените ми хлипания.

— Какво искате от живота, Маги — попита ме накрая психоаналитикът.

— Искам да съм щастлива — отговорих простиичко аз.

Той не се поколеба за миг. Наведе се към мен и каза:

— Не мога да ви обещаю щастие, но ако запазите достойнството си, ви гарантирам поне липса на болка.

ГЛАВА ПЪРВА

Един неделен следобед през юни 1969 г. седемнадесет бели гълъба излетяха от позлатените си клетки в голямата бална зала на хотел „Пиер“. Сватбата ми с Ерик Орнщайн беше не само важно светско събитие — за баща ми тя беше гаранция, че ще продължи да получава ежегодния си хонорар като адвокат на преуспяващата брокерска фирма „Орнщайн и Орнщайн“ на „Уолстрийт“. Баща ми ме поведе под ръка към центъра на отрупаната с цветя зала.

— Усмихни се, Маги — прошепна той, — това струва двайсет хилядарки.

Все още не ми беше простил. Никога не можа да се примири със слабите ми оценки, с червилото, откраднато от магазина, с бременността, която ме принуди да отида до Сан Хуан, с огромните слънчеви очила и якето цвят каки, с участието в демонстрациите срещу войната във Виетнам, както и с протеста ми срещу всичко онова, което ми се случва. Женската клиника в предградието на Сан Турсе и тлъстият лекар, който взимаше по сто долара за освобождаването от нежелан фетус след набързо направен преглед — всички тези спомени продължаваха да бъдат живи.

Все още бяхме в средата на залата, когато баща ми внезапно попита:

— Наистина ли го искаш, Маги?

За миг в мен проблесна надеждата, че ей сега ще завием обратно и той ще ме поведе към изхода, като си дава вид, че нищо не се е случило. Вместо това татко каза, че след известно време, след твърде кратко време, страстта умира; пък и като се има предвид склонността ми към напълняване, по-добре е да се уредя, докато още мога. Човекът, който ми беше дал живот очевидно без благословията на страстта, сега ме водеше към „хупа“^[1], за да ме предаде в ръцете на съпруга — един мъж, който щеше да ми отнеме независимостта, както предчувствах още тогава.

Насочих вниманието си към хупата, защото бях объркана — баща ми беше евреин, майка ми — православна рускиня, бях кръстена в епископална църква, а сега тази хупа. Докато стоях под разкошния балдахин, забелязах, че той не прилича особено на символичен семеен покрив, а по-скоро е най-пищната драперия, която някога съм виждала. Розови клонки с увити около тях бели гирлянди бяха изкусно наредени върху гоблени от седемнадесети век, изобразяващи херувимчета, които пръскат вода в отворените усти на сладострастни девизи.

Всичко това не хармонираше твърде с моя нов семеен дом — четиристайния апартамент на г-н и г-жа Ерик Орнщайн младши, чиято кухня трябваше да служи и за трапезария.

Ерик хвана ръката ми и я стисна. Ръцете на този непознат, чието име вече беше записано в паспорта ми, бяха влажни и лепкави. Вдигнах поглед към него: надявах се да нямаме дъщери, или ако имаме, те да не са с неговия нос. Щеше ми се да изкрещя, че е станала някаква ужасна грешка, но равинът беше вече започнал да говори на иврит. Някой ден бих могла да претендирам, че не съм разбрала какво е казал и следователно договорът ни е невалиден. „Ако знаех, ваша милост, ако бях разбрала, че е завинаги, в никакъв случай не бих стояла там, докато гълъбите пърхат в клетките, а екскрементите им падат в опасна близост с майката на Ерик. И освен това, ваша милост, аз съм член на епископалната църква.“

Сигурно съм изгубила съзнание за известно време, защото внезапно си дадох сметка, че вече всичко е свършено, а равинът говори нещо за съпруга и съпругата. Само преди няколко секунди можех просто да си тръгна, да се извиня на присъстващите и да се възползвам от правото си на свободен избор, но вече беше твърде късно — бях станала „тъжната омъжена лейди“. Може и да не напълнея, но отсега нататък със сигурност ще трябва да съобразявам всяко свое действие с някого си, наречен Ерик Орнщайн. Бях обречена на лишено от страст съществуване.

Едната ръка на Ерик ме обхвана здраво през кръста, а другата започна да се бори с булото ми. Сестра ми Кара се опитваше да му помогне, дърпайки бялата тафта, така че моят съпруг да може да ме целуне както подобава. Предаваше ме собствената ми сестра; омъжена, с едно дете и друго на път. „Злото не идва само“ — мислех си аз, дърпайки се от пъргавите ѝ пръсти.

— Маги — прошепна тя, — осъзнай се, всички чакат да го целунеш.

Влажната уста на Ерик се притисна в моята, но стиснатите ми устни не позволяваха на езика му да проникне вътре.

Присъстващите стояха в очакване. Ненадейно се бях превърнала в актриса и това беше представлението, за което трябваше да получа наградата на Академията; цялата ми кариера зависеше от тази сцена. Тръснах леко глава, така че булото ми падна на земята, а косата ми се разпръсна по гърба като водопад. „Дай на хората това, което искат“ — мислех си аз, докато страстно целувах по устата Ерик, мой съпруг от 35 секунди. Тълпата възликува:

— Още! Искаме още!

Представих си как милиметър по милиметър се измъквам от скъпата сватбена рокля, докато остана напълно гола, с изключение на белия колан, белите дантелени чорапи и белите обувки от шантунг с високи токчета. След това лягам, вдигам върху естрадата краката си с разтворени колене и се вторачвам в гълъбите, летящи неспокойно из голямата бална зала. Сношаваме се под хупата. Гостите не са на себе си и ръкопляскаат в ритъма на тласъците на Ерик вътре в тялото ми.

Фантазиите ми секнаха. Хванати под ръка, ние с Ерик бавно прекосихме залата; косата ми бе в безпорядък, дъщеричката на Кара и някакво непознато дете от страна на семейство Орнщайн държаха шлейфа ми. Чух звук от разпаряне, когато едно от децата настъпи плата, но това беше без значение. Никога повече нямаше да нося тази рокля.

Майка ми вече бе изпълнила мисията си в живота — така, както тя я разбираше. Беше успяла да омъжи дъщерите си за двама нищо неподозиращи богати евреи. Семейство Зомерс бе „забравило“ за кръщенето в „Сейнт Андрю“, беше пропуснало и да спомене, че семейството на майка ми носи вината за смазването на рода Орнщайн в царска Русия, и дори никога не се беше заинтересувало дали всъщност Маги иска да се омъжи за този човек.

Когато най-после излязохме от ритуалната част на залата, камерният оркестър свиреше „Мечтание“ на Шуман. Танцувахме първия си танц като съпрузи, Ерик ме държеше здраво, дишаше тежко в ухото ми и шепнеше:

— Тази вечер ще ти го начукам до мозъка.

Всички наблюдаваха одобрително нашето подобие на танц. Майка с нейните диаманти, татко с ужасната си пура, майката на Ерик с нейните киселини в стомаха, баща му с циничната си похотлива усмивка, и всички приятели — опората на еврейската общност — празнуваха това, което за мен беше кошмарен сън. Присъстваше дори тенис-партньорът на татко, посланикът на Тайланд, който тази година в ООН беше гласувал против Израел; отправената до него покана беше демократичен жест от страна на семейство Зомерс. Другата проява на демократичност беше почетното място в банкетната зала, отредено на любимата ни черна икономка Джонъси.

Присъствах и аз — Маргарет Зомерс, 21-годишна, завършила английска литература в колеж с мечтата да стане журналистка — и танцувах с мъж, който желаше не само тялото ми, но и мозъка ми.

Два дена по-късно ние с Ерик пристигнахме в Мюнхен, откъдето трябваше да започне сватбеното ни пътешествие, а именно — заплануваната от него обиколка на концентрационните лагери в Европа. През тази първа сутрин аз седях в хотелската стая и си мислех за ужасите, които той настояваше да видя, като се питах защо ли се бях съгласила с намеренията му. Дъвчех парчето кекс, отпихах от кафето и размишлявах върху пълната липса на чувства у човека, с когото делихме една обща баня. Срамувах се, че не съм се възпротивила на това решение, смуцаваше ме фактът, че дори и не се опитах да го направя.

Ерик все още не „беше ми го начукал до мозъка“, тъй като засега бях способна да мисля. Неговото проникване в тялото ми не предизвикваше у мен друго усещане, освен неудобство — като гинекологичния преглед при д-р Дриздейл преди две седмици, когато той беше избрал подходящата за мен диафрагма. В отговор на болезнените ми викове д-р Дриздейл използва разширител на влагалището, който е предназначен за девственици — това беше симулиране от моя страна, нали вече бях правила аборт. А Ерик отговори на виковете ми от болка с още по-тежко дишане и особени гърлени звуци, които предупреждаваха за приближаващата му експлозия — експлозия, вследствие на която неродените му още деца щяха да се сблъскат с гумената стена на диафрагмата на д-р Дриздейл.

— Добре ли беше миличка? — попита ме той шест пъти, т.е. при всеки случай, в който флуидите му проникваха в тялото ми.

— Кое точно, Ерик, пък и откъде да знам, когато единственото ми сексуално преживяване беше със Скип Холингсуърт в колежа?

— Какво се случи със Скип?

— Беше след един протестен митинг срещу войната във Виетнам и ние танцувахме...

— Защо? — прекъсна ме Ерик.

— Защото пееха „I am the great pretender“.

— Не — прекъсна ме отново той. — Защо, по дяволите, си ходила на протестен митинг?

Така че разговорът приключи дотук и аз никога не му разказах колко силно усещахме тогава ужасното насилие на войната, колко бяхме ядосани на училищното „благоразумие“, колко пияни бяхме от евтиното подсладено вино, което пиехме от пукната купа за пунш с развалени плодове в нея. И че след всичко това беше съвсем естествено да последвам Скип до тясната му стая в едно от харвардските общежития, където той ме постави внимателно на неоправеното си легло. Вярно е, че знаех какво ще ми се случи, но също така вярно е, че не си давах ясна сметка за последствията от това, и че е повече от достатъчно „да си го вкара само малко“. Два месеца след това ми се наложи да отида в Пуерто Рико, а по това време Скип вече завършваше Харвард. Година по-късно едва го познах, като сграбчи ръката ми пред галантерийния щанд в един магазин. Почти бях забравила, че бях убила неговото бебе през онова дъждовно утро в Пуерто Рико.

С увита около бедрата си хавлия Ерик излезе от банята, където току-що си беше взел душ, и седна. Гърдите и раменете му бяха покрити с къдриви черни косми, по маслиновата му кожа проблясваха капки вода, лицето му беше покрито с червени пъпки. Обективността изискваше да призная, че ако имаше брадичка и носът му беше малко по-къс, нямаше да изглежда съвсем зле. Той потри ръце и се зае със закуската. Седях по турски, обгърната с розов копринен пенъоар, а лявата ми гърда незабележимо се показваше всеки път, когато се пресягах за нещо от подноса.

— По-внимателно със сладкишите или ще напълнееш — скастри ме той и след малко добави:

— Скоро ли ще се приготвиш? Искам да снимам Дахау преди обяд.

Погледнах го с недоумение и отново се опитах да проумея защо Дахау означава нещо повече за мен — практически една нееврейка, отколкото за съпруга ми — евреин. Но ако Ерик беше в състояние да разбере колко неуместно е да се възприема Дахау като нещо друго освен като исторически позор, той сигурно щеше да си остане мой съпруг за цял живот.

— Ще си взема една вана — казах аз, протягайки се.

Ерик ме следеше с онзи особен поглед, който предвещаваше, че всеки момент ще ме обърне с лице към тавана като риба на сухо. Прегърбих се в старанието си да глътна гърдния си кош, така че гърдите ми, несъмнената слабост на Ерик, да не стърчат нагоре. Но не успях да го излъжа. Прихвана ме през кръста, издърпа ме към леглото и ме събори върху него. Шепнейки неразбираемо, той започна да мачка гърдите ми и да смуче едното зърно, като същевременно ме инструктираше да обхвана с ръка еректирания му израстък. Не се възпротивих, защото протестите щяха да ми отнемат повече енергия, отколкото ако вземех участие в щурмуването на тялото ми, извършвано от Ерик. Усещах как оная му работа, както той ме беше научил да я наричам, пулсира в шепата ми.

— Пусни го — нареди той, — или ще свърша много бързо.

Но аз продължавах да го държа, тъй като така щяхме да приключим по-скоро. После, точно когато той проникваше в мен, аз си спомних, че не бях сложила диафрагмата.

— Спри! — извиках аз. Чакай малко, така мога да забременея.

— Няма значение — каза той, дишайки тежко. — Значи ще имаме бебе. Мога да си го позволя.

И той употреби времето до оргазма си, за да ми обясни колко ще ни струва едно бебе, като включи моите дрехи за времето на бременността, болницата, застраховката, медицинската сестра за първите шест седмици и таксите за прилична забавачка и колеж.

Как можа да се случи това? Въпреки усилията ми да го избегна, Ерик успя да ме овладее, в резултат на което забременях в мюнхенския хотел „Трите щрауса“. В банята почувствах топлатата му течност да се стича по бедрата ми и си дадох сметка, че вече трябва да оставя всякакви надежди за прекъсване на съвместния ни живот. Знаех, че бях

бременна. Докато влизах във ваната, въобще не се съмнявах, че вече представлявам две същества. Нямаше как да попреча на хилядите сперматозоиди; докато аз се сапунисвах, те френетично плуваха срещу течението, за да достигнат яйцеклетката ми. Отчаянието, което ме обзе, беше по-голямо дори от това, което изпитах преди няколко дни, слушайки думите на равина в хотел „Пиер“.

Ерик си подсвиркваше, когато влязох в стаята съвсем гола — бях смела, защото беше станало късно. Той застана зад мен, а неговото отражение в огледалото ми се усмихна:

— Побързай, Маги. Поръчал съм кола до Дахау.

Това беше първият, но не и последният път, когато му се противопоставих:

— Няма да дойда.

— Какво искаш да кажеш? Всичко вече е уговорено.

— Направо е ужасно да се прави от подобни неща сватбено пътешествие. Не мога.

— Ще правиш това, което правя аз — отвърна, той. — Ние сме едно.

Грешеше. Той беше единица. Аз все още бях нула.

— Маги — викна Ерик, — искам да те снимам там за спомен...

При кого ли ще останат снимките след развода, мислех си аз.

— Фотоапаратът беше мой — ще спори Ерик.

— Да, но до този мемориал стои замръзнала моята усмивка.

Допусках, че ще си оспорваме всяка дреболия до последната чаша за портокалов сок в кухнята. А същевременно дори за миг не допуснах, че ще се борим за родителските права, въпреки че бях сигурна в бременността си. Някак си съм знаела, че няма да има дете.

Този ден той отиде сам до Дахау, а аз останах в хотелската стая, като се опитвах да си дам сметка за всичко онова, което се беше случило с мен. Спомних си голямата къща в Лонг Айлънд, където прекарвах летата си като дете — тогава всичко изглеждаше толкова просто. Мама пишеше на машина красивите покани за екстравагантните си градински партита. Помня как преди едно от тях родителите ми се впуснаха в един от техните паметни спорове. В крайна сметка може би не е било чак толкова просто.

Докато татко и майка се караха вътре, Кара и аз ядяхме сандвичи под голям раиран чадър във вътрешния двор зад кухнята. Сандвичите бяха красиво подредени върху подноса и стояха в центъра на маса от червено дърво. Коричките им бяха махнати, а между филиите хляб се подаваха фъстъчено масло и желе, американски кашкавал и риба. Кара сякаш не се интересуваше от нищо друго, освен да облизва желето от краищата на сандвича в ръката си. Напрегнато се вслушвах в крясъците и успях да разбера причината за скандала — една секретарка от правната кантора на татко. Мама беше много нещастна, заплашваше, че ще си отиде, ако той продължи в същия дух. Направи ми впечатление, че не спомена и дума за нас. Исках да изкрещя. А нас кой ще ни вземе? Тайнствената самозванка, която внезапно беше нахлула в живота ми, направо ме ужасяваше. Погледнах Кара, тя все още гризеше сандвича си от външната страна, така че от него беше останало малко кръгче почти без фъстъчено масло и желе.

— Кара, чуваш ли?

— Да. И какво? — каза тя, тъпчейки в устата си кръгчето хляб с показалец.

Тогава не разбирах, че Кара страда също като мен, че беше точно толкова уплашена, но че страхът ѝ се проявява по съвсем друг начин. Ние не знаехме как да се утешим взаимно, как да си вдъхнем сила, защото нямаше кой да ни научи на това.

Мама профуча през кухненската врата точно когато се пресегнах за сандвич с риба. Татко я следваше.

— Тъпа шикса — извика той.

— Обичам те, мамо — казах аз, без да се замислям.

Заслепена от сълзите си, тя побягна към тенис корта, без да се обърне нито веднъж. Татко седна при нас и аз се учудих, че в такъв момент Кара е способна да обсъжда плановете си за втората половина на лятото.

Принципът за индивидуалното оцеляване беше неотменима част от живота в семейство Зомерс: всяко дете за себе си.

— Мога ли да вземам уроци по тенис?

— Да — отговори татко разсеяно.

Тогава аз ги прекъснах; на девет години бях страшно неосведомена за сложността на отношенията между мъжете и жените.

— Защо се карате с мама?

— Не се караме — отсече татко. — Понякога големите имат пререкания по някои въпроси, но това не е караница.

— А какво значи шикса? — настоявах аз.

— Шикса — отговори той без никакво колебание — е този, който се държи като глупак.

Макар едва деветгодишна, аз не бях съгласна с обясненията му. Години по-късно обаче разбрах, че съм грешила — наистина между възрастните често се появяват пререкания; а пък за хора като татко „шикса“ наистина означава глупав.

Когато Ерик не се върна в хотела за вечеря, аз се почувствах скована от същия страх, който си спомнях от детството — страхувах се всеки път, когато татко превърташе ключа в ключалката на входната врата, за да нахлуе отново в живота ми в края на деня. Никога не знаех какво може да се случи и дали скандалите няма да започнат отново. Колко много трябваше да изтърпя покрай него — един баща, който беше евреин, когато това му отърваше, и неевреин, когато попадеше в обществото на мама сред прокудени, но титулувани руски аристократи. Евреин, когато гордо даряваше пари за благотворителни цели в Ню Йорк, а колегите му пазеха място на маса срещу десет хиляди долара. Неевреин, когато посещаваше клиентите си в Тексас, забогатели от петролните си находища, а те го потупваха по гърба в края на антисемитските си вицове.

Чувствах смътно, че тези неща са свързани и с детството ми в изолираната кооперация на Пето Авеню. Аз израснах сред портиери и асансьорни пикола, чиито лица се бях научила да не разпознавам, когато бяха извън работно време и не носеха униформи. Виждах в тях само слуги на богатите — на моето семейство и на другите като нас — и потъвах от срам, ако някой от тях ме поздравеше на улицата. При това бях прекарала в тяхната компания много повече часове от всеки друг обитател на сградата, благодарение на многобройните таткови откази да ме допусне в апартамента след определения за това час. Споделях срама си с нощния портиер, а също и неприятните усещания от седенето върху изтъркания кожен диван, разположен във фойето. Наказанието бе да гледам изгрева на слънцето над непристъпните сгради срещу Сентръл Парк. Дали не трябваше да се опитам да обясня

на Отис, портиера, че е съвсем естествено млада жена от моята класа да престои цяла нощ във фойето? Или пък трябваше да го убедя, че това всъщност се прави за нейно добро — социологическо проучване как богатите хора се отнасят с децата си? Отис ме гледаше как се свивам в ъгъла на изтъркания диван и му ставаше мъчно. Поклащаше глава, докато белеше портокала, който вадеше от кафявата книжна хартия с храна, приготвена от мисис Отис за него. Понякога той разделяше с мен портокала или нещо друго от храната си, бърборейки ободрително, докато татко не звъннеше по домофона с нареждането да ме изпрати горе. Горе, преди да ме видят съседите, които сутрин разхождат кучетата си. Горе, преди пощаджията със сутрешните вестници да ме види задрямала във фойето. Преди да застъпи на смяна дневният портиер и да разкаже на всички в кооперацията. Понякога се замислям за истинските измерения на татковата жестокост — дали мнението му за нощния портиер като най-низша форма на живот не беше по-лошо, отколкото фактът, че заключва по-малката си дъщеря извън къщи, защото закъсняла 10 минути след танците в училище.

Тази нощ в Мюнхен, докато очаквах Ерик, аз разбрах, че татковото отношение към мен има нещо общо със собственото му страдание. Стигнах до този извод чак когато пораснах достатъчно и станах мисис Ерик Орнщайн. Но как можех тогава да обясня всичко това на Ерик и как мъжът, който беше купил фасадата на богатото ми семейство с високо обществено положение, можеше да разбере конфликтите и страданията на това живеещо във външно благополучие и разкош момиче, за което се беше оженил? Точно тогава за пръв път изплува видението, което щеше да ме преследва през цялото време на брака ми. Пред себе си ясно видях надгробен камък — „Тук почива Маргарет Зомерс, любимата съпруга на Ерик Орнщайн“. Впоследствие се научих да мисля за смъртта като за край на последния курс, а тогава беше просто „Край“. Но дори и по онова време съзнавах, че в живота си искам да бъда нещо повече от „любима съпруга“.

Постепенно всяко нещо си идваше на мястото. Винаги бях постъпвала като разглезено дете, което защитава родителите си и отрича, че именно те са причинили раните по крехкото му беззащитно тяло. Например битките с баща ми относно моето лошо поведение, когато ми се налагаше да измислям разни истории, или майка ми с

нейните безстрастни разсъждения какво ѝ бил причинил животът, която никога не скри безразличието и неодобрението си към мен. Горкият Ерик Орнщайн. Точно това му казах, когато онази нощ той най-сетне се завърна. Но той така и не ме разбра.

— Горкият Ерик.

Погледна ме объркано, все още с ръка на бравата.

— Не е справедливо, нали? — попитах меко аз.

— Много неща не са справедливи, Маги — най-последно ми отвърна той. — Но че не беше с мен през медения ни месец, минава всички граници.

В края на краищата Ерик се отказа да разглежда останките от един ужасен период на човешката история, но аз продължих да размишлявам върху спомените си от едно ужасно детство. Никога няма да забравя първите си впечатления от деня, когато най-последно пристигнахме в Лондон. Почувствах се натрапница в някакъв изключително мъжки клуб, навлизайки в света, в който гъстият дим на пурите, шишетата с бренди и финансовите рубрики на вестниците ме изключиха напълно от това, което представляваше същността на живота за Ерик. Той беше дошъл в Лондон да се срещне с някои хора от сферата на инвестиционния бизнес и недвусмислено ми даде да разбере, че през деня ще трябва сама да се грижа за себе си. Именно през една от тези самотни разходки срещнах Куинси Рейнолдс в един шотландски магазин, където влязох да търся от техните национални полички.

Тя беше пълна моя противоположност: дребна, червенокоса, обсипана с лунички, с искрящи зелени очи и тънък глас. Беше невероятно издръжлива, живо доказателство, че човек може да превъзмогне всичко. Куинси бе погребала детето си, което започнало бавно да гасне от неумолимо развиваща се болест още в момента, в който се отделило от тялото ѝ. Накрая самата Куинси взела решението да прекъсне животоподдържащата система, тъй като синът ѝ лежал в необратима кома — с мъртъв мозък — вече от 12 седмици. И сякаш това не било достатъчно за цял човешки живот, та Куинси трябвало да преживее още: точно след помятането на бебето, което трябвало да замести починалото ѝ дете, една вечер съпругът ѝ я информирал, че я напуска заради някаква жена, с която се запознал в самолета.

Куинси гледаше на живота като на бягане с препятствия и успяваше някак да се справи с него. Тя беше един от телевизионните агенти с най-голям успех в бранша, работеше с втория си съпруг, Дан Пери, известен данъчен агент, който освен това беше достатъчно умен да разбере, че мъката може да направи странни неща с хората. Така си обясняваше нейната амбиция да успее, понякога дори с цената на всичко. „Рейнолдс и Пери“ пишеше на вратата на канцеларията им, а някой беше добавил отдолу „завинаги“ с червило. Нито Куинси, нито Дан направиха някога опит да го изтрият.

Куинси твърдеше, че човек може да понесе всичко, докато му е останало чувство за хумор. Именно то ни сближи онзи ден сред купчините пуловери и кашмирени жилетки. Докато се ровех из стоките, изложени на един от щандовете, мислех за брака си. Ерик вече си беше дал ясна сметка за моята липса на интерес към всичко, което той можеше да ми предложи като на своя съпруга.

При мисълта, че бракът ми е окончателно провален, по бузите ми започнаха да се стичат сълзи. Беше престанал дори да ме пита дали любенето ми е доставило удоволствие, явно беше разбрал, че аз по-скоро изтърпявам страстните му излияния, отколкото ги желая. Куинси веднага ме забеляза. Без да обръща внимание на сълзите по лицето ми, тя каза:

— Всичко е с краката нагоре.

Погледнах първо лицето ѝ, после ръцете и с облекчение видях, че носи лъскава златна халка. Имаше съпруг — за мен това беше доказателство, че не се е провалила като жена.

Тъй като не ѝ отговорих, тя добави:

— Никой не заслужава да се плаче за него.

— Откъде знаете, че е заради някого, а не заради нещо?

— Защото само някой мъж може да накара една жена да плаче така, след като около нея има толкова стоки от кашмир на половин цена.

Тя се усмихна.

— Кое е с краката нагоре? — попитах аз.

Погледна ме озадачено за миг и отговори с усмивка:

— Кашмирите. По-добре човек да си купува вълнени дрехи.

Смяхме се, докато минавахме сред изобилието от стоки, и най-накрая излязохме от магазина. Настанихме се в едно малко кафене и

започнахме да си бърим.

— Какво правите в Лондон? — попита тя.

— На сватбено пътешествие съм. Точно пристигаме от...

Спрях, защото как бих могла да ѝ разкажа за маршрута, избран от Ерик за отпразнуване на нашата сватба?

— Заради него ли плачехте, или просто защото всичко е толкова ново за вас?

— Мисля, че не бях подготвена за това. А сега не вярвам, че някога ще мога да стана нещо друго освен съпруга: дори вече виждам надписа върху надгробния си камък.

— Искате да кажете плоча.

— Не, искам да кажа надгробен камък.

Куинси сигурно беше разбрала, защото повече не ме поправи и дори не ме попита какво точно имам предвид.

— Пък аз съм в Лондон с един клиент — започна тя, докато разбъркваше питието си със сламка. — Работя като телевизионен агент, а клиентът ми снима документален филм в замъка Уиндзор. Бяха ни казали, че това е невъзможно, тъй като от години не се давали разрешителни.

Бях очарована. Досега не бях срещала жена, която освен брачна халка има и професия.

— Това се оказа едно от най-кошмарните ми преживявания — продължи тя. — Успях да взема разрешително от кралската канцелария, вкарах клиента си в студията на Ей Би Ен в Лондон; но някакъв си вицепрезидент копелдак ми държа проповеди цял час.

— Не разбирам защо — казах аз.

— Съвсем просто е. От завист; побесня, че аз бях получила разрешението, за което той от две години се бори безуспешно.

— Защо?

— Защото — отговори нетърпеливо тя — все жените трябва да понасят всичко в този свят на мъжко превъзходство и това се отнася с особена сила за телевизията. Ти с какво се занимаваш?

— Омъжена съм.

— Вече знаем това — усмихна се тя. — Не забравяй как те открих сред кашмирените жилетки. Имам предвид какво работиш.

— Нищо.

— Но това е смешно. Само бракът не е достатъчен, особено ако човек не е щастлив. Минали са едва две седмици и ти вече се чудиш какъв е смисълът на всичко това.

— По-добре ли щеше да ми бъде, ако знаех какъв е смисълът?

— Вероятно не. Но ти наистина трябва да помислиш с какво би могла да се захванеш. Имаш ли по-специални интереси към някоя област?

Започнах да обяснявам отначало бавно, несигурно, но постепенно думите започнаха да ми идват сами:

— Мисля, че искам да стана журналистка, и то специално за международните новини. Искам да ме изпратят някъде по-далече, да правя репортажи за международната политика и дори за военни действия.

Тя ме слушаше внимателно, попивайки всяка моя дума.

— Да пишеш ли искаш, или да се занимаваш с телевизия?

Откъде можех да знам? За пръв път говорех някому за тока и обличах мечтите си в думи.

— Телевизия — изтърсих аз. Досмеша ме, че това беше абсолютно вярно — точно това исках да правя.

— А откъде знаеш, че ще можеш да се справиш? Не е никак лесно.

— Не знам — отстъпих аз, защото вече бях започнала да се боря за кариера, за чието съществуване не бях и подозирала до преди две минути. — Но съм сигурна, че ако някой ми даде тази възможност, ще се науча.

Куинси се усмихна отново.

— Това е трудна професия и може би най-трудното е да се влезе в нея. Знаем го от опит и при това съм от другата страна на барикадата.

Ето как разговорът, започнал съвсем невинно, внезапно засегна нещо толкова важно за мен — мечтите ми за това какво бих искала да направя от живота си.

— Трябва да тръгвам. С Ерик имаме уговорка да се срещнем в пет, а вече е пет.

Премълчах, че Ерик Орнщайн не обича да чака за каквото и да било. Не споменах и друго: че тъй като му давам много малко от това, което той иска от мен като съпруга, по-добре е да не създавам допълнителни затруднения за съжителството ни.

— Нека почака — каза Куинси. — Ще почака пет минути, дори петнайсет, гарантирам ти.

Поклатих глава и станах, докато слагах визитната ѝ картичка на сигурно място в портфейла си.

— Ще ти се обадя като се върнем в Ню Йорк — казах аз.

По обратния път към хотела се чувствах замаяна, като че ли бях изневерила на Ерик. Но стореното от мен беше по-лошо, защото бе нещо, което можеше коренно да промени съдбата ми.

Ерик ме чакаше на една маса във фойето и пиеше чай. Явно беше притеснен, защото непрекъснато се обръщаше към входа в очакване да се появя; надяваше се да ме види разкаяна, когато влязох с петнадесет минути закъснение.

— Маргарет — произнесе строго той, — никога вече не ме карай да чакам. Аз съм този, който плаща сметките в семейството.

Бяха минали само две седмици и четири концлагера, но съпругът ми беше разбрал правилата на играта. Смътно усещах, че съм губещата страна.

[1] Хупа — специален балдахин, поддържан над главите — на младоженците при еврейските сватби. Символизира влизането на булката в дома на мъжа ѝ. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Транспортният самолет се намира на една от страничните писти на летище „Бен Гурион“ в Тел Авив. Ръката ми е върху капака на сивия метален ковчег, който всеки момент трябва да бъде натоварен в самолета. Вчера пак бях сред снарядите на Сабра Камп, където толкова хора бяха загубили живота си. Застанала пред камерата, аз преразказах историята на войната и последствията и за израелци, палестинци, ливанци и останалите безчетни групировки, присъединили се към една от най-вълнуващите драми на света. Съмнявам се дали американските телевизионни зрители биха могли някога да разберат как цяла една страна се е превърнала в заложник на група отчаяни борци в борбата им за оцеляване.

Очите ми се насълзиха и гласът ми трепереше, докато разказвах как само преди няколко часа главата на Джо Валъри беше пръсната на хиляди парченца от заблудена противотанкова граната. Продуцентът ми махна в знак на отказ да спре камерата, когато му показах, че имам нужда от малко време да се успокоя. Той съжаляваше, че не засне самата случка, като че ли това щеше да му осигури наградата „Еми“. Увери ме, че репортажът е станал страхотен — възможно най-добрият, ако се изключи този, който можеше да се получи при снимането на самото събитие. Джо Валъри вече се беше превърнал в епизод.

С мен все още е Ави Херцог, същият „тат алуф“^[1], който беше наблизо, когато бе убит Джо. Държи ръката ми за смелост, докато няколко военни попълват необходимите формуляри за транспортиране на тялото до Щатите. Може би трябва пак да опитам да се свържа с родителите на Джо в Стейтън Айлънд, въпреки че от Ню Йорк вече ги бяха уведомили за смъртта на сина им. Сигурно ще е по-добре да го чуят от човек, който също скърби за Джо, от някой който обичаше разказите му за детството и за това какво е да си син на местния полицаи. Джо, якото момче, чийто баща понякога арестувал приятелите му — тийнейджъри; цял човешки живот е минал оттогава. Мисис Валъри ще бъде покрусена, ако разбере колко съжаляваше Джо,

задето веднъж ѝ е казал да млъкне и че няма Бог. Когато разказваше, Джо имитираше широко отворените ѝ очи, ръката, вдигната пред устата от изненада и недоверие, че синът ѝ е изрекъл тези слова в нейния католически дом. Може би ще е по-добре мисис Валъри да не чува това — за нея сега ще бъде най-добре да забрави този случай и да вярва, че Джо е вече при нейния Бог. Само че сигурно ще поиска да Го попита защо Той в безкрайната Си мъдрост я е лишил от единственото ѝ дете.

По лицето ми се стичат сълзи, докато си припомням как Джо ме покани в дома си за Деня на благодарността след една седмица. Мога да кажа на мисис Валъри:

— Аз не ви познавам, но познавах сина ви и той ме покани у вас за Деня на благодарността, защото, както каза той, във вашата къща се интересувате най-вече как се чувства детето ви, не доколко се съсредоточава върху изучаването на разни предмети, които ще обогатят ума му. Разбирате ли, мисис Валъри, главното ястие в семейство Зомерс е умственото обогатяване, духовната храна никога не е влизала в менюто.

Когато плачът ми става по-явен, тат алуф Херцог мълчаливо ми подава смачкана носна кърпичка от джоба на панталоните си. Вземам я без да го погледна и избърсвам носа и очите си. Неспособна съм да помръдна, тъй като сега четирима мъже поставят сивия метален ковчег върху съоръжението, което трябва да го изкачи до самолета. Джо Валъри се завръща у дома за Деня на благодарността. Чудя се дали би му станало по-добре ако знае, че там има хора, които тъгуват за него, които го обичат и очакват с нетърпение дори малкото, останало от него. Вчера в Сабра Камп загубиха живота си тридесет и седем палестинци; шестима от тях бяха членове на едно семейство. Не беше останал никой да скърби за тях. Тази сутрин осем израелски войничета загинаха някъде из Южния сектор на Ливан. Смъртта им бе разбила сърцето на цялата израелска нация. А тази вечер аз трябва да направя още един репортаж точно срещу Израелското Министерство на отбраната във връзка с новите позиции на Израелските отбранителни сили и отзвуката от последните събития в Шатила, един от палестинските бежански лагери.

Държа едната си ръка в джоба и стискам смачкано на топка парче хартия — гаранционната карта от уокмена на Джо Валъри. Всичко е

приключено, вратите на транспортния самолет са здраво затворени и хората започват да се разотиват. Тръгвам си бавно, решена на всяка цена да запечатам здраво в паметта си картината на ковчега момент, преди да изчезне в самолета завинаги.

Продуцентът тича към мен и вика нещо, опитвайки се да надвика шума от моторите на набирация скорост самолет.

— Маги, за тазвечерните новини е. Ще те пускат на живо в един през нощта срещу Министерството.

Кимвам — живо предаване за събития, причиняващи смърт. Ще ме оставят ли да разкажа как една война може да причини мъка на всекиго — дори на тези, които са тук само за да опишат безумието на тази касапница?

„Оцеляването ни е част от всекидневието, от рутината на живота.“

Не мога да се сетя кой ми го беше казал — израелец, палестинец или Куинси. Когато се сетям за нея, се усмихвам, защото ако беше тук, тя непременно щеше да направи някоя забавна забележка, някой толкова абсурден коментар, че щях да се засмея въпреки скръбта си. Куинси... Колко време мина, откакто вечеряхме в руската чайна и се смяхме до сълзи. Куинси, която беше свидетел на всичко, включително и на нощта, в която оставих окончателно Ерик Орнщайн. Спомням си как ме слушаше, докато изброявах всички мъчителни истини — част от брака ми с един мъж, когото Куинси понасяше само защото беше мой съпруг.

— В света има и по-лоши неща от развода — каза прозаично Куинси. И беше права.

— Ще ви закарам до хотела — казва Ави и ме хваща за ръката.

— Не се чувствайте задължен, някой от Ей Би Ен може да ме закара.

— Знам, че не съм задължен — отговаря той и ме повежда към паркинга, — но аз самият имам желание, и то голямо.

Поглеждам го и разбирам защо толкова упорито бях избягвала този човек през последните шест месеца.

В многобройните случаи, когато виждах високата му мускулиста фигура да препуска из Министерството на отбраната, аз се преструвах, че не го забелязвам. Правех се, че не го чувам всеки път, когато се опитваше да ме заговори с напевния си чуждестранен акцент. Вече го

разпознавах отдалеч — по непокорната коса и особената походка, по приведените напред рамене и пъхнатите в джобовете ръце — и го избягвах, преди да се е приближил. А когато веднъж налетяхме един върху друг иззад ъгъла на коридора и застанахме лице в лице, трябваше да положа специални усилия, за да не отвърна на усмивката в кафявите му очи. Неговото красиво лице ме зашемети до такава степен, че успях да прекъсна странното си мълчание само с някаква глупост и бързо да отмина. Беше толкова привлекателен — прекалено опасен, за да му обръщам внимание.

— Към хотел „Голан“ в Тел Авив сте, нали? — попита Ави.

— Да. Откъде знаете?

— Ами знам — отговаря той тихо.

Колата му трудно се поддава на описание — просто лимузина с четири колела, две врати и едно кормило. Това си има своето обяснение: налага се колите им да са точно такива, както се налага израелските генерали да носят черни ботуши и панталони цвят каки. Сядам на мястото до шофьора, свикнала съм с обноските на еврейските мъже, които не помагат на жените при влизане и излизане от автомобила, не палят цигарите им и дори не изчакват да мине достатъчно време след правенето на любов и се втурват да търсят из стаята чорапите, бельото и другите си принадлежности. Поглеждам го крадешком, докато пали колата, преценявам, че е около четирийсетте, бързо пресмятам, че разликата във възрастта ни е шест години. Само че тази вечер кореспондентът на Ей Би Ен в Близкия изток Маги Зомерс не се чувства на тридесет и четири. Видя достатъчно, за да бъде старлица, но разбра толкова малко от това, което вижда, като че ли е дете. Чувствам се изцедена.

Колата се движи по шосето Тел Авив — Йерусалим, Ави ми сочи знаците по местата, където йорданските войници някога са държали стратегически позиции преди Шестдневната война от 1967 г. Показва ми мястото, откъдето с помощта на бинокли йорданската армия е можела да гледа през прозорците на Кнесета и да види дали министър-председателят се е избръснал тази сутрин. Бях чувала това оправдание милиони пъти — извинение затова, че хилядите палестинци продължават да гният в лагерите при отвратителни условия. Облягам глава на седалката и затварям очи. Слепоочията ми пулсират, тялото ми се раздира от болка, по-силна от всичко, което съм преживяла досега.

— Защо ме избягвахте през тези шест месеца? Виждахме се почти всеки ден, а вие дори отказвахте да разговаряте с мен.

Ави се е съсредоточил върху пътя.

Отварям очи и виждам прекрасните му ръце, поставени върху кормилото. Бих го познала дори само по тях.

— Честно казано, аз съм страшно късогледа. Вероятно не съм ви забелязала.

Обръща глава към мен и ме поглежда, а аз автоматично извърщам моята и се заглеждам през прозореца.

— На няколко пъти ви заговарях, а вие си тръгвахте насред изречението.

Усмивва се.

— Наистина съжалявам — заеквам аз. — Сигурно не съм ви чула.

— А — казва Ави, — вие сте не само сляпа, но и глуха.

Не издържам и избухвам в смях.

— Беше невъзпитано от моя страна, нали? Съжалявам. Можем ли да започнем всичко отначало, като се престорим, че днес се виждаме за първи път?

Ави взима ръката ми от седалката.

— Вчера би било по-реално, тъй като се съмнявам, че някой от нас би могъл да забрави това, което се случи.

Затварям очи да изолирам болката, знам, че има право.

Запазваме мълчание известно време, докато колата завива по алеята към хотел „Голан“, където се намира апартаментът ми.

— Ще се кача с вас догоре. Не искам да бъдете сама — заявява той.

— Не, наистина, нищо ми няма и...

— В никакъв случай. Искам да се уверя, че сте пристигнали благополучно и че имате всичко необходимо.

Докосва леко бузата ми.

— Не искам да бъдете сама в асансьора.

Трябва да е някой нов обществен почин на израелските мъже — никога, при никакви обстоятелства да не допускат риска жените им да се возят сами в асансьорите.

Влизаме във фойето, а Джила, управителка на хотела и моя най-близка приятелка в Израел, ми прави знак да отида при нея.

— Маги, имаш телеграма от Ню Йорк. Чакай малко.

Излиза от рецепцията, тялото и прилича на пясъчен часовник с прилепналата към него дънкова рокля, очертаваща тънкия ѝ кръст, а русата ѝ коса, опъната назад, открива привлекателното ѝ лице. Подава ми розов къс хартия.

— Благодаря. Това е третата за тази седмица, нали?

Усмивва се и поглежда към Ави, увлечен в разговор с някого, вероятно негов познат.

— С теб ли е?

— Така ми се струва.

— Когато става дума за човек, който изглежда така, не бива да ти се струва, трябва да си сигурна. Определено идва с теб, слушай мене. Ще се чувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че съм дежурна тази вечер, в случай че имаш нужда от мен.

— Не се тревожи. Ще се оправя.

— Не се съмнявам — отговаря тя, поглеждайки отново към Ави.

— „Ден на благодарността — да или не“ — прочитам на глас телеграмата. От майка ми е, иска да разбере дали възнамерявам да се прибера за празниците.

— Ще се прибираш ли вкъщи? — пита Джила.

— Надявам се, че не, т.е., че ще мога да го избегна — отговарям аз, твърдо решена да не изтърпя още един празник със семейство Зомерс.

Беше Денят на благодарността 1961 г. Ние двете с Кара се хилехме над рога на изобилието, от който излизаха чепки грозде, печена царевица, сливи и клонки зеленика. До мен седеше дядо Малков, сияещ, защото беше спечелил маратона по шах в Руския имигрантски шахматен клуб. Потупваше ме по коляното с надеждата, че ще спра да се смея. Баба Малкова продължаваше разказа си за унижението, което изпитала, когато отишла в Музея на изкуствата в Метрополитън да види изложбата на картини от царска Русия.

— Представяте ли си — да чакам на опашка, за да видя това, което ония главорези задигнаха от семейството ми.

Влезе Джонъси, която навремето ми помогна да довърша кръстословицата в учебника си по граматика за трети клас, като ми

каза, че думата за „пак“ с три букви и първа буква „о“ е „ощи“; тя внесе печената пуйка с апетитен златисто-червен цвят върху кобалтово-син поднос. Джонъси, която дори не беше чувала за Движението за граждански права. Горката тя беше попаднала някак в капана на времето още с пристигането си от Алабама, когато бе започнала работа у семейство Зомерс. Роуз, помощничката на Джонъси, внесе други две кобалтово-сини блюда, отрупани с ориз и грах. Татко посегна да разреже пуйката, но мама многозначително се покашля няколко пъти.

— Молитвата, скъпи — каза тя.

— Коя молитва? — попита татко и веднага се сети, но не преди ние с Кара да се изсмеем на първоначалната му реакция. Звучеше като глупав виц от началното училище. Не се изненадахме, когато той започна да оправя копирената си вратовръзка, махна някаква прашинка от рамото на вечерното си сако, наведе глава и най-последно занарежда:

— Благодаря ти, Господи, за това, което си дарил толкова щедро на семейството ми, в името на Исус Христос, нашия Спасител. Амин.

Така че молитвата беше казана от татко, който преди някакви си двадесетина години все още ходел в синагогата в Бронкс. Но днес беше Денят на благодарността, ден, в който се отдава почит на първите заселници в Америка, на основателите, на бащите на страната, а това означаваше, че тази вечер семейството ни щеше да бъде епископално. Това беше нощта, посветена на Новия завет в семейство Зомерс.

Татко взе приборите със седефени дръжки и се приготви да разреже пуйката, но пак се спря. Погледна ме строго и каза:

— Маги, давам ти амнистия; тъй като днес е Денят на благодарността, ще бъдеш опростена.

— Благодаря, татко — измънках аз, като не бях съвсем наясно към кой Отец се обръщах. После, след кратка, но точно премерена пауза, попитах:

— Какво значи амнистия, татко?

Вече знаех дефиницията, макар че още не знаех правилото за ъглите на равнобедрения триъгълник; на тринайсет години вече бях усетила очарованието да се правиш на глупачка, пък и това ми даваше по-големи шансове наистина да бъда опростена.

Майка се усмихваше, горда, че нейният съпруг и баща на двете ѝ деца в крайна сметка е диктатор с добра воля, който се готви да даде амнистия на по-малкото ѝ дете. Маги Зомерс щеше да получи отново привилегиите си, въпреки че беше получила най-ниската оценка по математика, давана някога в класа на мис Харкнис.

— Отиди да видиш в речника, Маги — нареди татко.

Това обаче не беше толкова лесно, тъй като речникът беше огромна антична книга, поставена на старинна английска етажерка над бюрото от 18 век във фоайето на апартамента. Свалих тържествено стария „Уебстър“ и погледът ми пробяга по фините му страници, търсейки думата „амнистия“. Бях ужасена, че може да не я намеря заради ужасния си правопис. А тогава нямаше да ми позволяват да вдигам телефона, да гледам телевизия, да слушам магнетофона си или да си слагам по малко червило през почивните дни и празниците.

— Господи, който и да си ти — започнах да се моля аз, — Отец, Син или брадат Евреин, моля те, помогни ми да намеря „амнистия“.

Един от тримата, към които се обърнах, трябва да ме е чул, защото в този момент я намерих: „Амнистия — съществително име, пълно помилване за политически престъпления.“

Върнах се бавно в трапезарията, повтаряйки наум дефиницията, и заех мястото си на стола. Кара плачеше, а дядо като че ли се опитваше да я разсмее, движейки изкуствените си челюсти из цялата си уста. Баба клатеше глава, мама седеше на ръба на стола си, а дългият ѝ перлен гердан почукваше по чинията.

— Маги — каза татко, — каква е дефиницията за амнистия?

Изрецитирах определението, като не забравих да спомена, че е съществително име и да завърша с едно:

— Благодаря ти, татко, много ти благодаря — със съвсем същия тон, като че ли то беше част от дефиницията, която току-що бях открила в речника. Татко май остана доволен, тъй като отново насочи вниманието си към пуйката в кобалтово-синия поднос. Но внезапно Кара се извини и скокна от масата, хлипайки неудържимо. Майка се втурна след нея.

— Защо се държите така с нея? — извика Кара от другата стая. — Защо държите непременно да я унижавате?

В трапезарията на семейство Зомерс настъпи напрегнато мълчание, докато се опитвахме да уважим празничната трапеза. Когато

Кара най-сетне се върна, аз ѝ се усмихнах с благодарност. Въпреки всичко не можех да не се чувствам лично отговорна за напрежението, което тегнеше в стаята.

Ави Херцог е застанал на терасата на моята всекидневна, от която се разкрива изглед към морето и част от крайбрежната ивица на Тел Авив. Свила съм се в ъгъла на дивана и го наблюдавам. Разпитва ме за живота ми — умело, защото е обигран в изкуството на разпита, което е практикувал редовно с многобройните арабски затворници, пленени от израелската армия по времена последните три войни, които го бяха направили „тат алуф“.

— Вие сте странно съчетание от тъга и радост — казва той. — Или си въобразявам?

Не му отговарям веднага, защото предпочитам да избегна темата за Маги Зомерс. Как да му обясня, че за мен е по-лесно да му предложи да спи с мен, за да си спестя прелюдията, при която той ще се опитва да разгадае мислите ми. Трудно ще намеря най-подходящите думи — необходимо ми е задоволително обяснение, което да го убеди, че не съм нищо повече от това, което вижда, а може би най-добра работа ще ми свърши един лекомислен отговор, който би го върнал на земята?

— Предполагам, че не мога да бъда щастлива непрекъснато — казвам аз и веднага съжалявам, защото звучи страшно тъпо.

— Въпросът е много по-сложен, Маги. Наблюдавам ви от много месени насам и исках да се запознаем, но вие сте по-недостъпна дори от Арафат. Често съм ви виждал да се смеете и да разменяте шеги с другите кореспонденти и даже с хората от щаба ми в министерството. А защо се страхувате да разговаряте с мен?

Трудно ми е да го погледна; почти е отгатнал — другите са безопасни. Още от самото начало инстинктът ми подсказваше, че той е по-различен. Преместих се така, че главата ми да остане подпряна на ръцете.

— Ави, по-добре разкажете нещо за себе си.

И тъй като е майстор в изкуството на разпита, той се подчинява — именно това е начинът, по които те карат хората да говорят — като ги предразположат.

— Роден съм в Русия, а на четиригодишна възраст пристигнах тук, в страната, която по онова време все още се наричаше Палестина.

Още една жертва на семейството на Вера Малкова и неговото разбиране за справедливост по време на погромите.

— Страшно се гордея с тази страна. Проследих как израства от нищо — една мечта, в чието осъществяване никой не вярваше. И все пак част от мен си остава руска. Говоря езика и обичам музиката, песните, които родителите ми пееха, когато бях малък.

— Винаги ли сте искали да бъдете в армията?

— Не — отговаря той с лека усмивка. — Исках да стана лекар, но се случиха някои неща...

Спира.

— Какви неща?

— Интервюирате ли ме?

— Не, просто искам да разбера как някой може да иска да бъде сред тези, които лекуват, и после изведнъж да стане от тези, които убиват.

Вижда ми се огорчен.

— Израснах в Израел, в кибуца край Емек Хашарон, и живеях рамо до рамо с палестинци. Моето приобщаване към тези, които убиват, както ги нарекохте, започна през 1947 година, малко преди войната за независимост. Тогава британците бяха окупирали страната, а арабите се почувстваха застрашени и започнаха да нападат еврейските кибуци. Изглежда те вярваха, че ако ни прогонят, британците сами ще напуснат страната. Бях на пет години, когато баща ми бе убит. Това ме принуди да се разделя с мечтата за мирно съвместно съществуване.

Ави докосна нещо дълбоко в мен, нещо, което сигурно е започнало да се оформя през месеците, когато нарочно го избягвах.

— По време на Синайските събития от 1956 година — продължава той, — когато бях на четиринадесет години, беше убит брат ми. Тогава се отказах от мечтата да уча медицина в Съединените щати. Разбрах, че моето място е тук. Не можех да изоставя майка си съвсем сама.

В този момент нещо много по-силно от сексуален порив ме подтиква да го взема в обятията си и аз с мъка му устоявам. Искам да го утеша с устата си, с цялото си тяло заради баща му, заради брат му,

за изгубените мечти, за всичко, което му е причинило мъка през годините. Но няма да го направя, преди да е свършила борбата вътре в мен; трябва да създам преграда между главата и сърцето си, която да ме предпази от прекалено здравото обвързване с него.

— Съжалявам — казвам тихо — за брат ви.

Съвсем естествено събитията водят Ави до решението да направи кариера в армията — една смесица от гняв заради смъртта на брат му и съзнанието, че в Израел професията на военен е надеждно занимание от жизнена необходимост: надеждно, защото военният никога няма да остане безработен, и жизненоважно, защото от тази професия в голяма степен зависи дали страната ще продължи да съществува.

— Съжалявате ли? — питам аз.

— Ако съжалявах, баща ми и брат ми щяха да са умрели напразно.

— Това е работа, която изисква пълна себеотдайност, нали? Искам да кажа, че не ви остава време за други неща.

Той поклаща глава — разговорът за него е приключил.

— Ваш ред е, Маги. Разкажете ми за себе си нещо друго, освен че сте красива и че имате блестяща кариера.

Би било толкова лесно да излея душата си пред този непознат, да му разкажа всичко за себе си от самото начало. Но инстинктът ме предупреждава, че ще е по-безопасно, ако оставя само тялото си да се свърже с него; за мен самата ще е по-добре да не разтварям сърцето си.

— Да — казвам аз, — армията наистина ви поддържа в добра форма.

По лицето му пробягва развеселеното изражение от преди малко.

— Когато не съм на бойното поле, плувам всяка сутрин, или поне се опитвам.

Угажда ми като приема моята малка игра.

— А вие — пита той — как поддържате толкова добра форма?

Мускулният ми тонус всъщност изобщо не го интересува. Много повече го вълнува въпросът защо на трийсет и четири години все още нямам деца. Засега не мога да обсъждам подробностите на моята бременност отпреди повече от дванадесет години, когато бебето ми се роди със здраво омотана около врата си пъпна връв. Няма как да обясня, че би било голяма грешка, ако това нещастие не се беше

случило, и че се чувствах в капан от момента, в който спермата на Ерик Орнщайн проникна в тялото ми.

— Бракът ми приключи преди шест години. Оттогава не се е появил човек, на когото да държа дотолкова, че да искам да имам дете от него.

— И никога не пожелахте да имате дете от мъжа си през годините на вашия брак?

— Не, никога — отговарям. — Още от самото начало не вървеше както трябва. А вие имате ли деца?

— Не.

И преди да продължа да го разпитвам в този дух, той ме прекъсва:

— Виждате ли се често с родителите си?

— Старая се да не е твърде често.

Разсмивам се.

— Детството ми беше доста ужасно, за да стоя сега по-настрана от тях, но имам сестра и се виждам с нея винаги когато се връщам.

— Ето го отново тъжното изражение — казва той и пали малка черна пура. — Другата страна на чудесното ви чувство за хумор.

Поглежда ме с нежност.

— Помня кога ви видях за първи път — произнасям едва доловимо.

Изненадан е.

— Наистина ли? Тогава защо...

— Денят, в който започна войната, 15 юни, бяхме в...

— Беше с целия екип от Ей Би Ен и се опитваше да вземеш интервю от главнокомандващия Южноливанската армия, Хадад — прекъсва ме той.

— Така и не успях да го взема — отговарям със смях.

— Но аз щях да го уредя, ако ти не се правеше, че не ме виждаш.

— Следващия път ще го имам предвид.

Ето че се случи и не мога да направя кой знае какво, за да предотвратя неизбежното. Пък и вече не съм сигурна дали не го желая.

— Този ден имаше толкова делови вид. Всички се бяха вторачили в теб, защото изглеждаше така не на място — жена военен кореспондент.

— И наистина се чувствах не на място, всичко ме ужасяваше. Предполагам, че първият път винаги е така.

Поглеждам, го и срещам сериозния му поглед.

— Искаше ми се да те закрилям. Звучи глупаво, нали?

Кимвам, като си мисля, че всъщност звучи много вълнуващо.

Ави протяга ръка към мен — кани ме до себе си да се насладим на красивата гледка към крайбрежната ивица на Тел Авив. Правя опит да стана, въпреки че съм толкова уморена, че не съм сигурна дали краката ми ще издържат двуметровото разстояние до терасата. Точно съм някъде по средата на опита и той внезапно казва:

— Ако станеш, Маги, ще те целуна, а ако те целуна, ще спя с теб, и ако всичко това се случи, няма да те оставя да напуснеш Тел Авив.

Пресмятам бързо — в нещо средно между изправено и седнало положение, — че вече е двайсет и втори ноември и че Денят на благодарността е само след три дни. По молба на Куинси шефът ми бе предложил няколко дни отпуск, за да мога да се върна в Щатите и да прекарам празнините със семейството си. Денят на благодарността — за повечето американци той е свързан със смях, със запаления в огнището огън, със сладките картофи, със забавните истории от детството и със спомените, предизвикващи сълзи и сантиментални прегръдки, когато хората се събират заедно да засвидетелстват обичта си един към друг. Колкото до мен, нямам какво да му мисля. В главата ми се оформя следния текст за телеграма: „Майко татко стоп колко исках да прекарам Деня на благодарността с вас и Кара Стивън Лизет Мъфин и Брад стоп за нещастие тат алуф Ави Херцог главнокомандващият Северния фронт и главен съветник по ливанските въпроси на министър-председателя ме задържа за неопределено време в Израел стоп ще се свържа с вас веднага щом свърша инспекцията на крайбрежието Тел Авив стоп Маги.“

Ави ме целува веднъж, продължава и хваща ръката ми, повежда ме към дивана във всекидневната, като не ме изпуска от обятията си дори след като ме слага да легна.

— Желая те, Маги. Желая те от първия миг, в който те видях.

Протяга се над главата ми и хвърля на пода възглавниците от дивана. Единствената светлина идва от фаровете на колите навън и уличните лампи по крайбрежието. Спомням си го как изглеждаше в Маряюн, в Метула, в Тел Авив, в Бейрут и днес, на летището. Лежи до

мен върху тесния диван, ръцете му са ме обгърнали здраво, тялото му е плътно притиснато до моето.

— Малко съм понапълняла — казвам аз, защото изведнъж започвам да се чувствам особено.

Ави не отговаря, само ме придърпва още по-близо до себе си, сякаш за да ми помогне да спра да треперя, като направи моя трепет свой. Тогава ми става ясно защо съм го избягвала през всичките тези месеци — защото съм разбирала, че ако това някога се случи, то ще стане точно по този начин, и защото съм знаела, че то наистина ще се случи.

— Влюбих се в теб още от първия ден — прошепва той.

Поставям пръсти на устните му, докосвам лицето му и усещам, че не е бръснат. Значи не е било предварително замислено. Отдръпва ръката ми от устата си, привлича ме към себе си и ме целува отново и отново.

— Позволи ми да те любя — прошепва той. — Да отидем на леглото.

Какво ли би казала Куинси, ако ѝ разкажа това — на бойното поле един мъж се влюбва в мен от пръв поглед. Сигурно никога няма да повярва. И в този момент ми става чудно защо пък аз трябва да го вярвам.

Ави погалва всяка частица от тялото ми с езика си и аз успявам да издържа, но за кратко. Защото аз съм купувала и продавала в леглото, дори съм търгувала в леглото, но никога досега не съм била притежавана в леглото. Когато това се случи, затворих очи, прехапах устни и оплаках загубата си. Той коленичи край мен, след което пали лампата, която ни заслепява, и започва всичко отначало, в случай че вече съм забравила станалото. Сега ме докосва и целува по вече познатия начин, като винаги се връща към очите ми — поглежда в тях, сякаш да ме успокои, че е все още той.

Той беше най-добрият дори още преди да влезе в мен — този перфектен загадъчен любовник, какъвто не бях имала досега, но за когото бях мечтала винаги. И така, сега съм въввлечена в този особен акт като пълноценен партньор; участвам в действието с широко отворени очи, усещам човека вътре в мен, а не само някакъв като че ли самостоятелен орган, запълващ едно отверстие.

Ави обхваща лицето ми между широките си чувствителни длани и казва:

— Маги, отвори очи и ме погледни. Обичам те.

В този момент си давам сметка, че тази връзка ще ми причини много мъка, когато в края на краищата бъде прекратена. Мисля си „когато“, не „ако“, защото нивото на оптимизма ми не се е покачило през последните години. Но бликащите в мен чувства не искат и не искат да спрат, докато той ме държи в обятията си, и някъде в дъното на съзнанието си се надявам, че всичко това не е породено само от нуждата да потуша болката, предизвикана от смъртта на Джо Валъри. Не бих искала това за мен да е само начин, по който се самоуспокоявам, че съм жива, когато съм била лице в лице със смъртта.

— Моля те, спри, моля те. Не издържам повече — плача аз.

— Обичам те — казва отново той и избърсва сълзите от лицето ми. Вече не съм сигурна чии са сълзите. За момент започвам да вярвам, че са наши, защото той е част от мен. Поне за момента.

Всичко свърши, но никой от нас не помръдва. Разрошвам косата на Ави, докато се колебая дали да задам фаталния въпрос — този, който се върти в главата ми от няколко часа. Не смеех да попитам от страх да не унищожа това, което се беше случило между нас, а и чувствах, че Ави избягва тази тема. Внезапно ме изпълни гняв, че имам право на толкова малко удоволствие. Искан ми се да вярвам, че животът продължава.

— Женен ли си?

— Много е сложно — отговаря той след кратко мълчание.

Не съм убедена, че зададох въпрос, изискващ чак толкова сложен отговор: достатъчно е едно „да“ или „не“. Освен това вече е прекалено късно — бяхме се любили. Бях си позволила удоволствието да фантазирам, че ще остана в Тел Авив и няма да се връщам вкъщи за Деня на благодарността. Виждаш ли, Ави, не е чак толкова сериозно — постъпих глупаво, че ти повярвах когато ми каза, че ме обичаш. Но аз наистина ти повярвах, и на това, което каза на терасата — че ще ме задържиш в Тел Авив завинаги, на милиони светлинни години от перспективата да прекарам празниците със семейство Зомерс. Но ти не би могъл да разбереш това, Ави, защото в Израел всички сте като едно голямо семейство, като се изключат палестинските ви братовчеди. И

още нещо: аз също се влюбих в теб от първия ден, когато те видях, от деня, в който вашата армия премина границата и влезе в Ливан.

Най-после той добавя:

— Бракът ми от години не е такъв, какъвто трябва да бъде.

— Тогава защо сте все още женени?

— Защото се страхувам, че Рут не би могла да понесе раздялата.

Тя е толкова крехка.

Ясна ми е цялата недоизказана история за Ави и Рут Херцог. Рут е крехка жена, чието най-голямо щастие е да приема двойствения живот на Ави. Тя ще си умре в самота, ако той изведнъж си отиде и изхвърля мръсното си бельо в нечий друг кош или сутрин измива космите от самобръсначката си в нечия друга мивка. Поне на него му се иска да вярва, че е така. От друга страна, Рут Херцог сигурно се опитва да намери подходящи думи, за да обясни на Ави, че би се чувствала по-добре, ако той си потърси късмета другаде, което всъщност той прави в момента. Това пък на мен ми се ще да го вярвам.

— Нещата се променят, Маги — казва той. — Сега, когато имам теб, нещата са по-различни.

А откога ме имаш, Ави Херцог? Това, че си бил веднъж в леглото с Маги Зомерс, не означава, че трябва да подложиш живота си на преоценка. Хвърлям поглед към часовника на нощната масичка и забелязвам, че е почти единайсет. Ави лежи настрана, подпрял глава на ръката си, и ме наблюдава. Прави ми впечатление, че все още не е започнал да събира от пода вещите си, които беше разхвърлял наоколо в забравата на страстта. Изглежда, не бърза за никъде. Аз съм тази, която бърза.

— Ави, трябва да взема един душ и да се обличам. Ще правим снимки пред министерството.

— Зная — отговаря той, без да помръдне, — ще те закарам дотам, ще те почакам и после ще се върна с теб, за да мога да те държа цяла нощ в обятията си.

А забрави ли за крехката Рут, която ще умре, ако я изоставиш? Не смея да попитам, защото животът ме е научил, че възможността да удължиш щастието си дори с няколко часа е прекалено ценна, за да не се възползваш от нея.

Докато кисна във ваната, Ави влиза и се обляга на мивката.

— Разкажи ми за брака си, защо се разведохте?

— Много е сложно да се обяснят седем години за няколко минути.

— Разполагам с достатъчно време — отговаря тихо той.

— Но не и аз — озъбвам се аз.

Ави Херцог неочаквано се бе превърнал в неприятел и макар да бях готова да дам мълчаливото си съгласие за нещо, което по принцип не одобрявах — да спя с женен мъж съвсем не бях готова да запозная този неприятел с подробности от миналото си. Чувствам Рут необяснимо близка — нещо като вина за това, че и аз съм допринесла за агонизиращата ѝ връзка с Ави. Виждам себе си единствено като мимолетно развлечение, като приятно усещане, което помага на Ави да продължава тази връзка, да я поддържа, да я понася по-леко.

А тя как се чувства? Ами аз? Ави, които влезе вътре в мен, който вече проникна в сърцето ми, сега иска част от мозъка ми. И аз решавам да му я дам.

— Какво те кара да мислиш, че ние сме достатъчно близки, за да ти разказвам за брака си и въобще за миналото си? По-точно откъде накъде питаш?

Той се усмихва незабележимо.

— Откъде имам това право ли?

Всеки следваш отговор от моя страна би бил неверен, дори непочтен, защото Ави Херцог вече притежава част от мен.

— Не се дръж така отчуждено — казва нежно той. — Ти просто връхлетя в живота ми, трябва ми време, за да променя своя.

Не може да разбере. Мисли, че мълча, защото съм разочарована, че не е свободен да свърже живота си с мен. Но може би аз също не го разбирам, тълкувайки думите му като желание да променя живота си заради него. При това съвсем не съм убедена, че някои от двамата ни е готов да промени живота си заради другия.

Ето че той започва да ме целува по сапунисаното лице.

— Обичам те, Маги — шепне той, — и няма да те оставя да си отидеш.

Излиза с мен от банята и си обува чорапите, нахлузва панталона си цвят каки и завързва лъснатите черни обувки. След това сяда на един стол и започва да ме наблюдава как грижливо си слагам червилото. Оглеждам очите си и потапям четчицата в тъмнозелените сенки, като внимавам да не бъдат много ярки заради камерата.

Навеждам се напред, за да се среща. След това отмятам назад косите си, така че крайният ефект да бъде едновременно дива и малко мъжка прическа. Лицето ми е порозовяло, нещо, което не съм забелязвала отдавна. Най-накрая слагам очилата с кокалена рамка и изучавам окончателния резултат в огледалото.

— Очила ли носиш, Маги? — пита Ави.

— Не — отговарям, без да се замисля. — Стъклата са съвсем обикновени, но за снимките ме карат да ги слагам, за да изглеждам поинтелигентна — нали разбираш, по-правдоподобна.

И в този миг си спомням: „Аз съм късогледа. Не съм ви забелязала, Ави Херцог.“

Той става и ме прегръща.

— Защо пропиля тези шест месеца? Можехме да бъдем заедно шест месеца повече.

Изправям се в целия си ръст от метър и седемдесет и пет и поглеждам Ави Херцог право в очите.

— Защо ли... Защо ли?

Ръцете ми са свити в юмруци от двете страни на тялото ми.

— Защото вероятно съм се опитвала да направя най-разумното нещо през последните няколко години от живота си — да си спестя поне тези допълнителни шест месеца страдания от факта, че съм се свързала с женен мъж. Ето защо.

— Ти не ми даваш никакъв шанс — казва спокойно Ави.

— Ще трябва да се оставиш в ръцете на съдбата си. Аз също.

— Какво се опитваш да докажеш, Маги? — пита тъжно той.

— Какво се опитваш да докажеш, Маргарет? — пита ме мама.

Лежах на широкото легло и наблюдавах разтревоженото ѝ лице, докато климатичната инсталация неуморно пъхтеше зад нас и помпаше студен въздух в спалнята ни, издържана в синьо. Въпреки че беше едва девет и половина сутринта, майка ми вече изглеждаше като по-възрастната сестра на някой фотомодел. Беше безупречно облечена в невероятно бял костюм, с ярък шал през раменете, по който всяка гънчица беше на мястото си. Гримът ѝ беше грижливо нанесен, косата — красиво навита отзад на тила и дори беше с чорапи при

трийсетградусовата жега. Не можех да се начудя на способността ѝ да страда заради благоприличието.

Седна на ръба на леглото ми, а повдигнатите ѝ вежди изразяваха съчувствие и дори паника, докато ме гледаше как хълцам неудържимо. Обаче имах чувството, че видът ѝ издава не толкова вълнение от сълзите ми, колкото досада, че бях предизвикала неприятности, така че се беше наложило Ерик да ѝ се обади, за да дойде веднага.

— Вера, би ли дошла да се справиш с дъщеря си?

Веднага ставах дъщерята на Вера, щом не се държах както трябва като съпруга на Ерик — точно както се превръщах в дъщерята на татко, когато мама беше недоволна от мен.

Тъй като сълзите ми не секваха, отношението ѝ внезапно премина в симпатия — явно беше изчерпала всичките си познания от това, което някога бе чела за детската психика. „Детето от 20 до 30“, продължението, което никой не се сещаше да напише, сега можеше да ѝ свърши добра работа. „Детето от двацет до трийсет години страда, защото не може да разбере смъртта и божественото. То се колебае между приемането на смъртта като желан край пред мизерно съществуване и убеждението, че Бог е предател, щом му е причинил дълбоко разочарование от живота.“

— Майко, не ми се живее повече. Ненавиждам живота си.

— Маги, Маги, животът ти е прекрасен с всичките тези...

— О, майко — прекъсвам я аз, — къде му е прекрасното? Тежа осемдесет килограма.

— Но, Маги, погледни какъв красив изглед имаш към Ийст Ривър. Колко хора могат да се похвалят с това?

— Майко — простенах аз, — искам да работя, а той не ми разрешава. Чувствам се безполезна.

— Нима Ерик има финансови затруднения?

Мама беше ужасена от недопустимата мисъл, че може би е надценила способността на Ерик Орнщайн да печели пари. Нима е допуснала грешка? Нима е продала дъщеря си на един измамник?

— Не, мамо — отговорих отегчено. — Искам да работя заради мен самата. Искам да имам професия — защо ме изпрати в колеж?

Мама ме погледна тъжно и поклати глава.

— Изпратих те в колежа, защото там можеше да прекараш чудесно и да се омъжиш за чудесен човек като Ерик.

Докато лежах тази сутрин с подутото от сълзи лице и дебелото тяло, с пухкавите пръсти, все още плътно обхванали кристалната чаша, наполовина пълна с портокалов сок, аз бях живото доказателство, че нещата се бяха развили не така, както се предполагаше. Тази кристална чаша, доскоро една от дванайсетте други, беше станала причина Ерик да повика мама. Малко преди това по време на обичайния ни утринен скандал бях счупила умишлено осем от чашите върху пода на кухнята.

— Моля те, Ерик, нека поговорим само минутка! Обещавам да не плача и да не повишавам тон. Моля те, Ерик. Искам да те питам нещо. Остави вестника за минута, Еррик, — изкрещях аз.

Гласът ми беше добил такава мощ, че можеше да се чуе три етажа под нас и три — над нас в луксозния блок на Ийст Енд Авеню.

— Отказвам да те слушам, Маги — отвърна Ерик, надничайки иззад своя „Уолстрийт Джърнъл“, — щом като плачеш и крещиш.

— Окей, Ерик — прошепнах аз. — Няма да плача повече; ето, и не крещя. Сега ще поговориш ли с мен?

— Какво има, Маги? — каза той най-последно, оглеждайки с отвращение тялото ми от глава до пети. — Пак ли си гладна?

— Моля те, Ерик — подех аз, — искам да започна работа. Моля те, остави ме да работя.

Повечето жени се бореха за възможността да работят и за еднакво заплащане за еднакъв труд. А аз молах разрешение да започна работа, каквато и да е работа.

— Печеля достатъчно пари, Маги. Не искам жена ми да работи. Вкъщи си имаш достатъчно работа, имаш да се грижиш за мен.

Слушах думите, но не можех да разбера смисъла. Бях завършила колеж, а след това курсове по машинопис. Мама беше достатъчно предвидлива да ме изпрати в училището на принцеса Рагда, по-голямата дъщеря на детронирания крал на Либия. Редовно ми повтаряше, че човек не знае какво може да му поднесе животът и затова е по-добре да има поне стабилно образование.

При нея все още беше жив манталитетът на жертва от Великата октомврийска революция, съзнанието, че земите и собствеността на богатите могат да бъдат ограбени от бедните. Често си мислех, че историята нямаше да бъде толкова преиначена, ако всички придворни дами в Царска Русия можеха да пишат на машина. Тогава и болшевиките може би нямаше да успеят. Докато посещавах курсовете,

чувствах известна близост с принцеса Рагда. Бях сигурна, че майка ѝ кралицата даваше на дъщеря си същите съвети като моята майка.

Но когато се опитвах да подчертая този факт пред Ерик, да му обясня, че дори и най-богатите хора работят, не толкова от финансова необходимост, а от простата нужда да поддържат умственото си здраве, отговорът му винаги беше един и същ:

— Не искам жена ми да работи като някоя мизерно платена секретарка. Това е недопустимо — просто недопустимо.

— А как иначе бих могла да започна... това ще бъде само за начало, докато си намеря нещо друго...

Той впиваше поглед в мен.

— Ако чак толкова изгаряш от желание да пишеш на машина и да сервираш кафе, тогава започвай от днес да печаташ списъка с покупките — дори ще ти купя пишеща машина; а колкото до сервирането на кафе, какво ще кажеш за една чашка още сега?

Единственият резултат от всекидневните ми битки с Ерик беше, че започнах да стоя с часове пред телевизора, като непрестанно се тъпчех с цели кексове, различни сладкиши, готови вечери от сирене и макарони, предназначени за цяло семейство, и въобще с всичко, което можеше да се сложи в уста. Вече с мъка се вмъквах в дрехите си, преди да изляза на всекидневното си поклонение към магазина за хранителни стоки да пазарувам за вечеря. Вечеря, сервирана точно в седем часа, за да може Ерик Орнщайн да гледа вечерните новини и да не му се налага да обръща внимание на нещастната си съпруга.

Майка ми беше сбъркала; въпреки предупрежденията ѝ, че ако не се омъжа млада, може да напълнея, и въпреки че се подчиних на плановете ѝ за собствения ми живот, с мен се беше случило точно това. А то съвсем не беше предвидено да се случва.

— Маги, миличка — майка ми се обръщаше към мен, сякаш бях душевноболна, по начина, по който вероятно психиатрите уговарят страдащите от маниакална депресия да слязат от перваза на прозореца или полицаите убеждават психопатите да не подпалват цялото си семейство.

— Маги, миличка, не че искам да те критикувам, но поглеждала ли си се скоро в огледалото?

Дали съм се поглеждала? Дали съм забелязала, че някога големите ми зелени очи сега бяха скрити под слой подпухнала плът, че

носът беше изчезнал от лицето ми, че някога добре оформените скули сега бяха замаскирани под пласт мазнина. Дали съм забелязала, че гърдите ми са увиснали, а кръстът ми е добил същите размери като огромните ми ханш и бедра? Дали съм погледнала краката си — някога стройни, с фини глезени, — които напоследък бяха толкова набъбнали, че трябваше да нося най-големия размер чорапогащници? И че моите приятели каналджиите вече не подсвиркваха след мен по улицата — най-голямата обида, най-долната степен на барометъра, който показваше колко ниско съм паднала, колко отблъскваща бях станала. Но часовете пред телевизора бяха дали и един положителен резултат: непрекъснато засилващото се желание да стана телевизионна журналистка. Бях абсолютно сигурна, че точно с това искам да се занимавам в живота. Трябваше просто да преодоля временния си стремеж към самоунищожение, за да мога да се захвана с кариерата си.

— Маги, миличка, какво всъщност те притеснява? Бих могла да ти помогна — каза мама, отивайки към огледалото. Оправи двата косъма, които се бяха отделили от безупречно оформения и кок, постави още малко руж на бузите си.

— Горката Маги — повтори разсеяно тя. — Може би заедно бихме могли да се справим с това, което те притеснява.

Как можех да ѝ обясня, че не понасям живота, който водя, че не искам всяко мое действие да бъде съобразено с един мъж, който смята, че всичките ми проблеми ще се оправят с едно „хубаво чукане“. Ерик го повтаряше при всеки от многобройните случаи, когато се опитвах да му обясня, че за да съм щастлива, се нуждая от нещо повече, освен да задоволявам сексуалните му нужди и да се грижа за него.

— Знам от какво имаш нужда, Маги, от едно хубаво чукане, и тогава ще ме оставиш на мира.

— В Карнеги Хол има чудесни курсове по танци — каза мама. — Разтягането на мускулите и общото тонизиране би ти се отразило прекрасно, но първо трябва да говоря с доктор Фелдмън. Ще ти даде хапчета за пресичане на апетита. Гарантирам ти, че за три месеца ще свалиш двайсет килограма.

Въпреки че беше привидно спокойна, в гласа ѝ се прокрадваха остри нотки, които подсказваха, че е на ръба на истерията. Това щеше да бъде върхът — Ерик Орнщайн да изгони Маги Зомерс, защото е дебела, грозна и непокорна. В този момент се звънна и мама стана да

отвори. Беше Кара. Разпознах звука на вечния ѝ спътник — детската количка, която се блъсна в стената и за милионен път посипа мазилка в антрето. Най-голямото дете на Кара ходеше вече на училище и тя трябваше да се оправя само с номер две, докато номер три кротко растеше в нея. Поклащайки се като патица, тя влезе в спалнята и се усмихна свенливо, притеснена, че става свидетел на тази проява на слабост от моя страна. Маги, сестрата, която винаги бе считана за вироглава и трудна, беше на път да се провали в живота, а Кара, смятана за деликатна и уязвима, беше смаяла всички и компетентно се справяше с дом, съпруг и почти три деца.

— Фалшива бременност — съобщи Кара, — със Стивън будувахме половината нощ и четохме една от медицинските му книги; на него му се струва, че твоето е фалшива бременност.

Представих си ясно Кара и Стивън, моя зет психиатър, да прекарват нощта над учебника в отчаяно търсене на причината, поради която разбивах живота си.

— Стивън се притеснява за теб, Маги — каза тя. — И по някаква случайност точно сега има пациентка със същия проблем.

— Не е това — отвърнах нетърпеливо. — Искам работа, не бебе.

— Тогава защо не си намериш работа? — попита раздражено тя. — Проблемът е лесно разрешим: способна си да си намериш работа.

— Той няма да ми разреши — изплаках аз.

— Как така няма да ти разреши?

— Защо си толкова изненадана?

— Защото не съм предполагала — каза тя.

— Никога не си питала — отвърнах аз.

Кара погледна въпросително към мама, която поклати глава.

— Ерик печели достатъчно пари; той не иска Маги да работи.

— Но това е смешно — каза Кара и седна до мен. — Какво общо има едното с другото?

— Работата на Маги е да се грижи за Ерик; той я издържа — отвърна сухо мама и след тона добави:

— Погледни себе си: ти си напълно щастлива с грижите за Стивън и децата. Защо тя трябва да създава толкова проблеми?

Кара ми се усмихна.

— Защото аз съм си аз, а Маги си е Маги; тя иска да работи, значи би трябвало да може да работи. Ако аз исках да работя, Стивън

нямаше да има нищо против, щом това ще ми достави удоволствие.

— Виждаш ли — изплаках отново. — Виждаш ли, не е справедливо.

— Кара — каза строго мама, — ако си дошла да създаваш неприятности, взимай си количката и отивай някъде другаде.

— Никъде не отивам, освен ако Маги не ми каже.

Отново ми се усмихна.

— Стой тук, Кара — казах аз и хванах ръката и.

— Тогава поне й кажи да поотслабне.

— Трябва да отслабнеш — каза тихо Кара. — Но ти го знаеш по-добре от мен.

В отговор само кимнах.

Мама вдигна слушалката и набра телефона на доктор Фелдмън, диетолога на богатите и известните. Многоцветните му хапченца в сиви пластмасови кутийки — две розови сутрин, три зелени следобед и четири оранжеви вечер — щяха да върнат старите ми размери за нула време.

— Положението е следното — каза мама и хвана по-здраво телефонната слушалка. — Зет ми, психиатърът, мисли, че е фалшива бременност. Добре, чудесно, доктор Фелдмън, утре в два часа — и много ви благодаря.

Мама затвори телефона и радостно потри ръце.

— Утре следобед започва първият ден от новия ти живот — съобщи триумфално тя.

— Ще отидеш ли, Маги? — попита предпазливо Кара.

Вдигнах глава от възглавницата, в която задушавях риданията си, и извиках:

— Ще отида само при определени условия.

— Честна дума, Маги — каза мама и се пресегна за чашата си, — винаги си била страшно трудна и неблагодарна.

— Какво имаш предвид, Маги? — попита тихо Кара.

— Имам предвид — отвърнах, като се обърнах към нея, — кой ще убеди Ерик Орнщайн да ми разреши да тръгна на работа?

— Никой — рече с усмивка тя. — Просто ще го направиш, а Ерик Орнщайн да върви по дяволите.

— Аз пък се надявам, че когато остане на улицата, ще я издържаш ти, защото аз няма да го направя.

И мама излезе ядосана, но както винаги с величествен вид.

Три седмици по-късно след пет срещи с д-р Фелдмън и петнайсет посещения на курса по танци бях отслабнала с четири килограма и половина и бях написала творческата си биография. Бях решила да започна работа, щом успея да се вмъкна в някоя от старите си дрехи. Така че един четвъртък, когато Ерик се върна от кантората си, аз му дадох да прочете автобиографията ми. Наблюдавах реакцията му, докато окачвах палтото на закачалката със златния монограм. Изведнъж той пребледня, хвана се за гърдите и започна да диша тежко.

— Какво има? — извиках аз. — Какво ти е?

— Не съм сигурен — заекна Ерик и се отпусна на един стол. — Не ми е добре. Донеси ми чаша вода.

Втурнах се в кухнята и се върнах с чаша хладка вода, която подадох на умирация си съпруг, като в същото време го сграбчих за китката с намерение да му измеря пулса. Успях да бутна чашата и водата се разля върху сивия му раиран костюм.

— Дявол да го вземе, Маги — извика той. — Виж какво направи пък сега.

— Ти ме уплаши, Ерик. Реших, че имаш сърдечен пристъп.

— Не, не — отвърна с досада той. — Нищо ми няма. Беше просто пристъп на безпокойство.

Влезе във всекидневната и се загледа мрачно през прозореца.

— Защо си губиш времето да пишеш автобиографии, които ме разстройват? Не си ли даваш сметка, че ако съм разстроен, не мога да работя и да те издържам?

— Не искам да ме издържаш. Искам да работя и да делея разходите с теб.

— Нека ти разясня някои факти от живота, Маги — каза строго той. — Досега ти не се справи с ролята си на съпруга; не само защото допусна да станеш толкова дебела и отвратителна, че се срамувам да те изведа на вечеря, но и защото ме лиши от съпругеските ми права.

Всъщност Ерик не употреби израза „съпругески права“, но аз разбрах какво точно има предвид. Думите му бяха буквално: „Ти стана толкова отвратителна, че не бих те докоснал дори с оная работа на брат

си.“ И тъй като Ерик Орнщайн нямаше брат, давах си ясна сметка за тежестта на обвинението му.

— Ти не само се провали като съпруга — продължи той, — но доказва и че не си способна да създадеш едно здраво дете.

— Защо ме упрекваш за това? — казах аз, а очите ми се напълниха със сълзи.

Той не обърна внимание на въпроса ми.

— След този провал...

Сега за мъртвото ми бебе се говореше като за провал.

— След този провал ти стана толкова неприятна, че превърна живота ми в ад и аз даже не мога вече да го вдигна, за да забременееш отново.

— Мислиш ли, че ми е приятно да изглеждам така? — извиках аз.

— Млъкни и ме слушай, Маги, защото сега хич не се интересувам какво ти е приятно. Сделката не беше такава. Аз бях готов да ти осигуря красив живот, хиляди жени биха седнали в краката ми, ако това би им помогнало да станат мисис Ерик Орнщайн.

— Легнали в краката, Ерик — поправих го аз. — Казва се „легнали в краката ми“.

— Искам да кажа, че биха били благодарни — извика той. — Ето това искам да кажа.

Както обикновено спорът продължи до късно и се завъртя около мъртвото ми бебе. Най-сетне се осмелих да задам въпроса, който ми беше забранен:

— Момче ли беше или момиче, Ерик? Моля те кажи ми дали моето бебе беше момче или момиче.

Ерик ме изгледа със смесица от отвращение и гняв. Отказваше да ми каже пола на мъртвороденото ми дете, за което имаше съгласието и подкрепата на моето семейство и на лекарския екип; това само можело да даде още по-реални очертания на случилото се и да увеличи мъката ми. Тази причина обаче не беше достатъчна за мен: имах нужда да усетя болката по едно реално същество, което бях носила девет месеца, същество, което не бях пожелала, но което въпреки всичко трябваше да се роди. Чувствах се отговорна за смъртта на бебето, бях сигурна, че нежеланието, с което го очаквах, беше преминало в него

през плацентата. Всичко обаче се правеше под маската на загрижеността, с девиза: „Така е по-добре за Маги“.

— Какво беше детето, Ерик? — повторих тихо въпроса си.

— Ако обещаеш, че ще отслабнеш — най-после каза той — и че ще се постарая да ме направиш щастлив, и ако ми дадеш дума повече да не споменавам за работа, ще ти кажа.

В неговата уста всичко изглеждаше толкова логично, просто и разумно, че трябваше да съм луда, ако не се съглася.

Изгледах го студено и казах с глас, който никога преди това не бях използвала:

— Няма да стане, Ерик, сделката няма да стане.

Спорът беше приключил и аз никога не успях да разбера дали бебето ми е било момче или момиче.

[1] Генерал с две звезди в израелската армия. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Всекидневната на Роуз и Тони Валъри в бялата им къща на Хайлън Булва в Стейтън Айлънд се е превърнала в светилище на сина им. Няколко снимки на Джо, окичени с цветя, висят по черно-златните тапети, непосредствено под голямото дървено разпятие. Джо Валъри е заснет в различни периоди на краткия си живот: абитуриентска снимка на усмихнато момче с черна шапка и мантия; от друга снимка гледа малко по-възрастно набито момче с пакет цигари, който се подава изпод навития ръкав на бялата му тениска; а после по-зрял младеж, галещ малко кученце — немска овчарка.

Роуз ме държи здраво в обятията си, риданията разтърсват пълното ѝ тяло, диша на пресекулки. Тони стои до нас, спретнато облечен в памучна риза на червени квадрати, а огромният му корем е изскочил над широките сини панталони. Пристъпва неловко от крак на крак и по лицето му се стичат сълзи.

Роуз се отдръпва от мен, за да избърше очите си с изпомачкана кърпичка. Натъпква я обратно в джоба на престилката си на розови цветчета, поклаща глава и казва тихо:

— Наистина съжалявам, че се разплаках така.

Тони се приближава до мен и хваща ръката ми в мазолестите си длани.

— Благодаря ти, че дойде да ни видиш — продумва простичко той. — Джоуи беше единственият ни син, единственото ни дете.

Сядат един до друг на белия брокатен диван, покрит с прозрачен найлон; близостта на телата им ги утешава в тяхната скръб.

— Беше добро момче — казва Тони, като сподавя риданията си. — Никога никому не е причинил зло.

Прехапвам долната си устна, за да не се разплача и Роуз и Тони да трябва да ме утешават. Точно сега те самите имат нужда да изразят скръбта си.

— Той беше единственият ни син — повтаря Тони и издухва носа си. — Роуз не можеше да има други деца; опитахме два пъти, но

Роуз загуби и двете.

Отново се разплаква и Роуз го потупва по крака. Иска ми се да им кажа нещо, но думите ми са заседнали някъде в гърлото.

— Семейството ти в Ню Йорк ли е? — пита Роуз. — С тях ли ще прекараш Коледните празници?

Как бих могла да обясня на тази простичка любеща жена, току-що ограбена от майчинството си, че бях пристигнала в Ню Йорк още вчера и никой от семейството ми не знаеше това. Как бих могла да споделя с тези двама души, простодушни и сломени от мъка от сивия метален ковчег, изпратен им вместо подарък едновременно за Деня на благодарността и Коледа, че аз бях прекарала Бъдни вечер в салона на бизнес — класа в „Джъмбо Джет“ на Ел Ал авиолинии, който ме отнасяше към празнотата и отчаянието на собствения ми живот. Обаче тъпата болка в мен и копнежът ми по Ави изглеждат толкова бледи в сравнение с тяхната мъка. Зная, че макар и да споделям скръбта на Роуз и Тони от смъртта на Джо, те от своя страна не биха могли да разберат напълно моето страдание.

— Джоуи ни беше казал, че ще дойдеш да прекараш с нас Деня на благодарността — казва плахо Тони. — Ако знаехме, че си дошла за Коледа, щяхме да те поканим; ние бяхме съвсем сами...

Заплаква отново.

— Няма го нашия Джоуи — хълца той.

Роуз притиска главата му към гърдите си и леко я залюлява.

Ако някой не би трябвало да бъде лишен от детето си, това са именно тези хорица. Докато седя с тях и гледам как се опитват да се справят с безмерната си мъка, аз си мисля дали не би им помогнало едно писмо до Вера и Алън Зомерс — писмо, с което да поискат съгласие да осиновят по-малката им дъщеря Маргарет.

Представям си как татко отваря вратата и излиза от апартамента на семейство Зомерс, за да вземе съботната поща, оставена на купчинката отпред върху рогозката. Разкъсва синия плик без обратен адрес и прочита писмото, а после го подава на Вера, която тъкмо масажира лицето и шията си с крем „Нивея“.

„Скъпи г-н и г-жа Зомерс,

Синът ни Джоуи беше убит от случайна граната някъде в Ливан и Маги дойде да ни посети в дома ни в Стейтън Айлънд, който впрочем вече е напълно изплатен. Тони свърши тази работа миналата година, след като получи парите при изтичането на застраховката. Сега къщата си е изцяло наша. И така, седяхме в нея, говорехме и плачехме, когато на Маги ѝ хрумна, че би могла да замести нашето момче Джоуи, че това може да смекчи болката ни, както казва тя. Съгласихме се, защото това наистина ще ни накара да се почувстваме по-добре, не чак толкова съсипани и самотни; само ако можем да осиновим Маги, пък вие и без това сте толкова заети...

Разбирате ли, синът ни Джоуи беше убит точно преди Деня на благодарността.“

— Хм — казва Вера. — Тези хора определено са необразовани, Алън, пък и виж колко е евтина хартията.

— Да, скъпа, но те изглеждат напълно искрени — отговаря Алън, потънал във финансовата рубрика на „Ню Йорк Таймс“. — Мисля, че идеята им е добра.

— Хубаво — съгласява се в крайна сметка Вера, — щом е добра за теб, значи е добра и за мен.

Роуз Валъри се връща от кухнята с поднос в ръце. Налива чай от порцелановата кана, украсена със зелени коледни гирлянди, и поднася домашно приготвени сладки в продълговата чиния, с нарисувани по нея усмихнати Дядо Мразовци.

— Гледаме те по телевизията — срамежливо казва тя. — Двамата с Тони те гледаме всеки път, когато те дават.

— Завинаги ли се връщаш? — пита Тони.

— Не, тук съм за кратко, защото моят посредник и прекият ми началник са на мнение, че се нуждаем от отдих.

За малко да добавя, че всекидневното правене на репортажи за смъртта изхабява хората, но се спирам навреме.

Искам да споделя с Роуз и Тони това, което бях дошла да им кажа, но все още ми е много трудно.

— Исках да знаете, че много обичах Джоуи и че...

Седят срещу мен на ръба на дивана; двамата го очакват и имат пълното право да го чуят.

— Джо не почувства нищо — успявам най-после да изрека аз. — Всичко стана толкова бързо, че той не усети нищо.

Гледам към тавана с надеждата, че земното привличане ще задържи сълзите ми, където им е мястото.

— Носеше ли бронираната си жилетка? — пита тихо Тони.

— Да, това е задължително, слагаме ги винаги, преди да отидем на бойното поле, но...

— Но проклетата граната го улучи в главата — довършва той с горчивина.

Няма кой знае какво друго да си кажем.

— Господ да те благослови, че дойде — нарежда Роуз, докато ме изпраща към вратата. — Беше много важно за нас, така да знаеш.

Бърше очите си.

— Обаждай се, не ни забравяй — добавя Тони, докато се ръкуваме.

Прегръщаме се и се целуваме за довиждане, но знаем, че връзката ни е краткотрайна. Малко по малко тя ще прекъсне, тъй като времето постепенно ще смекчи удара от внезапната смърт на Джо.

Вятърът роши косите ми, докато стоя на палубата на ферибота, който ме отнася от Стейтън Айленд. Облягам се на металните перила, загръщам се още по-плътно в палтото си от камилска вълна, но продължавам да треперя от ледения зимен вятър. На хоризонта един след друг започват да се очертават небостъргачите на Манхатън, докато корабът малко по малко с пъшкане намалява разстоянието до острова, на който бях израснала. Някаква жена, която държи за ръка малко дете, се приближава и ме пита:

— Вие не сте ли Маги Зомерс от новините на Ей Би Ен?

— Не — отвърщам тихо. — Коя е Маги Зомерс?

Последната вечер бяхме в някакво подобие на френски ресторант в Тел Авив, където вечеряхме, въпреки че никой от нас не беше гладен. Не свалях поглед от пържения пастет, който плуваше в чинията ми в локва жълтеникава мазнина.

— Защо пържите пастета? — попитах метр д’отела. — В Париж никога не го правят?

— Какво знаят за пастета в Париж? — каза той, отпращайки ме с жест.

С Ави бяхме неразделни от 22 ноември, деня на сивия метален ковчег, както го наричах. Тази вечер, докато седяхме в ресторанта, в главата ми непрестанно звучаха думите на Вера:

— Не можеш да градиш щастието си върху нечие нещастие.

— Но, майко — обикновено възразявах аз, — Ерик лека-полека ме унищожава.

— По-добре той теб, отколкото ти него — отвърна тя. — Нека той да бъде с гузна съвест.

Нямах желание да си припомням дните, прекарани с Ави в разходки край морето в Тел Авив, когато споделяхме всичко, което ни идваше наум, докато накрая всеки можеше да довърши мисълта на другия. Не исках да се сещам и за нощите с него, когато се любехме до пълна изнемога и заспивахме потни, останали без капчица сила, само за да се събудим след няколко часа и да започнем всичко отначало. Все още не бях му казала, че на другия ден напускам Израел за неопределен период от време. Той не знаеше, че имам намерение да се разделя завинаги с него. Сълзите, които бях проляла миналия месец за Джо Валъри, също бяха допринесли за хаоса в отношенията ми с Ави. Той беше нахлул в живота ми и бе обсебил мислите ми, така че не можех да се съсредоточа даже върху най-важния въпрос на съществуването ми — моята професия.

— Може би ти самият не даваш на брака си възможност да потръгне — казах аз, топейки в мазнината хапка ръжен хляб.

Внезапно се бях превърнала в съветник по брачните въпроси, като предлагам на клиента да ми довери сексуалните си похождения, преди да се завърне у дома малко по-любезен и внимателен. Ако Маги Зомерс, преуспяващ брачен съветник, не можеше да използва своите способности за себе си, то поне можеше да ги приложи, за да помогне на някой друг.

Ави ме наблюдаваше напрегнато, беше разбрал защо съм се захванала с темата за проваления му брак.

— Слушай — каза той, като взе ръката ми в своята, — вече говорихме за това. Петнайсет години се примирявах с така създаденото

положение, въпреки че от самото начало ми беше ясно, че работите не вървят.

— Защо тогава се ожени за нея?

— Маги — каза уморено той, — говорили сме толкова пъти. Когато започна войната от 1967 година, ние вече ходехме от няколко месеца. Имах нужда да знам, че тя ще ме чака да се върна дори ако се случи най-лошото и ние загубим. Всичко обаче стана толкова набързо, че няхах време да преценя какво съм сторил. Така аз просто се погребях в работата си, оградих се с военните събития и вечните заплахи от нови войни и почти не обръщах внимание на личния си живот. Впрочем, най-главното, което ръководи живота на всички тук, е войната или постоянната заплаха от война. Това ти е известно.

— Все пак трябва да си я обичал — настоявах аз.

Той сви вежди.

— Бях само на двайсет и пет години; какво можех да знам за любовта тогава? Мисля, че се дължеше донякъде на това, че Рут бе дошла от Южна Африка, което я правеше екзотична в Израел, и донякъде защото имаше сини очи и руси коси и изглеждаше толкова по-различно от момичетата, които бях свикнал да виждам в кибуца. Но какво разбирах от любов?

Кой от тях си признава, че е знаел нещо за любовта, когато всичко вече е свършило? Когато любовта умре те винаги отричат, че са изпитвали чувства — като че всичко, продължило по-кратко от вечността, е черна точка за тях, за способността им да успеят следващия път...

— Тази причина не е достатъчна, — казах аз.

— Така или иначе, причините вече са без значение — отвърна нетърпеливо той. — Няма защо да защитавам една грешка. Рут беше студена и необщителна още от самото начало и когато войната приключи за шест дни, няхах никакъв шанс да поправам каквото и да е, да не говорим пък за брак.

— Какво искаш да кажеш?

— Изведнъж Израел владееше всички тези нови територии и трябваше да асимилира хилядите араби. Най-после мечтата ни се беше осъществила и бяхме получили това, което искаме. Най-после бяхме нация.

— Какво общо има това с брака ти?

— Всичко — каза упорито той. — Бях толкова зает с работата си, че нямах време дори да помисля за нещо друго. Много повече се притеснявах за събитията по границата и за тренировките на моите парашутисти, отколкото за брака си. Личният живот беше лукс, работата ми беше нещо много по-сериозно — на живот и смърт. Израел вече не беше някаква абстракция.

— „Виновен в патриотизъм“; вероятно ционизмът бе причина и за други жени в живота ти?

Той се усмихна леко на сарказма ми.

— Мисля — отговори тихо той, — че в началото задоволявах само физическа необходимост, но после се превърна в нещо повече. Имах нужда от някаква близост, каквато не намирах в Рут. И в същото време се ненавиждах всеки път, когато я лъжех, докато накрая започнах да мразя и нея, че ме е довела до това положение.

— А защо да вярвам, че аз съм по-различна? — попитах тихо. — Защо да вярвам, че аз съм тази, която най-накрая те е накарала да се влюбиш?

Притисна пръстите ми към устните си и аз веднага изпитах познатото прималяване в стомаха си, усещането, че потъвам, което ме караше да губя своята способност за рационално мислене.

— Маги — каза той, — искам единствено теб. Ти ми даваш всичко, от което имам нужда. Аз съм на четирийсет години и съм уморен от двойствения живот. Искам да изградим нещо заедно с теб.

Разпознах приближаването на фаталната „криза на средната възраст“, на емоционалните битки, чиито жертви падат в кухните и в спалните. Внезапно се почувствах като самозван защитник на тези жертви, даже на онези, чиито съпрузи бяха проникнали в сърцето ми. Бях решена на всяка цена да оправя отношенията в петнадесетгодишния брак на Ави Херцог, преди да ограбя това, което той наричаше най-хубавия месец в живота си — месец, през който беше почувствал, че живее отново.

— Ави — казах тихо, — аз не съм за теб. Ти се нуждаеш от някой, който да ти посвети цялото си време, а аз не мога да го направя.

— Ти си за мен — отговори той, докосвайки с любов лицето ми, — защото аз те желая.

Въпреки че бях отхвърлила детето, което за мой късмет умря при раждането, че негодувах срещу баща си, който ме изпращаше в частни

училища, че се съпротивлявах срещу майка си, чиято цел беше да ме подготви единствено за образцова домакиня, че се бунтувах срещу борсовия агент — мой съпруг, който можеше да ми предложи само красив живот, и че правех всичко, което беше по силите ми, за да отблъсна Ави — той все още ме желаше. Защото, ако някой мъж те желае, може да си едновременно Лукреция Борджия, Лизи Борден и Медея и това няма да промени нищо. Ако някой мъж те иска, значи това е така.

— Твоят живот е посветен на войната, а моят — на кариерата — казах аз и отдръпнах лицето си от ръката му.

— И твоят живот е една война, Маги, твоята собствена война.

— И аз уважавам това — продължих, без да му обръщам внимание, — защото е много благородно да изпълняваш дълга си към страната; но не вярвам, че ти си в състояние да уважиш моя дълг към работата ми.

— Чувствата ми към теб нямат никакво отношение към работата и страната ми. Нямат нищо общо с войната в Ливан. Ти просто си част от мен.

Защото ако някой мъж те иска, то той те иска и това чувство го поглъща изцяло, с изключение на онова, което и преди това е било най-важното за него. А всичко започва толкова безобидно: като тръпка в слабините му всеки път, когато се сети за теб и която внезапно придобива такава мощ, че може да достигне катастрофални размери. Защото, ако някой мъж те иска, то той те иска и всичко друго става излишно.

— Не ме разбирай погрешно, — казах аз сериозно. — Уважавам причините, поради които вашата армия влезе в Ливан, въпреки че бихте могли да преосмислите някои от позициите, свързани с палестинците. Но като цяло уважавам каузата ви.

Ави поклати тъжно глава.

— Преди всичко трябва да си наясно със собствените си позиции — за войната вътре в теб.

Обаче моментът все още не беше дошъл; все още беше декември и Израел воюваше с Ливан, както Маги се сражаваше със себе си.

— Ави, утре се връщам в Америка — най-после казах аз. — Напускам Израел за известно време.

— Знам — отговори той, потупвайки ме нежно по бузата. — Знам това от миналата седмица.

Неслучайно тат алуф Ави Херцог беше голям разузнавач, и то от най-добрите; нямаше как да не знае бъдещите действия на жената, която му позволяваше да държи няколко чифта панталони, ризи и обувки в малкия ѝ апартамент в Тел Авив. Но пък и аз неслучайно бях школувана в изкуството на манипулирането, и то в школата на най-добрата по тази част майка.

— Ави, недей да правиш опити да ме спираш — казах аз с надеждата, че той ще се опита да стори точно това. — Не мога да ти дам това, от което се нуждаеш и което заслужаваш.

Той не ми отговори, просто седеше и си играеше с пепелника, здраво стиснал устни. Изслуша ме как изброявам отново и отново всичко онова, което не мога да направя за него, защото ако бях признала, че мога, това би могло да ме направи щастлива и така да разруши всичко, особено плановете ми за нещастен живот.

— Освен това, Ави — продължих аз, чувствайки се длъжна да прекъсна временната пауза в разговора ни, — фактът, че професията ми изисква много от мен, не означава, че не съм жена. А може би всичко това с нас също е грешка. В крайна сметка ти просто ще се умориш от мен, тогава ще избухне нова война и ще имаш извинение да сториш с мен същото, което си направил с Рут.

Поех си дълбоко дъх.

— Свърши ли, Маги? — пита той, а нежните му кафяви очи ме оглеждат със симпатия.

Искаше ми се да се притисна към гърдите му.

— Не — отсякох аз, — не съм свършила. Между другото, защо нямате деца? Предполагам, че това също е по нейна вина.

— Не — отвърна тихо той. — Не е само нейна вината. Трудно е да имаш деца от някого, с когото почти не си говориш, но ти би трябвало да го знаеш.

— Знам само, че не искам да преживея всичко това наново, че нямам намерение пак да правя важен избор в живота си и да се опитвам да бъда нещо, което не мога да бъда, за някого, който, така или иначе, не ме разбира.

Той се усмихна.

— Разбирам те по-добре, отколкото си мислиш.

Понечих да го прекъсна отново, но този път той ме спря:

— Нека сега аз да говоря. Досега те слушах.

И постави ръката си върху моята, като си играеше с пръстите ми.

— Достатъчно добре съм те разбрал, за да не ти споменавам никога, че ние всъщност живеем заедно; в противен случай би избягала от мен. Разбрах, че фактът, че съм влязъл в живота ти, трябва да се държи в тайна от теб.

— Нямам намерение да се променя, така че може би ще е по-добре да се върнеш веднага при Рут.

В същото време усещах, че очите ми се пълнят със сълзи.

— Никога не съм се оплаквал, когато закъсняваше до два-три часа през нощта. Приемах го, защото знаех, че това е част от твоя живот, от твоята работа.

— Не си мисли и за миг, че някога ще престане да бъде част от живота ми, — отвърнах, като бършех лице с опакото на ръката си.

— Разбрах какво мога да очаквам в мига, в който те видях, в мига, в който се влюбих в теб, така че не съм бил изненадан, Маги.

Притисна ръката ми до устните си.

— И разбира се, сега искаш да ме промениш — да ме превърнеш в нещо, което би презирал след това.

— Никога няма да се опитвам да те променя и никога няма да започна да те презирам.

— По най-незабележим начин, като настояваш много да си стоя вкъщи и...

Ави прибра кичур коса от лицето ми и ме погледна нежно.

— Всичко, което правех, Маги, беше да се мушна в леглото, когато се прибереш, за да мога да те държа в обятията си, докато заспиш.

Поклатих глава.

— Искаше да си сигурен, че знам какво губя, нали?

— А какво ще кажеш за това, което губя аз?

— Може би ако се беше държал така с Рут, тя нямаше да бъде толкова „студена и необщителна“.

Той обхвана обляното ми в сълзи лице в дланите си.

— Престани да я защитаваш, Маги. По-добре от теб знам качествата ѝ. Тя нито за миг не е усложнила живота ми, защото е напълно предсказуема.

— А аз сигурно съм ти го усложнила?

Той замълча за миг, палейки една от малките си черни пури, после всмукна дълбоко дима.

— Определено не ми даваш обичайната сигурност, която чувствах с нея — каза Ави най-последно, като изпусна тънка струйка дим.

— Тогава защо искаш мен?

Устните му почти се допираха до моите.

— Ти си най-вълнуващата жена, която някога съм познавал, пък и се надявам да признаеш факта, че си влюбена в мен.

— Какво те кара да мислиш, че съм влюбена в теб? — казах аз, въпреки че разбирах, че нещата са отишли твърде далеч.

Той хвърли бърз поглед към мен през облака дим.

— Ако ти не ме обичаш и не възнамеряваш да започнеш с мен нещо подобно на нормален живот, тогава може би е по-добре да си тръгнеш и аз няма да те спра.

— А, разбирам. Ако една жена ти дава някакво подобие на нормален живот, тя те отегчава, но ако не се побира в твоите разбирания, тогава я отхвърляме като лоша инвестиция за бъдещето.

— Какво, по дяволите, е нужно, за да бъдеш щастлива? — избухна той.

— Никога няма да разбереш — отвърнах с горчивина. — Тъкмо когато бях изградила всичко, ти дойде и го разруши.

— Престани да се бориш с мен, Маги. Аз те обичам.

— Закарай ме у дома, Ави. Трябва да си приготвям багажа.

— Проблемът при теб, Маги Зомерс — каза тъжно той, — е, че не знаеш къде е домът ти.

През тази нощ не се докоснахме. На другата сутрин мълчахме през целия път до летище „Бен Гурион“, където Ави механично ми помогна за багажа и изчака, докато премина през строгия граничен контрол. Когато полетът най-последно беше обявен, тръгнахме бавно към изхода. Едва тогава, секунди преди да изляза от живота му, той ме прегърна и каза:

— Това не е краят, Маги. Нищо не е свършено.

Не се обърнах нито веднъж, докато вървах към самолета, защото се страхувах, че Ави Херцог вече ще си е отишъл, а исках да го запомня завинаги така. Исках да го запомня завинаги изправен там и влюбен в мен.

Пътуването свърши. Фериботът пуска котва на пристанището в Батъри Парк и мисълта да се завърна в самотния си апартамент внезапно губи своята привлекателност. Решавам да тръгна пеш по Шесто Авеню, да се приобщя отново към града, който ми е станал толкова чужд. Има много ирония във факта, че всеки ъгъл, всяка сграда, всяка реклама тук пази някакъв спомен, но дори това не ми носи утеха. Познатото ми е някак неприятно, а непознатото ме ужасява. Провирам се из навалищата, а по улиците са се проснали бездомници, амбулантни търговци предлагат стоката си по тротоарите или приготвят храна на импровизирани печки и я предлагат на подвижни сергии, а аз се чудя кога е успял животът да се промени толкова драстично.

Видът на този вече пренаселен и малко мръсен град също беше променен. Но най-променена от всичко съм аз самата; в главата ми е хаос от противоречиви мисли и нехарактерни за мен чувства. Трудно е да се каже в кой точно момент животът ми излезе изпод контрола ми, кога нещата станаха толкова объркани. Единственото, което ме крепи, е, че докато вървя сама някои хора са все още с мен и ми предлагат утеха и поддръжка.

Цялата минала година с Куинси се виждахме редовно. Забързаните обеди през седмицата и спокойните съботни следобеди в мансардата ѝ в Сохо бяха за мен добре дошли почивки от скуката да бъда мисис Ерик Орнщайн. Страхувах се да приобщя към нас Ерик, защото инстинктивно чувствах, че няма да я одобри. Тя беше енергична, умна и преуспяваща — пълна противоположност на всичко, което харесваше той в една жена. А фактът, че дори бракът ѝ е успешен, би могъл да обърка Ерик и да го накара да се почувства неудобно, защото в такъв случай не би могъл да я нарече феминистка. Същевременно Куинси разбираше, че все още не е дошъл моментът да правя промени в живота си.

— Маги — повтаряше често тя, — знам, че си достатъчно умна да разбереш, че аз съм тук, за да ти помогна, когато решиш да погледнеш действителността в очите.

— Веднага щом разбере каква всъщност е действителността — обикновено ѝ отговарях аз, — ти ще си първата, която ще узнае. Благодаря, Куинси.

Проблемът беше там, че действителността показва грозния си лик едновременно със систематичното разрушаване на всичко, което дори слабо напомняше за познатата на Куинси Маги Зомерс. Колкото повече напредваше то, толкова повече се срамувах да се покажа пред нея.

— Напоследък поддържаме само тази странна телефонна връзка, — оплакваше се тя. — Отдавна не сме се виждали.

— Много съм заета с подредбата на дома — лъжех аз. — Гардероби, чекмеджета, срещи с дизайнера. У дома е ужасна бъркотия.

Мълчанието от другата страна на телефона обаче подсказваше, че тя не ми вярва, въпреки че беше достатъчно тактична да не настоява. Най-после, след като се отървах от първите девет килограма събрах смелост да отида в офиса ѝ, за да обядваме заедно, убедена, че сега вече шокът няма да е толкова силен. Оказа се, че не съм била права. Облякох една черна, безформена, но скъпа и добре ушита рокля, взех такси, което ме закара до сградата на Арт Деко в Рокфелер Сентър. Усещах само леко безпокойство, докато асансьорът изкачваше четирийсет и трите етажа до офиса ѝ. В мига, в който я видях обаче, съжалих, че съм дошла.

— Мисля, че ще пропуснем обяда — каза тя, трепвайки на бюрото си. — Какво си направила със себе си?

— Беше по-зле — отвърнах и се отпуснах в един фотьойл. — Вече отслабнах с девет килограма.

— О, Маги — извика тя и даде знак на секретарката си да излезе. — Нищо чудно, че нямаше желание да се виждаме. Как стана така?

Кръстосах глезените си, така че ожулените ми бедра да не се търкат едно в друго, и отговорих възможно най-спокойно:

— Предполагам, че съм била по-нещастна, отколкото си мислех. Страхувах се да го призная пред себе си, защото тогава трябваше да сторя нещо, за да поправа нещата. Така че аз просто унищожих шансовете си. Тъпках се дотогава, докато не ми остана никакъв избор.

— Ако това може да те утеши, справила си се чудесно с тази задача.

Куинси натисна звънеца за секретарката и ѝ поръча да донесе две кафета, плодове и селско сирене от кухнята на офиса.

— Ще се храним тук — обяви тя, — за да можеш да ми разкажеш всичко, пък и да не те види някой. Тук е пълно с хора от телевизията.

Чувствах все по-засилващ се срам, но фактът, че тя все още има желание да ме слуша, ми даде смелост да продължа.

— Ще ти бъде приятно да узнаеш, че вече реших окончателно с какво искам да се занимавам — казах аз, като се стараех да подобря настроението й.

Но тя не отговори, само продължаваше да ме гледа невярващо.

— Искам да правя документални филми за Виетнам или глада в Апалачиа — разбираш ли, за сериозни въпроси.

— Никой с всичкия си не би те пусал да правиш каквото и да е по въпроса за глада — каза тя. — Така че нека за известно време да забравим плановете ти и да съсредоточим усилията си към връщането на красивата жена, каквато беше някога. И така, какво правиш, за да отслабнеш?

— Бях при диетолог, който ми даде хапчета за намаляване на апетита. Освен това всеки ден ходя да спортувам в Карнеги Хол, за да не се отпусна след отслабването.

— От колко време продължава това? Искам да кажа — диетологът, упражненията?

— От около месец и вече загубих девет килограма. Остават ми още двама.

— Не е нужно да ме убеждаваш в това, скъпа.

Тя се усмихна.

— С какво се храниш?

Обядът пристигна. Докато Куинси правеше място на бюрото си, аз й описвах своето всекидневие:

— За закуска обикновено се карам с Ерик и пия само едно кафе.

— Добре. А на обяд, когато него го няма?

— Обедът никога не е проблем, тъй като обядвам след курса по танци. Освен това винаги съм с хора от групата, които са на диета или изобщо на здравословен режим. Обедът обикновено е кисело мляко и плод.

— А вечерята — готвиш ли за Ерик?

— Да, с изключение на неделите. Правя риба или пека на скара парче месо без мазнина. Кара ми даде съд за готвене на зеленчуци на

пара и той ми върши добра работа; понякога правя салата, подправена с лимон или оцет. Няма десерти, хляб или вино. Тъжно е наистина.

— Това твоето е още по-тъжно — каза сериозно Куинси. — А вечер като огладнееш преди лягане, търсиш ли повод за нова кавга с Ерик?

— Не ми се налага — отвърнах с усмивка. — Тя сама идва, без особени усилия. Той е нещастен, че изглеждам така.

Куинси само поклати глава.

— Не колкото теб предполагам. А дрехите ти, Маги — сигурно нищо не ти става?

— Наистина е така, с изключение на дрехите от бременностите на Кара.

— О, Маги — каза Куинси. — Недей да вярваш ако някой ти каже, че имаш хубаво лице за дебела жена, защото няма да е вярно. Изглеждаш ужасно и никога не го забравяй.

Привършихме салатите си, в разговори за други неща, и чак тогава попитах за това, което от две години беше в главата ми:

— Куинси, можеш ли да ми помогнеш? Искам да работя в телевизията. Нямам предвид да правя документални филми. Бих се занимавала с всичко, което може да ми отвори вратите към нея.

Тя стана и се заразхожда напред-назад пред бюрото си. Когато най-после се върна при мен, лицето ѝ беше изключително сериозно.

— Имам стабилни връзки в тази система, но засега не мисля да те запознавам с никого — не и докато изглеждаш така.

Сведох глава, защото знаех, че е права, и това съвсем не намаляваше унижението ми. За щастие Куинси не беше от хората, които се задържат на дадена тема, след като тя е изчерпана. Седна на бюрото си и започна да рови в някаква претъпкана папка, докато намери визитната картичка, която търсеше. Вдигна слушалката и набра телефонния номер.

— Ник? Куинси е — каза в слушалката тя. — Чудесно, а ти, скъпи? Мислих по това, за което ме беше помолил, и успях да намеря точно човека, който ще ти свърши работа. Само че има малък проблем. В момента е заета; ще можеш да се видиш с нея след около... — и тя се вторачи в мен над очилата си — около два месеца. Трябва да приключи с досегашните си задължения, но има желание да се установи във вътрешните новини.

— Можеш ли да изчакаш? Да, Ник, страхотна. Името ѝ е Маги Зомерс.

Може да се каже, че Куинси не излъга Ник Сириг, шефа на отдел вътрешни новини на Ей Би Ен. Действително щях да бъда много заета с довършването на досегашните си задачи: достигането на нормалното ми тегло щеше да отнеме цялото ми време.

— А сега ето какво ще направим — каза Куинси, обявявайки моя проблем за общ. — След около два месеца, стига да изпълниш твоята част от сделката, ще телефонирам на Ник и ще ви уговоря среща. Дай ми автобиографията си, за да му я изпратя.

— Заповядай — рекох аз, като я подавах. — Писала съм дори, че мога да печатам шейсет думи в минута.

— Ако го съобщиш, точно това ще те накарат да правиш — каза тя и позвъни за секретарката си. — Препиши, моля ти се, тази автобиография, като пропуснеш частта за писането на машина. Направи ми три копия.

— Впрочем с какво ще се занимавам аз?

— Вероятно ще започнеш като момиче за всичко — ще правиш от всяко нещо по малко, за да се запознаеш с телевизионната индустрия.

— И после?

— Ако не си признаеш, че можеш да пишеш на машина — каза тя и се усмихна, — защото тогава ще те пратят в глуха линия и ще наемат някой друг да върши това, което ти искаш да правиш, ще получиш точно каквото желаяш.

— А аз какво желая?

Тя ме изгледа.

— Да правиш предавания за телевизията.

Замислено прехапах устни.

— Защо, не искаш ли? — попита тя.

— Мисля, че си права.

Куинси обаче не се интересуваеше особено от мнението ми. Единствената ѝ грижа засега беше да върне хубавите ми форми.

— Ще се срещаме всяка седмица, за да следя как се справяш — заяви тя. — Аз току-що инвестирах в теб. Маги Зомерс. Ти вече си моя клиентка.

Но тя беше и моя приятелка. Приблѝжи стола си до моя и каза мило:

— Никога недей да забравяш как се чувстваш сега — каквото и да ти се случи, без значение колко добре изглеждаш или как чудесно се справяш с работата. Искам винаги да помниш, че видът ти беше толкова ужасен, че трябваше да те крия от хората. И не се опитвай повече да се самоунищожаваш така, моля те.

Очите ми бяха пълни със сълзи, когато попитах:

— Защо си губиш времето с мен?

Тя се засмя гърлено и стана.

— Защото си умна, забавна и очевидно с нагон към самоунищожение. Точно такива жени са ни нужни в този бизнес.

Всяка седмица ходех в офиса ѝ както се уговорихме, въпреки че понякога тя беше толкова заета, че нямаше време за разговори. Това не беше от значение, тъй като си бяхме създали собствен начин за общуване. Промушвах глава през вратата и тя с жест ме канеше вътре. Разтварях палтото си, завъртах се веднъж, повдигах полата си до средата на бедрото и чаках да вдигне палец нагоре в знак на одобрение. Присъстващите объркани режисьори, продуценти и други важни клечки от Ей Би Ен така и не разбираха странното ми поведение и доволната реакция на Куинси. Най-сетне след изтичането на двата месеца аз отново седях в офиса ѝ, този път с договор върху елегантните ми вече колене. И аз слушах разговора ѝ с Ник Сириг по телефона.

— Утре в десет часа — каза тя. — Ще бъде там, и благодаря, Ник.

— Толкова съм ти благодарна — рекох, след като тя остави слушалката.

— Недей да благодариш — отвърна искрено Куинси. — Само не прави тези глупости никога вече.

Приемната част на Ей Би Ен беше описана в „Акитекчъръл Дайджест“ като „създаваща творческа атмосфера“. Мебели от пластмаса и хром, буйна растителност във весело оцветени керамични съдове, разположени върху пастелно сив килим. Стените бяха облепени с тъкани, преливащи в различни нюанси на синьото, и по тях висяха графики на най-модерните художници. Младите мъже с вид на манекени в универсален магазин, които бяха облечени в червени

жилетки с емблемите на Ей Би Ен, стояха неподвижно с ръце зад гърба и даваха признаци на живот само когато трябваше да придружават някоя група из сградата.

Един от пазачите ми подаде пластмасов пропуск с надпис „Посетител“, напечатан с големи черни букви.

— Право напред — каза той.

Тръгнах по един дълъг коридор и вървах, докато не се озовах върху постлан с жълт линолеум под, целият на петна; с лице към разнебитен асансьор, който изглеждаше, сякаш няма да изкачи и три етажа. По-късно разбрах, че всичко в телевизионния бизнес само изглежда красиво, и то само когато се гледа от външната страна; една фасада, чиято цел е да привлича хората, готови да плащат реклами, или да заблуждава зрителите във вратата им, че телевизията е толкова блестява, колкото изглежда на екрана.

Асансьорът изскърца, спря и аз слязох. Озовах се в друг дълъг коридор, където нямаше нищо друго освен врати с табелки на тях. По-късно научих, че понеже текучеството на административните кадри е много голямо, на тези табелки никога не се изписват имената, а само длъжностите на служителите. След като извървах километри по коридорите, най-после се озовах пред плъзгаща се стъклена врата с надпис: „Не се допускат посетители без разрешение“. Влязох колебливо в стаята на редакторите. По стените висяха снимки на телевизионните звезди, които водеха предавания в новините, времето или спорта и имаха годишни доходи, с които можеха да изхранват някоя африканска държава в продължение на пет години. Попитах няколко души за Ник Сириг и забелязах мъж на около трийсет и пет години с тъмни кръгове под очите и висяща от устните му цигара забързано да излиза от една от кабинките.

— Ник Сириг — каза той и подаде ръка. — А вие сигурно сте Маги Зомерс. Последвайте ме.

Помещението за новинарите беше огромно, с наредени в дълги редици бюра — истински препятствия за хора, несвикнали с подобна теснотия, защото предоставяха минимални възможности за движение. На всяко бюро имаше телефон и малък телевизионен монитор, който даваше само образ и никога звук. Една от стените беше заета с табло, на което бяха отбелязани вечерните новини и със зелен молив бяха

написани часът на излъчване на всяка една от тях и съответното и времетраене.

— Нищо от това не е сигурно — каза Ник. — В последния момент може да се появи новина, която да измести една или няколко от тези, които са предварително подготвени и включени в програмата.

Под таблото имаше дълга маса, която събираше във фокус истерията, обзела огромното помещение. На масата седяха осем души, които непрекъснато поддържаха връзка с репортерските екипи, с градските линейки, с пожарните и полицейските коли. Информацията се предаваше на висок глас по телефона, след което се препредаваше по микрофона на цялата стая, за да узнаят намиращите се там репортери всички мрачни и зловещи истории, станали преди, след и по време на всяко излъчване.

Ник пъргаво се придвижваше сред целия този хаос, като спираше само за да отговаря на въпросите, които му задаваха от време на време. Следвах го по петите и се обърках само веднъж, когато той забрави да ме предупреди за внезапната промяна на посоката. Най-накрая спря пред някакъв офис, отвори вратата и ме покани да вляза с жест.

— Всеки, който има врата на офиса си, е или на директно излъчване, или страда от язва, защото носи отговорността за спазването на сроковете и предотвратяването на грешки при излъчването. Аз попадам във втората категория.

И той се ухили.

Посочи ми един стол и седна зад червеното си метално бюро, отрупано с книжа. Отпусна се на въртящия се червен кожен стол, напълни чаша вода от гарафата, пъкна два аспирина в устата си и ги глътна.

— Значи искаш да работиш в телевизионните новини.

— Да — отвърнах смирено.

Ник взе автобиографията ми, която лежеше най-отгоре на купчина папки и хвърли разсеян поглед към нея.

— Трябва ми редакционен помощник, сто двацет и пет долара седмично плюс осигуровките и процент от печалбата, които се изплаща на всеки две години, както и една допълнителна седмична заплата в края на първата година.

Нямах представа с какво се занимава редакционният помощник, но бях сигурна, че каквото и да е то, щях да се справя.

— Омъжена ли си?

Кимнах.

— Деца?

Поклатих глава.

— А искаш ли?

— В никакъв случай — отвърнах категорично.

— И не се притеснявай, че не можеш да пишеш на машина — каза той, като търкаше очите си. — Бързо ще свикнеш.

Усмихнах се пред настойчивия му поглед.

— Обърни се.

Завъртях се с цяло тяло.

— Не, само главата — нетърпеливо рече той.

Инстинктивно обърнах глава така, че към него да бъде похубавият ми профил — левият.

— Мислила ли си някога да се снимаш в предавания? Ти си хубаво момиче.

По-късно щеше да настъпи време, когато само в изключителни случаи щях да допускам да ме наричат „момиче“. Щях да казвам на мъжете, че върнатата дума е „жена“.

— Опитай — казвах често аз. — Жена. Ето, виждаш ли, не е трудно.

Но моментът за това все още не беше дошъл. Главата ми се въртеше от радост, че на „момичето“ Маги Зомерс му беше дадена работа. Бях толкова развълнувана, че забравих дори да попитам с какво се занимава редакционният помощник.

— Късметлийка си, Зомерс — каза Ник.

— Защо? — попитах неуверено.

Ник ровеше в чекмеджето си.

— Защото — отвърна той със забит надолу поглед — аз съм най-добрият и ще те науча на всичко в тази мръсна професия.

Оригна се леко, извади двете бели таблетки, които най-последно намери в чекмеджето си, и ги сложи в уста.

— Качи се в канцеларията на шестия етаж и попълни необходимите формуляри. В понеделник добре ли е?

— Чудесно — отвърнах, а главата ми продължаваше да се върти.

С ръка на бравата, аз вече се готвех да се втурна към канцеларията, когато той изведнъж се разсмя.

— Няма ли поне да ме попиташ с какво точно ще се занимаваш, Зомерс?

Цялата се изчервих.

— Исках, но...

— Ще събираш последните новини от масата за съобщения под таблото — обясни той, — ще ги препечатваш на чисто — съжалявам, пиленце — и ще ми ги носиш. Аз ще избирам кои от тях ще се излъчат и ще ги давам на някой от репортерите да отидат на място с екип, за да направят репортаж от събитието. Ясно ли е?

— Ясно — отвърнах с усмивка.

— До девет сутринта в понеделник. — Спря за момент. — И мразя да пия силно кафе.

Изобщо не ме притесняваше фактът, че ще пиша на машина и ще сервирам кафе, защото умът ми беше зает с представата за името ми, изписано на последния кадър. Бях изминала доста дълъг път след представите за надгробния камък. Вече работех в телевизионните новини.

Три дни по-късно в неделя сутринта вече си бях дала сметка, че ако не кажа на Ерик за срещата си с Ник Сириг, излизането ми за работа щеше да се превърне в голям проблем. В началото смятах да го излъжа, но това само щеше да отложи неизбежното. А именно неизбежното ме плашеше.

Сега вече Ерик бе започнал да ме изслушва учтиво, но не толкова от интерес, колкото защото бях възвърнала петдесет и петте си килограма. При всяко положение обаче ми беше забранено да споменавам неща, които евентуално биха могли да го разстроят и да застрашат постигнатите успехи с психотерапевта му.

— Всяко нещо, което предизвиква безпокойство у мен, ще намали способността ми да напредвам във фирмата. Това, че компанията принадлежи на татко, не означава, че не трябва да работя здравата като всички останали.

— Това психотерапевтът ли ти го каза? — попитах аз.

— Точно така. Съсредоточил е усилията си да ми помогне да се науча да контролирам променливите си емоции, които варират само

когато не мога да работя спокойно, а това става, когато нещо ме тревожи и ставам неспокоен. Истински порочен кръг.

Животът ми беше същински ад.

Тези обяснения се сипеха от устата му дори когато се мушкаше в леглото с еректирал член, и се подновяваха веднага щом го извадеше от тялото ми.

— Защо, по дяволите слагаш тази диафрагма? Искам дете. Вече сме изостанали от другите двойки на наша възраст, а това страшно ме притеснява. Няма да мога да работя както трябва.

Тази неделна сутрин се бях свила в леглото и наблюдавах как Ерик се разхожда напред-назад из стаята.

— Ако забременееш сега, Маги — напред-назад, — а сега е едва октомври — тежко дишане, — ще можеш да родиш детето през юли, което означава, че то няма да изгуби учебната година като родените през декември.

„Бум, бум“ — рекох аз наум.

Настъпи вечерта. Пригответяхме се да излезем за традиционната неделна китайска вечеря, въпреки че тази вечер аз като никога исках да бъдем само двамата. Неделните вечери с неговите родители даваха възможност на Милдрид да ме критикува, а на Хари — да критикува Ерик. Те също така даваха възможност и на Милдрид и на Хари да питат и двамата ни защо още не съм забременяла.

— Така че — казваше Хари всяка неделя, а мазнината от свинското по китайски и палачинките подчертаваше дебелиите му устни, — защо не престанете да се мотааете. Искам да стана дядо.

По време на тези разговори Милдрид ме гледаше с подозрение, а Ерик неизменно отговаряше:

— Питай нея, татко. Грешката не е в мен — на което Хари отвърщаше:

— Ако беше моя съпруга, нямаше да я питам, просто щях да го направя — а това подтикваше Милдрид да ме гледа още по-настойчиво, галейки косите на Ерик с ръка, отрупана в пръстени.

Точно тази вечер бяхме сами. Ерик вече беше оглозгал свинските ребра, бе лъснал чинията си и дояждаше последното парче руло с мармалад. Като видя, че не съм докоснала и хапка от порцията си, той попита:

— Не си ли гладна, Маги, или си още на диета?

— Ерик — казах най-после аз, — искам да поговорим.

Той вдигна поглед от чинията и кимна в знак, че може едновременно да яде и да ме слуша.

— Ерик, постъпих на работа в Америкън Бродкаст Нетуърк. Започвам от утре като редакционен помощник за сто двама и пет долара седмично. И истински се вълнувам от това.

Думите се надпреварваха да изскочат от устата ми, но не толкова от радостно вълнение, колкото от страх; просто исках да приключим с този въпрос. Да свърша с мръсната работа. Да стигнем до момента, в който Хари Орнщайн (и той като мен мислеше, че започването на работа е добра идея) би казал ако беше с нас:

— Честито! Наслаждавай й се тогава!

Ерик остави вилцата, избърса устни с бялата памучна салфетка, преглътна си хапката и ме изгледа с присвити очи. Отпи глътка вода, отново избърса устни и рече:

— Направила си това, без първо да се посъветваш с мен?

Премигах няколко пъти, без да отговоря. Стисках чашата с вода в очакване на пристъпа на Ерик, което обаче така и не се случи тази вечер в китайския ресторант на г-н Тонг на Петдесет и седма улица. Мълчахме, докато сервитьорът донесе сметката. Излязохме от ресторанта и тръгнахме към къщи по Трето Авеню все така в мълчание. Напрежението беше осезателно, но въпреки това аз не се страхувах — знаех, че каквото и да се случи, от утре започвам работа в Ей Би Ен. Чувствах се обаче по-скоро натъжена, отколкото триумфираща победителка от мисълта, че Ерик беше загубил битката и най-вероятно щеше да загуби и войната. Бракът ми отиваше към своя край, нещо, което не беше предвидено. Успях да постигна онова, което исках, но открих, че съм напълно неподготвена да посрещна последствията. В китайския ресторант с мен бе станало неуловима промяна, а дребният инцидент породил у мен желанието да утеша Ерик, да му обясня, че наистина не съм замислила нещата точно така. Но той никога не би приел утеха от жена, забила нож в слабините му. И аз съвсем съзнателно мислех за слабини, а не за сърце, защото случилото се през тази нощ нямаше нищо общо със сърцето на когото и да било.

Все така мълчаливо влязохме в тъмния апартамент. Ерик светна лампите и без да промълви дума, окачи само своето палто в стенния гардероб в антрето — знак, че вече бях лишена от този жест на

внимание. Влезе в спалнята, седна на леглото и започна да събува обувките си. А аз се съблякох бавно, като грижливо сгъвах дрехите си и ги подреждах отстрани, след което облякох нощницата си. Ерик излезе от банята, увит в копринения си бежов халат и застана до леглото. Издърпа списанието от ръцете ми и го хвърли на пода.

— Реших да не ти забранявам това, защото то ще ти послужи за урок; ще научиш някои неща за живота и ще разбереш колко трудно се изкарва прехраната. Ти си една разглезена пикла, но аз имам намерение да те видя как ще се справиш и с тази фаза, стига да не забравяш, че търпението ми си има граници.

Тази нощ разбрах, че Маги Зомерс и Ерик Орнщайн няма да остаряят заедно. Внезапно усетих силна привързаност към този мъж, защото за първи път, откакто бяхме женени, вниманието към него нямаше да ми коства нищо. Искях да му кажа, че все още имаме възможност да спасим нещо от брака си, но той никога не би ме разбрал, пък и аз бях неспособна да му го обясня. И Ерик Орнщайн беше станал жертва на този абсурден капан, както и Маги Зомерс — на този изкуствено създаден капан, който ни диктуваше какво се очаква от нас.

Не се възпротивих, когато той се покачи на леглото и изгаси светлината. Не протестирах, когато се притисна до мен и проникна в тялото ми с желанието чрез този акт да излее гнева и безсилието си. Това беше нещо ново и за двамата ни. Най-после в дом Орнщайн имаше равенство — и двамата бяхме еднакво уплашени.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След като започнах покъртителния си репортаж от мястото, където загина Джо, забелязах Ави да стои зад камерата със свити до тялото юмруци и да следи с поглед всяко мое движение. Тъкмо отказвах да кажа думите, които бяха написани за мен: въведението към мрачния разказ за смъртта на Джо.

— „Добър вечер, дами и господа — отказвах да изрека аз. — Тук е Маги Зомерс през една мрачна влажна нощ в Бейрут.“

Хвърлих сценария и извиках:

— Няма да има влага и мрак тази вечер в Бейрут.

Лари Франк, моят продуцент, се втурна към мен в отчаян опит да ме успокои. Каза помирително:

— Знам, че си уморено момиче, Маги и разстроена. Но се стегни, за да свършим по-скоро.

— Не съм ти никакво момиче — отвърнах през зъби. — Аз съм жена, а ти си един бездушен глупак, Лари, и въпреки че съм разстроена, можеш спокойно да си заложиш задника, че няма да прочета тези редове.

— Добре, скъпа Маги — отвърна ми успокоително той. — Щом не е мрачна и влажна, какво ще кажеш за студена и дъждовна или дори сива и неприветлива? Избери си, миличка.

Но това нямаше нищо общо с избора на думи; не можех да се съглася да сведа това ужасно нещастие до просто описание на времето, да приравня степента на мъката ни с безмилостната бейрутска нощ. Искях репортажът да бъде вълнуващ разказ за нашия дваисет и седем годишен италиано-американски тонтехник, който работеше за Ей Би Ен в Ливан и случайно се оказа на неподходящо място в неподходящ момент, докато аз имах късмета да стоя на дваисет сантиметра вляво от него.

По това време целият екип вече се беше събрал около мен; топлеха ръцете си в чашките с горещо кафе, а лицата им изразяваха тревога. Огледах ги в очакване да ме подкрепят, но у всички откривах

само едно: облекчение, че това не се беше случило с тях, и паника, че все още не е късно, ако още някоя противотанкова граната ненадейно се приземи сред нас.

— Маги, скъпа — каза Лари с преувеличено спокойствие, като в края завърши с оглушително кресчендо, — остават ни две минути до включване, така че би ли имала нещо против, скъпа, да сложиш микрофона пред красивите си устни и да опишеш пред симпатичните хора на другия край на света какво се случи днес с Джо Валъри, защото ако не го направиш в най-скоро време, миличка Маги, това може да се случи отново, бас държа, че знаеш защо, но в случай че си забравила, ще ти го припомня, Зомерс: намираме се в проклетата зона на военните действия, така че давай. Една минута и започвай да броиш назад. Много ти благодаря.

Няколко души го възнаградиха с продължителни овации; ръкопляскаха му бавно и тържествено, защото бе успял да изрече всичко това, без да си поеме дъх. Много впечатляващо. Но въпреки това нямаше нито мрачна и влажна, нито студена и дъждовна, нито дори сива и неприветлива вечер и наистина беше цяло нещастие, че Джо Валъри не присъстваше на тази нелепа сцена, защото със сигурност щеше да му бъде забавно.

„Добър вечер, дами и господа. Тук е Маги Зомерс, някъде около Сабра Камп в Ливан, където тази вечер загина един обичан от нас човек: Джо Валъри...“

Когато всичко приключи Ави се приближи към мен, безмълвно наметна изгърканото си кожено яке върху треперещите ми рамене и ме поведе към джипа, който ни очакваше.

— Сега вече знам защо те желая толкова силно — каза той.

Преходът от ферибота до дома ми в Гринуич Вилидж ме умори. Стоя в антрето и едва разпознавам образа, който ме гледа от огледалото: жена със синкави кръгове около очите, със скули, които сякаш всеки момент ще пробият жълтеникавата кожа, и с падаща в безредие по раменете ѝ коса. Почти безумният ми поглед ме хипнотизира, а особенният израз се подсилва от изпомачканата черна рокля, от бримките по чорапите и лачените обувки, покрити с кал от разходката в задния двор на Роуз и Тони Валъри.

Помислих си, че преди да са дошли Куинси и Дан, трябва да се изкъпя, преоблека и гримирам, за да прикрия тревогата си. А тя, разбира се, е свързана с Ави; представям си го как стои на летище „Бен Гурион“, изпълнен с любов към мен, докато аз излизам от живота му, а в същото време агонизирам при мисълта, че той вече се е върнал при Рут, безкрайно благодарен за скуката и предсказуемостта, които му предлага тя. Спомням си как пътувахме между Йерихон и Тел Авив; в продължение на два часа пътят ни минаваше покрай пищна растителност, на която почти не обръщах внимание. Не можех да откъсна ръцете си от него, докато той се опитваше да не загуби контрол върху колата и да се забием в някоя канавка.

— Май не трябва да прекарваме повече от петнайсет минути извън леглото — каза със смях той.

Спомням си как Ави се извърна и ме взе в обятията си, как ме галеше и целуваше, докато най-сетне се преместихме на задната седалка. Издърпа ме върху себе си, а после вече можехме да продължим пътя си, за да се върнем в леглото.

Всекидневната ми изглежда толкова запусната с прашните чаршафи, покриващи мебелите и картините. Докато ги махам, разглеждам скъпите си спомени, предметите, които съм събирала през многобройните си пътувания по света. Дори снимките на моето семейство — непознати, които ми се усмихват с обич от потъмнелите сребърни рамки, ми действат успокоително. Те сякаш ме посрещат за добре дошла, като при това държат пристигането ми в тайна от действителните хора, позирали за тях.

Сякаш отново чувам Роуз да пита:

— Имаш ли семейство в Ню Йорк?

Всичките ми цветя са мъртви, клюмнали безжизнено в саксиите си, а аз ги бях разположила толкова старателно край прозорците, за да могат да пият утринното слънце... Горкият Джо: толкова мразеше нощите в Ливан, когато единствената светлина идваше от артилерийските изстрели.

Килимът ми изглежда протрит и износен, особено в тази част на всекидневната, която служи за трапезария. Бяха изминали седем години, откакто двамата с Ерик се борихме за него по време на бракоразводния ни процес, седем години, откакто той се съгласи да ми

го остави, но само след като му върнах бижутата, които ми беше подарила майка му.

— Жените, избрали независимостта, купуват сами бижутата си — каза той.

За тези години обаче разбрах, че независимостта се възнагражда единствено със самота.

— Бракът допринесе за увеличаване на житейския ми опит — казвах често на познатите си, докато разбрах, че всъщност опитът идва само когато не си получил това, което си искал. Преди нещастията с Джо Валъри, аз много вярвах в думите си, но след този случай изведнъж всичко се промени: нещата, които имаха някакво значение за мен, вече не струваха нищо.

Куфарите ми все още стоят до стената в бяло-черната ми спалня, където набързо ги захвърлих предишната вечер, преди да потъна в тежък сън. Тази стая никога не бе имала за цел да примами посетителите в уютно обкръжение от розови светлини и пастелни цветове към гостоприемно настроеното тяло на Маги Зомерс. Татко съвсем подходящо бе определил спалнята ми с думите:

— Спалнята ти те издава. Ти просто не се интересуваш от това.

Бавно се събличам и пак изучавам лицето си в огледалото на гардероба. Може би изглеждам така обезсилена и безжизнена, защото съм лишена от обичайната си среда, от войната и разрухата.

— Влюбих се в теб още първия ден, когато те видях — каза Ави.

Тъкмо когато разкопчавам сutiена си и намъквам стара износена тениска, забелязвам едно познато лице да ме наблюдава от отсрещната страна на Десета улица. Това лице постоянно ме съзерцава от същото това място през последните шест години. Не знам името на лицето, но чувствам близост с този непознат приятел без тяло. Той ме е виждал да се събличам, да се обличам, да говоря по телефона, да чета, да се смее, да плача и да се любя. Бил е чест гост във фантазиите ми. Например как на един коктейл някъде в Ню Йорк той се приближава, хваща ме за ръка и ме отвежда в едно усамотено ъгълче по-далеч от тълпата. Подава ми чаша леденостудено бяло вино.

— Измина достатъчно време — казва той. — Най-после и двамата сме готови. Дори не се изчервявам след признанието му, че е използвал бинокъл да ме наблюдава, докато се любя. Искал само да разбере какво ми доставя удоволствие, когато някой натрапник

прониква в тялото ми. Лицето е прекалено сигурно в себе си, за да изпитва ревност в подобни мигове, твърде самоуверено, за да губи време в прелюдии като напитки, вечеря или опипване на почвата. Лицето е готово да ми предложи чудесен живот въпреки изнурителния ми дневен график и дребните ми недостатъци, като например да хвърлям смачкани на топка листа по пода или да пия минерална вода направо от бутилката. Това, което ни свързва, е твърде особено. Хванало ръката ми, лицето ме уверява, че е съвсем независимо и че гледането през прозорците може напълно да го задоволи в продължение на седмици и месеци; докато, аз съм някъде в чужбина във връзка с работата си. Почти съм приела предложението му най-после да заживея щастливо с някого, който ме разбира, когато в мен изниква ужасно подозрение: че лицето, което ме наблюдава от срещнатата страна на Десета улица, не е нищо друго освен подпрян до прозореца труп, изоставен и забравен от хората, които само са се престрували, че държат на него.

Резкият звън на телефона внезапно ме връща към действителността. Втурвам се да вдигна слушалката, разколебавам се за миг, тъй като не съм подготвена за международен разговор. Все още не.

— Маги, цял ден се опитвам да се свържа с теб. Започнах да се притеснявам.

Веднага познавам гласа.

— Куинси, толкова се радвам да те чуя.

— Къде беше?

Поемам дълбоко въздух.

— Бях в Стейтън Айлънд да видя родителите на Джо.

— Колко мило, Маги. Сигурно е било от голямо значение за тях.

— Беше от голямо значение за мен — отвърнах простичко. — Аз го обичах.

— Добре, ние пък обичаме теб и ще минем да те видим към осем. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря. Имам си всичко. Точно се опитвам да приведа в ред апартамента, тук е истински хаос.

— Защо просто не си отпочинеш и не оставиш тази работа за утре? Отпусни се малко днес, Маги. Много ти се събра и сигурно си много объркана.

— Добре съм, Куинс — отговарям не особено убедително, — винаги съм била добре.

— Знам това, миличка. Точно това ме притеснява.

След телефонния разговор с Куинси вземам душ, обличам се и започвам да нанасям фондъотен върху лицето си, като отделям особено внимание на сините кръгове под очите. Ръцете ми треперят, докато поставям пудра и руж на бузите си, след което оглеждам крайния резултат в огледалото. А той е ужасен. Лъчезарната жена, която бях свикнала да виждам всяка сутрин, докато бях с Ави, бе заменена от сбръчкана стара дама със синя коса и силно начервени бузи, чийто лик е безнадеждно обезобразен от дългите години самота. Това, което виждам, всъщност е жената, в която се страхувам, че ще се превърна — човек, който към края на празния си и лишен от обич живот стиска кесия с остатъци от хляб, които хвърля на гълъбите в някой самотен парк.

Най-после Куинси пристига и още щом влиза в антрето, сваля бялата си вълнена качулка. Оправя късата си червена коса, сплескана от мокрия сняг.

— Маги, скъпа, изглеждаш уморена — казва тя. — Толкова се радвам, че се върна.

Дан Пери внимателно оглежда лицето ми, като хваща с ръка брадичката ми.

— Все още си красива, Маг, но изглеждаш като изцедена.

— Благодаря — отвърщам аз и хващам под ръка Куинси. — Със сигурност мога да разчитам на вашата брутална откровеност.

Дан се промъква край нас, стегнатото му тяло с безупречни пропорции изчезва в кухнята.

— Ще сложа шампанското в камерата.

— Липсваше ми — казва Куинси и сяда на единия диван във всекидневната. — Чувствах се толкова безпомощна, когато се случи това. Щеше ми се да ти помогна с нещо повече от телефонен разговор, но нямаше как да се откъсна от работата си. Как си, Маги?

— С нищо не можеше да помогнеш. Беше ужасно и след като премина първоначалният шок, се почувствах още по-зле, защото преживявах всичко отново и отново.

Дан се връща при нас, очите му проблясват, когато поглежда първо към Куинси после, към мен.

— Каза ли й?

— Не още — отговаря Куинси, като го потупва по ръката, — тъкмо се канех. Маги, предлагат ти да направиш телевизионен журнал, който ще започне да се излъчва от тази пролет в Ню Йорк.

— Не е ли страхотно? — възкликва Дан. — Повече пари и освен това ще бъде твоят собствен телевизионен журнал. Ще обикаляш света, имам предвид цивилизования свят, където ще можеш да работиш с удоволствие.

И двамата ме гледат сякаш очакват да изразя радост, или поне на неудоволствие — всичко друго, но не и да седя и да ги наблюдавам невярващо.

— Е, и? — казва Куинси и поглежда към Дан.

— Е, и какво?

— Не си ли развълнувана? — пита Дан.

— Не, въобще не съм развълнувана. По-скоро ми е неприятно, че вие подскочате от радост и очаквате същото от мен само защото ми бил даден някакъв глупав телевизионен журнал. Моето мнение няма ли значение? В крайна сметка това си е моят живот, макар вие да получавате десет процента от него.

— Разбира се, че твоето мнение е решаващо — отвръща тихо Куинси. — Знаеш добре, че зависи единствено от теб. Просто си мислехме, че ще почувстваш облекчение, защото няма да се връщаш в Близкия изток и да правиш предавания за тази война. Мислехме, че ще бъдеш развълнувана, защото най-сетне си се подредила добре...

— Вече съм се подредила — отвърнах ядосано аз.

— Права си — заяжда се Дан, — наистина разказването на историйки от бойното поле в Ливан си е подреждане. Това адско място трудно може да се сравнява с пътуванията до Париж, Лондон, Рим и Атина и с репортажите по теми, които ти лично можеш да определяш...

Нервно се разхождам напред-назад пред прозореца, като почти не се владея. Паникьосана съм, че може да ми отнемат това, което си е лично мое, и заедно с него — Ави Херцог.

— Вижте, благодаря много и на двама ви, но аз обичам мястото и работата, която върша, и възнамерявам да се върна там.

Дан уморено разтърква очи с ръцете си.

— Отивам да донеса шампанското.

— Маги — казва Куинси, — знам, че ти е трудно заради това, което се случи с Джо, но ти не трябва да се предаваш. Трябва да го превъзмogneш, затова реших, че смяната на обстановката ще ти се отрази добре.

— Съгласих се да дойда тук само защото има временно прекратяване на огъня. Включването на сирийските войски е въпрос единствено на време. Всеки момент военните действия ще бъдат възобновени и някой ще трябва да ги отразява.

— Маги, престани. Ти не си единственият репортер, който може да бъде изпратен.

— Аз обаче съм единствената, която наистина разбира какво става там. Другите само прочитат материалчето — именно те могат спокойно да правят някакъв си телевизионен журнал.

Дан се връща с бутилката шампанско и три чаши върху подноса.

— Имам новини за теб, Маги — казва той и гръмва тапата. — Зрителите тук не могат да уловят разликата, пък и не им пука. Те не могат да различат шиит от израелец или палестинец. Единственото, което ги интересува, е дали могат да пътуват до Европа, без да бъдат отвлечени от терористи, или дали няма да има ограничения в продажбата на бензин, или дали комунистите няма да вземат надмощие в целия свят и да унищожат истинските ценности. Осъзнай се, Маги, телевизията е олицетворение на глупостта на Америка.

— Е, тогава може би ще е по-добре да си намерите друг клиент, който има по-голямо желание за това. Някое разумно безволево същество, което може да дрънка само разни незначителни неща и ще бъде поласкано да прави някой безсмислен телевизионен журнал.

Куинси е потресена.

— Какво ти става?

— Как може да говориш така? — казва Дан и ми подава чаша шампанско. — Ти не си просто клиент; ти си ни близък приятел.

Аз обаче не мога да отговоря, защото съм заровила глава в ръцете си и плача. Куинси тръгва към мен и в този момент телефонът иззвънява.

— Моля ти се — казвам през сълзи аз, — вдигни го. Аз не мога.

Куинси се връща след няколко минути. Сяда до мен и ме прегръща.

— Трябваше да ми кажеш — изрича тя и отмята косите от лицето ми.

— Извинявай, Куинс.

— Какво да ти каже? — пита Дан.

Куинси накланя глава и пита:

— Мога ли да му кажа?

— Да.

— Изглежда, има някакъв мъж — между другото с прекрасен глас, — който е влюбен в Маги.

И тя се обръща към мен.

— Ави иска да знаеш, че много му липсваш и че утре отива на полето, но ще ти звънне веднага щом се върне, което ще рече в полунощ по нийоркско време. Защо не ми каза, че това е причината да искаш да се върнеш в Израел и освен това — той да не би да говори за полето, за което си мисля?

— Така че може би ще е по-добре да се захвана с въпросния телевизионен журнал.

Дан започва да се смее.

— Ти си най-противоречивата личност, която познавам, по-зле си дори от жена ми. Страшно сме щастливи, че в живота ти се е появил някой и ако се наложи, Куинси ще се изправи срещу цялата телевизионна компания, но ще поднови досегашния ти контракт. Така че какъв е проблемът?

— Той е женен — отвърщам безизразно.

— О, по дяволите — възкликна Куинси.

— Жененият може да стане неженен! — отговаря практично Дан.

— Все още не виждам какъв е проблемът, освен ако полето, за което говори той, не е бойното поле и ти не си се свързала с военен.

Куинси ме наблюдава съсредоточено.

— Така ли е, Маги?

— Да; не; не знам. Да, свързала съм се, и да, той е генерал, и да, става дума за бойното поле; но не, там е различно от тук; и аз не знам как да се оправя с цялата тази каша.

— Само не ми казвай, че е различно, даже по-лошо — там елитът е на предните линии, а тук убиват само бедните. Наистина достойно за възхищение, ако е така. Може би все пак ще си помислиш още малко за този телевизионен журнал.

— Тя не иска да го направи — обажда се Дан. — Тя е влюбена в него; само че е разочарована, че е женен.

— Това не е най-важното — казва Куинси.

— Разбира се, че това е най-важното; попитай я.

Двамата се обръщат към мен в очакване на отговора ми.

— Не искам да поема отговорността за проваления му брак върху плещите си — отвърщам най-после.

— Недей да се ласкаеш — казва прозаично Дан. — Ти няма да си основната причина, ако се провали бракът му. Никога не става така. Бракът му вероятно е под въпрос от години.

— Маги, — казва искрено Куинси, — след няколко дни ще се видим с Грейсън. Защо дотогава не обмислиш по-добре всичко? Не вземай прибързани решения още тази вечер. В крайна сметка ти току-що се връщаш и сигурно си страшно уморена.

— Мисля, че си права, Куинси. Може би дотогава ще знам дали Ави все още държи на мен.

— Откога кариерата ти се върти около някакъв мъж, Маги Зомерс?

— Откакто с влюбена — отвърща с усмивка Дан. — Не е ли така?

— Нека сменим темата — казвам, защото забелязвам, че Куинси е толкова изненадана, че дори не може да продължи разговора. — Как е Грейсън? Не съм го виждала от месеци.

— Все същият; изобщо не се е променил — отговаря Дан и налива още шампанско.

Изглежда Куинси се е съвзела достатъчно, за да избухне в смях при спомена за онази забавна история.

— Спомняш ли си прословутата среща с него?

Опитвам се да имитирам смях, да се покажа заинтригувана от новата тема на разговор. Истината е, че последното нещо, което всъщност искам в момента, е да си припомням онази нощ с Грейсън Даниъл.

Беше пролетта на 1973 г. и вече две години работех като редакционен помощник на Ник Сириг. Една вечер имах спешна работа в репортерската стая и забелязах някакъв мъж с изискан вид да ме

наблюдава през вратата на един от офисите. Седем секунди и половина по-късно седях в кабинета на Грейсън Даниъл, директор на принадлежащите подвластни на Ей Би Ен телевизионни станции, разположени из най-големите търговски центрове в Съединените щати.

Грейсън беше дълъг като върлина, безцеремонен, типичен американец, с точно колкото е нужно сиви косми в бакенбардите и с раиран костюм, за да изглежда съвсем като истински. Усмивката беше чест гост на загорялото му лице, въпреки че стоманеносините му очи оставаха студени и безизразни. Особено ме очарова устата му — когато говореше, тя почти не се движеше и въпреки това произнасяше отчетливо всяка дума. А речта му и подборът на думите смътно намекваха, че той не се е променил особено от времето, когато е бил колежанин.

— Чисто свършена работа вчера за шеста — подвикваше той на някого, или пък:

— Превъзходно направено, мой човек — на синоптика.

— Усецам, че си момиче с огромен потенциал — обърна се той към мен този ден, като гледаше право към гърдите ми.

Усмихнах се, изчервих се и започнах да въртя перления си гердан около пръстите. Въпреки че изглеждаше съвсем логично в репортерските стаи да бъдат откривани телевизионни таланти, аз се чувствах притеснена от вниманието му. Сега пък се беше съсредоточил върху златната ми халка.

— Разкажи ми нещо за целите си, мис Маги — каза той и вдигна дългите си крака върху едно от бюрата.

Усетих, че съм насочила поглед право към порядъчно износените подметки на кафявите му мокасини, докато обяснявах целите си.

— Искам да правя репортажи за събития от международно политическо значение. Ще ми се да вярвам, че мога да направя нещо добро за системата, като дам възможност на зрителите да станат съпричастни към дискуссионни теми като войната във Виетнам, подобряване на жизнените условия или глада.

Можех да продължа още в този дух, ако Грейсън не се беше изкашлял шумно на няколко пъти.

— Идеализмът ти е възхитителен, скъпа — прекъсна ме той, — въпреки че целите ти не са съвсем реалистични. Този свят е на богатите хора; без тях пък бедните не биха могли да си позволят да

мързелуват. Така че всъщност никой не иска промяна в системата, защото това само ще наруши световния баланс между тези, които имат, и тези, които нямат.

Усмяхнах се, защото нямах какво по-добро да направя. Беше ми станало ясно, че Грейсън не се интересува особено много от целите ми.

Той свали краката си от бюрото, така че обувките му не бяха заврени вече в лицето ми, и се заразхожда безцелно пред прозореца, скръстил ръце зад добре изправения си гръб.

— В Ей Би Ен обмисляме възможността да назначим жена, която да прави криминалната хроника. Мислим, че това може да повдигне рейтинга ни, пък и ще даде на зрителите възможността да видят нещо хубаво.

Той намигна и продължи да се разхожда напред-назад. Внезапно спря, завъртя се на пети и размаха дългия си палец пред лицето ми.

— Когато работя, мис Маги, аз работя здравата, когато играя — също.

Разсмях се с глас, след което набързо се извиних.

— Можеш ли да играеш в отбор, Маги Зомерс?

— Да, сър — отвърнах аз, като се чудех откъде ми беше дошло в устата пък това „сър“.

— Добре — каза той, потривайки доволно ръце. — Значи сега довършваш работата си със Сириг и после сигурно ще бързаш да се прибереш право в къщи при мъжа си.

Това беше по-скоро въпрос, отколкото твърдение, а и Маги Зомерс, отборният играч, не беше глупачка. Погледнах Грейсън Даниъл право в лишените от топлота очи и казах:

— Не е задължително.

— Тогава — отвърна сияещ той — нека не изпусκαме този шанс да отидем да хапнем някъде, за да обсъдим възможността, за която говорихме.

— Коя възможност, господин Даниъл? — попитах аз, защото ако имаш намерение да играеш в отбор, по-добре е да знаеш правилата на играта.

— Възможността да назначим репортерка да прави криминалната хроника — отговори той, видимо доволен, че играта вече бе започнала.

Не трепнах, дори не мигнах, просто продължих да гледам Грейсън право в лишените от топлота очи.

— Със Сириг работите в репортерска стая номер три — каза рязко той. — Ще те взема оттам, когато свършите. Добре е, че се срещнахме, М.З.

В девет и трийсет същата вечер ние с Ник бяхме все още в репортерска стая номер три и за кой ли път превъртахме напред-назад лентата с една от трите части на документален филм. Темата му беше отношението към бедните от града в болничните отделения на „Бърза помощ“. Трябваше задължително да съкратим предаването с осем минути, тъй като в последния момент се наложиха промени в телевизионната програма за тази вечер. По новата схема първата серия щеше да се излъчи от единайсет часа, но всяка дума, всеки щрих от филма ни се струваха толкова важни, че все още не можехме да решим какво да отрежем.

— Трябва да махнем жената с детето — каза Ник, изпивайки последната глътка от изстиналото си кафе.

— Но детето е с висока температура и бълнува, а тя го държи на ръце от два часа в чакалнята.

— Да, но зрителите не знаят това — отвърна бездушно Ник. — По-добре се вижда раната на намушкания с нож.

— Нали вече имаме подобна рана.

— Тази рана е по-хубава — каза той и запали цигара.

— Тогава да махнем другата.

— Не, не мога да го направя, защото рана номер две дава базата за сравнение — лекарите веднага се захващат с него, в този случай екипът на „Бърза помощ“ си върши работата както трябва.

— Добре — отговорих уморено. — Без детето с температурата печелим една минута, и ако махнем ония сцени от Южен Бронкс вероятно ще се отървем от още две минути и пет секунди.

— Може би — каза бавно Ник, като потърка брадичката си, — но така все още ни остават пет излишни минути.

Погледнах часовника си и внезапно скочих.

— О, не! Забравих да се обадя на Ерик. Вече е почти десет и той сигурно е бесен. Аз никога не закъснявам.

Ник завъртя очи към тавана и същевременно ми подаде телефона.

— Побързай. Остава ни само час до излъчването.

Набрах номера и тревожно зачаках Ерик да се обади.

Най-после на четвъртото позвъняване той вдигна слушалката.

— Ерик — казах аз. — Ало, Ерик?

Единственият отговор, който получих, беше тежко дишане.

— Ерик, моля те, не мога да вися дълго на телефона. Просто исках да знаеш, че съм жива и здрава. Съжалявам, че не се обадох по-рано, но загубих представа за времето. Все още съм в репортерската стая — Ерик, чуваш ли ме?

— Маги — отвърна бодро той. — Колко мила, че се обади. Току-що си порязах пръста, докато режах парче салам за вечеря.

— Наистина съжалявам, Ерик. Не знам какво да кажа. Опитай да го подържиш под студена вода.

— Кое по-точно, скъпа Маги — пръста си или салама?

— Ерик, моля те — прошепнах в слушалката. — Не мога да споря сега. Казах, че съжалявам.

— Добре, добре. Госпожица Помощник-редактор, сто дваайсет и пет долара седмично плюс осигуровките, съжалява. Кажете ми, Госпожице Помощник-редактор, мислите ли, че бихте могла да живеете с това?

Сарказмът в гласа на Ерик беше изчезнал. Крещеше в ухото ми с цяло гърло.

— Между другото, Госпожице Помощник-редактор, кой, по дяволите, трябва да се грижи за мен, докато вие се занимавате с бедните, с болните и с лишените от всякакви привилегии за тези проклети вечерни новини?

Ник нервно ходеше напред-назад из тясното помещение, като си мърмореше нещо. Моментът беше сега или никога.

— Кой ли? — извиках аз. — Ще ти кажа кой, Ерик. Майка ти, ето кой!

И тръснах телефона толкова силно, че пепелникът подскочи във въздуха и угарките се разпиляха по зацапания сив килим.

— Добър вечер, дами и господа — каза Ник в празната кафена чашка. — Още един брак се намира на ръба на кризата и това се случва

точно тук, в една от студиите на Ей Би Ен, откъдето ви предаваме на живо.

Седяхме в един слабо осветен ресторант близо до студиото, който Грейсън беше определил като „прилично местенце с добър готвач“. С мъка погълтах двойния си хамбургер със сирене. Докато говореше, Грейсън непрекъснато докосваше лицето ми.

— Виж сега какво става: екип от консултанти по медиите е изработил за нас план, който ни гарантира увеличаване на рейтинга и същевременно отговаря на най-новите тенденции в Америка.

Спря колкото да отпие голяма глътка от двойното си мартини.

— Оказва се, че това, което зрителите желаят или си мислят, че желаят, е жена-репортер; причината е във феминистката революция, която обхваща все по-големи територии от страната. Следиш ли мисълта ми?

Кимнах и опитах да преглътна.

— Добре, — каза той и ме потупа по коляното. — Това означава, че Ей Би Ен ще бъде принудена да назначи жена и тъй като ние искаме да бъдем винаги с няколко стъпки пред другите телевизионни мрежи, пък и за да отговорим на новите тенденции, решихме да направим нещо наистина изключително.

Той спря отново, този път за да докосне носа ми.

— Очите ти са с цвят на смарагд, мис Маги. Казвал ли ти го е някой?

— Не — отвърнах аз със замръзнал на лицето заинтригуван израз. — Продължавай, Грейсън, това е чудесно.

— Решихме да направим нещо наистина изключително — повтори той. — Решихме да назначим жена — репортер за криминалната хроника — не за съвети за домакинството или времето, или нещо друго от типичните засега женски области. О, не. Ей Би Ен реши да направи нещо съвсем ново и да сложи жена там, където преди не е имало: в копторите, в свърталищата на наркоманите, в полицейското управление, сред мафиотските босове, убийците, изнасилвачите — по всички тези предизвикващи ужас места, които зрителите обичат да гледат. Ей Би Ен възнамерява да бъде първата телевизионна мрежа, която ще извади жената от кухнята и

супермаркета, от високото и ниското атмосферно налягане на метеорологичната карта и ще я сложи право в центъра на мръсния, отвратителен, пълен с влечуги престъпен свят, където тя ще трябва да разчита единствено на своята смелост, съобразителност и добри журналистически качества. — Грейсън се усмихна. — Но — заключи той, — тъй като това е телевизия, жената трябва да бъде, освен това красива и да има страхотно тяло, иначе ефектът ще се загуби. Прав ли съм?

— Прав си — отвърнах аз, като продължавах мислената си обиколка из гетата.

— И така, ние те наблюдаваме от няколко месеца; всъщност аз те — наблюдавам доста по-отдавна. Ти си много хубаво момиче, Маги Зомерс, и си една от двете, които имате някаква представа за това какво включва едно излъчване. За жалост другото момиче прекарва твърде много от времето си в раздаване на листовки за феминисткото движение, за да може да играе в отбор. Ясен ли съм?

— Да — отговорих аз.

— Моите възгледи по този въпрос са простички — каза той, правейки знак на сервитьора да се приближи, за да поръча отново нещо за пиене — третото си двойно мартини и моята втора кола. Нямах извинение, че не зная какво правя. Бях съвсем трезва и напълно с ума си.

— Напълно поддържам равенството между половете, ако става въпрос за основните човешки права — продължи той.

Не си направих труда да го попитам дали основните човешки права се ограничават с яденето, дишането и спането.

— Но не смятам, че трябва да окуражаваме жените да отнемат ролята на мъжете, на тези, които съвсем естествено трябва да печелят хляба, да носят отговорността за изхранването на семейството. Дори не е справедливо да се очаква от жената да поеме целия този товар: да носи месото вкъщи и след това да трябва да го стотви. Това е против природата и всички тези разстроени момичета, които вдигат врява до Бога, се нуждаят единствено от добър мъж, който да ги направи щастливи. И точно благодарение на нас — медиите — им се обръща някакво внимание: знам го, но нямам избор.

По това време Грейсън вече беше пресушил третото си двойно мартини и ръката му се намираше под полата ми.

— А истината е — каза той, приближавайки заговорнически глава към мен, — че жените ще са дяволски щастливи да си живеят както досега, глезени, обичани и ценени като добри съпруги и любещи майки, гръбнакът на тази велика страна. Името на играта обаче е рейтинг и ние ще направим това, което е нужно за Ей Би Ен, което пък ни връща отново към теб, М.З.

И той се усмихна широко, но това въобще не се отрази на очите му.

— Как ти се струва да бъдеш първата жена репортер в криминалната хроника? Защото ти май че притежаваш всички качества, за които говорихме преди малко.

И като че по сценарий, хлъцна.

В крайна сметка всичко се свежда до писането на машина и бюста. Писането на машина ви вкарва в телевизията, а бюстът — в студиото. И докато Грейсън продължаваше с обсъждането на майките и тези, които печелят хляба, на рейтинга и феминизма, аз си го представях затиснат под колелата на голям камион, със студени безжизнени очи, защото ако не го правех, трябваше да се изправя лице в лице с жестоката истина, която ненадейно се беше наместила между нас с Грейсън в „приличния ресторант с добър готвач“: сексът.

— Какво ще кажеш да се отбием за малко в новия служебен апартамент на Ей Би Ен, госпожице Маги със Зелените очи? — каза той, а ръката му вече беше на задника ми, докато ме насочваше към изхода на ресторанта.

— С удоволствие — излъгах аз.

Докато пресичахме Девето Авеню, аз с безумен поглед се оглеждах за някой излязъл от контрол камион, но къде ти такъв късмет.

Служебният апартамент на Ей Би Ен изглеждаше по-скоро като моден ловен клуб някъде в Северна Англия, отколкото като място за срещи на телевизионните шефове. Всекидневната беше постлана с тъмнозелен килим, върху който грижливо бяха разположени солидни английски антики; всяка от тях имаше порядъчно овехтял вид — предавана от поколение на поколение, от една безцветна всекидневна в друга. Картините по зелените стени изобразяваха различни ловни сцени — на ездачи с коне, прескачащи добре подрязани живи плетове, или на хрътки, опънали до краен предел каишките си в преследване на безпомощни зайчета. В средата на стаята в пълна дисхармония с

всичко останало стоеше пластмасов бар в черно и златно, а зад него се намираше Грейсън Даниъл, който се чувстваше като у дома си и приготвяше някакъв розов коктейл в две чаши със зелени вишни в тях. Най-последно, доволен, че е сипал по малко от всяка бутилка на бара, той вдигна чашата си и заломоти:

— За една по-добра Америка без розовите^[1].

След това отново я вдигна, но вече беше седнал до мен с лице, завряно в ухото ми.

— За новия ми репортер в криминалната хроника. Хайде да се чукаме.

Щом се озовахме в спалнята, Грейсън побърза да се съблече, върху червено-бяло-сините чаршафи и се опитвах да не позволя на чувството за вина да застане между мен и възможността да стана първата криминална репортерка във вътрешните новини на Ей Би Ен. Не остана обаче много време за угризения, защото Грейсън внезапно се понесе към мен, стиснал под мишницата гащетата си.

— Тъч-даун — извика той и се хвърли в леглото.

Лежеше върху мен, стискаше грубо гърдите ми, като драскаше лявото ми зърно с пръстена с монограм.

— Пипни колко ми е твърд — стори ми се, че каза той.

Послушно протегнах ръка надолу между бедрата му, но не напипах нищо.

Помислих, че не съм го разбрала, но в този момент той повтори:

— Пипни колко ми е твърд.

Реших, че не съм улучила целта. Протегнах ръка малко вдясно, след това малко вляво, но все още не срещях нищо, което поне смътно да напомня нещо твърдо.

Не му казах, че страшно се заблуждава.

— „Грешиш, Грейсън — не казах аз. — Въобще не е твърд; дори е толкова мек и хлъзгав, че едва го държа.“

Но той вече се беше впил в устата ми — неговата версия на целуването с език, която отдавах на факта, че е страшно пиян, както и отпуснатостта на органа му.

— Вземи го — изломоти той. — Всичко е в твои ръце...

Грейсън така и не довърши изречението си, нито пък ми даде възможност да го взема, защото загуби съзнание. По челото и горната устна ме изби пот, когато осъзнах, че въобще не е имало проникване в

мен. Отборният играч Маги Зомерс технически все още беше моногамна — всъщност не беше предала съпруга си. Единствената мисъл, която ме притесняваше, докато събирах дрехите си, беше дали Грейсън щеше да си даде сметка, че не сме го направили. Докато се обличах припряно и бързах да хвана такси, у мен се зароди надеждата, че той няма да си спомни какво всъщност е станало. В таксито обмислих вероятността Грейсън да си спомни, че сме правили нещо, което обаче не е било на световно ниво поради алкохолната му вцепененост. А когато влязох в апартамента, си дадох сметка, че единственото, за което не се бях притеснявала, бе дали Ерик Орнщайн ще се учуди къде съм ходила до два и половина през нощта.

На другия ден ме повикаха в кабинета на Грейсън Даниъл в административната част на телевизионния център. Той самият ме посрещна на вратата с нежна прегръдка и заговорническо намигване.

— Ето я — възкликна той, — най-сексапилната криминална репортерка в телевизията!

Не само си мислеше, че сме го направили, но очевидно считаше, че е минало добре. И беше напълно логично, че след такава нощ (особено след като вярваше на своя сценарий) най-малкото, което можеше да ми предложи, беше да стана репортер в криминалната хроника. Нямах дори да трепна, ако вместо това беше казал участник в управителния съвет или даже президент на компанията. Все пак се престорих на изненадана и очарована от новината.

— Прекрасно, Грейсън — казах аз с нотка на умереност. — Кога започвам?

— Прослушване в студиото утре следобед — отвърна спокойно той.

Не би било вярно да кажа, че бях само леко разочарована.

— По-добре си намерете агент, госпожице Маги Сексапилната уста.

Следователно, ако за да влезеш в телевизията, ти трябва машинопис, а за да влезеш в студио — хубав бюст, по-късно беше нужен и агент като Куинси Рейнолдс, за да си сигурен, че ще направиш добър договор, така че повече никога и нищо в живота ти да не зависи от писането на машина и бюста.

На другата сутрин седях в гримьорната на високия стол тип бръснарски. Куинси стоеше до мен.

— Какво ще кажеш? Дали вярват, че мога да стана добра журналистка? — попитах наивно. — Винаги съм искала да стана точно това.

Тя ме изгледа сякаш не съм с всичкия си.

— Сигурно се шегуваш. Едното няма нищо общо с другото. Единственото, което има значение, са твоите скули и леко дрезгавият глас.

Бях сразена.

— Значи така било в телевизията — отвърнах аз, като същевременно леко наклоних назад глава, за да може гримьорката да подчертае с руж скулите ми, на които явно дължах успеха си. Беше ми неприятно да мисля, че всичко друго, което се беше случило във връзка с това, е можело да бъде избягнато.

— Не, така е не само в телевизията; по принцип става така. Но все пак ти ще бъдеш тази, която ще се смее последна — предрече Куинси.

— Как така?

— Когато станеш известна и започнеш да печелиш много пари, всички ще мислят, че си родена с микрофон в ръката.

— А ако не ме харесат?

— Тогава ще отидем в друга телевизионна компания. Престани да се притесняваш.

С драматичен жест Куинси праметна зелената си раирана пелерина през раменете и излетя от стаята.

— Ще бъда точно над тебе в контролната кабинка. Успех, Маги. Ще видиш, че ще бъдеш страхотна.

Трите камери в студиото бяха насочени право срещу мен, но ми бяха казали да гледам само в тази със светеща на върха червена лампичка. Някой беше прикрепил микрофонче на бялата ми копринена блузка, която на врата бе вързана с небрежна фльонга, а някой друг беше сложил зад ухото ми малък предавател.

Режисьорът кимна към мен.

— Готови, Маги. Ще броя от десет, девет...

Когато стигна до нула, гласът на Грейсън изгърмя по микрофона от контролната кабинка:

— Дръж се, Маги, всичко е в твои ръце — и аз се разсмях толкова силно, че трябваше броенето да започне отново.

Прочетох написания за мен текст за някакъв пожар в Долен Манхатън; един мъж трябвало да изпълзи по рамката на прозореца и да скочи след това в спасителната мрежа, където бил посрещнат с радостни възгласи от любопитните зяпачи и с въздишка на облекчение от пожарникарите. Всъщност наложи се да прочета текста пет пъти, преди да успея да се усмихна не на „огънят бушуваше“, а на „Лижело Тарлуци скочи към своето спасение“. Когато всичко свърши, Грейсън, Куинси и Ник слязоха от контролната кабинка.

— Страхотно, Маги — прегърна ме Куинси.

— Добра работа, пиленце — рече Ник. — Превъзходно.

— Прилично, М.З. — каза Грейсън. — Направо първокласно.

А аз успях да кажа само:

— Благодаря ти, Анжело Тарлуци, както и на целия противопожарен отдел в Ню Йорк Сити, че направихте това възможно.

Сега улицата под прозорците ми е тиха; съседните ресторанти вече са затворени, не се чуват и клаксоните на автомобилите. Пицата, която си бяхме поръчали преди няколко часа, е изядена, останали са само няколко парченца сирене, залепнали по восъчната хартия. Куинси е седнала на пода до дивана, Дан се е изтегнал върху килима и е сложил глава в скута ѝ. Разговаряме от часове, припомняме си събития и инциденти, които сега ни се струват забавни, но които изглеждаха страшно сериозни по времето, когато се случваха. И докато се ориентирам добре в миналото, аз се чувствам несигурна за бъдещето и объркана в настоящето.

— Като че ли са минали сто години, откакто съм спал за последен път — отвръща Дан и се изправя. — Чувствам се разбит.

Залива ме вълна на ужас при мисълта, че Куинси може да ме остави сама тази нощ.

— Не си тръгвайте, моля ви, останете — казвам аз.

— Трябва да нахраня котките — отговаря Куинси. — Освен ако не го направиш ти.

И тя поглежда към Дан.

— Ще ги нахраня — казва с усмивка той. — Поверявам ти съпругата си.

— Благодаря ти, Дан — прегръщам го аз. — Наистина ми се ще да не оставам сама.

— Нали ще се опитате да поспите? — пита той, вземайки Куинси в обятията си.

Куинси кимва и се обръща да го целуне.

— Благодаря ти, скъпи. Ще се видим сутринта, впрочем само след няколко часа — вече е четири часът.

След като Дан излиза, пренасям от леглото си възглавници и одеяла. Настаняваме се удобно на двата дивана във всекидневната и отбелязвам:

— Толкова е странно: когато работите ми в Ей Би Ен потръгнаха, личният ми живот се разпадна.

— Не е точно така — отвръща Куинси. — Личният ти живот беше започнал да се разпада много преди това. Просто тогава ти имаше други разбирания, пък и не беше толкова уплашена. Помня те от самото начало: ти не беше щастлива с Ерик, и така е било още в мига, в който си се омъжила за него.

В навечерието на Новата 1974-та година се навършваха почти две години, откакто работех като репортер и правех предавания за престъпния свят. Прекарвах по-голяма част от дните си, прекрачвайки праговете на един от друг по-мръсни коптори, за да интервюирам жертвите на измами, грабежи и изнасилвания. Минавах по посипаните с чакъл улици под любопитните погледи на младежите от едно изгубено поколение, чиито ръце бяха обсипани със следи, символизиращи загубената битка с наркотиците. Понякога си поплаквах с майките от гетата, чиито гладуващи деца бяха използвани от медиите — т.е. от мен, — за да покажат ужасите на системата, да направят сензация от тъжните факти, да привлекат зрителите, за да гледат вечерните новини. В други случаи се ядосвах, когато камерата и операторът заставаха едва ли не на главата си, за да заснемат в едър план Маги Зомерс, държаща ръката на тринайсетгодишна жертва на изнасилване, докато тя описва срама и травмата от ужасното си преживяване. Тогава режисьорът искаше левият профил на Маги Зомерс да бъде заснет от почти невъзможен ъгъл, докато самата тя седи върху мръсния под на разтурено апартаментче, а същото това

тринадесетгодишно дете разказва за многобройните побои и сексуални насилия, които е трябвало да изтърпява от ръцете на собствения си баща.

Не бях сигурна кой всъщност трябва да бъде обвиняван за всички тези нещастия, самата аз се чувствах виновна поради присъствието на камерите и светлините. Но това беше до момента, в който разбрах, че самите жертви желаят това толкова, колкото и зрителите. Това беше комуникацията — протегни ръка и ме докосни. Виж как е тук. Помогни. Грейсън беше напълно прав — мрачната човешка драма, предавана от жена, даваше на всекиго това, което иска — умела комбинация от секс и страдание. С мен обаче ставаше нещо, което правеше личния ми живот да изглежда далечен и сякаш без значение. Вълнувах се само когато мислех за тях; не усещах нищо, когато ставаше въпрос за мен. Така беше по-добре.

Ник Сириг удържа на думата си, която ми беше дал преди четири години. Продължаваше да ме обучава на всичко, което трябваше да се знае за „този мръсен занаят“. Например, че никога не трябва да кимам в знак, че разбирам всичко, което някой ми разказва, защото ако спра да го правя, отсрещната страна може да си помисли, че не съм разбрала нещо и да започне да повтаря цялата си история.

— Хората обичат да говорят — обясняваше Ник. — Колкото по-дълго ги оставиш да приказват, толкова повече неща ще научиш. Просто ги оставяй да си говорят, Маги, а твоята задача е да изглеждаш привлекателна и леко объркана.

Кариерата на Маги Зомерс вървеше отлично. Бракът ѝ обаче беше нещо съвсем друго. През тази нощ, последната на 1974 година, двамата с Ерик трябваше да отидем на новогодишното парти у семейство Зомерс: пищен ритуал, който освен нас включваше също Милдрид и Хари Орнщайн и Кара и Стивън Блатсбърг. Това парти чудесно обясняваше факта, че аз все още бях съпруга на Ерик. Да наруша традицията и да не отида на ежегодното семейно тържество, беше така немислимо, както и да се осмеля да поискам развод. Просто още не бях готова за нито едно от двете.

Ерик връзваше черна вратовръзка върху бастите на бялата си риза, а аз седях пред тоалетката и мислех с ужас за неприятните, бавно точещи се часове, които трябваше да изтърпя.

Ерик упорито отказваше да говори с мен за това, което съм правила през деня. Ако се случеше някой да ме познае в ресторанта или на улицата — образът ми присъстваше в домовете на хората вече всяка вечер — Ерик се справяше с положението по следния начин:

— Както може би сте или не сте забелязали, точно в момента ние вечеряме. Имате ли нещо против да ни оставите да се нахраним спокойно?

Или:

— Ще ни оставите ли да пресечем улицата? Ние също си плащаме данъците.

Неписано правило в семейство Орнщайн беше Маги никога, както се изразяваше Ерик, „да не донася улиците на Ню Йорк в дома ми“. Последствията от другото правило бяха по-сериозни. През всичките тези четири години Маги Зомерс, по нареждане на Ерик, внасяше заплатата си в банковата сметка на съпруга си.

На Маги се отпускаше само малка сума, която да покрива разходите ѝ за обяд, таксите и други лични нужди, но не повече от двадесет и пет долара и само при условие, че в края на седмичната представяше квитанции за тях на Ерик.

— Проследяването на разходите е от решаващо значение в семейството, в което приходите се внасят от двама — повтаряше често Ерик.

Несъмнено имаше нещо несправедливо в цялата тази работа, но аз все още не бях готова да се възпротивя. А когато най-после бях готова, вече беше прекалено късно.

— Маги, побързай, ще закъснеем.

Ерик се разхождаше напред-назад из спалнята, с цел да поразтегне твърдата кожа на новите си лачени обувки.

— Каква загуба — промърмори той и се отпусна върху шезлонга с цвят на черупка от яйце.

— За каква загуба говориш? — попитах аз, заета с избора на рокля в стенния гардероб.

— Хубави крака, хубави скули, и с моя ум, бихме могли наистина да имаме страхотни деца.

Обърнах се към Ерик и го възнаградих с ослепителна усмивка, разкриваща зъбите ми.

— И хубави зъби също, Ерик — добавих аз. — Забрави зъбите — никога не съм носила шина. Като се направи сметка — това би ни спестило по три хиляди долара на дете, което значи, че ако имахме три деца като Кара, досега щяхме да сме спестили девет хиляди долара.

Бях си дала дума тази нощ да не отвръщам на нищо, което Ерик би могъл да каже или направи и което в друг случай би ме оскърбило и ядосало. Главата вече ме болеше при мисълта, че ще трябва да прекарам цялата нощ в компанията на семейство Зомерс, където за ордьовър служеше чувството за вина, основното блюдо беше критиката, а многобройните мъчителни спомени от детството служеха за подправка към всичко това. Така че всеки път когато ходех там, съжалявах, че съм го сторила.

Вмъкнах се в роклята си — черно прилепнало трико, което бях носила на не едно семейно тържество през последните няколко години, включително и само преди две седмици за десетата годишнина от сватбата на Кара и Стивън. Същата тази вечер Стивън трябваше да влезе в ролята си на лекар, понеже Милдрид се задави с хапка месо. Ерик стоеше до нея и викаше:

— Гълтай, мамо, хайде, покажи как можеш да гълташ.

По-късно той твърдеше, че този епизод го е накарал да си даде сметка, че и той самият не е вечен.

— Беше точно с тази рокля, когато мама се задави — каза Ерик. — Смени я, притеснява ме.

Усмихнах се мило, отидох до гардероба и извадих друг тоалет — вечерна рокля от бежова коприна, рязана в кръста, неносена досега по време на задавяне.

— Сложи си брошката, която ти подари мама, Маги.

Послушно извадих накита от кутията за бижута — златна жаба, която смътно напомняше на Милдрид, с изключение на смарагдовозелените очи. Очите на Милдрид бяха кафяви.

— От другата страна, Маги.

Не се възпротивих, просто преместих жабата от дясната на лявата страна на роклята.

— Пусни си косите тази вечер.

Наведох глава, извадих фибите и косата ми се разпиля по раменете.

— Сложи си още малко червило.

Отново седнах пред тоалетката и добавих още червило, след което притиснах устните си една в друга и попих със салфетка.

Тази вечер нямаше нещо, което не бих сторила за Ерик, с изключение на това да оставя диафрагмата си в розовата пластмасова кутийка и да поема риска от евентуална бременност.

— Тук ще има големи промени през новата година — каза внезапно той, — промени, които несъмнено няма да ти харесат особено.

— Какви промени? — попитах аз, като продължавах да реша косата си.

— Промени, благодарение на които повече няма да жертвам щастието си заради твоите капризи.

— Какви капризи? — бях твърдо решила да не му противореча, за да не превърна спора в кавга.

— Като кариерата ти например. Нямам намерение и през новата година да бъда унижаван от въпросите на татко кога ще имаме деца.

— Отговори му, че не е негова работа.

— Разбира се, че няма да му го кажа. Това е точно толкова негова, колкото и наша работа.

— Тогава нека той роди бебето ти — отсякох аз. И с това всичките ми добри намерения се изпариха.

— Никъде няма да ходя — изкрещя Ерик, като хвърли сакото си на пода и се опита да разхлаби възела на вратовръзката си. — Отказвам да ходя там и да бъда унижаван, освен ако първо ние с теб не се споразумеем по този въпрос.

Хвърлих четката си за коса върху тоалетката, от което върху ѝ останаха следи, и извиках на свой ред:

— Ти изобщо не се интересуваш от мен или от нещата, свързани с мен. Единственото, което искаш, е дете и по стечение на обстоятелствата аз съм ти нужна за това.

— Добре, че най-после си го разбрала — подигра се той. — Щом си достатъчно умна да го схванеш, защо непрекъснато се съпротивляваш?

— Защото сега не искам бебе.

Тогава той се приближи, надвеси се над мен и ме погледна право в очите. И тъй като изобщо не бях подготвена за емоционални изяви от негова страна, не можах да не му отвърна незабавно.

— Имам нужда от теб, Маги — каза той.

Вълшебните думи. Но можеше да бъде и по-зле.

Ерик започна да гали тялото ми, забравил, че вече закъсняваме с цял час. За първи път от много време насам усетих, че го желая; исках го в себе си, исках да се любим; така му и казах:

— Хайде да се любим, Ерик.

Последното, което чух, беше звукът от разкопчаването на ципа му, след което той без предупреждение сграбчи главата ми и я натисна надолу между краката си.

— Вземи го в устата си, Маги, в устата си.

Бях коленичила между краката на Ерик, езикът ми пърхаше по главата на пулсиращия му израстък.

— Вземи го в устата си, Маги — изкомандва той отново. — В устата.

Поех дълбоко въздух и го напъхах навътре в устата си. Започнах да го смуча, издавайки мляскащи звуци, като само на два пъти спирах, за да си поема въздух, преди да продължа.

— Не, Маги, не така — рече сърдито той. — Внимавай със зъбите.

Разтворих още малко устата си и го поех още по-навътре, като се стараех да го държа само между бузите си, без да драскам кожата му с кътниците си.

— Не, Маги — каза той още по-сърдито и здраво хвана с ръце главата ми. — Ето така.

И той започна да движи главата ми напред-назад, докато аз се давех, защото оная му работа стигаше до сливиците ми. Мислех, че се задушавам, а през това време Ерик стенеше, дъхът му излизаше на пресекулки и ръцете му движеха главата ми напред-назад в бясно темпо. Изведнъж нещо течно експлодира в устата ми. Бързо издърпах главата си, за да избягам от бликащата течност, която като че ли ме обгръщаше цялата и ме задушаваше. Борех се за глътка въздух, задавена от спермата на Ерик Орнщайн, когато изведнъж си дадох сметка, че можеше да бъде и по-лошо. Диафрагмата ми все още си стоеше в розовата пластмасова кутийка.

Честита Нова година.

[1] Умерени левичари. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Куинси все още спи дълбоко на дивана във всекидневната и сивата завивка плътно обгръща лицето ѝ, когато боклукчийската кола започва утринния си концерт на улицата под прозореца ми. Връщам се на пръсти в спалнята и лягам на леглото върху леденостудените чаршафи. Когато се събудвам отново, този път от шума на водата в банята, вече е десет часът.

Пристъпвам боса до вратата и почуквам леко:

— Ти ли си?

— А кой друг? — отвърща Куинси.

Застанала е в рамката на вратата, с хлабаво завързана черна хавлия.

— Какво има, Маги?

— Мислих много. Май наистина няма да се откажа от този телевизионен журнал.

Плъзва ръката си над моята.

— Да го обсъдим с кафето.

Лицето на Куинси изразява съчувствие, докато ме наблюдава как сипвам кафето в мелачката.

— Сигурна ли си, че си мислила толкова сериозно именно за телевизионния журнал?

Вдигам очи, но веднага след това насочвам вниманието си обратно към зърната, които се удрят в пластмасовия цилиндър на кафемелачката. Изведнъж приготвянето на тазсутрешното кафе се превръща в особено важен ритуал. Трябва ми време, за да събера мислите си, да разбере какво по-точно искам да кажа, така че Куинси да може след това на свой ред да ми го обясни.

— Това наистина е страхотен шанс и съм ти благодарна за...

Прави нетърпелив жест с ръката си.

— Няма за какво да ми благодариш; това е част от работата ми, пък и ти си моя приятелка. Спомняш ли си онзи ден в Лондон, когато с кръв и сълзи се заклехме във вечно приятелство?

Тя се усмихва.

— Работата е там, че това ще ми донесе много повече пари и възможността да не се съобразявам с продуценти, режисьори и оператори.

— Това не е вярно, Маги. Щом един човек трябва да работи с други хора, той не може да не бъде в някаква зависимост от тях.

— Не и ти; ти си имаш свой собствен бизнес.

Куинси се размива.

— Сигурно се шегуваш. Аз съм в непрестанна зависимост от клиентите и шефовете в телевизията. Не мога да го избегна.

Минават няколко секунди в мълчание, преди да кажа тихо:

— Бях груба с теб снощи, нали?

— Не — отговаря тя. — Беше груба със себе си.

След малко продължава:

— Не беше заради журнала, нали, Маги? Искам да кажа, че има и друго.

Гледа ме, устата и е полуотворена, но не настоява повече.

— Обичам го — казвам аз, обръщайки се с гръб към нея. — Освен това той напълно ме обърква и аз трябва да се откажа от него.

— Трябваше да се досетя — казва тя, като се обляга на хладилника. — Всъщност вече си го знаех.

— Слушай, знам; че звучи глупаво — обяснявам аз и сега вече не отклонявам поглед от лицето ѝ, — защото всичко става само в моето съзнание и понякога се чувствам като в капан от собствените си емоции; изпадам в ужас, че това може да се отрази на работата ми. Не искам да кажа, че той прави нещо — тоест — нещо лошо. Той ме обича. Толкова е просто, но понякога сякаш трябва да разкъсам някаква невидима верига и да се освободя от него. Точно тогава мисълта за телевизионния журнал се появява в главата ми. Разбираш ли какво искам да кажа?

Тя налива мляко в кафето си.

— Аз разбирам, но не съм съвсем сигурна, че това се отнася и за теб.

Поемам дълбоко дъх и се опитвам да обяснявам така, че евентуално и аз да си изясня за какво става дума.

— Окей, ето същността: защо да не се захвана с телевизионния журнал и да не опитам нещо ново; няма да се връщам в Близкия изток

и...

— Маги, ти вече си започнала да опитваш нещо ново — да обичаш някого.

— Ти си мой агент; защо ме разубеждаваш?

— От какво? От още сто хиляди долара годишно или от шанса да бъдеш щастлива с някого? Слушай, Маги. Ти май си една от най-големите щастливки: ако накажеш себе си — и следователно Ави, — ще получаваш сто хиляди долара на година в повече. Не, не ме прекъсвай; само слушай. Нека говорим като професионалисти. Да речем, че журналът не е информационен; тогава той може да падне от програмата, което в превод означава, че и ти ще отпаднеш като водеща. Освен това като извадиш от сумата данъците и моите проценти, а аз ще действам като агент и ще защитавам интересите си, то остатъкът няма да стигне дори за годишната вноска по ипотеката на крайбрежната ми къща. Да не говорим, че ако ти се откажеш, някое двадесет и пет годишно момиче спокойно може да заеме мястото ти в информационния журнал. Знаеш ли, Маги? Винаги бих те окуражила да се захванеш с подобно нещо, ако не мислех, че сега ти се възползваш от случая, за да избягаш от мъжа, който е луд по теб. Сигурна съм, че ти се хвърляш в това начинание, за да забравиш любовта си... Казва ти го онази част от мен, която не е твой агент; частта, която е твой приятел и иска да си щастлива.

— Все още не можеш да разбереш — казвам нещастно аз.

— Аз разбирам; ти си тази, която не разбира.

— Понякога го мразя, ненавиждам го, защото е женен. Не вярвам в намеренията му и в същото време не съм съгласна да наранява съпругата си, да я изоставя; точно затова искам просто да избягам — от него, от Израел, от телевизионните новини.

— Защо не запазиш този самоунищожителен удар за нещо още по-голямо? — изрича саркастично Куинси. — Защо не изчакаш например да ти предложат водещата роля в новините или пък някое специално издание както на Уолтърс — за един милион долара; тогава наистина би могла да си изиграеш страхотен номер, като избягаш. Засега все още нямаш чак толкова значение, и не можеш да си направиш чак такова кален номер.

— Ти си невероятна — казвам аз от учудване, че загубих контрол над разговора. — Но какво би казала, ако аз всъщност не го желая; ами

и ако и той всъщност не ме желае?

— Ще обсъдиш това с него, когато се видите отново. Ще си го изясниш; но не бъркай понятията и не вземай решения, свързани с кариерата ти, само защото обичаш или не обичаш някого.

— Обичам го — казвам тихо аз. — Направо съм луда по него.

— Знам — отвърща тя с лека усмивка. — И защо е всичко това.

Прекосявам кухнята и се хвърлям в обятията на Куинси; и двете сме еднакво изненадани — както от това, така и от сълзите ми.

— Защо правя всичко това?

— Защото не си свикнала да бъдеш щастлива.

— Може би заради смъртта на Джо.

— Може би — отговаря тя и разрошва косите ми. — А може и да е заради Ерик и Вера, и Алън, и каквото и да е друго.

— Тогава — казвам, като се отдръпвам от нея, за да избърша сълзите си и да си издухам носа — ти как се справяш толкова добре въпреки всичко, което си преживяла?

— Невинаги е било така. Понякога наистина е много трудно и на човек му се ще да избяга от всичко.

— Но ти не го правиш.

— Не, не го правя — отвърща замислено Куинси. — И причината за това сигурно се крие във факта, че съм с десет години по-възрастна от теб и по-философски настроена към живота. Има какво да научиш от улегналите хора, които приемат любов и утеха от човек като Дан.

— Е, значи има нещо, към което да се стремя с нетърпение — усмихвам се аз.

Куинси прави физиономия.

— Да остарееш като мен, така ли?

— Променила съм се, нали? Искам да кажа, променила съм се, откакто започнахме тази игра.

— И то страшно много, миличка — във всякакъв смисъл. Разбира се, че си се променила.

— Сега се чувствам много по-различно, дори в професионално отношение. Всичко е някак по-лесно.

— Помня как излезе за първи път на живо и беше наистина зависима от всеки редови продуцент и второразреден режисьор на блока...

— Беше ми трудно, но май не си давах сметка — бях прекалено развълнувана. Тогава това беше нещо ново за мен.

— Помниш ли репортажа за погребението на онзи полицай, когато за малко щяха да те уволнят?

— Разбира се, че го помня, но по съвсем други причини — в този ден се случиха и други неща.

Куинси кимва.

— Почти бях забравила тези други причини.

Движението по Пето Авеню беше спряно, полицейски кордон изтласкваше тълпите, които напиреха от двете страни на широката улица. Група представители на градската управа заедно с кмета, шефа на полицията, няколко конгресмени и шепа висши представители на полицията с проблясващи по сините им униформи медали бяха застанали срещу живописните порти на катедралата „Сейнт Патрик“. В центъра на групата стоеше кардиналът на Ню Йорк и прикрепяше с ръка червената си шапка, докато пронизващият ноемврийски вятър развяваше пурпурните му одежди.

На тротоара срещу църквата бяха разположени телевизионните камери и микрофони, а по стълбите се виеше черен кабел. В очакване на телевизионното събитие, тон-операторите и репортерите се навъртаха наоколо или се разхождаха безцелно напред-назад.

По необясними причини градската управа беше избрала това погребение, за да покаже пред обществеността, че повече няма да търпи безсмислените убийства в Ню Йорк. Смъртта на един полицай при изпълнение на служебния му дълг беше достатъчен повод да се мобилизират всички медии и да се обяви война на престъпния свят. При това Ричард Стивън Томаски не беше убит точно при изпълнение на служебните си задължения, (не че това беше от голямо значение), а по-скоро защото е бил на неподходящо място в неподходящ момент плюс две допълнителни грешки. Случило се така, че униформеният Томаски спрял да си пие бирата в едно заведение в Бруклин през два блока от своя апартамент. Когато две седемнадесет годишни хлапета нахлули в заведението и поискали всички да вдигнат ръце, Томаски се хванал за пистолета. Тази втора грешка се оказала фатална. Секунди след като посегнал за оръжието си, Томаски лежал мъртъв на пода.

Няколко часа по-късно, когато лекарят потвърдил смъртта вследствие на огнестрелните рани в гърдите, таза и лявото бедро, Томаски все още пазел учуденото изражение на лицето си — лице, което никога нямаше да стане на повече от двадесет и пет години.

Екипът ми успя да се приближи още малко до входа на църквата; операторът носеше миникамера на рамо, продуцентът беше проточил врат по посока на двата полицейски мотоциклета, приближаващи по улицата, следваха ги три черни лимузини и отрупана с цветя катафалка. Внезапно един от другите телевизионни екипи започна да си пробива път към мястото, от което можеха да се наблюдават безпрепятствено шестимата униформени мъже, които трябваше да внесат ковчега на убития полицай в църквата. Тогава изведнъж аз пък реших да мина вляво от тълпата и да стигна до вратата на първата лимузина, в която, бях сигурна, се намираще вдовицата на Ричард Стивън Томаски. След няколко секунди от задната лява врата наистина слезе бледа руса жена. Тя застана неподвижно в очакване. От предната дясна врата се появи мъж, заобиколи лимузината и ѝ подаде бебето, което държеше в ръцете си.

Приближих се към опечалената вдовица, като държах дискретно микрофона пред лицето си, и казах:

— Мисис Томаски, наистина съжалявам много за съпруга ви.

Щях да се обърна така към вдовицата дори ако Ник Сириг не ме беше учил, че най-добрият начин да вземеш интервю е като започнеш разговора с нещо, с което можеш да развълнуваш събеседника си, да влезеш под кожата му. Например ако трябваше да интервюирам убиец, който току-що е бил улучен от снайпериста и лежи в локва кръв, бих могла да му кажа: „И аз не си падам по тълпите. Особено мразя големите партита.“ Ако пък интервюираният е шофьор, избягал от мястото на катастрофата, понастоящем задържан в местното полицейско управление, бих могла да отбележа: „Какво съвпадение, аз имах същия проблем със спирачките на моята Хонда“. Ник твърдеше, че Маги има склонност да се обвързва емоционално със събитията, които представя.

Случаят с Рита Томаски напълно оправда мнението на Ник за склонността на Маги към емоционални въведения, както и описанието му на „този мръсен занаят“. Маги Зомерс не се нуждаеше от много време, за да се почувства емоционално въвлечена в събитията, нито

пък за да се убеди в правотата на Ник за телевизионната индустрия. Този случай беше особено вълнуващ, защото човекът, призван да дърпа конците, беше станал жертва, а жертвите бяха стихията на Маги.

— Мисис Томаски — повторих, — аз наистина съжалявам много.

Тя ме изгледа с подозрение и не отговори. Вместо това притисна по-здраво бебето към гърдите си, фините ѝ пръсти хванаха синята му плетена шапчица. А аз влязох в действие, когато тя вдигна тежката чанта с бебешките пелени и биберони. Възползвайки се от моментната слабост на Рита, неспособна да се справи едновременно с бебето и с чантата, пяхнах микрофона под мишница и внимателно подхванах спящото дете от ръцете ѝ.

С крайчеца на окото си видях Кели Блейк и Фред Формън, оператора и продуцента ми, които опитваха да си пробият път възможно най-бързо през навалищата.

Фред стискаше ръката си в юмрук и описваше кръгове във въздуха край главата си — знак за Кели да побърза и да започне със снимките на сцената отблизо. Предчувстваше, че Маги Зомерс възнамерява да накара шест милиона зрители да плачат заедно с бедната Рита Томаски.

Бебето се раздвижи леко в ръцете ми, когато хванах микрофона. Изгука тихо точно когато казвах:

— Мисис Томаски, аз съм Маги Зомерс от „Новини“ на Ей Би Ен. Може ли да поговорим за минутка?

Очите на Рита проблеснаха диво — не можеше да разбере как стана така, че една непозната държи в ръцете си единствения жив спомен от мъртвия и съпруг. По лицето ѝ пробягаха отчаяние и гняв, че същата тази непозната, някаква репортерка, беше успяла да я принуди да даде интервю. Отговори ми така, както очаквах. Протегна ръце към бебето и извика:

— Не искам да разговарям с вас. Не искам да говоря с когото и да било.

Но Маги беше бърза, тя светкавично отстъпи две крачки вляво и дари Рита с широка усмивка.

— Ще отнема само минутка от времето ви, мисис Томаски — казах припряно аз. — Само няколко въпроса, обещавам.

Смисълът на сделката беше следният: вие ми отделяте минутка от вашето време, а аз ви връщам бебето. Нямахте съмнение какъв ще е

отговорът, беше елементарно — като да отнемеш бонбон от едно бебе или като да вземеш бебето от една объркана и силно опечалена майка, която желае единствено да влезе в църквата, за да се помоли за душата на съпруга си.

Рита притвори за миг очи и после бавно кимна.

— Окей, да поговорим — каза глухо тя. — Само че, моля ви, наистина за не повече от минута. Трябва да вляза в църквата.

Аз вече броях в обратен ред от шейсет, но не заради бедната Рита, а защото времето за отразяване на цялото събитие в програмата беше само четири минути и трийсет и две секунди.

— Мислили ли сте някога, че това може да се случи?

— Не — отговори тихо тя. — Опитвах се да не мисля за него. Но винаги бях ужасена, когато се случваше на някой друг.

Четирийсет и пет секунди, Рита. По-стегнато, ако обичаш.

— Каква беше първата ви реакция, след като научихте, че съпругът ви е мъртъв?

Устните на Рита се изкривиха в израз на истинска омраза, очите ѝ се присвиха от ненавист. „Хайде, Рита — помислих си аз, — остават само трийсет секунди. Не си играй с мен; бебето ти все още е в ръцете ми.“

— А вие как мислите? Искях да умра. В първия момент не можех да повярвам, но после, когато го видях, поисках да умра.

Тя започна да плаче беззвучно.

— Значи след като се случи нещастиято, вие отидохте в бара? — попитах аз, като си дадох сметка, че Фред движи показалец пред гърлото си, имитирайки режещи движения — беше време да свършвам.

— Да, извикаха ме. — Тя вече плачеше с глас. — Отслужвах заупокойната молитва, когато пристигнах.

— Свършвай, Маги — извика Фред.

— Много ви благодаря, мисис Томаски, за това, че споделихте с нас болката си — казах аз и върнах детето, което също беше започнало да плаче.

Маги Зомерс удържа обещанието си — беше просрочила уговорената минута само с шест секунди — и сега трескаво си пробиваше път, защото трябваше да заснеме една последна сцена за този репортаж. Не погледнах Рита Томаски в лицето, когато ѝ подавах

бебето; не исках да види, че очите на Маги Зомерс също са пълни със сълзи. Рита никога нямаше да разбере колко съжالياваше и колко се срамуваше Маги, че беше постъпила така с нея. Но и тя самата имаше проблеми, които щяха да станат още по-големи, ако не се представи като добър репортер и загуби работата си. И тъй като бях успяла да взема от вдовицата това специално интервю, за момента този риск не съществуваше.

Последвах Кели и Фред по Пето Авеню за последната сцена от репортажа — снимките пред катедралата „Сейнт Патрик“. Застанах по средата на опустялата улица и камерата вече снимаше, но ненадейно отказах да произнеса думите, написани за мен днес следобед в студиото. В този момент Маги Зомерс взе да спори и да се съпротивлява, решена да застане на морални позиции след неморалната си постъпка. Това стана, когато започнах да чета написаното.

— „Паметта на Ричард Стивън Томаски бе почетена днес с изключителна тържественост. Неговото семейство и приятелите му, както и много видни политически фигури скърбят за непрежалимата загуба с онази смесица от любов и достойнство, характерна за Ню Йорк. Ричард Стивън Томаски би се почувствал горд; сигурно самият той би искал това да стане по този начин...“ — и спрях.

— Чакай малко — казах аз и тръгнах към камерата.

— Какво ще рече „самият той би искал това да стане по този начин“? Той със сигурност не би желал това да стане по този начин. Това, което той би желал, е да си бъде вкъщи с Рита и бебето или да си довърши бирата, или дори... — спрях за секунда — или дори да се намира тук и да скърби за някой друг с достойнство и любов. Той никога не би могъл да пожелае това да стане по този начин.

— От теб се иска само да прочетеш проклетия текст, Маги, просто да го прочетеш. С Кели имаме да снимаме и един пожар в Бронкс, а пък съм и гладен. Просто прочети проклетия текст.

— Няма да кажа, че е искал по този начин. Просто няма да го направя и това е.

Седнах на бордюра с микрофон върху коленете и зачаках.

Фред Формън коленичи срещу мен.

— Маги, ако ти не прочетеш този текст, и то веднага, обещавам ти, че никъде и никога вече няма да четеш каквото и да било. Ясен ли

съм? Хайде сега прочети текста.

Въпреки че тайно за себе си аз отхвърлях тази възможност в продължение на още няколко секунди, вече нямаше никакво съмнение какъв ще бъде отговорът ми; защото наистина е страшно лесно да дръпнеш бонбона от ръчичката на едно бебе или да грабнеш бебето от обятията на разстроената му обърквана майка, или пък да заплашиш Маги Зомерс, че повече няма да работи и следователно ще ѝ се наложи да има свое собствено бебе. Станах, отидох в средата на празната улица, вдигнах микрофона пред лицето си и прочетох текста.

Когато свърших, оставих микрофона и закрачих по Пето Авеню; не успях да направя и три крачки, защото се спънах в дебелия черен кабел, проснат на улицата, и политнах в ръцете на някакъв мъж. Когато възстанових равновесието си, вдигнах поглед и с изненада открих, че Пол Нюман също присъства на погребението на Ричард Стивън Томаски. Когато отново погледнах нагоре, усетих как кръвта се качва в главата ми: същата руса коса, невероятно сините очи, пълните чувствени устни, средният ръст, но все пак нещо не беше наред. Носът беше различен — не така безупречен, сякаш някога е отнесъл дясно кроше, което винаги го е отместило малко вляво; точно това се беше случило преди няколко години с първокласния детектив Брайън Флейърти при преследването на един хероинов магнат.

— Аз също не смятам, че Томаски би желал да стане точно по този начин — каза мъжът и хвана ръката ми.

Не му отговорих веднага, въпреки че той несъмнено беше причината носът ми да избегне съдба, подобна на тази на неговия нос. Вместо това разглеждах счупения ток на обувката си.

— По дяволите — изпъшках и вдигнах обувката. — Това беше венецът на един прекрасен ден.

Той здраво хвана ръката ми и ми помогна да изкача стъпалата към църквата.

— Аз съм детектив Брайън Флейърти — каза той — и знам коя сте вие — бих познал тези зелени очи и тези секси устни, където и да е.

— Хм... аз... — замънках, преструвайки се, че все още мисля за обувката си.

— Изненадан съм единствено от това, че не сме се срещали досега — продължи той.

Погледнах нагоре право в невероятно сините му очи; не можах да не си помисля: „Срамота, човекът си губи времето.“ Въпреки това невъзможно ми беше да отмина просто така вулгарните нотки в гласа му.

— Казвал ли ви е някой, че страшно приличате на Пол Нюман?

Главата му гореше от противоречиви желаниа.

— Да. — Той се усмихна. — Всички го казват. С изключение на носа — нали?

— Не бях забелязала — отвърнах хладно аз.

— Ами — каза той, без да обръща внимание на тона ми, — след като аз изглеждам като Пол Нюман, с изключение на носа, а вие не приличате на Ан-Маргрет, като изключим гръдния кош, тогава как така не сме се виждали преди?

Видът му беше изкусителен, но думите — отблъскващи.

— Как е възможно, щом и двамата се занимаваме с престъпления?

Поех бързо въздух, малка глътка, чиято цел беше да симулира досада. В действителност бях като хипнотизирана от долната му устна.

— Нямам представа — отговорих аз. — Вие в кой район на Ню Йорк работите? С какви престъпления се занимавате? Познавахте ли полицай Томаски?

Той се разсмя и седна до мен на стълбите.

— Стоп! Въпросите — един по един.

— Аз... съжалявам.

Той ме потупа по ръката. Издърпах я.

— Няма проблеми — каза той. — Занимавам се с домашните убийства в района около Седемдесет и седма улица и не, изобщо не познавах Томаски.

— С какви домашни убийства се срещате най-често?

Той определено ме изнервяше. Явно Маги Зомерс беше станала толкова зависима от микрофона, че без него задаваше наистина тъпи въпроси.

Флейърти отново се разсмя.

— Най-вече с домашни убийства, които завършват със смърт.

— Извинявайте — повторих аз. — Нямах предвид това.

Той отново ме потупа по ръката — успокоително — и ме погледна наистина сериозно.

— Обикновено през почивните дни се сблъсквам с престъпления, наречени домашни; при бедните те служат вместо развод. Тук влизат убийствата, извършени от съпруга, решил да забие ножа в сърцето на жена си, за да сложи край на нещастния си брак — нали разбирате, същата жена, която е обещал „да обича, уважава и да слуша, докато смъртта ги раздели“.

— Никога „да слуша“ — поправих го аз.

— Моля?

— Мъжете никога не обещават да се подчиняват; това се отнася само за жените.

— Не мисля, че това има някакво значение. Понякога пък се срещат домашни престъпления, при които съпругата застрелва мъжа си, докато той спи, защото не издържа вече на побоите или на другите страдания, които той ѝ причинява. Във всеки случаи — въздъхна той, — толкова съм доволен, че не съм женен. А вие?

— Какво аз? — попитах, приковала поглед в езика му, с който облизваше устни всеки път преди да започне да говори.

— Омъжена ли сте?

— Да.

Смръщи се едва забележимо, изгледа ме съвсем открито и след това се усмихна, като че ли беше решил да продължи на всяка цена и независимо от семейното ми положение.

— Трябва ли да висиш тук до края на погребението?

— Не — отговорих аз. — Но трябва да си купя нови обувки, преди да се върна в студиото.

Брайън стоеше прав, аз седях на стълбите на „Сейнт Патрик“, до нас достигаше мелодичната музика на Албиони, сухите златно-червени есенни листа се въртяха във въздуха, носени от вятъра, малки купести облачета като че ли бяха окачени на светлосиньото небе, а издутината на чатала на Брайън Флейърти закриваше хоризонта ми.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попитах аз, като че ли имах някакви съмнения за отговора.

Явно и той усещаше нещата по същия начин, защото само прокара език по горната си устна и ми подаде ръка, без да каже нито дума. Изправих се несръчно и се облегнах на мускулестата му ръка, така че да запазя равновесие върху счупения ток.

В главата ми продължаваха да бушуват противоречиви мисли, докато вървахме бавно по Пето Авеню към магазина за обувки. Единственото, върху което успявах да се съсредоточа, беше усещането от допира на ръката му.

— Как успяваш да се издържаш с цялото това насилие, което виждаш всеки ден?

Той въздъхна.

— Живеем в грозен свят; и понякога безчувствен.

Това не беше най-дълбокомисленото съждение, което бях чувала, но то не ми попречи да видя колко широки са раменете му.

— Хм — казах аз и издърпах ръката си, като се престорих, че искам да почеша лявата си ноздра.

— Трябваше да мине доста време; преди да изчезне необходимостта понякога да се отбивам в пустите улички или в мръсните коридори, за да повърна всичките си вътрешности.

Изгледах го и си помислих какъв ли трябва да е човек, за да си избере професия, която да изисква от него всекидневно да се рови из боклуците на живота. Тогава изведнъж си дадох сметка, че и аз самата се занимавам със същото. С разликата, че това, което правя, е дори още по-лошо, защото използвам човешките драми и допълвам с мои думи и без това шокиращите картини, показвани денонощно по телевизията. Единствената разлика между Брайън Флейърти и Маги Зомерс беше, че нейното отношение към това, което върши, не е еднозначно, докато Брайън явно го одобрява. Но това нямаше нищо общо с причината, поради която приех Брайън да ме придружи до магазина. Всъщност всичко се случи единствено заради невероятната му прилика с Пол Нюман.

Взех най-евтиния чифт обувки от изкуствена кожа, защото няхах в себе си нито кредитна карта, нито чекова книжка — благодаря ти, Ерик Орнщайн. След като похарчих за тях и последния си цент, осъзнах, че ще трябва да извървя пеша целия път до студиото на Ей Би Ен. Нещастна, ядосана и унижена, платих на момичето на касата и излязох от магазина. Брайън ме следваше на няколко крачки разстояние.

Точно когато мислех да се обърна и да го изчакам, чух:

— Имаш страхотен задник, Маги.

Бях шокирана и този път реакциите ми бяха недвусмислени. Но отново се престорих на възмутена, когато отвърнах:

— Левият ми профил е по-хубав. Защо не тръгнеш от лявата ми страна, че да ме огледаш и оттам?

— Не — най-последно каза той. — Задникът ти е по-добър.

Не отговорих нищо, само прехапах долната си устна, като се чудех какъв ли е в леглото, макар че явно вече имах доста добро мнение по този въпрос, щом бикините ми се бяха навлажнили.

— Брайън — успях все пак да изрека аз. — Трябва бързо да се върна в сградата на Ей Би Ен. Закъснявам.

— Ела — рече той и ме хвана за ръка. — Колата ми е само през няколко преки оттук. Ще те закарам.

Бяхме вече в колата, затиснати от движението в центъра на града, когато Брайън попита:

— Кога се измъкваш от работа, Маги?

В това беше разликата. Брайън Флейърти се „измъкваше от работа“. Маги Зомерс „свършваше“. Въпреки всичко Маги Зомерс беше направила добро впечатление на Брайън Флейърти, а това, поне за момента, беше единственото, което имаше значение.

Брайън беше майстор в шофирането и успяваше да провира колата между стотиците автомобили; опитът от патрулната кола си казваше думата. Спря точно пред сградата на Ей Би Ен. Прокара пръст по устните ми и по-скоро съобщи, отколкото попита:

— Ще те взема в седем.

Кимнах в знак на съгласие и в този момент си дадох сметка, че диктаторското отношение на мъжа към жената е приемливо само ако жената копнее да бъде с него на онова особено място, което той отстоява така безцеремонно. Животът е не справедлив, когато желанието е взаимно; жените някак си са поставени в по-слаба позиция. По-лошо обаче е, ако навлажнената и трептяща от желание жена бива репресирана от мъжете в други области от живота си; по-лошо, защото този вид репресии обикновено водят до фригидност. Докато седях в колата на Брайън, аз приех факта, че той ме постави в по-слабата позиция, но беше успял да го направи само защото аз доброволно му помогнах. А аз му помогнах по своя воля, защото той беше толкова секси, че просто няха друг избор. Имаше и още нещо.

Брайън Флейърти не можеше да ме лиши от кредитна карта или чекова книжка, така че да не мога да си купя едни свестни обувки.

Когато най-после работният ми ден свърши, аз отново се озовах в чисто новия син „Плимут“ на Брайън.

— Отиваме в един бар в Маспет, съвсем близо до нас — събщи той. — Сервират страхотни питиета и пускат всички хитове от шейсетте. Ще ти допадне.

Заведението представляваше шумно, пълно с народ помещение, с огромен телевизионен екран, висящ от тавана в единия край на дългия боров бар, около който бяха „накацали“ не по-малко от трийсетина души.

Брайън проправяше с лакти път през това море от тела, докато най-после намери свободно място в другия край, далеч от телевизора. Настани ме да седна между двама мъже, които го приветстваха шумно с тупане по гърба и по ръцете, след което поръча бира за себе си и кола за мен.

Когато Брайън си поръча втората бира, аз най-сетне отстъпих и склоних да пия нещо „по-сериозно“.

— Дай един скок на дамата. Мак — извика Брайън на бармана, който бързо напълни една чаша и я плъзна по бара право в отворената в очакване длан на Брайън.

— Вие не сте ли Маги Зомерс? — попита барманът и тръгна към нас.

Внезапно двайсет чифта очи се вторачиха в мен. Усмигнах се и кимнах, притеснена, че съм във фокуса на всички погледи. Малко вероятно беше някой от приятелите или колегите на Ерик да ходи в „Щастливата четирилистна детелина“ в Маспет, Куинс, но въпреки това предпочитах никой да не ми обръща внимание.

— Пий, Маги — каза Брайън, усетил неудобството ми, — и да отидем да потанцуваме.

Отпих още една голяма глътка и направих физиономия, защото не обичам скок, а след това последвах Брайън към малкия претъпкан дансинг.

Помръдвахме едва-едва въпреки синкопирания ритъм на музиката. И въпреки че танцувахме толкова бавно, аз почти непрекъснато се разхождах по краката на Брайън. Всеки път когато го

настъпех, т.е. непрекъснато, той ме придърпваше по-близо към себе си, като ме държеше толкова здраво, че почти не стигах до земята.

И докато танцувахме с Брайън така, аз научих нещо много ценно за него.

Брайън Флейърти не беше просто твърд. Брайън Флейърти беше твърд като скала. Размишлявах над това известно време, след което вече можех да продължа анализа си в дълбочина. Разликата между твърд и твърд като скала може да се направи, ако се опипа чаталът на мъж през плата на тесни панталони. Твърдият винаги е заобиколен от други части, които обикновено са меки. А твърдият като скала не е заобиколен никога от нищо; това е изпъкнала здрава маса по протежение на целия чатал, опънала с все сила парчето плат. И докато твърдият е краен резултат от промяната на отпуснато състояние в състояние, годно за употреба, твърдият като скала не е краен резултат от никакви промени. Той си е просто такъв — твърд като скала, и това, което е бил, преди да стане твърд като скала, няма абсолютно нищо общо със сегашното му състояние.

Не бяхме свършили танца си, но аз вече се чувствах леко замаяна и определено гладна, тъй като от сутринта бях яла само един скандал с чаша кафе. Не трябваше да мисля за това, защото думата „скандал“ веднага ми напомни за Ерик, а думата „Ерик“ ме накара да се почувствам виновна. Песента свърши, Брайън ме поведе към бара и прошепна в ухото ми:

— Домът ми е на следващия ъгъл, Маги, а днес е вторник, което значи, че брат ми Дени ще работи до късно в складовете на Сиймън за стоки с намалени цени. Няма да се прибере преди единайсет.

Започнах да говоря нещо, но устните му бяха вече върху моите.

— Ако не тръгнем веднага — каза дрезгаво той, — няма да можем да останем насаме и три часа.

Куинси вече е облечена, седи на ръба на леглото ми и отпива от кафето си.

— Чувствата ти към Ави като тези към Брайън ли са? — пита тя.

Мисля две-три минути, преди да отговоря:

— Мисля, че обичах Брайън; той ми даде нещо, което преди това никога не бях имала.

Куинси се усмихва с разбиране.

— Какво друго освен оргазъм?

Усмигнах се.

— Нищо, но тогава и то беше повече от достатъчно.

— Е, с Ави същото ли е? — настоява тя.

Замислям се над въпроса на Куинси за чувствата ми към тези двама мъже. Обичах Брайън Флейърти, защото той ме запозна със секса и със сексуалните възможности на тялото ми. Бях обсебена от него, защото той успяваше да притъпи всичките ми усещания за време и място, както и способността и даже желанието да мисля рационално. Изчезваше всичко, с изключение на физическите усещания, които дотогава дори не бях предполагала, че притежавам. Но тогава не смятах нашата връзка за необвързваща сексуална активност — нещо, което жените трудно постигат, а мъжете могат да го правят със затворени очи и което впрочем те правят почти винаги. Точно това беше и пробният камък за любовта ми към Ави Херцог. Защото Брайън никога не беше обхващал лицето ми с ръце, както правеше Ави, пък и не ме гледаше в очите, докато се любехме.

— Блажени са невежите — отвърщам най-после.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че тогава с Брайън не си давах сметка, че съм успяла да отделя тялото от главата и сърцето си.

— Тоест, преди Брайън си знаела, че имаш глава и сърце, но едва с него си открила, че имаш тяло.

Усмихвам се.

— Странно, но никога не ми беше минавало през ума, че е възможно да има и нещо повече.

— Имаше ли?

— И още как! — казвам аз. — Правехме го отново и отново, докато накрая не можех да помръдна.

— Хм — възкликва Куинси, — ето значи кога си направила отново връзката между тялото и главата си: Брайън, запознай се с Маги и ѝ помогни да се спаси от действителността — така ли е?

— Не съвсем.

Никога не съм се стремела особено към оргазъм — тази илюзорна награда, която мъжете смятат за сигурна, а жените са се примирили, че няма да получават винаги, така че връзката се оценява

от тях по други променливи величини. Величини като уважение, любов и най-голямата чест, която може да им бъде оказана — бракът. Така е обикновено в повечето случаи.

Но това е само донякъде вярно. В нашата връзка Маги Зомерс прие Брайън без да очаква кой знае какво от него освен секс, а Брайън получи Маги със съзнанието за своята пълна невинност по отношение на брака. Оргазмът все още беше загадка за Маги; тя имаше съпруг. Равенството между половете пък беше неясно понятие за Брайън, свързано единствено с негрите в Алабама; той обаче все още не беше тръгнал да си търси съпруга.

— Добре де, тогава какво точно стоеше в основата на вашата връзка? — пита Куинси.

— Може би женският оргазъм, а може и да имаше нещо общо с желанието за надмощие, не знам.

— Е, за това сами сме си виновни — казва Куинси. — Ние самите позволихме нашият оргазъм да стане тема на обсъждане. Смешно е, като си помислиш, че всичко това сами си го направихме.

— Да бе, спомням си. Във всяка книга или списание имаше все нови определения за оргазма. Експертите водеха непрестанни спорове и кой знае защо, те бяха винаги мъже. Това вече не беше личен въпрос.

— Винаги съм си мислила, че Брайън не чете; тогава каква беше връзката му с този спор?

— Така е, не четеше и всъщност дори не знаеше за спора, но затова пък аз знаех. Чувствах се задължена да взема отношение към спора и към намирането на решението му — тоест, да открива съществува ли женският оргазъм и ако съществува, от кой вид е той. Беше нещо като игра — многообразието на оргазма.

Куинси се размива.

— Аха — дали е клиторен или вагинален; и тогава някой категорично се произнесе по въпроса, като че доказвайки една абсолютна истина вагинален оргазъм не съществува. Тогава и аз бях започнала да се чудя защо при мен не е така, какво точно не ми е наред, изобщо какво ми става всеки път когато с мен се случва нещо, което според тази теория не трябваше да става.

— Добре де; след като това се е случвало с теб, впрочем и с мен, тогава защо това не ни е било достатъчно?

— Кой казва, че не е достатъчно? Искам да кажа, откога оргазмът не е достатъчен? — пита Куинси.

— От... — отговарям бавно — от мига, в който намериш някой, който може да ти предложи нещо повече.

Куинси се усмихва.

— Компенсация, така ли?

— По-скоро — издължаване.

— Значи край на секса заради самия секс, „не“ на секса само защото е приятен, — въздъхва Куинси. — Все пак не ти беше зле, докато правеше само секс, нали?

— Разбира се, че не ми беше и не ми е зле, но това не е всичко.

— Никога сексът не е бил всичко, миличка, даже преди ти да откриеш това.

Куинси спира за момент.

— И все пак знаеш ли какво? Понякога изглежда, сякаш наистина е всичко — поне докато го правиш.

Наистина по онова време невежеството беше благословия за мен. Поне за кратко повярвах, че Брайън Флейърти притежава всичко, което ми е необходимо, и че бе истински свободомислец. А всъщност той даже не беше докоснат от феминистките възгледи, съсредоточени около клиторния оргазъм. И аз продължавах да се възхищавам на „чувствителността“ на Брайън, като същевременно се заблуждавах, че съм влюбена в него.

И Брайън безгрижно продължаваше да прави приятни за мен неща, а правенето на тези приятни неща означаваше, че аз отвърщах на един напълно лишен от комплекси Брайън, който с радост би признал и клиторния, и вагиналният, и всякакъв друг вид оргазъм, който евентуално би могъл да се появи в тази главна част на човешкото тяло.

В другата си връзка Маги прие Ави без кой знае какви очаквания към него; оргазмът беше последният от проблемите ѝ; вече нямаше съпруг и не искаше да има. Ави нахлу в живота на Маги, той я обичаше, но не можеше да ѝ окаже тази най-голяма чест — да ѝ предложи брак, защото вече имаше съпруга. Всичко беше съвсем различно, Ави знаеше неща, които Брайън не знаеше, но също можеше да прави приятните неща, които караха Маги да отвърща на един лишен от комплекси Ави; освен всичко друго той беше влюбен в нея. Маги и Ави се любеха с отворени очи и вече не ставаше въпрос за

изследване на многообразния оргазъм, защото той се получаваше от само себе си. Това, което ставаше помежду им, ставаше, защото те не можеха да отделят главите и сърцата от телата си. Не невежеството беше благословия, а себеотдаването.

— И все пак — казвам аз, — сексът в основата си е несправедлив.

— За кого? — пита Куинси.

— За жените; при нас главното не е в оргазма.

— За мен той е много важен — отвръща със смях Куинси.

— Не, нямам това предвид. Ако при нас главното беше той, значи животът би спрял, ако не го получим. А ако мъжете например спрат да получават оргазъм, това би довело до края на човешката раса. Той е нещо много по-важно за тях от просто успокояване на някакво си тежко дишане.

— Но грешката си е само наша.

— Защо?

Куинси се усмихва замислено.

— Защото издаваме нашите тайни и обсъждаме публично оргазма си, ако питаш мене. Трябваше да заблудим мъжете, да ги накараме да повярват, че оргазмът е също толкова важен за нас, колкото и за тях. Може би тогава те щяха да се стараят повече. А ние — какво? Правехме се на много независими по въпроса; всъщност няма нищо хубаво в това да го правиш сама, нали?

— Права си. Брайън беше отличен пример за тази глупава закономерност, изнамерена през осемдесетте, според която колкото по-културен и интелигентен е един мъж, толкова по-слаб любовник е той. А колкото по-прост е мъжът, толкова по-добър е любовникът... Начетеният става раздразнителен, а това значи, че в крайна сметка не може да се люби и дори по-лошо — няма желание да го прави.

— Да го правиш с Брайън е все едно, че го правиш сама, нали?

— Може би в известна степен.

— Всичко казано дотук не променя факта, че мъжете решават проблемите, искам да кажа, биологичните, разбира се — изсмива се Куинси. — Кое то вероятно обяснява защо мъж е измислил вибратора.

— Да, и това със сигурност е спомогнало нещата през осемдесетте години да се променят.

— Мисля, че най-големият ни гняв сега е преминал, поне като се сравни с държанието ни през шейсетте и седемдесетте години.

— Знаеш ли, Куинси, Ави не е съвършен пример за мъжа на осемдесетте; той е по-скоро като мен.

— И по-точно?

— Всяка жена ще се съгласи, че ако оставим настрана биологията, физическата страна невинаги е всичко; освен ако ти самата не поискаш да бъде така.

— С Ави винаги ли ти е хубаво?

— Не — отговарям честно. — Но аз го обичам и това го прави хубаво; освен това съм му благодарна, че не нося отговорност и че животът продължава. Не искам този товар на плещите си.

Куинси замълчава за няколко секунди.

— Трябва да ти кажа нещо — най-после проговаря тя. — Може да е глупаво, но...

— Какво, Куинс?

— Никога не съм правила онова нещо пред огледало — казва малко срамежливо тя. — Всъщност никога не ми се е искало да се изучавам в огледалото. Просто не ме интересуваше.

Спомням си за огледалото. С него през осемдесетте години доказвахме себе си, че сме красиви и желани, и се опитвахме да разберем същността си. Внезапно проумях разликата. Въпреки че Брайън Флейърти беше първият мъж в живота ми, който ме беше накарал да се чувствам по този особен начин, трябваша ми още няколко години, за да разбера същността си, със или без огледало.

— Преди малко ме попита нещо, Куинси — казах аз, — за разликата в чувствата ми към Брайън и Ави.

— Знаеш ли вече отговора?

— Да. Брайън ми помогна да разбера същността си, онова, което, както мислехме, огледалото трябваше да ни помогне да видим. А Ави ми помогна да разбера всичко останало: нещо, което никое огледало не може да направи.

Куинси ме погледна изпитателно.

— Мислиш ли, че наистина е възможно да си влюбена в този мъж?

— Мисля, че е много възможно.

Навалицата в „Щастливата четирилистна детелина“ в Маспет, Куинс, се беше поразредила, когато Брайън плати сметката.

— Трябва набързо да се обадя по телефона, преди да тръгнем — казах аз.

— Можеш да го направиш от къщи, Маги. Имам телефон.

— Не, по-добре да го направя някъде отвън, в случай че се разприказвам повече от три минути; по-добре ще е времето ми да бъде ограничено.

Брайън ме изгледа с възхищение. Детективът в него разбираше тези хитрини — въпреки че предпочиташе да не си спомня факта, че съм женена. Но това наистина беше без значение за Брайън, тъй като плътските удоволствия не фигурираха като грях в неговия репертоар от католически догми — разбира се, при условие, че тези удоволствия не включваха задяване на деца, хомосексуализъм или изнасилване. Извиних се и се върнах в бара. Телефонната кабина беше между мъжката и дамската тоалетна.

Набрах домашния си номер и едва след седмото позвъняване се сетих, че беше вторник — нощта, в която Дени Флейърти работи до късно в складовете „Сиймън“ за стоки с намалени цени и също така нощта, в която Ерик Орнщайн остава до късно в офиса си, за да се справи с документацията, натрупана от предишната седмица. Натиснах вилката и този път набрах телефона на офиса на Ерик; изчаках мисис Пиърс, секретарката с носовия глас, да свърши кратката си встъпителна реч.

— Офисът на господин Орнщайн младши. С какво мога да ви услужа?

— Ало, госпожо Пиърс — казах аз. — Може ли да говоря с Ерик?

— За кого да предам? — отвърна според очакванията ми тя.

Беше 1976 г., а ние с Ерик бяхме женени от 1969 г., т.е. от седем години; мисис Пиърс беше чувала достатъчно често гласа ми по телефона, а и по телевизията, за да може да го разпознае, стига обаче да пожелае. Но тя очевидно не желаше това, тъй като нито веднъж не показа, че ме е познала, когато се обаждах.

Представях си ясно мисис Пиърс — нейната боядисана в оранжево коса, навита на кръгче на върха на малката ѝ главица, нейното прекалено силно гримирано лице, яркочервените ѝ нокти и тънките ѝ крака, обути в черни чорапи с ръбове — и удоволствието, което ѝ доставяше да ме накара да се представя.

— Маги е, госпожо Пиърс.

Напомняше ми за някоя хитра френска касиерка, която седи на висока табуретка в парижко магазинче и брои франковете с помощта на гумен пръст, поставен на палеца на дясната ръка. Все пак мисис Пиърс не ползваше гумен пръст, пък и не беше хитра френска касиерка. По-скоро беше една от малкото останали секретарки от старата школа, която все още използваше стенографията и слагаше синтетични ръкавели, за да предпазва многобройните си яркозелени и сини рокли, докато борави с пачките ордери за покупко-продажба, подредени на купчинки върху бюрото ѝ, до изцапаната с червило цигара, горяща в кехлибареножълтия пепелник.

Мисис Пиърс винаги беше окичена със сини или зелени камъни, според цвета на роклята си, която обикновено беше стегната на кръста ѝ с широк черен колан. Обеци, гривни, пръстени и огърлици висяха от широките уши, кокалестите ръце, тънките пръсти и мършавия врат на мисис Пиърс. Тези камъни бяха от покойния мистър Пиърс, работил в бизнеса с полускъпоценни камъни до преждевременната си смърт на петдесет и седем годишна възраст. Ерик Орнщайн беше получил мисис Пиърс от Хари Орнщайн, тъй като, както се говореше, наскоро овдовялата мисис Пиърс предприела активна кампания за търсене на нов съпруг и Хари се уплашил да не попадне на мушката ѝ.

— Господин Орнщайн младши говори по другия телефон — отвърна с леден глас тя. — Бихте, ли почакали малко?

Много ми се искаше да ѝ обясня, че не можех да чакам, защото изгарях от нетърпение да държа нещо друго, а не телефонна слушалка — нещо почти толкова голямо и толкова твърдо като нея, но което щеше да ми достави удоволствие.

— Всъщност, госпожо Пиърс — казах отстъпчиво аз, — обаждам се от уличен телефон, трябва да снимаме една сърцераздирателна история и аз само исках да кажа на Ерик, че вероятно ще закъснея — може би до единайсет часа.

Естествено не добавих, че сигурно ще си бъда у дома, когато затворят складовете за стоки с намалени цени „Сиймън“ и Дени Флейърти се върне в двуфамилната къща в Маспет, Куинс?

Алеята към червената тухлена къща имаше от двете си страни прави редове изкуствени лалета. Когато последвах Брайън към вратата, ми се стори, че видях едно от дантелените пердета на партера да се дръпва и някаква белокоса глава да наднича зад него.

— Майка ти вкъщи ли е? — попитах аз.

— Да, мама винаги си е вкъщи, освен когато отива на църква или играе бинго в понеделник вечер.

Разбира се, колко съм недосетлива. Също като майка ми. Само че не беше съвсем същото, защото майка ми щеше много да се изненада, ако разбере, че по-малката ѝ дъщеря се готви да влезе в една от ония смешни къщи, край които тя минава само на път за летището. Всъщност мама щеше да бъде дори още по-изненадана, ако научеше, че собственикът на една от тези къщи на свой ред се готви да влезе в дъщеря ѝ. Изненадана може би не е най-точната дума; потресена или поразена би било по-подходящо.

Брайън отключи вратата и учтиво ме пропусна пред себе си. Влязох първа, хванах се за дъбовите перила и заизкачвах тринайсетте стъпала, покрити с пътека на кафяви и черни квадрати, като през цялото време чувствах ръката на Брайън върху това, което вече беше определено като „страхотния задник на Маги“. Само ме този път вместо да предлагам на Брайън да обърне повече внимание на левия ми профил, аз се изкачвах бързо, полюшвайки изкусително бедра, докато достигнах и последното стъпало и влязох във всекидневната.

Едната стена беше заета от огромен аквариум със сини и зелени светлинки и миниатюрна статуйка на Нептун, легнал върху осеяното с червени и сини камъчета дъно. Екзотични рибки с различни размери мързеливо плуваха в осеяната с мехурчета вода. На другата стена имаше голям диван с дамаска от кафяво кадифе, а до него стоеше гравирана испанска настолна лампа. Всекидневната беше отделена от трапезарията с огромен телевизор, свързан със стереосистема, по която святкаха различни светлини в такт с музиката. По зелените стени бяха окачени афиши, които издаваха обществените, културните и политическите възгледи на братята Флейърти. На един от тях се виждаше полицай, застанал до мотора си — на заден план се

развяваше голямо американско знаме, — който сочеше с показалеца си към следния надпис: „NYPD^[1] има нужда от вас“. До него висеше друг плакат с дългокос и като че ли пиян човек, подпрял се на купчина празни консервни кутии край порутено жилище. „Наркотиците са за смотаняците“ — гласеше надписът. Из цялата стая бяха окачени снимки в цял ръст на момичета от „Плейбой“; всяко от тях представляше някой месец от годината. При първото си посещение в дома на Брайън Флейърти така и не успях да видя останалите стаи, с изключение на банята, защото преди даже да успея учтиво да откажа бирата, която ми предложи Брайън, той вече беше започнал нежно да ме съблича.

Той не само целуваше, той дъвчеше, гризеше, хапеше, поглъщаше и гълташе, докато цялото ми внимание се съсредоточи само върху устните ми. Сякаш това беше единствената част от тялото ми. Аз бях цялата само една уста, докато Брайън не се насочи към гърдите ми. Той не докосваше просто така, той галеше, смучеше, милваше, масажираше и лижеше, докато цялото ми внимание се фокусира върху гърдите ми. Тялото ми нямаше друга част. Аз бях само гърди до момента, в който Брайън реши да плъзне вътре в мен своята „твърда като скала“ част, която бях открила, докато танцувахме в „Щастливата четирилистна детелина“. Брайън си служеше страхотно с устата за всичко друго освен за приказки. И едва когато показах изненада, че вече е влязъл в мен, прошепвайки приглушено:

— Брайън, ти дори не посегна, за да го пъхнеш; той просто си влезе сам... — той изрече първото и последно изречение за всичките три часа, които прекарах с него върху зеления плюшен килим във всекидневната му:

— Тези, които трябва да го пъхат с ръка, нямат работа там.

Сетих се за Ерик Орнщайн и мълчаливо се съгласих с него.

Всичко това продължи дълго и се повтаряше отново и отново, а аз все още лежах под стегнатото мускулесто тяло на Брайън Флейърти, мъжът, с когото се бях запознала едва преди няколко часа, докато някъде в подсъзнанието си усетих неопределена болка в областта на опашната кост и брадичката. Обаче всеки път когато се готвех да помоля Брайън да види каква е причината за това неприятно усещане, тялото ми започваше да трепери в отговор на неговото и ме караше да мисля за нещо съвсем друго, нещо, което беше влязло дълбоко в мен.

За да бъде определен Брайън Флейърти, беше нужна още една допълнителна категория, която да следва веднага след „твърд като скала“, защото той не само беше твърд като скала на дансинга и в леглото, но си оставаше твърд като скала дори след като получеше оргазъм. Не си правеше труда даже да го извади, просто спираше да се движи за няколко минути, заровил глава в косите ми и стискайки ме в обятията си, докато движенията му се възобновяваха сякаш от само себе си. Все пак по време на една от тези кратки почивки успях да привлека вниманието му към брадичката си, тъй като опашната ми кост беше по-неудобна за наблюдение.

— Брадата ми е протрила кожата ти — каза спокойно той. — Май трябваше да се избърсна.

И той се надигна от мен. Изправих се на крака с олюляване.

— Боже, Маги — възкликна той. — И килимът е ожулил кожата ти. Наистина си я оплескала.

Когато докуцуках до банята със зелените и розови плочки, единственото друго помещение, което успях да видя тази вечер, аз заставах пред огледалото и забелязах кръгла раничка от ожулване на брадичката си. Обърнах болезненото си тяло и видях още една кръгла раничка от ожулване в основата на гърба си — друг белег от продължилата три часа без прекъсване борба, която можех да опиша само като най-хубавото сексуално преживяване през целия ми живот. Времето щеше да заличи тези ранички, но не и спомена за това, което се беше случило тази нощ.

Върнах се във всекидневната все още гола — състояние, в което се намирах практически от момента на пристигането си. Когато очите ми най-после свикнаха с полумрака, затърсих Брайън по килима, където мислех, че съм го оставила — близо до бълбукащия аквариум. Никъде не го виждах. Внезапно се появиха две фигури, едната облечена, а другата не. И двете държаха кутии с бира и идваха оттам, където вероятно беше кухнята. Замръзнах на място с притаен дъх. Тялото ми хвърляше широка сянка върху стената, точно между мис Юни и мис Ноември. Сложих ръка на устата си, след това я свалих надолу в стремежа си да прикрия гърдите си и възкликнах:

— О, света Богородице!

Фактът, че в тази особена ситуация се обръщах точно към светата Дева, можеше да се обясни само с феномена на ирландската

католическа сперма, която беше толкова могъща, че беше проникнала чак до говорния център на мозъка ми.

В този миг Брайън застана до мен и небрежно прехвърли ръка през треперещите ми рамена.

— Кажи „здравей“ на брат ми Дени! — каза той.

Сигурно съм измънкала някое беззвучно и смутено „здравей“, преди да се изплъзна от прегръдката на Брайън. Наведох се, за да събера пръснатите из цялата стая дрехи, и припряно отстъпих към банята.

След няколко минути се върнах гримирана, с оправена коса, облечена. Седнах до Брайън, който все още беше гол, и се заслушах как Дени разказва за двете продажби, които беше направил тази нощ.

— Та влиза младежът и без никакви пазарлъци купува гарнитура за трапезария от кленово дърво в ранен американски стил, заедно с шкафа, хубав наистина, с полирана горна част — подобен на тия, които има във всяка къща, в която е умрял президент, нали се сещаш.

— Да — кимна Брайън. — Надолу във Вирджиния.

— Да, от тях. И така, тоя го купи и аз точно се канех да тръгна, но влезе другият — широкоплещест, с бяло пуделче с лакирани нокти, и купи френската провинциална спална гарнитура.

— Широкоплещестият или кучето? — попита през смях Брайън.

— А?

— Кой беше с лакирани нокти?

— Да, много смешно — отвърна Дени, поклащайки напред-назад глава, което явно беше неговият начин да се смее. — Кучето. Наистина беше смешно.

— Брайън — намесих се нерешително, — мисля, че е по-добре да се прибирам.

— Тръгвате ли си вече? — попита Дени и отметна кичур червеникава коса от покритото си с лунички лице. — Наистина ми беше приятно да се запозная с вас, и бас държа, че ще се виждаме отново.

Това несъмнено беше много любезно предположение от страна на човека, с когото се бяхме запознали по толкова странен начин.

Усмихнах се.

— Сигурна съм, че ще се виждаме, и поздравления за двете ви продажби.

— А, благодаря, и ако вие или семейството ви някога имате нужда от мебели, не забравяйте складовете „Сиймън“.

— О, в никакъв случай — отвърнах аз, опитвайки се да си представя колко неповторимо би изглеждала гарнитурата за трапезария в ранен американски стил във вилата на Вера с мебели от осемнайсети век.

— Дай ми само една минутка, Маги — каза Брайън, — за да хвърля нещо на гърба си.

Хвана брадичката ми с ръка и добави:

— Не слагай крем на раничката; нека си зарасне сама.

Бяхме вече в колата, летяхме през моста на Петдесет и девета улица, излизахме от неговия свят и се връщахме в моя, когато се реших да се заема с доизясняването на правилата на нашата малка измама.

— Аз съм омъжена — произнесох внезапно.

— Знам — отвърна той и ме погледна. — Вече ми го каза.

— Това не те ли притеснява?

— Не, защо? Не върша нищо нередно.

Думите му ме смаяха, но в същото време ми звучаха напълно логично.

Монахините бяха учили Брайън, че да приемеш съдбата си, е доказателство за дълбоката ти вяра в Господа, а Божите дела понякога се проявяват в най-невероятни форми. Брайън беше научил, че има само два начина, по които може да се живее на тази земя: правилният начин, който гарантира място на небето след приключване на земния път, и погрешният начин, който обещава на греховната душа да гори вечно в ада, осъдена да не намери никога покой. Обаче тази черно-бяла догма така и не бе породила дори и най-слабото интелектуално любопитство у Брайън, нито пък някога бе потискала духа му. Той беше научил, че може малко да видоизмени законите, за да направи по-приятен живота си, стига само приятните му преживявания да не вредят на никого. Всъщност Брайън е прекарал безброй часове в изучаване на катехизиса, в очакване на училищния звънец, за да се втурне към някое празно игрище на Монроу Авеню и да започне да удря с бухалката любимата си кожена бейзболна топка. Когато не е удрял бейзболната топка, е можело да бъде намерен коленичил зад някоя изоставена сграда с още четири-пет момчета в опити да удари нещо друго — вниманието му е било насочено към лъскава сребърна

двайсет и петцентовата монета, поставена стратегически на два-три метра от групата. Брайън неизменно печелел, винаги е улучвал целта и е слагал в джоба си дваайсет и петцентовата монета без страх от Божието наказание. Той не е причинявал никому зло и е вярвал, че ще може да се справи с наказателните мерки по-късно, когато му дойде времето — много по-късно, а ако е нужно, дори по време на някой друг живот, ако изобщо има такъв.

Брайън е завършил гимназия, като е успял да устои на настояванията на родителите си да стане свещеник; изгарял е от нетърпение да осъществи собствената си мечта — да стане полицай. Макар и готов да приеме догмата за правилния и погрешния начин на живот и никога да не задава въпроси на Господ във връзка с тях, все пак е имало някои неща, по които Брайън е бил непоколебим. В крайна сметка е станал ченге и е започнал да прилага тази бяло-черна догма по улиците на Ню Йорк. Така че, ако човек се придържа към правилата, всичко става много просто. Този, който се подчинява на закона, трябва да работи от девет до шест часа, да удря бейзболни топки, в събота вечер да сваля някое италианско момиче, евентуално да се ожени, да има две или три деца и да направи всичко възможно, за да спести достатъчно пари, така че някой ден да може да се оттегли на западното крайбрежие на Флорида, където няма улична измет. Този, който наруши току-що обяснения закон, трябва да отиде в затвора и тук вече се налага Брайън да влезе в действие.

Брайън Флейърти се усъвършенствал особено в изкуството да разпитва заподозрените без никакво насилие, предлагайки им кафе и цигари и карайки ги да мислят, че той не може в никакъв случай да повярва, че са способни да пребият някого до смърт. В даден момент от разговора Брайън се извинява учтиво и излиза, като на вратата кимва на партньора си, който влиза в същия момент в стаичката за разпити, за да продължи започнатото от Брайън, макар и не толкова мило и любезно като него. След известно време, но не прекалено дълго, за да не отидат нещата твърде далеч, Брайън се връща в стаята, преструва се на възмутен от грубите обноски на партньора си и без никакви усилия получава подписаните признания на уплашения, но благодарен затворник. Затова не е чудно, че именно този така успешен метод е станал причина Брайън да бъде повишен в детектив първа класа точно две седмици преди да навърши трийсет години, което пък

е станало едва месец преди да се запознае с Маги Зомерс наред Пето Авеню този ден.

С домашния живот Брайън се справя също така успешно, както с работата си. Живее в двуфамилната къща в Маспет, точно над апартамента на овдовялата си майка, и има усещането, че прави точно това, което трябва — за себе си, майка си и Бога. Всяка сутрин в шест часа мисис Флейърти отива да слуша месата в църквата „Света Богородица“, която е на две преки от дома им. Понякога в неделя, стига Брайън да не е на работа, двамата с Дени придружават майка си на месата и той пак знае, че върши това, което трябва. Брайън наистина вярва в това и тази вяра му дава възможност да прави другите неща.

— Не можеш дори да ми се обадиш вкъщи — казах аз, докато той караше към Първо Авеню. — Ще трябва да ми звъниш в студиото. Там съм всяка сутрин между девет и десет преди да ме изпратят на снимки.

— Дадено — отвърна той и стисна ръката ми. — Но ако ми кажеш още сега къде ще се видим отново, въобще няма да се наложи да ти звъня тази седмица.

Той се ухили.

Стана ми приятно, олекна ми, че той също иска да се видим пак, но едновременно с това се почувствах ужасена, че вече официално бях въввлечена в извънбрачна връзка. Брайън Флейърти не беше мъж само за една нощ.

— Само при условие, че се избъръснеш — пошегувах се аз, — или повече няма да се видим. Как бих могла да се показвам по телевизията в този вид — като че ли току-що съм паднала на лицето си.

И в този миг бях осенена от мисълта, че точно това трябва да кажа на Ерик, ако ме попита какво ми се е случило.

Брайън се разсмя.

— Обещавам да се обръсна. Какво ще кажеш за утре?

Наближавахме Седемдесет и втора улица, когато изведнъж си дадох сметка, че би било много непредпазливо да ме закара до самия вход.

— Брайън — казах аз, — спри тук, а аз ще взема такси до нас.

Той веднага разбра и спря колата на ъгъла на Първо Авеню и Седемдесет и втора улица.

— Довиждане, Брайън — казах тихо аз.

— Довиждане, Маги — отвърна той и нежно погали ожулената ми брадичка.

Очите ни се срещнаха за миг, преди да отворя вратата на автомобила. Вече знаеше.

Докато асансьорът ме отнасяше нагоре, ми дойде наум, че счупеният ток на обувката правеше извинението ми пред Ерик още по-достоверно. Влязох на пръсти в апартамента, в едната ръка държах обувките си, а с другата натиснах ключа за осветлението. Вратата на спалнята беше отворена и лампите светеха. Ерик Орнщайн беше буден. Оставих на пода съсипаните обувки, промъкнах се в стаята и застанах до леглото. Ерик седеше облегнат на купчина възглавници, съсредоточен върху жълтия бележник и калкулатора в скута си. Вниманието му беше така погълнато от цифрите, че дори не реагира, когато се впуснах да разказвам добре скалъпената история.

— Чуй какво ми се случи — започнах стремително аз. — Целият екип се опитвахме да догоним полицаите, които преследваха някакъв заподозрян в кражба, защото...

— Мм — каза Ерик. — Изчакай за момент да свърша.

Запристъпвах смутено от крак на крак и зачаках.

— Свърших — рече победоносно той, остави молива и ме погледна. — Е, какво ти се е случило?

Поех дълбоко въздух и започнах отново:

— Исках да догоня екипа си, който тичаше след полицаите, които преследваха някакъв заподозрян в кражба, когато се спънах и паднах право на лицето си, счупих тока си — вдигнах обувката, за да я покажа — и си ударих брадичката.

Издадох напред брадичката си.

— Къде стана това? — попита той и погледна над очилата си.

— В Маспет — отвърнах, без да се замислям.

Идеше ми да си прехапя езика. Можех да кажа Флатбъш, Кю Гардънс, Харлем — всичко друго освен Маспет.

Така или иначе, той не прояви особен интерес и отговорът му само доказа това, пък и потвърди старата като света поговорка, че тези, които трябва да си го пъхат с ръка, нямат въобще работа там.

— Сложи си малко крем — предложи Ерик. — Но първо ела насам. Искам да ти покажа нещо.

Седнах и погледнах към сложните уравнения в жълтия му бележник.

— С какво си се заел така сериозно в единайсет и половина през нощта?

Той се усмихна.

— Току-що направих таблица на менструалния ти цикъл за месец декември. Въз основа на последната ти менструация изчислих кога имаш най-големи шансове да забременееш.

— Защо?

Той се усмихна отново.

— За да бъдем сигурни, че ще забременееш следващия месец. А за да се подсигурия двойно, аз намерих диафрагмата ти и я накъсах на парченца.

Слушах, без да мога да повярвам. Единственото ми преимущество беше в това, че преди три месеца, без негово знание, бях започнала да взимам хапчета против забременяване. И аз исках да се застраховам срещу всякакви случайности.

— Според изчисленията ми трябва да го направим на дванайсети, тринайсети и четиринайсети и с помощта на ректален термометър — той се пресегна към нощното шкафче и ми го показа с гордост, — защото ректалният е по-точен от оралния, в края на месеца ще си бременна. Сега легни по корем, за да измеря температурата ти, преди да е започнала овулацията.

Гледах го смаяна, с ръка пред устата, и известно време не бях способна дори да издам някакъв звук.

— О, света Богородице — успях най-сетне да възкликна. Явно спермата на Брайън Флейърти все още владееше мозъка ми.

С Куинси седяхме във всекидневната, а чашите ни с кафе бяха сложени на стъклената масичка.

— Най-ужасното в цялата история с Ерик е — казва тя и запалва цигара, — че ти никога нямаше да го зарежеш по собствена инициатива и всичко това щеше да се повтаря отново и отново.

— Не е вярно, някой ден щях да го направя, но само ако бях почувствала по-голяма сигурност в себе си.

— Не, не съм съгласна. Ти имаш способността да отделяш професионалния си живот от емоционалния. Аз пък не намирам връзка между факта, че все още не се беше почувствала сигурна професионално, и страха ти да разтрогнеш този брак.

— Какво според теб щеше да стане, ако се бях влюбила в Ави тогава, а не сега?

Куинси се замисля за момент.

— Нямахме въобще да го забележиш или ако го беше забелязала, щеше да избягаш и да се скриеш от него. Тогава ти в много отношения беше още дете и той щеше да те уплаши, защото щеше да очаква от теб да се държиш като жена.

— И тогава бях жена — запротестирах аз, — носех огромна отговорност на плещите си.

— Да, професионално — със сигурност. Но не става дума за това. Искам да кажа, че тогава в известен смисъл беше много по-лесно да останеш с Ерик, защото той не искаше от теб нищо друго, освен да бъдеш майка и съпруга. А Ави би очаквал много повече от теб. Би бил много по-взискателен.

Млъква за миг.

— Права ли съм? Взискателен ли е?

— Да — отвърщам тихо. — Точно така е.

— Щеше ли да можеш да се измъкнеш от положението, като не му обръщаш внимание или като изневеряваш на мъжа си?

— Не — отговарям тихо.

— За това става въпрос.

— Въпросът е и в това, че се случи да се влюбя в Ави...

— Знам, но ти сега си друг човек. Това, което имах предвид, е, че тогава не би посмяла да обичаш един Ави.

Издухва тънка струйка дим.

— Я ми кажи нещо друго: По-сигурна ли се чувства, когато спечели наградата „Еми“?

Поклащам глава.

— Честно казано — не, но благодарение на нея вече не бях толкова уплашена от перспективата да заживея сама. Искам да кажа, че се отървах от виденията, в които виждах себе си как ям сандвич със

сирене сама в някой коптор; нямах повече кошмари, свързани с бедност и нищета.

Куинси се размива.

— Във всеки случай събитията тогава се навързаха едно след друго по учудващ за мен начин. Като че ли всичко започна от мига, в който отиде да снимаш онази история.

— Така беше, нали? Нещата някак странно следваха собствената си логика.

— И това ти помогна да видиш Брайън такъв, какъвто е в действителност. Беше ли уплашена?

— И още как! В същото време обаче си мислех, че може да се случи и нещо по-лошо.

— Какво например?

— Да не се захвана с този репортаж и някой друг да спечели наградата. А това щеше да означава още сандвичи със сирене в някой коптор — отново и отново.

Този ден си бях седнала в моята кабинка на репортерската стая. Беше хубаво пролетно утро през април 1975 г. и аз подрязвах някои семейни снимки, за да ги подредя после в новия си албум. Все още не бяха ме извикали на снимки. Денят не се очертаваше като богат на събития. Времето може би караше хората да се чувстват прекалено добре, за да мислят за банкови обири, пожари или да се избиват помежду си — обичайните картини, запълващи паузите между вечерните новини. А това означаваше, че ще мога да си тръгна по-рано и да прекарам повече време в леглото на Брайън Флейърти в Маспет, Куинс. Телефонът звънна точно когато тези видения се въртяха из главата ми.

— Ти ли си, Маги? — попита Брайън.

— Аз съм — отвърнах весело аз.

— Слушай, Маги — започна да обяснява той с монотонния си глас на детектив. — Имам проблем. Трябва да оправя една история със заложници в Бронкс — някакъв откачен държи жена си и двете си сестри заключени в апартамента и е насочил дулото към главите им.

И тъй като бях себично настроена любителка на удоволствията, аз веднага реших, че Брайън се обажда да ми каже, че няма да се

видим тази вечер, ако този човек не пусне близките си до края на деня.

— Има саморъчно направени бомби в апартамента и твърди, че те могат да съборят покрива на сградата.

Май трябваше да се примиря с този потискащ факт — евентуално да прекарам вечерта с Ерик Орнщайн, който със сигурност пак щеше да се опитва да събере смелост да ми поиска развод. Напоследък беше станал още по-отвратителен, тъй като беше установил нов подход; той датираше от онази неприятна нощ, в която ме беше запознал с ректалния термометър. Представяше ми хипотетични сценарии като: „Ако трябваше да се разведем, което, разбира се, никога няма да се случи, кой мислиш, че ще вземе големия килим от всекидневната?“ В резултат на тези упражнения вече имахме пълна представа за съдържанието на всекидневната, кухнята и спалнята. Предполагах, че тази вечер ще дойде ред на трапезарията, което означаваше, че Ерик щеше да ми зададе най-скъпия си хипотетичен въпрос: „Мислиш ли, че сервизите от китайски порцелан и кристалите ще загубят от стойността си, ако бъдат разделени на два пъти по шест?“ Смуцаващото в цялото това хипотетично разделяне на собствеността беше, че в крайна сметка за мен оставаха само шест двойни чаршафа и четиринайсет калъфки за възглавници, но не и самото легло; парти-грил за печене на вафли и сандвичи, който Ерик някога беше видял да рекламират по телевизията, комплект кухненски ножове, които също беше видял да рекламират по телевизията, и няколко мексикански глинени съда, които Кара беше донесла от едно пътуване в Акапулко. Според Ерик всичко, което младата двойка бе получила от семейство Зомерс, бяха билети за театър, две места в ложата им в Метрополитън Опера и тенджерата под налягане, която избухна в лицето на Ерик в навечерието на една Коледа при опита му да свари в нея няколко кочана царевица. При всяка възможност той ми напомняше колко великодушен е бил винаги, особено като се има предвид, че не е бил предупреден преди сватбата за моята нужда от два яйцепровода.

— Мъжът се казва Хектор Родригес, ветеран от Виетнам и бивш пациент в психиатрията. Изглежда, е бил включен в някаква рехабилитационна програма в извънболнични условия, работел е като оксигенист. Бригадирът му се заяждал с него, защото закъснявал непрекъснато, така че той просто превъртял — втурнал се към къщи и

се нахвърлил върху жена си и двете си сестри, които точно гледали телевизия. Заплашва, че ще ги убие и после ще обърне оръжието към себе си. Нали знаеш, Маги, все същата стара история — каза в заключение уморено той.

Все същата стара история за ветераните от Виетнам, които обикновено свършваха като пациенти в или извън болничните условия на психиатричните заведения, и чиито тревоги и страдания не интересуваха полицията, когато в крайна сметка биваха въввлечени в някоя драма. Преди обаче да мога да кажа нещо във връзка с така създаденото положение или дори да кажа на Брайън колко разочарована съм от факта, че няма да се видим тази вечер, той продължи:

— Всъщност проблемът ми си ти, Маги.

— О, не се тревожи за мен — отвърнах, като се стараех да прозвучи бодро. — Ще се видим утре.

— Не е там проблемът — каза бавно Брайън. — Проблемът ми е, че този Хектор заяви, че ще се предаде само ако ти се качиш при него да си поговорите.

— Аз ли?

— Ти.

В този момент в стаята влетя Ник Сириг, останал съвсем без дъх и очевидно страшно развълнуван от нещо.

— Затваряй телефона, Маги — нареди Ник. — Можеш да говориш по-късно с Брайън. Току-що ми се обадиха за някакъв случай със заложници.

— О, и ти ли? — възкликнах аз, като още не можех да направя връзката. — И Брайън ми позвъни за това; човекът казал, че ще се предаде само ако отида там.

— Чакай малко — каза озадачено Ник. — Къде са тези заложници?

— Брайън, скъпи — попитах по телефона, — можеш ли да ми кажеш къде точно се развиват събитията?

Брайън изрецитира адреса, Морис Авеню № 510, а аз го повторих на Ник, който ме изгледа смаяно и измъкна слушалката от ръката ми.

— Брайън — каза той, — какво ще правим? Току-що научих.

Седях на бюрото си в репортерската стая през това чудесно пролетно утро и слушах с недоумение как двамата мъже — единият детектив, който освен това беше и мой любовник, а другият пряк мой началник, който освен това ми беше близък приятел — обсъждаха какво да направят, за да ме пратят в лапите на един човек, който в момента държеше за зложници пред дулото на пистолета своята жена и двете си сестри. Без да споменаваме, разбира се, че освен това той разполагаше с няколко ръчно изработени бомби, които можеха да срутят покрива на сградата.

— Чакай сега — казах на Ник. — Искам да кажа нещо и на двама ви...

Ник ми даде знак да мълча, докато той слушаше напрегнато това, което му говореше Брайън, и записваше нещо на гърба на една снимка, на която Маги Зомерс беше на дванайсет години, в златната ера на своето детство. Най-после той ми подаде слушалката и каза:

— Ето, поговори с него и после ела в кабинета ми. Трябва да побързаме.

И той се втурна навън така стремглаво, както беше влязъл.

Вдигнах слушалката до ухото си и казах много тихо:

— Брайън, това е пълна лудост.

— Слушай, Маги — отвърна той, все още с монотонния си глас на детектив. — Хектор ми даде думата си, че ще ги пусне, но само ако му дадем възможност да поговори с теб и да обясни какво мисли.

Човек можеше да си помисли, че Хектор и Брайън бяха стари приятели, партньори на боулинг или другари по чашка; най-вероятно двама бивши съученици, които се познават, откакто се помнят, още от деца на две съседски семейства — поне Брайън ми звучеше така.

— Значи, дал ти думата си — повторих аз. — И ти повярва ли му?

— Маги — отвърна Брайън, — имам известни съмнения, но по принцип — да, повярвах му, защото е страшно уплашен.

— А защо точно аз? — попитах Брайън.

— Защото — отговори мрачно той — ти си една добре изглеждаща женичка, която се занимава с отрепките из мръсните местенца в града.

Изглежда, имаше доста уважителни причини за това, че по принцип почти не разговаряхме.

— Брайън — казах аз, като едва сдържах дъха си, — ако бях твоя жена, щеше ли да ме оставиш да отида там?

Той изцъка с език, издавайки съвсем същия звук като Ралф Крамден в „Младоженците“, когато заплашваше Алис с луната.

— Маги — каза той, — ако ми беше жена, нямаше да ти позволя да работиш това. Щеше да бъдеш секретарка или маникюристка или може би да осребряваш чекове за някой от хубавите ресторанти в центъра на града.

Обзе ме такава смазваща тъга, която може да бъде сравнена само с мъжки орган, който омеква точно в мига на проникването и се превръща в трогателна, достойна за съжаление отпусната маса от мека плът. Краката ми се подкосиха, защото си дадох сметка, че говоря с абсолютно непознат човек. Вече не можех да разбера защо досега бях гледала на него като на човека, който ще ме спаси от самотата, след като Ерик Орнщайн най-после успее да събере смелост и ми поиска развод. Хектор Родригес внезапно се превърна в нещо повече от безличен ветеран от Виетнам, който държи трима заложници някъде в Южен Бронкс. Хектор беше станал катализатор. Като че ли бъдещите ни съдби се бяха преплели неразделно.

— Брайън — казах тихо аз, хващайки се за последната спасителна сламка. — Обичаш ли ме?

— Маги — започна нетърпеливо той, — ти си омъжена. Обичам те като омъжена жена.

— А ако не бях омъжена — упорствах аз. — Щеше ли да ме обичаш тогава?

— Слушай, Маги — отвърна с въздишка той. — Положението при мен наистина е напечено. Може ли да поговорим за това по-късно?

Исках да му кажа, че за нас нямаше да има по-късно, освен може би няколкото часа непрекъснато чукане. Беше глупаво от моя страна да очаквам, че нюйоркската полиция може да ме спаси от собствените ми тревога и отчаяние, щом един от нейните първокласни детективи не можеше да разбере тревогата и отчаянието на някой си, наречен Хектор Родригес, когото той наричаше улична отрепка. Така че мисълта да отида в апартамента на Хектор вече не ми изглеждаше чак толкова лоша. Всъщност това ми се струваше най-логичното нещо в момента.

— Маги, трябва да бързам — каза най-после Брайън. — Ще се обадя на Сириг след трийсет минути, за да разбера какво сте решили.

Отново погледнах снимката на дванайсетгодишната Маги Зомерс и започнах да оплаквам факта, че така и не успях да оценя златната ера на детството и неговата простота, когато всичко свърши съвсем внезапно. Травмата, която бях преживяла в деня, в който беше направена тази снимка, обясняваше защо гледах така навъсено към фотоапарата. Директорката беше дошла да ме вземе от часа по английски точно когато учителката ни, мис Хадли, започваше анализа на „Червеното писмо“. Вера ме чакаше, седнала в безупречна поза върху покрития с басмена дамаска стол във фоайето. С дискретно кимване към страховитата и внушителна мис Харкинс, тя ме хвана за ръка и ме изведе навън, на тучната зелена ливада, която служеше за игрище за хокей на момичетата. Това беше едно от най-привлекателните неща в частното училище за богати родители.

— Тази сутрин по чаршафа ти имаше кръв — заяви тя, без да губи време в предисловия.

Първата ми мисъл беше, че ме обвиняваха в убийство.

— Защо точно аз, а не Кара? — едва успях да изпелтеча. — Двете излязохме по едно и също време тази сутрин.

— Защото — отвърна Вера и пъкна в треперещите ми ръце някакъв добре увит в бяла хартия пакет — си изцапала с кръв целия чаршаф.

— Откъде знаеш, че съм аз? — изплаках аз. — Защо винаги за всичко все аз съм виновна?

По бузите ми рукнаха сълзи, а Вера прехапа горната си устна и по безупречно гримираното ѝ лице се появи раздразнение.

— Днес е започнала първата ти менструация и това ще ти се случва всеки месец през следващите четиридесет години.

Осъдена до живот. Дамгосана. Обвинена. Така доста безцеремонно беше обяснено превръщането ми в жена на хокейното игрище в училище. Какво по-точно се беше случило с тялото ми в деня, в който мис Хадли ни даде да направим анализ на „Червеното писмо“? Гледах как Вера се отдалечаваше с полюшване върху високите токове на скъпите си обувки — видях я как пресича хокейното игрище, как отминава червената тухлена сграда, в която се провеждаха учебните занимания, после снежнобелите къщички за преподавателите

и най-накрая изчезна в жълтото такси, което я чакаше на върха на хълма.

— Не изключвай брояча; трябва само за минута да отскоча до училището на малката си дъщеря, за да ѝ обясня нещо за кръвта по чаршафите ѝ.

Продължавах да стоя неподвижно и здраво стисках увития в бяла хартия пакет, а съученичките ми взеха да се събират край хокейната врата в очакване да ги снимат. Тогава побягнах към женската тоалетна, развих пакета и открих три дамски превръзки плюс ластичен колан на бледорозови цветчета, от които висяха особени метални закопчалки. Пет минути ми бяха достатъчни, за да разбера какво трябва да правя с тях. Едва не извиках от ужас при вида на кръвта, изцапала вътрешната страна на бедрата ми и целите бикини. След като се съвзех от шока, стигнах до тъжния извод, че нещо в живота ми се беше променило по драстичен начин — което обясняваше мрачния ми вид на снимката.

Тогава не знаех какво точно се беше случило, също както сега не можех да разбера какво става в този хубав пролетен ден, в който някакъв ветеран от Виетнам беше хванал три жени и ги държеше като заложници в апартамента си в Южен Бронкс, същия ден, в който разбрах, че Брайън Флейърти съвсем не е моят спасител. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че за последен път правя подобна съдбоносна грешка (Господи, колко щеше да ми липсва здравето мускулесто тяло на Брайън и пулсиращият му вътре в мен твърд като скала орган!) — грешката да вярвам, че щом оная ми работа е запълнена с ирландска сперма, главата ми няма нужда от еврейски мозък. За последен път се поддавах на заблудата, че щом един човек не е обременен от дългата история на еврейската невроза, датираща отпреди горящия храст^[2] (символизмът съвсем не ми беше чужд!), то той няма да има дълбоко вкоренени в него предразсъдъци, датиращи отпреди откриването на картофите.

Не че евреин автоматично означаваше блестящ, а католик значеше глупак. Ерик Орнщайн винаги беше твърдял, че цялата тази интелектуална риторика си е просто загуба на време и че всички биха били „дяволски по-щастливи, ако просто спрат да четат всякакви глупости и се оставят да бъдат водени от естествените си инстинкти“. Това ми напомни списъка на Ерик с „подходящите“ за една жена професии: в него фигурираше само майчинството. От своя страна и

Брайън казваше, че цялата интелектуална риторика си е чиста загуба на време, наричаше я бомбастична глупост и твърдеше, че всички биха били „дяволски по-щастливи, ако спрат да четат разните му боклуци и просто го направят“. Лесно му беше да го каже. Което все още не значеше, че бих могла да изпитам пълното семейно щастие с един човек, който говореше само за бейзбол, за най-новия вид белезници или за последната си мечта — нова стереоуредба, която може да просвири осем касети една след друга, без да му се налага да става (т.е. да си го вади), за да сменя касетите. Това обаче не значеше, че бях готова да прекарам остатъка от живота си с Ерик Орнщайн, който се любеше като свръхзвуков влак, взимащ с пълна скорост разстоянието между Париж и Женева, без да спира дори на Дижон за малко горчица.

Докато размишлявах над възможността да прекарам последните мигове от живота си с Хектор Родригес, аз си дадох сметка, че не помалко ужасно беше, ако ги прекарам в хоризонтално положение с Ерик Орнщайн или във вертикално — с Брайън Флейърти. И докато по-рано все още упреквах Вера и Алън, защото ме бяха убедили, че Ерик е това, от което се нуждая, вече упреквах и себе си (Господи, колко щеше да ми липсва опитният език на Брайън, проникващ в тялото ми) — защото никога не си зададох някои въпроси, с чиято помощ щях да разбера, че Брайън също не беше верният отговор. Иронията се състоеше в това, че докато Ерик искаше Маги Зомерс да бъде неомъжена, Брайън желаше тя да е омъжена, а самата Маги — петнайсет години след първата капка кръв по чаршафите ѝ — все още не можеше да разбере какво точно става.

Когато тръгнах бавно през репортерската стая към кабинета на Ник Сириг, вече бях решена да приема поканата на Хектор Родригес и да отида в апартаментата му на Морис Авеню № 510. Наистина няхах избор, тъй като той внезапно беше станал неразделна част от единственото нещо в живота ми, което ми принадлежеше — моята професия.

— Ник — казах аз и седнах, — какво ще кажеш за това?

— Ще кажа — отговори той и очите му проблеснаха, — че ти можеш да спечелиш наградата „Еми“ за това.

— Страхотно — отвърнах аз. — А какво мислиш за шансовете ми да се измъкна жива от тази каша?

— Точно за това ще си поговорим сега — рече сериозно той. — Брайън каза, че вероятността човекът да удържи на думата си е деветдесет процента; ако влезеш при него, ще се предаде.

— Страхотно — казах отново аз. — И двамата обаче знаем някои неща за статистите. Ако се предаде, това прави сто процента, а ако не се предаде — нула процента за шанса ми да оцелея.

— Слушай, Маги, нямаме кой знае колко време — ако до един час исканията му не бъдат изпълнени, ще вдигне къщата във въздуха.

Ник, изглежда страдаше от временно слабоумие.

— Все още ли говорим за нашия стар приятел Господин Деветдесет Процента? — попитах шокирана.

Той ме погледна смутено.

— Маги, каквото и да решиш да направиш, аз съм с теб. Ще бъда до теб, дори ще вляза заедно с теб. Няма да те оставя сама.

Гледах Ник Сириг и се питах защо всички чудесни мъже обикновено са женени.

— Да тръгваме — казах аз и се изправих. — Обади се на Брайън, а аз ще се обадя на Ерик.

— Защо, по дяволите, ще му се обаждаш?

— Защото — отвърнах шеговито — Ерик никога няма да ми прости, че съм се оставила да ме убият, без преди това да му кажа къде е квитанцията от прането на ризите му.

— Дръж се сериозно, Маги — помоли ме искрено Ник. Защо ще се обаждаш на Ерик?

— Струва ми се — отвърнах този път искрено аз, — че искам той да се разтревожи за мен — поне малко.

Набрах директния номер на Ерик, защото не бях в настроение да минавам пак през мисис Пиърс; ако беше католичка, тя мигом щеше да се спусне към най-близката църква и да запали свещичка, за да бъде сигурна, че куршумът ще попадне точно в средата на челото ми, когато стигна до оня апартамент в Южен Бронкс.

Започнах да броя позвъняванията... три, четири, пет, и най-после, след шестото позвъняване, той вдигна припряно слушалката.

— Ерик Орнщайн на телефона.

— Ерик, попречих ли ти?

— Да, цената на златото пада и аз направо съм пощурял. Какво има?

Започнах да му обяснявам цялата история, докато той вършеше някакви операции с йени, после с дойче марки; най-накрая заявих драматично, че Хектор е дал едночасова отсрочка на полицията, преди да убие всички в апартамента, включително и себе си. Мълчание. В себе си не се съмнявах, че Ерик беше загубил способността си да говори, защото се бе почувствал смазан от угризения заради всички ужасни неща, които ми беше причинил. Може би в момента се чудеше как да поправи всичко това — евентуално с едно по-справедливо разпределение на покъщнината ни. Или, съвсем хипотетично, може би, се опитваше да намери верните думи, с които да спаси нашия брак; да открие възможност да започнем всичко отначало — каквото и да е, само и само да ме спаси от мрачната перспектива да се изправя сама срещу живота, тъй като Брайън Флейърти вече не беше спасителният бряг, за какъвто го бях считала дълго време.

— Маги — рече най-после той.

— Да, Ерик — отвърнах аз с глас, изпълнен с надежда.

— Какво да правя, ако ти се случи нещо?

— Какво искаш да кажеш?

— Че е дяволски егоистично от твоя страна да вършиш каквото си искаш, без да се замисляш по въпроса как евентуалните отрицателни последствия биха могли да се отразят върху моя живот.

— Ерик, но аз не...

— Например къде е бакалницата, това е номер едно, и номер две, откъде да си взимам прането?

— Квитанцията за праните ризи е в кухнята във второто чекмедже до печката.

Изглежда, вече си дадох сметка какво се беше случило: настъпи краят на брака ми.

Докато събирах нещата си за пътуването до Южен Бронкс, започнах да играя една смъртоносна игричка със себе си. Думи като „свободна“, „капут“, „самотна“, „край“ се блъскаха в главата ми. Докато слизах с асансьора, тази смъртоносна игричка на думи се превърна в смъртоносна игричка на асоциации.

Завеса — няма къде да живея. Без дом — без пукната пара на мое име. Без пукнат грош — разведена. Разведена — никога не се омъжила повторно. Неомъжена — жена за всички. Жена за всички — Хектор Родригес.

Докато микробусът на телевизионната компания пълпеше из задръстените с автомобили улици на града, Ник не сваляше поглед от лицето ми; мислеше, че мълчанието и капчиците пот по горната ми устна се дължаха на притеснение от факта, че след малко ще стана едно от главните действащи лица в тази история със заложници.

— Не се притеснявай, Маги — каза успокоително той. — Ще бъда плътно до теб.

Работата беше там, че в този момент Хектор Родригес беше най-малкият ми проблем; внезапно си бях дала сметка, че нямам нито кредитна карта, нито банкова сметка, нито чекова книжка — всичко, с което разполагах, беше в портмонето ми и сумата в него възлизаше на около двацет и седем долара и петдесет цента.

Микробусът сви по Ийст Ривър Драйв. Трябваше непрекъснато да лавира по платната, за да може все пак да напредва въпреки задръстванията по светофарите; най-после се добра до Уилис Авеню и пое към Морис Авеню. След като минахме покрай някакви изгорели сгради, Ник каза:

— На следващата пресечка свий вдясно.

Шофьорът ни, безразсъден смелчага, който би предизвикал и смъртта, отклони колата вдясно.

— Прието, шефе — рече шеговито той.

Когато на поредния светофар микробусът спря край група наркомани, изтегнаха се по целия тротоар, аз реших, че ако всичко върви по план и ако някой куршум не ми пръсне главата, тази вечер щях да се любя с Брайън за последен път, след което щях да се прибера вкъщи и да поискам от Ерик да ми върне парите от заплатите, които през последните четири години бяха отивали в неговата банкова сметка.

Микробусът най-после спря на ъгъла на Морис Авеню и Сто четирийсет и осма улица, а аз окончателно бях изпаднала в мрачно настроение. Няколко полицейски коли наред улицата образуваха нещо като барикада. Дик Карлсон, операторът, измъкна огромните си рамене през отворения прозорец на микробуса и показа на полицаите документите ни. Колите бяха преместени набързо, за да ни дадат път. Сцената наподобяваше бойно поле; групички любопитни граждани — или жадни за кръв цивилни, както ги наричаше Брайън — бяха наобиколили една линейка, три пожарни коли, два червени фургона за

спешни спасителни операции и четири полицейски коли със светещи червени лампи.

Микробусът се приближи до една от полицейските коли и Ник ми помогна да сляза. Докато стояхме на улицата с него и с някакъв нов тонтехник, когото виждах за първи път, осъзнах, че ми подвикват от тълпата:

— Здравсти, Маги, наистина ли ще отидеш там?

— Маги, дай един автограф.

— Добре дошла на Морис Авеню, Маги, това е ничия земя.

Тонтехникът, фатално красиво момче с дълги мигли и загоряло лице, ме сръга леко в ребрата.

— Пусни им една усмивка, покажи им малко крак.

Той се ухили.

— Това може да се окаже най-великият миг в живота им.

Послушно магнах с ръка към тълпата, като същевременно не можех да откъсна поглед от него, от прекрасното му лице, от грациозните му движения.

— Сигурно си нов, не съм те виждала досега.

Той изчисти някаква пращинка от бузата ми.

— Не, обикновено работя отвъд океана.

— Какво беше това на лицето ми?

— Някаква саждичка.

— Благодаря.

Млъквам за момент.

— Как се казваш?

— Джо Вальри.

Усмигнах се.

— Здравей, аз съм Маги.

Той се усмигна в отговор.

Приближиха се двама цивилни детективи с радиостанции в ръцете.

— Субектът е уведомен, че Маги Зомерс е готова да влезе — каза единият.

— Окей. Снимачният екип да остане по местата си, никои да не мърда — каза Ник и тръгна с детективите към колоната от полицейски коли, спрели стратегически срещу сградата.

— Забелязала ли си как веднага щом се случи нещо, за полицията хората се превръщат в субекти и нарушители? — отбеляза Джо.

— Просто престават да бъдат хора — съгласих се аз.

Преди да успеем да си кажем още нещо, Ник се запъти към нас.

— Носи се като бавна песен — рече Джо и хукна към него.

Полицейските коли бяха към десетина, във всяка имаше по двама полицаи с бронирани жилетки, готови да изскочат иззад отворените врати на автомобилите. Далекобойните пушки в ръцете им бяха насочени право към входа на Морис Авеню № 510. Брайън стоеше край тях прав, с отпуснати ръце, а якето му беше разкопчано и вратовръзката — разхлабена. Обсъждаше нещо с двама от полицаите. Мускулите се очертаваха под тънкия плат на синята му риза, потта образуваше петна по гърба и под мишниците му.

— Явно това е твоят човек — каза с усмивка Джо.

Престорих се, че не го разбирам.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — разсмя се той — да си прибереш езика в устата; още малко и лигите ти ще потекат от лакомия.

Бях поразена от прямотата на Вальри, граничеща с грубост, и не бях способна да му отговоря. В този момент връхлетя Ник и се залови да дава инструкции.

Джо тръгна с Дик, който започна да снима сцената пред сградата с миникамерата си. Наблюдавах Джо в продължение на няколко секунди. Някак си знаех, че ако оцелеем след цялото това безумие, ще станем много добри приятели. Готвех се да отида при Ник, за да каже дали трябва да участвам във въвеждащата сцена, когато към мен се приближи Брайън.

— Маги — каза той, — добре ли си?

— Отлично — отвърнах аз, впила поглед в невероятно сините му очи, които още сега започваха да ми липсват.

— Хектор те чака. Всичко е уредено.

— Чудесно — излъгах аз, а всъщност точно в този момент исках да сме в леглото му в Маспет, Куинс за последен път, вместо да губим ценно време тук.

Ник даваше указания на хората си.

— Все пак не използвай цялата си лента още отсега — извика той, след което се обърна към Брайън.

— Чакай, трябва да поговорим.

— Какво има?

— Искам да вляза с Маги.

— Не съм сигурен, че той ще се съгласи — отвърна Брайън.

Докато двамата обсъждаха вероятността Хектор Родригес да пусне Ник Сириг в апартамента си, Джо ме докосна по ръката и ми посочи с очи покрива на Морис Авеню № 510, както и покривите на съседните сгради. По тях стояха снайперисти в бойна готовност — с разкрячени крака, с насочено към целта оръжие, очевидно в очакване на заповед за стрелба.

— Бедният — каза тихо Джо.

— Не знам, Ник — казваше в това време Брайън. — Уговорката беше, че Маги ще отиде сама.

— Не искам да отива сама, пък и какъв е смисълът от всичко това, ако хората ми не могат да влязат, за да снимат?

Брайън ни поведе към масата за комуникации, разположена наред улицата до отряда от полицейски коли, които представляваха нещо като предна позиция на това странно бойно поле.

— Ще го попитам — извика Брайън.

Докато той говореше с Хектор, който се беше барикадирал в апартамента си, аз не можех да не се учудя на бързината, с която е била направена тази сложна телефонна връзка; обикновено се чакаше с дни, докато се появи техник да оправи и най-дребната повреда.

— Гледай какво става — каза Джо, сочейки към съоръжението. — А на мен телефонът ми е счупен и техникът ще дойде чак утре.

— Точно това си мислех и аз — отвърнах му.

— Защо носиш халка? — попита внезапно Джо.

— Защото съм омъжена.

— Не изглеждаш омъжена.

— Не се чувствам омъжена, но това е друга тема — усмихнах се аз.

— И засяга Пол Нюман, нали?

Джо погледна към Брайън.

— Той не е за теб, миличка.

Ник ме викаше.

— Искам да започнеш да задаваш въпроси на Брайън — каза той — и да опишеш цялата тази сцена за зрителите — нали знаеш, какво иска Хектор, какво ще правиш ти, цялата история.

Кимнах, като все още мислех върху думите на Джо.

— И си оправи лицето — добави Ник. — Среши се, за да изглеждаш страхотно.

Тръгнах към микробуса и подвижванията на любопитните зяпачи се подновиха:

— Хей, Маги, омъжена ли си?

Махнах им, като си мислех: „Скоро вече няма да съм омъжена, много скоро.“

— Усмихни се, Маги. Да не би да те е страх от пуерториканци?

Усмихнах се, като си мислех: „Не, не от пуерториканци, а от евреи брокери, които ми взимат парите.“

И тогава, точно като се качвах в микробуса, за да оправя лицето и косата си, някакъв идиот от тълпата започна да крещи:

— Скачай, Хектор, скачай... — докато всички не започнаха да му пригласят:

— Скачай, Хектор, скачай...

Така вече нищо не липсваше, за да се превърне събитието в истински карнавал.

Колегите ми чакаха да започна изложението си на фона на Морис Авеню № 510, и с всяка следваща секунда ставаха все по-нетърпеливи. Брайън беше погълнат от разгорещен спор с Ник, а Ник видимо се интересуваше само от това как да организира нещата така, че снимането на този спектакъл да протече без по-нататъшни инциденти.

— Какво ще кажеш тогава за трийсет минути след Маги? Ще влезем с останалите от екипа. Става ли?

— Не знам. Трябва му време да поговори с нея. Не искам да го изнервям, да го карам да се чувства, като че ли го притискам или го карам да бърза. Искам тези жени живи.

— Колко време му трябва, по дяволите? — избухна Ник. — Трийсет минути е достатъчно дълго време за Маги да стои с него.

— Слушай — каза Брайън, — единствената ми грижа са трите жени.

— Четири — поправи го Ник. — Не забравяй Маги.

Брайън беше видимо възбуден.

— Не се заяждай, Сириг. Не съм забравил.

— И така, ще мога ли да вляза след трийсет минути?

— Добре, добре, но след това искам да излезете колкото е възможно по-бързо. Уговорката е да освободи ония трите, след като влезе Маги — ясно ли е? Иначе няма да уговарям резервния вариант...

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава — извика Брайън, — че е по-добре да не му досаждаме много с вашите светлини и камери, защото в противен случай може да настане едно голямо бум-бум.

Ник отстъпи крачка назад, колкото да не бъдат съвсем лице в лице. Брайън не сваляше поглед от него, освен когато се обърна да се изплюе на тротоара.

— По дяволите — каза Ник и поклати глава, — и това наистина е страхотно! Сега ще трябва да се тревожа и заради ченгетата.

Погледна право към мен.

— Какво ще кажеш, Маги? Ще поемеш ли риска да стоиш сама с него трийсет минути?

В този момент Брайън застана до мен и ръката му обгърна раменете ми.

— Не бъди толкова драматичен, Ник Сириг, тя не рискува нищо.

Ник го изгледа с отвращение.

— Той май наистина не дава пет пари за теб, миличка, въобще не го е еня.

Брайън дръпна ръка от рамото ми.

— Престани да лаеш, Сириг, наистина нямам време за глупости.

— Е, аз пък разполагам с достатъчно време, за да осигуря безопасността на Маги.

И той нежно докосна лицето ми.

— Какво ще кажеш? Искам да си напълно спокойна и да се чувстваш в безопасност, докато трае всичко това.

Брайън ме наблюдаваше напрегнато, но аз почти не му обърнах внимание.

— Разбира се — отвърнах разсеяно, — и всичко ще бъде наред.

Ник започна да събира хората си, като им показваше местата, които трябваше да заемат пред сградата за снимането на репортажа.

— Приблужи се още малко към Брайън — подвикна ми той.

— Дай ми още една минутка — отговори Брайън. — Трябва да предам на един от хората си съобщението на Хектор.

Докато Брайън разговаряше с един от патрулите, очевидно новак, който изглеждаше дори по-уплашен от нас, Джо Вальри се приближи към мен.

— Страх ли те е? — попита той.

Замислих се за момент.

— Странно е, но съм сигурна, че няма да ми се случи нищо лошо.

Той се усмихна.

— Не, не е странно; това е шестото чувство, аз го имам винаги когато снимаме някоя история отвъд океана.

Заразглеждах го внимателно.

— Какво имаш предвид?

— Правим репортажи за най-различни неща — войни, бунтове, революции — водещите събития в новините. И аз винаги разчитам на вътрешното си чувство, преди да се захвана с нещо. Щом съм спокоен, всичко завършва добре. Ако ли не, тогава... — Той млъкна и потреперва.

— Тогава какво?

— Тогава, мисля си, ще дойде краят.

— Добре, но как ще разбереш? Искам да кажа, в такъв случай би ли отказал да...

Не довърших мисълта си, защото Ник и другите се разсмяха.

— Във връзка с това, Брайън — казваше Ник, — жена ми се нуждае от един хляб и едно мляко.

— Наистина е много смешно, Сириг — отвърна Брайън, след което отново се обърна към патрулиращия. — Какво ще кажеш за едно нормално кафе? Ти ще пиеш ли?

Патрулът кимна.

— Окей, значи: един хотдог с много кисело зеле и с мъжки порции шунка и сирене; риба тон с филийка домат върху парче ръжен хляб с майонеза; и голям пакет чипс.

— Хей, почакай — извика Ник, тъй като патрулът тръгна надолу по улицата. — Ако това е за сметка на нюйоркската полиция, ще трябва и Маги да получи обяд.

— Задръж! — извика Брайън след патрулния. — Маги?

Ситуацията наистина ставаше абсурдна.

— Всъщност не съм гладна — започнах аз, но Джо ме прекъсна:

— Вземи си един сандвич. Ще ти се дояде, когато всички около теб започнат да ядат.

— Окей. Купи ми някакъв сандвич. С каквото и да е.

— Нещо за пиене? Кафе?

— Как го пиете? — попита патрулният.

— Обикновено — отвърна вместо мен Брайън.

Джо ми хвърли особен поглед, преди да се отдалечи, за да оправи микрофоните.

Брайън вече беше облякъл якето си и прекарваше гребен през косата си.

— Готови? — попита Ник. — Тогава да почваме.

— Детектив Флейърти — започнах аз, — какво се е случило?

Флейърти се изкашля.

— Това е случай, при който имаме заложенници — занарежда монотонно той. — Някой си Хектор Родригес, живеещ в този жилищен блок, е насочил пистолет срещу жена си и двете си сестри.

Брайън се обърна, за да посочи към Морис Авеню № 510, докато Дик насочваше камерата към сградата.

— Кога започна всичко това?

— Всичко започна точно в десет и двацет тази сутрин, когато получихме телефонно обаждане от извършителя, който ни информира, че възнамерява да убие жена си и сестрите си, след което да насочи оръжието към себе си.

— Обясни ли ви защо?

— Да, обясни, но нямам право да кажа.

— Детектив Флейърти — казах аз и хвърлих поглед към Джо, — вече е дванайсет и десет. Промени ли се нещо през изминалите два часа?

— Промяната е следната — каза Флейърти и облиза с език горната си устна. — Нарушителят, някой си Хектор Родригес, иска вие да отидете при него, за да си поговорите. Искане да му дадем възможността да сподели с вас мъката си, преди да се предаде.

— Нека да обобщим още веднъж, детектив Флейърти — казах аз заради зрителите, които евентуално бяха включили по-късно телевизорите си. — Там горе — посочих към сградата аз — има човек,

който държи три заложнички и твърди, че ще се предаде само след като аз отида при него, за да си поговорим. Така ли е?

— Абсолютно точно — отговори Флейърти.

— Добре, детектив Флейърти — казах аз, прибавяйки необходимото количество драматизъм в гласа си, — тогава да вървим.

И ние тръгнахме, като Алиса — към луната; но време на интервюто гласът му звучеше точно така, както беше звучал винаги, само че това внезапно беше започнало да ме дразни.

Дик ни последва с миникамерата, а Джо подскочаше напред с насочен към нас микрофон. Брайн, с проблясващи от слънцето руси косми по мускулестите ръце, ме придружаваше към входа на Морис Авеню № 510, като ме държеше за лакътя. Изчаках изплашения млад патрулен да ми подаде две кафяви хартиени кесии — кафето и сандвичите, — влязох и започнах да изкачвам четирите етажа до апартамента на Родригес.

Името беше непохватно написано с молив върху къс бяла хартия, закрепена непосредствено под шпионката: „Апартамент № 40, Родригес“. Подпрях внимателно пакетите с обяда на коляното си и почуках леко на вратата.

— Кой е там? — извика мъжки глас.

— Маги Зомерс, от предаване „Новини“ на Ей Би Ен — отвърнах аз, като тонът ми определено не беше лишен от прилика с този на лейди Макбет.

Внезапно някаква жена започна да ридае, друг женски глас се разкрещя, а трети започна да бълва потоци неразбираем испански.

— Откъде знаеш, че си сама? — попита мъжът, старейки се да надвика врявата.

— Аз знам, че съм сама — отговорих спокойно. — Сигурно искате да питате откъде вие да знаете, че съм сама?

— Не — изкрещя истерично той. — Точно така и казах.

— Не — отвърнах автоматично аз. — Казахте, че...

— Аз не съм сам — изпищя мъжът. — Знам, че не съм сам.

От единия кафяв пакет започна да капе горещо кафе върху коляното ми.

— Хектор — казах аз, спомняйки си името му, — аз съм сама, бяхме се уговорили нещо. Защо не ме оставиш да вляза, тъй като нося обяда ти.

Вратата се отвори и пред мен застана мъж на около трийсет и пет години, с уплашено небръснато лице. Носеше увиснали кафяви панталони, беше без риза, но затова пък по мършавия му врат висеше изумителна колекция от златни верижки и медальони. Преструвайки се, че не забелязвам оръжието, което той размахваше като че ли с радост, тръгнах право към някаква маса, покрита с лекъосана синя мушама. В единия ъгъл на масата трепереха две жени, по лицата им се стичаха сълзи; третата жена се беше отпуснала на пода до тях с безразличен вид.

— Сандвичи и кафета за всички — опитах се да кажа весело аз, докато изпразвах кафявите пакети.

Едната жена изглеждаше страховито — тежеше поне сто и шейсет килограма; другата щеше да се прекърши от слабост, имаше мустак и дебели черни вежди; а третата жена, която вече се беше изправила, имаше просташки вид, и криви крака и коса, боядисана в някакъв невероятен червен цвят. Тя разкопча шнолата си от лъскави камъчета и косата ѝ се разпиля върху очите.

По светлозелените стени бяха окачени картини, изобразяващи Исус Христос в различни молитвени пози, който извършва някои от добре известните чудеса на прочутата си кариера. Усмихнах се на секс-звездата, поставена на етажерката срещу огромния телевизор. Два изтъркани дивана на края на силите си, счупен люлеещ се стол и две бели дървени плоскости със залепени снимки на Джон Кенеди, Робърт Кенеди, Мартин Лутер Кинг и както ми се стори, на целия клан Родригес по време на пикник край някакъв увеселителен парк. Докато подреждах обяда върху масата, забелязах три кутии от обувки на пода край отворения прозорец. Те бяха натъпкани с навити медни жици, бял маджун и осемнайсет пръчки динамит.

— Само не прави глупости — каза нервно Хектор, който крачеше напред-назад из стаята и размахваше диво пистолета над главата си.

Беше започнал да заваля думите и да пелтечи от нарасналата възбуда.

Двете жени на пода си зашепнаха нещо.

— Млък — изкрещя Хектор и се обърна.

Те моментално взеха отново да пицят и да реват, докато червенокосата, която очевидно беше лидерът на триото, им каза нещо

на испански. Те незабавно млъкнаха. Тя се обърна към мен и попита:

— Донесе ли ми моя чипс?

— Изглежда — отвърнах аз, надничайки във вече празните кесии — са го забравили.

— Puta (курва) — промърмори под носа си тя.

Направих се, че не съм чула и се обърнах отново към Хектор.

— Махни тоя пистолет, Хектор — казах аз, — или няма да сервирам обяда.

Тези думи ми напомниха за Вера Зомерс и летните следобеди край басейна: „Хвърли тази мръсна пръчка и си измий ръцете, или няма да обядваш.“

— Няма ли да обядвате?

Те страхливо се спогледаха, после погледнаха към Хектор и дебетата, която вече не можеше да устои на мисълта за храната, се надигна върху огромните си крака и се заклати към масата. Слабата все още не беше сигурна как трябва да постъпи и продължаваше да гледа към червенокосата „красавица“ в очакване на знак, че може да се присъедини към нас.

Червенокосата ме погледна.

— Казвам се Естела — каза ненадейно тя. — Аз съм жена му.

— Приятно ми е да се запознаем, Естела — отвърнах аз. — Защо не кажеш на приятелката си да дойде при нас на масата?

— Тя не ми е приятелка — отговори мис Очарование. — Тя е негова сестра.

— Добре, каквато и да е — приятелка, сестра, — защо не и кажеш, че няма да ѝ се случи нищо лошо, ако стане?

С жест достоен за увековечаване Естела размахна палец към масата и извика:

— Размърдай си задника оттам, кучко!

Сестрата на Хектор се озова до масата по-бързо, отколкото някой би могъл да каже: „Обядът е сервиран.“

— Така — започнах бодро аз, — кой иска хотдога с повечко кисело зеле?

Ако можех да предположа, че този невинен въпрос ще предизвика урагана, който за малко не коства живота ми, както и живота на всички останали около масата, никога нямаше да го задам.

— Хектор ще го вземе — изписка дебетаната.

— Не, няма — извика Хектор. — Ще взема оня с шунката и сиренето.

— No, stupido (Не, глупако) — извряка мустакатата. — Ще вземеш хотдога.

— Затваряй си човката, puta (курво) — изкрещя Хектор и скокна. — Ще взема шунката и сиренето.

— Чух те, maricon (женчо такъв) — tu dice хотдог (каза, че ще вземеш хотдог) — извика Естела.

— No soy maricon (не съм женчо) — извика, ридаейки, Хектор. — Ей сега ще гръмна всичко.

— Заради един хотдог?! — изпищях аз.

И тогава той се спусна към трите кутии от обувки, хвърли се на пода и започна бясно да бърника из жиците. Изправих се толкова рязко, че столът ми падна, втурнах се към него и — един Господ знае как — го ритнах.

Той се сви на топка край трите бомби и започна да хленчи като ранено кутре.

— Няма нищо, Хектор — казах успокоително аз и погалих косите му. — Всичко е наред. Ти ще вземеш шунката и сиренето. Всичко е наред, те не са прави, шунката и сиренето са твои.

— Аз не съм maricon (женчо) — изскимтя Хектор.

Погледнах Естела, която го беше нарекла с името, което явно много го притесняваше и, попитах:

— Какво означава „марикон“?

Естела отметна назад глава в дрезгав смях — все едно че гледах Тереза Берганца в ролята на Кармен.

— Педераст — извика остро тя. — Хектор е педераст — той не може да прави бебета.

— Човек може да го разбере — промърморих под носа си аз.

Преди обаче да успея да събера ума си и да атакувам тази опърничава особа, че наричаше Хектор с имена, които го караха да се търкаля по пода и да рита с крака, другите две харпии започнаха да бръщолевят и да пицят толкова силно, че имаше опасност сградата да експлодира и без помощта на трите ръчно направени бомби. Извиках с цялата мощ, на която бях способна, като същевременно с едната си ръка бях прегърнала Хектор:

— Стига, всички да млъкнат!

Настана пълна тишина. Естела изглеждаше смаяна, високомерният ѝ израз се смени с недоверие, тя спря да навива червените си коси около пръста и застана неподвижно.

Другите две само ме гледаха с увиснали ченета и отворена от изненада уста. Обаче най-смаян от всички беше Хектор — някой се беше осмелил да го защити от трите му мъчителки. Десетте минути в апартамента на Родригес ми бяха достатъчни да разбера, че терорът над Хектор е бил такъв, че на негово място всеки нормален човек би откачил, и то много по-рано.

Преди да успея да кажа още нещо, телефонът, който беше свързан с комуникационния център на улицата, иззвъня.

— Добре ли си, Маги? — попита спокойно Брайън. — Чухме те да крещиш.

Този човек явно имаше ледена вода във вените си, с изключение на случаите, когато нямаше и това.

— Дай ми Сириг — казах аз.

Сириг се обади веднага.

— Какво става, детето ми? Добре ли си?

— Положението е овладяно.

Вече бях решила как да опиша ненормалната ситуация, без да разберат другите в стаята.

— Само ме слушай и не казвай нищо — инструктирах го аз, като съставях думите в главата си.

И въпреки че Ник Сириг беше негър, а моите познания по идиш — твърде ограничени, двамата бяхме работили достатъчно дълго в Нюйоркската телевизия, за да се справим с тази задача.

— Хектор е tsuris, защото nafkas ca meshuga.

Ник разбра веднага.

— Продължавай — каза той, като се опитваше да не се смее.

— Положението е шлект, защото непрекъснато го гонифед и нудзхед и всеки нормален човек би казал на нафкас да киш мир ин тохис още преди много време — разбра ли?

— Разбрах — отвърна Ник. — И какво предлагаш?

— Малко пилешка супа („Пиле“ в американския жаргон означава млад мъж с обратни наклонности) — разбра ли?

— И това разбрах — отвърна през смях Ник.

Хектор ме остави да го отведа обратно до масата.

Седна и щастливо започна да дъвче сандвича си с шунка и сирене. Внезапно, без никакво предупреждение или може би точно защото всичко беше прекалено спокойно, дебеланата изкрещя:

— Дъвчи със затворена уста, cochino (шопар такъв)!

И като че ли бяха се наговорили, мустакатата допълни:

— Loco (малоумнико), ядеш като свиня!

Без да се колебае повече, мисис Хектор изпищя:

— Maricon, tu nosabes comer, no sabes nada! (Женчо, не знаеш даже как да се храниш, нищо не знаеш!)

Естествено Хектор захвърли сандвича и се втурна към пистолета си, като разля кафето върху плетената ми рокля в бледопрасковен цвят. В този момент вече бях решила какво да правя.

— Хектор! — извиках аз, спъвайки се в един стол, но въпреки това успях да го хвана здраво в мига, в който той щеше да сграбчи пистолета. — Искам тези трите locas (малоумни) да изхвърчат незабавно оттук, чуваш ли ме? Навън! Изхвърли ги навън!

Той започна да се смее, в началото беззвучно, повтаряйки си непрестанно думата „locas, locas“ — като постепенно смехът му се усиливаше все повече и повече, докато по бузите му започнаха да се стичат сълзи. Жените, объркани от факта, че скоро щяха да бъдат освободени, започнаха да бъррят отново на неразбираем испански, докато не извиках:

— Млък! Трябва да говоря по телефона!

Брайън слушаше внимателно, докато обяснявах:

— Трите жени излизат.

— Колегите ти могат ли да се качват?

Обърнах се към Хектор, който се беше поуспокоил, и попитах:

— Колегите ми искат да се качат и да те снимат за телевизията.

Мога ли да им кажа да идват?

— Si, si — отвърна той. — Да сложа риза.

— Пет минути?

Хектор показва десет пръста.

— Десет минути — казах на Брайън.

Беше дошъл моментът да пощадим поне малко достойнството на Хектор Родригес.

— Кажи им да излязат — помолих тихо аз.

И той се подчини, може би не точно по начина, по който му бях предложила, но вероятно точно така, както бих постъпила аз, ако бях в неговото положение. Те бяха изтласкани, изблъскани през вратата и изпратени с порой ругатни, извикани на испански и английски.

— Maricon! (Женчо!) — изпищя на раздяла Естела.

— Putana! (Курва!) — извиках в отговор аз, след като вратата беше затръшната, защото наистина беше много трудно да не се включа в развитието на нещата.

Хектор се обърна и се усмихна като непослушно дете.

— Да.

Когато Хектор се върна от банята, той беше с измито лице, с пригладена назад коса и ухаеше на кокос тоник; беше сложил и чиста бяла риза; моите ръце трепереха толкова силно, че едва държах сандвича си с бекон, маруля и домат.

След като натъпка ризата в износените си торбести панталони, той седна пред масата да довърши обяда си. Погледна уплашено към сандвича с шунка и сирене, който лежеше на мръсната плетена рогозка, където го беше захвърлил в яда си. Внезапно се спогледахме съзаклятнически, като че ли имахме обща забавна тайна. Без да кажа дума, подадох на Хектор хотдога с много кисело зеле и той го пое без ни най-малко колебание.

— Вкусно ли е? — попитах аз.

— Аз обичам хотдог — отвърна той, щастливо дъвчейки.

Когато на вратата се позвъни, Хектор все още предъвкваше своя хотдог, но в същото време нервно подритваше с крак масата и гледаше с невиждащ поглед някъде в пространството. Пистолетът лежеше до него, а експлозивите бяха все още в кутиите на пода до прозореца.

— Това са моите хора от телевизията. Мога ли да отворя вратата, Хектор?

Когато отворих, Ник веднага сграбчи ръката ми.

— Сапъорите са тук — прошепна той. — Мислиш ли, че ще ги допусне да влязат?

Хектор все още беше на масата и ядеше обяда си, когато го попитах:

— Хектор, моите хора са тук. Имаш ли нещо против да пуснем още няколко човека в апартамента, за да обезвредят бомбите, които си направил?

Той кимна отново в знак на съгласие.

Дик Карлсън се потеше обилно, докато нагласяваше миникамерата си. Джо Валъри се отправи директно към Хектор и се ръкува с него, след което се зае с подготовката на всичко, нужно за записването на звука от интервюто.

— Здравей, Хектор — каза той. — Казвам се Джо.

— Здравей, Джо — отвърна Хектор.

Поведох Хектор към дивана, на който щяхме да седим по време на снимките за репортажа, а с крайчеца на окоото си наблюдавах тримата сапъори, които вече бяха започнали да режат жиците и да отделят една по една осемнайсетте пръчки динамит.

— Всичко е наред — казах успокоително на Хектор.

Ник коленичи на няколко крачки от нас.

— Хектор, казвам се Ник и ще режисирам интервюто.

— Здравей, Ник — ухили се Хектор.

— Виждам, че ще се справиш добре. Гледай само към Маги, а не към камерата.

— Готов ли си? — попитах аз.

— Да — отговори Хектор.

Ник посочи към мен и кимна.

— Хектор — започнах аз, като го гледах в очите, — защо взе за заложници жена си и сестрите си и заплаши да ги убиеш?

Ненадейно Ник вдигна ръка.

— Стоп, Маги. Спрете. Какво е това на роклята ти?

Погледнах надолу и видях петната от кафето.

— Ох, забравих — казах аз, — това е кафе.

— Иди в другата стая и обърни роклята си, така че нетната да останат на гърба.

След по-малко от минута бях отново на дивана.

— Давай пак от началото — каза Ник.

— Хектор — започнах отново аз и пак го погледнах в очите, — защо взе жена си и сестрите си за заложници и заплаши, че ще ги убиеш?

Очите му се напълниха със сълзи.

— Аз съм заложникът. Те не са заложници.

— Какво имаш предвид, Хектор?

— Аз работя и давам всичките пари на Естела. Тя не ми дава нищо — само колкото да отида в завода и понякога ми прави сандвич. Нямам с какво да си купя нови обувки.

— Защо ѝ даваш всичките си пари?

— Защото ме кара да се чувствам зле, че нямаме бебе. През цялото време ми натяква за бебето, нарича ме с разни имена.

Поглежда ме умоляващо, ще му се да го разбере.

— Как да правя бебе с някой, който ми крещи и ми вика непрекъснато?

Някъде в източната част на Манхатън една работеща съпруга на име Маги Зомерс седи в кухнята пред полираната дъбова маса, по която красивата настолна лампа от цветно стъкло хвърля като че ли живи сенки. Тя размишлява над въпроса, който ѝ беше задала една приятелка.

— Мисля, че съм недоволна от това, че Ерик ми дава пари само колкото да пътувам до работа; те не ми стигат дори да си купя чифт обувки.

— Защо допускаш това? — пита приятелката. — В крайна сметка ти също работиш.

— Защото той ме кара да се чувствам страшно виновна, че нямаме бебе. Натяква ми го непрекъснато, но как бих могла да имам дете от човек, който постоянно ме дразни, критикува ме и ми крещи?

Камерата проследи как двамата с Хектор излязохме от апартамента на Морис Авеню № 510. По това време вече се бяха събрали няколко радио и телевизионни екипи, които искаха да заснемат драматичната развръзка; и крайна сметка тя се оказа не толкова драматична, а по-скоро тъжна. Полицаяте все още бяха в бойна готовност зад отворените врати на автомобилите, с насочени към бедния Хектор оръжия, а снайперистите все още стояха по покривите на съседните сгради. Любопитните зяпачи започнаха да ръкопляскат при появата му.

Детективът от първа класа Брайън Флейърти посрещна Хектор Родригес с чифт белезници и веднага ги сложи на тънките китки на

объркания човек, като междувременно изброяваше правата му. Една линейка се приближи на няколко крачки от нас и двама фелдшери предпазливо се приближиха към Хектор.

Хванах едната от стегнатите му в белезници ръце и го погледнах в зачервените очи.

— Няма да те забравя, Хектор — казах тържествено аз. — Обещавам.

И докато светкавиците на фотографите все още проблясваха по лицето му, двамата фелдшери мълчаливо го отведоха.

— Да ти взема ли нещо за пиене? — попита Джо.

— Не, благодаря — отвърнах аз, като не свалях очи от Брайън. — Имам среща.

Той вдигна рамене.

— Ние с теб ще имаме достатъчно време за това — ухили се той, — но, кой знае защо, имам странното чувство, че той няма.

Мери Маргарит Флейърти беше облечена в ярко жълт плетен костюм, между увисналите ѝ гърди се поклащаше блестящ златен кръст, а връзките на високите ѝ черни ортопедични обувки бяха пристегнали тънките ѝ глезени. Бялата ѝ коса беше грижливо фризирана на малки буклички, а яркорозовото червило беше зацапало горните ѝ зъби. Тя излизаше от двуфамилната къща на семейство Флейърти в Маспет, Куинс, точно когато ние с Брайън влизахме. Залепи звучна целувка на бузата на сина си и съобщи:

— Флора Карлучи ще мине всеки момент да ме вземе с колата си, за да идем на църква. Днес е моята вечер за бинго.

Усмивах ѝ се, докато тя ме оглеждаше от глава до пети с вид на познавач.

— Къде ти е слуховият апарат, мамо? — попита Брайън.

— Счупих го, синко — отвърна Мери Маргарет.

— Толкова съм слушала за вас от сина ви — намесих се аз, полагайки усилие да завържа разговор с нея. — Щастлива съм, че най-после се запознахме.

Без да ми обърне внимание, тя заговори на сина си:

— Къде ще ходиш тази вечер, синко?

— Просто ще погледаме малко телевизия, мамо — отговори Брайън.

— А вие сигурно сте Маги? — каза най-накрая Мери Маргарет.
— Маги е ирландско име, нали?

— Не, мамо — отвърна Брайън, почервенявайки като рак. — Не е ирландско.

— Откъде са родителите ви?

— Баща ми — отвърнах нервно аз — е от Бронкс, а майка ми — от Санкт Петербург, Русия.

Но „Русия“ явно се изгуби някъде из въздуха, преди да стигне до лишените и от слухов апарат уши.

— Санкт Петербург — повтори замислено тя. — Покойният господин Флейърти, мир на праха му, имаше роднини в Санкт Петербург. Често пътувахме дотам и стояхме по две седмици у тях през зимата.

— Да, спомням си — каза Брайън, облекчен, че темата на разговор беше станала по-безопасна. — При братовчедата Тим и жена му. Тати обичаше да ходи там, преди да почине.

Защо става така, че ирландците винаги „почиват“: Покойният господин Флейърти, мир на праха му, „почина“, а евреите „умират“ само с едно обикновено „умря от рак на хранопровода, задуши се, ама преди това така повръщаше, че започна да му излиза даже през ушите на бедничкия“.

Чу се автомобилен клаксон и Мери Маргарет Флейърти махна с облечената си в бяла ръкавица ръка на Флора Карлучи, която беше спряла до тротоара.

— Недей да си лягаш много късно, синко — каза тя и ме погледна многозначително.

Но откъде можеше да знае тя, че аз щях да държа Брайън прав само дотогава, докато той самият можеше да стои прав; защото ако той легнеше, нямаше причина аз да остана права и да го задържам в това положение.

— Бай-бай, мамо — каза Брайън. — Приятно прекарване.

Стереото в спалнята на Брайън свиреше все едно и също — „Странници в нощта“ — защото той все още не беше си купил уредбата, която да просвири осем касети една след друга, без да му се налага да става — или да си го изважда, — за да ги смени. Лежах по корем на леглото му, Брайън беше върху мен, твърдят като скала орган се движеше ритмично, устните му докосваха шията ми. Телата

ни целите бяха в пот, хлъзгаха се едно в друго и се движеха все по-бързо, докато най-накрая течността му ме изпълни. Той си пое няколко пъти дълбоко дъх и се отпусна върху влажните чаршафи. След няколко минути се изгърколи на една страна и ме притисна към себе си така, че гърбът и хълбоците ми се вместиха до милиметър в стомаха и слабините му. Целуна врата ми и започна да прокарва език по дясното ми рамо.

— Брайън — започнах аз, — ето това сме ние с теб.

— Хм? — отвърна той.

— Странници в нощта, това сме ние с теб — повторих аз.

Той не отговори, а се пресегна и докосна тези места от тялото ми, където искаше да влезе пак; сетне започна отново.

— Това ли наричаш странници в нощта?

Притиснах се към него, ръцете ми обгърнаха врата му. Устните ни отново се сляха.

— Брайън — простенах аз, тъй като той се заби още по-дълбоко в мен, — с Ерик ще се развеждаме.

Брайън се сепна, страстта му се изпари и мигът отлетя завинаги.

— Не мога да се ожения за теб, Маги — каза с нещастен вид той и седна на ръба на леглото.

— Не очаквам и да го направиш — отвърнах тихо и притиснах колене към брадичката си.

— Искам да кажа — аз те обичам, но имам мама и работата си.

Питах се дали болката ми щеше да бъде по-голяма, ако Брайън беше формулирал изречението си малко по-различно, като например: „Аз те обожавам, скъпа, но просто кариерата ми изисква прекалено голямо себеотдаване, за да се надявам, че някоя жена би искала да сподели живота си с мен. И, разбира се, да не забравяме мама.“

Настана напрегната тишина, докато аз направих първата крачка, която всъщност беше една от последните в съвместния ни живот. Станах, влязох в банята, измих се и се облякох, като сложих плетената си рокля в бледопрасковен цвят правилно, с петната кафе отпред.

Брайън беше облечен и чакаше да ме откара към къщи. Приблжих се до него и го прегърнах, като се притиснах силно, и по този начин му казах мълчаливо „сбогом“, защото всичко беше свършило.

Двайсет минути по-късно той спря колата на обичайното място, пет къщи преди нашата кооперация на Ийст Енд Авеню. Напрегнатото ни мълчание не беше прекъснато нито за миг по целия път от неговия свят към моя.

И този път аз направих първата стъпка, която сега наистина беше последна. Излязох от колата и прошепнах: „Обичам те“, защото, от една страна, наистина го обичах, а от друга, продължавах да се самозаблуждавам.

Възбуденият глас на Ерик Орнщайн, който се чуваше от апартамента ни, премина в шепот веднага щом отворих входната врата. Пуснах чантата си на пода и хвърлих поглед върху писмата, пръснати по масичката в антрето, след което влязох във всекидневната. Ерик и майка му седяха на лимоненожълтия диван, а баща му крачеше напред-назад из стаята с ръце на гърба.

— Привет на всички — казах аз и се настаних в бъчвообразния бял фотьойл.

Хари спря да крачи, а Милдрид ме изгледа с истинска ненавист. Тя въздъхна дълбоко и сложи ръка на сърцето си в мига, когато Ерик кръстоса дългите си крака и погледна в очакване към баща си.

— Е, добре, здравей, Маги — каза Хари и се усмихна широко.

Външният вид на Хари Орнщайн винаги ми беше правил много по-слабо впечатление, отколкото лигавото му държане, въпреки че лицето му беше смайващ пример за диспропорция: малките му очички бяха разположени близко едно до друго от двете страни на един забележително широк нос, а широките му месести устни — над хлътнала брадичка. Докато оглеждах свекър си, разпознах особената усмивка, която обикновено означаваше, че змията се готви за атака.

Хари Орнщайн — човекът който беше продал процъфтяващата си фабрика за производство на горни облекла в текстилния център на Ню Йорк, за да купи брокерска къща на Уолстрийт от един близък приятел, който беше на ръба на банкрута; същият човек, който някога обясняваше:

— Сини палта, сини жетони — все същата глупост. Играта се състои в това да знаеш как да преметнеш хората с усмивка.

— Какво става тук? — попитах аз, когато забележах, че малкият черно-бял телевизор, който обикновено стоеше в кухнята, сега беше сложен на стъклената масичка до плетения стол.

Милдрид кръстоса пълните си ръце пред гърдите и започна да се поклаща напред-назад върху дивана, а Хари седна на другия бял фотьойл и заразтрива слепоочията си с дебелите си пръсти. Ерик си затананика.

— Млъкни — пресече го Хари.

Явно ставаше нещо сериозно.

— Какво има? — повторих въпроса си аз, като се оглеждах наоколо.

— Като че ли имаме малък проблем — каза Хари и огромните му зъби се стърчаха изпод дебелията горна устна.

— Ерик? — обърнах се въпросително към него.

Единственият му отговор беше онова безкрайно тананикане.

— Казах ти да престанеш с това — извика Хари.

Милдрид потупа с ръка Ерик по коляното, докато с другата подмяташе големия като круша диамант на врата си.

— Тази вечер те гледахме по телевизията — започна Хари, като се усмихна отново.

Може би семейство Орнщайн се бяха събрали във всекидневната ми, за да гледат новините, и не са останали доволни от участието ми в драмата със заложниците.

— Интересен ли ви беше репортажът?

Хари поклати тъжно глава и разтри ръцете си така, че пръстенът му със сапфира се удари в пръстена му с оникс и диамант. Когато заговори, на долната му устна проблясна слюнка.

— О, Маги, Маги.

— Слушайте — изгубих най-накрая търпението си аз, — някой ще благоволи ли да ми каже какво става тук?

Милдрид започна да върти перлената огърлица около врата си, така че в диамантената закопчалка се озова точно под двойната ѝ брадичка.

— Какво е това петно на хубавата ти рокля? — попита с убийствен глас Хари.

— Хектор Родригес разля върху нея кафе, докато бях в апартамента му — отговорих, напълно объркана.

— Аха — каза с драматичен глас Хари, — магията на телевизията.

— Какво искаш да кажеш? — опитах го още пообъркана.

— Че петното изобщо не се видя на телевизионния екран — усмихнато отвърна той.

— Защото прекият шеф ми каза да обърна роклята с гърба отпред, преди да започнем снимките.

Може би сметките за химическо чистене са им се видели прекалено скъпи.

— И така — каза Хари, подражавайки на Пери Мейсън, — ти си се отбила в Маспет, Куинс, за да обърнеш отново роклята си, преди да се завърнеш у дома.

Ерик отново затананика докато накрая Хари запрати по него една възглавница.

— За последен път те предупреждавам да престанеш с това шибано тананикане! — развика се той.

Изведнъж всичко се изясни, но нямаше какво да направя, защото вече беше прекалено късно. Бях допуснала фатална грешка. Най-интересното беше, че първата ми мисъл беше за мама и за нейната реакция, когато научи, че семейството на Ерик е наело частен детектив, който да проследи по-малката и дъщеря и да открие, че тя е обърнала изцапаната си с кафе бледопрасковена рокля в някаква двуфамилна къща в Маспет, Куинс.

— Как ли ще се почувства капризната ти накипена майка, когато разбере, че дъщеря ѝ е уличница? — попита Милдрид, сякаш четеше мислите ми.

Хари стана махна с ръка, подобно на цар Соломон и каза:

— Милдрид, Милдрид, така ли се говори за семейството?

Лицето ми гореше, дланите ми бяха изпотени, погледът ми блуждаеше по сложните шарки на килима.

— Накарали сте да ме проследят — повтарях отново и отново аз. — Накарали сте да ме проследят.

— Маги, Маги — произнесе драматично Хари. — Следят, следят — това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Опитах се да разнообразя „репертоара“ си.

— Ерик, как можа да им позволиш да наемат някой, който да ме следи?

— Това е тъжен ден в дома на семейство Орнщайн — каза Хари — и ти си причината за ужасната ни мъка. Обичахме те като дъщеря, а предателството на една дъщеря е равносилно на нож в сърцето.

— Да не говорим, че го е направила с гой^[3] — намеси се Милдрид.

— „Goy schmoу“ — каза той дълбокомислено. — Важното е, че Маги, която ни беше като дъщеря...

Той дори не успя да довърши изречението си — толкова разстроен и нещастен се чувстваше, че неговата Маги, която му беше като дъщеря, ги беше предала...

— Аз ще се оправя с това, татко — каза смело Ерик, стискайки ръката на майка си.

А Хари както винаги мъдър, все още се опитваше да контролира положението, така че да няма ненужна размяна на обиди или травми за любимите му хора — в това число и за Маги, която му беше като дъщеря.

— Schmuck — процеди през зъби той. — Няма да правиш нищо, schmuck такъв. Не можа дори жена си да задържиш, че да не разтваря краката си пред някакво ченге гой.

Какво ли можех да загубя — може би щях да бъда прокудена от Бъкингамския дворец; да бъда лишена от „удоволствието“ да наблюдавам Милдрид, докато доизяжда остатъка от вечерята по чиниите в кухнята, за „да не хаби торбичката за боклука“; да не чувам Хари, като поръчва на сервитьора „столи с лед, без плод“, което, както разбрах по-късно, означаваше „столична с лед, без лимон, ако обичате“; или никога вече да не ми се налага да играя на криеница с проклетия ректален термометър на Ерик?

— Не смей да ми говориш така — казах студено аз. — Няма да го позволя.

Възмущението ми като че ли достави удоволствие на Хари, защото той ме изгледа с възхищение.

— Ако беше моя жена — каза свекърът ми, — това нямаше да се случи.

Имаше някаква надежда, макар и съвсем слаба, че Хари може да подкрепи справедливото решение на този проблем, но само при положение, че играя с открити карти.

— Хари, ако бях твоя жена, щяхме да обсъждаме това само двамата, без да намесваме родителите си.

Отговорът му беше типичен пример за огромното му самочувствие:

— Опитвах се да дам на Ерик най-доброто от себе си, но той не е толкова умен. Опитвах се да го науча на основните правила, но той просто нямаше маята на баща си. Момчето е слабо.

После сигурно щеше да се наложи да утешавам Ерик, моя съпруг-дете, но в момента мисълта ми беше заета с друго.

— Хари — попитах — защо наехте човек да ме следи?

Той въздъхна.

— По-скоро бих изтръгнал сърцето си, отколкото да направя това, но някой каза, че те видял да се държиш за ръце с един мъж в някакво заведение в Маспет, Куинс. Повярвай ми, Маги, първата ми реакция беше изненада и недоверие. Но тогава някой друг те видял да се качваш в колата на същия мъж пред сградата на Ей Би Ен. Нима имах избор? Противно на всякаква логика аз се надявах да има някаква грешка.

Явно плачът ми не беше проява на глупост, щом Хари извади някаква шарена кърпичка, подавайки ми я с думите:

— Не искам да намесваме в тази работа разни нечестни адвокати, защото те взимат невероятни такси. Ще уредим това помежду си, сами, както нашите праотци са уреждали проблемите по времето на Мойсей.

Ерик се изкашля. Милдрид изхълца.

Вдъхновена от думите на Хари за обичаите на древните евреи, успях да схвана намека му.

— Обещавам да не правя нищо, което би могло да нарани чувствата ви. И се заклевам да не говоря с адвокат.

— Знаеш ли, Маги — все още те светвам като дъщеря, като своя кръв.

— Татко — изхленчи Ерик.

— Млъкни! — каза Хари, без дори да се обърне.

— Може би ще е по-добре да отида у Куинси тази вечер, за да могат всички да се успокоят, и утре, когато се почувстваме малко по-добре, да седнем и да обсъдим въпроса.

— Маги, държиш се точно както Сара. И не забравяй — никакви адвокати!

Куинси не беше особено изненадана да ме види пред вратата си, въпреки че не можеше да разбере защо сълзите се стичат непрестанно по бузите ми, докато ѝ разправях и най-отвратителните подробности.

— Значи най-после всичко свърши — заключи прагматично тя. — Тогава защо плачеш? Беше нещастна с години.

— Защото — изплаках аз — е чувствам толкова виновна, пък и Хари се отнасяше ужасно с него — наричаше го „момче“.

— Той действително си е момче — отвърна уверено Куинси, — иначе нямаше да вика татенцето си винаги, когато има проблем.

— Не мога да го упрекна, Куинси. — Аз бях ужасна.

Тя ме изгледа, сякаш съм загубила разсъдъка си. Стана, отиде до прозореца и се загледа навън. След известно време бавно се върна при мен.

— Трябва ли да ти напомня всички чудесни мигове, които си преживяла с него през тези години?

Поклатих глава, изсекнах се и се изкашлях.

— Не.

— Защо? Може би има опасност да забравиш за съжалението си към него?

Но аз бях твърдо решена да се самоупреквам. Куинси дори не се опита да ме разубеди, когато най-накрая, в пет часа сутринта, заявих:

— Мястото ми е при Ерик, прибирам се вкъщи. Може би просто ми е било нужно да си поплача добре.

След един час отново бях пред прага на Куинси Рейнолдс. Ерик вече беше сменил бравата. Толкоз по въпроса за Сара и Мойсей и за племенните обичаи, датиращи от времето на древните евреи, които съветваха да се откажем да плащаме огромни такси на разни непочтени адвокати.

— Край на сантименталностите — отсече енергично Куинси, като ме дръпна да вляза. — Намери си чиста чаша. Пийни нещо по-силно и лягай да спиш.

[1] NYPD — New York Police Department — Нюйоркската полиция. ↑

[2] Намек за старозаветната притча, според която Господ се явил във вид на горящ храст пред Мойсей, за да му даде десетте Божии заповеди. ↑

[3] В американския английски има смисъл на „човек, който не е евреин“, а идва от иврит, където означава хора, народ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Куинси усеща тревогата ми. Заравям пръсти в косите си, а кракът ми потропва в ритъма на някакъв въображаем валс. Мъчно ѝ е да ме гледа в такова състояние. Непрекъснато отлага тръгването си, не ѝ се ще да ме оставя сама. От време на време посяга към чантата си или прави друг жест в знак, че се готви да тръгне, като по този начин ми дава възможност да преценя дали искам да остана сама. При това има толкова много неща, които бих могла да свърша: да разопаковам багажа си, да изчистя апартамента, да го подредя, с една дума, да реша как ще прекарам остатъка от живота си. Но аз искам тя да остане с мен още известно време, поне докато някои от тези объркани и неприятни мисли спрат да се въртят из главата ми. Съвсем скоро ще бъда принудена да се върна в света на телевизионните договори и незаздравяващите семейни рани, и то със съзнанието, че в края на деня Ави няма да влезе у дома и да направи всичко да изглежда по-добро.

— Какво реши, ще се срещнеш ли с Грейсън тази вечер, или да се обадя и да отложа срещата? — пита Куинси, като за кой ли път посяга към вещите си, правейки поредния плах опит да тръгне.

— Не, не отлагай нищо. По-добре да свършим днес с договора, за да имам поне едно уредено нещо в живота си.

Тя прехапва замислено долната си устна.

— Спести ми самосъжалението си, Маги, то просто не ти подхожда.

Усмиввам се неволно, защото наистина е права — това въобще не ми подхожда. Но самата мисъл, че трябва да изглеждам радостна точно сега просто ме смазва.

— Хайде — казвам аз. — Виждам, че умираш от желание да изброиш всички чудесни неща, които имам в живота си и за които би трябвало да съм благодарна.

— Е, най-после се досети.

— Хайде, започвай де.

— Първо, имаш някой, наречен Ави Херцог, който ще се обади тази вечер в полунощ; второ, верни приятели, които те обичат, в това число и ние с Дан; освен това имаш страхотно тяло с умопомрачаващи крака, които, извинявам се, че го казвам, но има вероятност отново да впечатлят Грейсън, което може да ти е от полза.

Тя се усмихва.

— Пропуснах ли нещо? О, да, може би факта, че твоят страх да не свършиш дните си в самота и нищета няма да се появи вече, тъй като още от миналата година си включена в страхотния план на Ей Би Ен за пенсионните осигуровки.

— Пропусна и самата мен, загрижена как да вместя тялото и краката си в този страхотен план за пенсиите. А, щях да пропусна новата политика на Ей Би Ен, отделяща специални грижи за военните журналисти...

— Искаш ли да ти кажа кой ще дойде тук тази вечер?

— Кой?

— Елиът Джеймс, шефът на директните предавания, който, а това е особено важно, е „пажът“ на Грейсън.

Куинси оправя прическата си пред огледалото и се обръща, за да види реакцията ми.

— Маги, имаш нужда от сън. Защо не изключиш телефона и не си починеш? Нямах спешна работа.

— Мисля да се обадя на мама.

Куинси съблича палтото си и с драматичен жест то хвърля на стола.

— В такъв случай оставам, защото после ще ти трябва някой, който да те утешава.

— Недей, няма нужда — отвърщам неубедително.

— Хайде, нека да свършим и тази работа — казва тя и тръгва обратно към спалнята. — Сигурно се чувстваш прекалено добре и имаш нужда да ти развалят настроението.

Куинси сядна на един стол в спалнята, докато аз набирам телефонния номер. Усмихва ми се леко, но окуражително, докато чакам да вдигнат слушалката.

Вторник по обяд е, двацет и осмият ден на декември 1982 г. Очевидно Ави Херцог все още ме желае; тази вечер с мен ще вечеря Грейсън Даниелс, за да обсъдим новия ми договор, така че очевидно

съм все още търсена; освен това вече съм голяма жена. И въпреки всичко ръцете ми не престават да треперят.

— Ало.

Правя едва забележима пауза, преди да отвърна „Ало“ на свой ред на баща си, който вдига слушалката на второто позвъняване.

— Татко, Маги е, върнах се в Ню Йорк.

Куинси прави физиономия.

На другия край на жицата последва пауза, не само забележима, но и безкрайна.

— Браво, браво — най-после казва той. — Върнала се в Ню Йорк и не пратила дори една телеграма, за да ме предупредиш.

Чертая върху парче хартия малки квадратни кутийки, редица след редица свързани кутийки.

— Как си, татко? — питам аз, без да обръщам внимание на сарказма му.

— Чудесно, но разбрах, че тонтехникът ти не бил особено добре — главата му била отнесена от някаква арабска мина. Пада му се, щом е отишъл там.

Тази сентенция от двайсет и пет думи — защото аз ги броя, докато отекват в главата ми — дава представа за всичко, което не вървеше както трябва в семейство Зомерс по времето, когато Маги беше дете. Наистина нямам какво повече да му кажа, освен ако искам да обвинявам, или да се защитавам, но аз решавам да не правя такова, защото е вече твърде късно. Очите ми се пълнят със сълзи — обичайната реакция, когато разговарям с него.

— Майка ми там ли е?

Татко дори не си прави труда да отговори, защото е свършил работата си за днес; изпълнил е мисията си за този следобед.

В гласа на Вера Зомерс се усеща тревога, примесена с безнадеждност — съчетание, което ми звучи едновременно познато и смущаващо.

— Здравей, Маргарет — произнася апатично тя.

— Какво става, майко? Случило ли се е нещо?

Куинси клати глава и пали цигара.

— Нищо — отговаря мама. — Кога се върна?

— Вчера — лъжа аз.

— Кара не е тук, знаеш ли; замина за Аруба със семейството си за празниците.

— Знам, майко. Ще можеш ли да дойдеш при мен днес следобед да се видим?

Изумена съм, че Вера не само се съгласява да слезе до центъра — маршрут, който ненавижда, — ами и като че ли няма търпение да дойде.

— Вземам такси и пристигам след петнайсет минути — казва тя, преди да затвори телефона.

— Е? — пита Куинси.

— Все същата стара история — отвръщам аз, — само че този път в гласа ѝ имаше безнадеждност, каквато не съм чувала от дете. Напомня ми за деня, в който татко направи кошмарната рисунка върху салфетка в ресторанта на хотел „Плаза“.

Куинси ме поглежда объркано.

— За какво говориш, Маги?

* * *

Въпросното лято на 1963 година беше сравнително приятно, защото бях успяла да убедя майка и татко да ме пуснат на детски лагер в „Чипева“ край Бангор, щата Мейн. За първи път нямаше да прекарам юли и август във вилата на семейство Зомерс в Лонг Айлънд.

Седях с кръстосани крака на пода в спалнята си в апартамента на Пето Авеню и чаках Джонъси да приключи с бродирането на монограмите ми върху дрехите, които щях да взема за лагера. Джонъси, с висящ от устата ѝ дълъг бял конец, ми подаде красиво сгънати шорти и ризи, които щяха да влязат в голямата чанта на пода до прозореца. Джонъси трябваше да приготвя само моя багаж, тъй като Кара нямаше да дойде на лагера. Беше започнала работа в болницата „Ленъкс Хил“ като доброволка — от онези, които носят престилки на бели и червени линии и бутат колички със списания из болницата, така че пациентите да има какво да четат, независимо дали са там, за да оздравеят или да умрат.

Мама се беше сбогувала с нас преди няколко дни. Казаха ни, че отива да види родителите си в Милоуки, но няма да можем да се

чуваме, тъй като те били отишли в някакъв отдалечен курорт на брега на едно езеро в Северен Уискънсин, където инфраструктурата била в зачатъчно състояние; така че тя щяла да живее в продължение на цял месец в неудобна барака, направена от неодялани трупи. А за нас с Кара идеята мама да живее в такава колиба звучеше по-невероятно дори от обясненията на татко защо не може да вечеря с нас.

— Скапвам се от работа, за да можете вие двечките да си живеете живота из разни частни училища, лагери и колежи. Няма да мога да се прибера по-рано от един-два през нощта.

Погледнах часовника си и с ужас установих, че вече е почти пет и трийсет. Татко ми беше определил среща в шест в ресторанта на хотел „Плаза“, където щяхме да вечеряме заедно.

— Трябва веднага да тръгна, Джонъси — казах аз, — защото ще закъснея.

Тя кимна и пъргаво се изправи, като се подпираше с една ръка на огромното си бедро.

— Бързо се приготвяй тогава, Маги, за да изглеждаш добре на срещата.

Автобусът ме остави на ъгъла на Петдесет и девета улица и Пето Авеню, край Гранд Арми Плаза, където група брадати мъже и дългокоси жени пееха кълтурски песни точно пред фонтана. Бях облечена с бяла плисирана пола, блуза на бели и сини цветя и елегантни бели обувки, предназначени за изискан прием, въпреки че бих предпочела да прекарам вечерта у дома.

Изкачих застланите със зелена пътека стъпала и влязох във фойето, след което стигнах до други застлани със зелена пътека стълби, които водеха към Полинезийския ресторант.

Елегантна жена с копринено сари ме посрещна на входа и ме придружи до масата на Алън Зомерс. Когато се приближих, татко учтиво се изправи и ме изчака да седна, преди на свой ред да се отпусне на стола си и да поръча плодов пунш без ром за мен и още една водка за себе си.

— Как си, Маги — попита приглушено той.

— Отлично, благодаря, татко — отговорих възпитано.

— Всичко готово ли е за лагера?

— Почти, татко — отвърнах отбранително.

— Прекрасно — каза той машинално.

— Защо искаше да вечеряме заедно, татко? — попитах глупаво аз и от този момент нататък всичко тръгна наопаки.

Мълчахме до пристигането на напитките, които ни помогнаха да се съсредоточим върху нещо друго освен собствените ни реакции, породени от непростимата ми глупост. Преди да успея да взема сламката и да отпия от кокосовия сок, татко измъкна коктейлната подложка изпод чашата ми. След това бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади химикалка, с която започна да рисува върху подложката някакъв образ, като зацрихова областите около очите и брадичката и прекара дебели линии от носа до челото. Рисунката започна да добива очертания и да напомня за човек, претърпял тежка злополука и омотан в бинтове.

— Ето как изглежда майка ти сега — каза татко и ми подаде коктейлната подложка.

Разглеждах я в продължение на няколко секунди, чувствайки се неловко под тежкия му поглед, и най-после попитах:

— Какво се е случило с нея?

Изведнъж той като че ли вече не бързаше да ми обяснява. Отпи голяма глътка от водката си, отметна назад глава и без никакво вълнение се загледа в сълзите, които бликнаха от очите ми и се стекоха по лицето ми.

— Какво е станало с мама? — повторих аз, стараяйки се да не се разридая.

— Майка ти изобщо не е ходила в Милоуки — обясни той и сви доволно устни. — Отиде в болницата да ѝ оправят носа, така че като я видиш веднага след вечеря, постарай се да не плачеш, за да не я разстройваш допълнително.

Почувствах облекчение, че не ѝ се е случило нещо по-лошо, но не можах да разбера защо трябваше да си оправя носа — съвсем нормален нос, който дори ми се струваше красив.

— Блъсна се в една стена, когато беше бременна с Кара — продължи татко — и през изминалите години костта се е калцирала. Но от изкривената преграда в носа нощем хърка толкова силно, че аз не мога да спя, така че тя реши да вземе нужните мерки.

Според мен извършването на пластична операция върху носа на мама само защото татко не можел да спи, беше почти толкова

абсурдно, колкото ако татко си отрежеше едното ухо, за да може мама да диша.

Когато днес си припомням този случай, ще ми се тогава да бях пъхнала въпросната подложка с нарисуваното изранено и бинтовано лице в джоба си, така че сега да мога да разказвам тази история, без никой да се усъмни в думите ми.

— Гледайте всички — щях да кажа аз, — вижте добре тази рисунка. Ето защо Маги Зомерс има трудности в създаването на здрави връзки; всичко е заради проблемите с баща ѝ. Виждате ли подложката? Маги не е виновна, че не може да ви обича, това съвсем не е нейна грешка.

Не ядох много тази вечер, оставих в чинията си и рулото, и скаридите, и свинските ребърца. Най-после татко свърши да се храни, поръча кафето и десерта и плати сметката. После подтичвах след него, докато той забързано излезе от ресторанта и спря такси. Пътувахме мълчаливо към болницата.

— Запомни какво ти казах — не трябва да плачеш — предупреди ме отново той, докато вървахме по болничните коридори.

Завихме зад ъгъла и той делово влезе в стаята ѝ, а аз страхливо се промъкнах след него и надникнах.

Видях я; лежеше омотана в бинтове точно както на рисунката на татко, а лицето и вратът ѝ бяха покрити със синини. Приличаше на топка за боулинг — с две цепнатини за очите там, където би трябвало да бъдат дупките за пръстите. Въпреки предупрежденията на татко не успях да превъзмогна истеричната си реакция. Плаках, кашлях и подсмърчах, без да забелязвам другата драма, която се разиграваше в леглото ѝ. Обърнах ѝ внимание едва когато широкоплещестият санитар влетя в стаята и натисна мама към леглото. Тя спря да плаче и да се мята, а през това време една медицинска сестра заби игла в ръката ѝ. Санитарят успокоително я милваше по челото. След като избухването на мама беше моментално потушено, тя седна изпъната като струна и погледна към татко.

— Как можа? — хълцаше тя. — Не ми се живее повече...

Сетне се отпусна върху възглавниците, задряма.

Кара ме изведе от стаята и ме поведе към чакалнята. Седнахме на избелял зелен диван и заговорихме шепнешком. Разбрах, че Кара е била заведена без никакви обяснения до стая № 1212. Нямала

представа кой е пациентът, докато влязла, и едва не припаднала от шока, когато видяла мама в това състояние. За нещастие на Кара, и на останалите вероятно, тя също пристигнала в много неподходящ момент. Въпреки че била натъпкана с лекарства и въпреки състоянието, в което се намирала, Вера не пропуснала да забележи петната от червило по яката и носната кърпа на Алън.

— Стоях до вратата — обясни Кара — и чух как татко дори не си направи труда да отрече. Просто ѝ каза, че ще си прави това, което му е приятно, и че ако не ѝ харесва, може да отиде до Уискънсин или по дяволите.

Забелязал Кара чак когато тръгнал да излиза.

— Каза ми, че ще вечеря с теб и че трябва да стоя при мама, докато се върне.

А когато се върнал, влачейки ме след себе си, широкоплещестият санитар бил повикан, за да даде на мама успокоително, иначе имало опасност тя да си разкъса някой шев. Когато Кара свърши разказа си, аз я прегърнах, благодарна, че имам сестра, но се чувствах съвсем объркана и безпомощна. Не можех да разбера защо татко беше постъпил така.

* * *

— В подобни случаи някои деца започват да заекват, вие двете поне сте го преживели без травми — казва тъжно Куинси.

— И аз така мисля — съгласявам се, докато я изпращам до вратата.

— Но в крайна сметка може би именно това те е направило толкова силна.

Прегръща ме.

— Трябва да тичам, Маги; нали ще се видим тази вечер в Руската чайна?

— Да. И, Куинси...

— Знам — кимва тя.

Прегръщам я отново.

— Благодаря ти. За всичко.

Куинси продължава да държи ръката ми.

— Направи ми една услуга — казва нежно тя. — Не допускай нищо да развали настроението ти днес. Тревогите ти досега бяха предостатъчно.

След като си тръгва, зареждам отново кафеварката и оправям апартамента преди пристигането на мама. На вратата се звъни точно когато подреждам чашки и чинийки на подноса. С пластична операция на носа и други две за опъване на кожата на лицето, със стройно тяло, резултат от дългогодишни упорити упражнения, Вера Зомерс изглежда много добре за шейсет и четирите си години. Много добре, но не и след по-внимателно вглеждане. Чертите на лицето ѝ са изопнати, а устните ѝ нервно потрепват, докато съблича дългото си кожено палто от пор. Прегръщам я, без да се засегна, че тя стои вдървено, с отпуснати до тялото ръце. След една-две секунди отстъпва крачка назад и прави опит да се усмихне.

— Изглеждаш сравнително добре, Маргарет; видът ти е малко уморен, но предполагам, че това се дължи на ненормалния ти начин на живот.

Влиза във всекидневната, оправя дългия си черен пуловер, пристегнат с колан над стесняващите се надолу черни панталони, и сяда.

— Окончателно ли се върна, или само в отпуск?

— В отпуск съм и не знам кога и дори къде ще замина след това. Тази вечер ще разбере нещо повече — имам среща с Грейсън.

Вера мълчаливо отпива от кафето си. Извъръща поглед настрани и нервно поклаща крак.

— Какво те притеснява? — най-последно я питам. — Знам, че има нещо; разбрах го още по телефона, а сега вече го виждам.

Мама въздъхва дълбоко.

— Просто ми е мъчно, че Кара е в Аруба.

— Вече знам това, майко — казвам уморено. — Но има и нещо друго.

— Добре, — отвърща тя и оставя чашката и чинийката си, — няма да се изненадаш, тъй като вие с Кара отдавна го знаете.

Можеше да си спести неудобството от обясненията, защото аз наистина го знаех; през изминалите години бях слушала тази история безброй пъти.

— Баща ти се е хванал с друга жена. Мисля, че досега трябваше да съм свикнала с това.

Въздъхва.

— Но мисля и че вече съм прекалено стара и уморена, за да продължа с преструвките, че не зная нищо, а и — тя въздъхва отново — не искам да свърша дните си в самота.

— Как разбра?

Вера ме поглежда, сякаш съм дори по-глупава, отколкото винаги ме е смятала.

— По какво мислиш? — отговаря с погнуса тя. — По нещата, по които винаги съм разбирала: почти никога не се прибира вечер, а ако случайно си е у дома, телефонът звъни веднъж — техния сигнал, — след което той се втурва към кабинета си, за да говори насаме.

Вече е почти три следобед, а мама все още не си е тръгнала. Способността ѝ да се примирява с пълното безразличие на татко към нея видимо е намаляла. С всяка изминала година болката ѝ става все по-остра, времето разяжда духа ѝ и добавя по някоя нова променлива величина в уравнението, наречено страх. Тя все още седи на дивана и отчаяно се опитва да ми докаже, че страхът ѝ да не бъде изоставена е по-голям от болката, причинена от недостойните постъпки на татко.

— Не мога да живея сама; ще бъда половин човек.

— Нямаше да е така, ако беше по-самоуверена.

— Но не съм, нали виждаш. През целия ни съвместен живот аз съм била почти безпомощна. Без баща ти чувствам празнота.

Как би могла да знае, че ако бе живяла различно, сега щеше да изпитва чувство на голяма загуба, не и на безкрайна празнота.

— А какво би бил той без теб? — питам аз.

— Ако питаш него — много по-щастлив.

— А може би същото се отнася и за теб?

Дори не иска да чуе за това.

— Между другото — казва тя, — мъжът ти има още едно дете, пак момче.

Ерик Орнщайн, повторно женен през последните шест години и вече баща не на едно, а на две деца, завинаги ще си остане мъжът на Маги Зомерс. Наистина би било прекалено да очаквам от майка си да спре да говори за него като за мой съпруг.

— Откъде знаеш? — питам учтиво.

— Изпрати ни съобщение за раждането.

Колко прозрачно! И колко просташко от страна на Ерик да включи и Вера и Алън Зомерс в списъка на хората, на които изпраща съобщения за раждането на децата си. Винаги беше изпитвал необходимост от доказателство, че провалянето на брака ни е единствено по моя вина. Трябваше да покаже на всички, свързани с мен, че е искал само нормален живот и деца.

— Маги — беше казал веднъж, — ти си патологичен случай; липсата на майчински инстинкт — това е проблемът ти и той ще провали нашата връзка.

— Знаеш ли, ти не му даде никакъв шанс — казва мама и налива отново кафе в чашите.

Беше намерила друга тема за разговор, която ѝ даваше възможност да отклони мисълта си от собствените си неприятности.

— С поведението си ти го накара да поиска развод.

— Защо трябва да отговарям и за действията на Ерик?

— Твоята изневяра — мама произнася думата с такова отвращение, че не мога да не се усмихна — беше напълно неуместна. Пък и мъжът не си заслужаваше.

— Ами ако общественото му положение беше приемливо, това щеше ли да ти помогне да се чувстваш по-добре?

— Щеше да е по-добре за теб.

— Никога ли не ти е хрумвало, че Ерик ме подтикна към това?

— Невъзможно — казва мама. — Намеренията на Ерик бяха почтени; той се опитваше да изгради с теб съвместен живот и когато разбра, че е невъзможно, просто отиде при друга, която желае същото като него.

Няма подходящ отговор, който да обори тази логика, защото във всеки любовен триъгълник мама преценява вината в зависимост от общественото и материалното положение на мъжа, докато вината на жената се определя от това, дали е направила добър или лош избор.

— А Рона — и нея ли обвиняваш, както обвиняваш мен?

Мама ме поглежда, невярващо.

— Разбира се, че не. Ерик е почтен човек.

— Но тя поддържаше връзка с него, докато ние все още бяхме женени. Нима това е без значение?

— Не, Маргарет — отговаря търпеливо тя, като че съм бавноразвиваща се. — Той се ожени за нея; и освен това, който поддържа връзки с униформен, значи сам си е виновен.

— Брайън не носеше униформа, мамо; той беше детектив — отвърщам уморено може би за стотен път.

— Още по-лошо — казва тя и се намръщва.

Но аз разбирам логиката ѝ — правилата и устава на играта на надлъгване. Изневярата, която е породена само от страст, е осъдителна, докато изневярата, чиято крайна цел е създаването на благословена и законна връзка, може да бъде извинена, стига само някоя от засегнатите страни да не носи униформа. Определено сега не е моментът да говорим за Ави Херцог.

— Не ми беше особено приятно, когато научих за нея.

— Предполагам — отвърща тя. — Но това стана по твоя вина.

Търпението ми почти се изчерпва. Махвам с ръка грациозно като балерина, се измъквам от полезрението на мама и поемам дълбоко дъх.

— И как така по моя вина?

— Изобщо не трябваше да ходиш на празненството по случай деня на свети Валентин. Трябваше да проявиш повече здрав разум, не да отидеш там и да го хванеш на местопрестъплението. Не постъпи никак умно, Маргарет.

Не успявам да запазя самообладание.

— Как по дяволите...

Отново поемам дълбоко дъх и започвам отначало:

— Как бих могла да знам, че той...

— Жените притежават инстинкт, за тези неща — прекъсва ме мама. — Но тогава ти беше твърде заета със собствената си игричка...

— Бях заета с работата си. И вярвай ми, това беше последното, от което се нуждаех след един ужасен работен ден.

Всичко започна с обичайното лудешко бързане; трябваше да напиша текста към репортажа, който току-що бях направила, за ужасните битови условия в един апартамент в Харлем. Бях облечена официално, защото после щях да ходя до офиса на Ерик на празненството по случай деня на свети Валентин. Ник също имаше причини да иска да свършим по-бързо — днес се навършваха

четиринайсет години от сватбата му. Беше се опрял на стената до бюрото ми и ме подканяше да приключвам. На мен обаче ми беше особено трудно да опиша този случай. Въпреки че вече две години работех като репортер в криминалната хроника и бях свикнала с притеснението от бързо топящите се минути до излъчването на поредните вечерни новини, все още не можех да се примиря с някои от трагедиите, които описвахме. А репортажът, който трябваше да се излъчи на въпросния ден на Свети Валентин, беше особено трагичен.

— Да кажа ли името на собственика на жилищната сграда? — опитах се аз да надвикам шума на пишещите машини.

— Защо не? Ако си проверила и си сигурна, че този коптор е негова собственост.

— Да, но няма да го държа отговорен само за лошото й поддържане; всъщност ще го обвиня в човекоубийство.

Ник ме изгледа, като че ли бях загубила ума си.

— За какво, по дяволите, говориш?

Спрях да пиша, подпрях ръцете си върху бюрото и казах:

— Значи даже не си прегледал репортажа ми, така ли?

— Имам ти доверие, Маги — отговори той и запали цигара. — Чак толкова лошо ли беше?

Изразът на лицето ми сигурно му подсказа, че наистина ме е боляло много, дори ужасно.

— Какво, по дяволите, се случи?

— Ще видиш — отвърнах аз и му обърнах гръб, за да довърша заключението към текста си.

— Опита ли да му телефонираш или да се срещнеш с него? — попита Ник, като надникна иззад рамото ми.

— Да, звъних му три пъти, но той отказваше да говорим, тогава отидох до офиса му със снимачен екип, но те тръшнаха вратата под носа ни.

— Чудесно — каза Ник и потри ръце. — Ще го пуснем в шест.

„По-добро е, отколкото мислиш.“ — рекох си аз наум в мига, в който звънна телефонът.

Ник вдигна слушалката.

— Здравей, скъпа — каза нежно той. — Аз също.

Спрях да пиша на машината и зареях поглед в пространството; интимните нотки в гласа на Ник ме разсейваха. Те бяха запазени само

за неговата Вивиан.

— Разбира се. Веднага щом свърша — отвърна той и целуна два пъти слушалката, преди да затвори.

Хвърлих му унищожителен поглед, преди да натракам на машината последното изречение и да извадя листа.

— Ако не си много зает — казах аз, докато подреждах страниците, — може би ще искаш да чуеш текста ми.

— Позволи ми миг отдих, Маги. Двайсет секунди за личния ми живот няма да убият никого.

— Значи искаш да пусна репортажа за излъчване, без дори да си разбрал за какво точно става дума, така ли? Чудесно.

Хвърлих листата на бюрото — и понечих да стана.

— Чакай, Маги — отвърна нетърпеливо той. — Хайде, прочети ми проклетия текст.

Изгледах го втренчено, след което се изкашлях и започнах:

— „Шелдън Шварц притежава жилищна сграда в Харлем, където живеят социално слаби семейства. За всяко от тях градската управа му дава по хиляда и двеста долара. За тази сума семейството на Ема Ролин и четирите ѝ деца живее в две стаи с развалена канализация, с появяващо се от време на време електричество, без топла вода и парно отопление. В кухнята (камерата показва кухнята) таванът е пропаднал от едната страна и открива електрически жици и силно ръждясали метални тръби, поддържани единствено от изгнили подпори. По стените са зейнали широки дупки, през които спокойно преминават плъхове...“

— Почакай, Маги — прекъсва ме Ник. — Това си е все същата стара мръсотия. Кое я прави толкова потресаваща?

И той се вторачва в мен.

Отвърнах на погледа му.

— Искаш да кажеш, коя е частта, която прави репортажа достоен да заеме главното място в местните новини ли?

— Маги...

Гласът му прозвуча предупредително.

Аз престанах.

— Окей, най-потресаващо е онова, което се случва с детето.

— Прочети — каза уморено той.

— „Няколко часа по-късно екипът на Ей Би Ен се втурна отново в апартамента на Ема. Едно от децата ѝ беше паднало през прозореца на шестия етаж и се беше пребило.“ (Камерата се приближава до някакво тяло на тротоара.)

— О, по дяволите — възкликна Ник и разтърка очи. — Как?

— Няколко стъкло на прозореца.

— На колко години е било?

— На две.

— Извинявай, Маги. Какво каза по този повод Шварц?

— Да го прочета ли? Написано е.

— Давай.

— „Екипът на Ей Би Ен няколко пъти потърси Шелдън Шварц по телефона, но той все нямаше възможност да се обади. Когато отидохме в офиса му, вратата беше тръшната под носа ни (кадър, показващ как някой изблъсква навън камерата). А малко преди това екипът ни бе информиран, че в офиса очакват Шелдън Шварц да пристигне всеки момент и че той се е съгласил да говори с нас. Току-що се бил обадил от телефона в колата си.“

Ник мълчеше.

— Е, какво ще кажеш?

— Ще кажа — бавно произнесе той, — че искам да завра телефона в гърлото на това копеле.

Потръпнах и хванах ръката му. Тръгнахме към студиото.

— Кошмарна история — продължи Ник, поклащайки глава.

Джак Рошански, редакторът, който ме беше научил кое от един материал трябва да се запази и кое да отиде в кошчето за боклук след монтажа, ни чакаше. Големият му корем се разля над украсения с тюркоазчета индийски колан, когато се отпусна тежко на стола си пред телевизионния монитор. Мълчанието се нарушаваше единствено от звука на движещата се лента. Джак дърпаше разни ръчки и натискаше бутони, превъртайки напред-назад фрагменти от репортажа, така че да синхронизира гласа ми и пробягващите на екрана картини.

— Готово, Маги — каза той. — Можем да започваме.

Прочетох текста, като на всеки няколко секунди поглеждах към монитора, за да бъда сигурна, че все още съм в синхрон с кадрите, или спирах при подаден от Джак знак. Беше едва пет и половина и по изключение материалът не надвишаваше разрешените седем минути.

Заклучителната част, в която ставаше дума, че Шелдън Шварц позвънил в офиса от колата си, беше онагледена с кадри от Парк Авеню, задръстено от пъплещи броня до броня коли по времето на вечерния час пик.

Въпреки че Джак Рошански беше прекарал двайсет години от живота си в новинарския бизнес и беше видял какви ли не ужасии от всекидневието на Ню Йорк, той явно беше потресен при вида на обезобразеното телце — трогателна безформена купчинка на улицата. Изключи апаратурата и измърмори „Копеле“, преди да стане.

Ник също се изправи, от устата му стърчеше цигара.

— Трябва да подведат под съдебна отговорност този мръсник.

— Животът е несправедлив — обобщи Джак. — Богатите стават все по-богати, а бедните — още по-бедни.

Понякога в новинарския бизнес, всъщност в повечето случаи, репортерът няма заслуга за въздействието, което неговото съобщение оказва върху зрителите, и това беше един от тези случаи. Прибрах листата си и докоснах ръката на Джак.

— Благодаря ти за поредната блестящо свършена работа.

— Няма защо да ми благодариш, дете — отвърна пресипнало той. — Благодарни на онова копеле Шварц.

Джак Рошански също знаеше, че понякога, в повечето случаи, опитният тонтехник няма абсолютно никаква заслуга за въздействието на новината или за реакциите на зрителите. Това определено беше един от тези случаи, защото кадрите бяха толкова ужасяващи, че думите бяха излишни.

— Тръгваш ли, Маги? — попита Ник.

— Да. Имам среща с Ерик в офиса му. Организирам парти за служещите по случай деня на свети Валентин.

— Ако искаш, мога да те закарам — предложи той и се втурна към стаята си. — На път ми е.

— Само секунда — отговорих и хукнах към кабинката за палтото си.

Ник влезе точно когато си слагах червило и оправях косата си.

— Къде е Брайън тази вечер? — попита той, докато вървахме към стълбите.

Връзката ми с Брайън Флейърти отдавна не беше тайна за него. Често след работа водехме продължителни спорове и тогава Ник ме

съветваше да оставя Ерик и да започна нов живот. След безкрайни разговори и безчет кафета в барчето на Ей Би Ен той се опита да ме убеди, че само ако започна всичко отново, и то съвсем сама, бих могла да срещна човека, който ще ме направи щастлива. А по време на пътуванията ни с микробусчето на Ей Би Ен към поредния репортаж, твърдеше, че Брайън Флейърти съвсем не е този човек.

— Брайън е на работа тази нощ — отговорих аз. — Чухме се преди два маса.

Пътя до паркинга, изминахме в мълчание. След като отключи вратата на автомобила, той се пресегна към предната седалка и ми подаде обемист пакет, увит в бялорозова хартия — подаръкът за Вивиан за празника; после ми помогна да се настаня.

— Дали тя може да те оцени? — попитах, когато той седна зад волана.

— Разбира се — усмихна се Ник и завъртя ключа. — Ние се уважаваме.

Моментално съжалих за въпроса си, защото той само щеше да предизвика обичайната му лекция за предимствата на добрия, солиден брак.

— Няма да повтарям, че би могла да имаш същото — рече той, насочвайки колата към магистрала Уест Сайд.

— За пръв път го чувам... — отвърнах иронично, облегнах глава назад и притворих очи.

— Добре де, тогава ще ти го кажа.

— В ръцете ти съм, Ник — отвърнах с усмивка. — Цялата съм слух.

— Трябва да напуснеш Ерик и да приключиш тази смехотворна връзка с Брайън, защото и двамата не са за теб.

— Все още не мога да гледам на живота си като на нещо истинско.

Ник се изкикоти.

— Чудесно, миличка, но някой ден и това ще стане; и тогава ти ще ми звънеш и ще ми кажеш, че през цялото време съм бил прав.

— Какво искаш да кажеш с това да ти звънна? Няма ли да продължим да работим заедно?

— Вероятно не. Сигурно ще започнеш да водиш свое собствено предаване. Няма вечно да стоиш в местните новини, я.

— Значи ще ми е нужно доста време, за да осмисля истината — пошегувах се аз.

Той ме потупа по ръката.

— Съвсем не. Ти си амбициозна; понякога действаш с толкова бясно темпо, че човек изпада в ужас, като те гледа. Чувствам го, когато работим заедно. Сякаш нарочно се претоварваш — за да забравиш, че нямаш нищо друго, с което да запълваш живота си, нищо, което да те прави щастлива.

Все същата стара история; неизбежният край на еволюиращия процес, започнал някога с: „Знам от какво се нуждае тя“, който сега звучеше по-различно, обогатен с наблюденията на колегата: „Ако имаше това, от което се нуждае, тя нямаше да работи така неистово.“

— Мисля, че не бих могла да имам и двете.

Ник излезе от околоръстния път и спря на ъгъла на една тясна улица, която излизаше на Уолстрийт.

— Не започвай пак, Маги. Нямам предвид това. Обичам работата си точно, колкото тебе, но въпреки това ми е необходимо да знам, че всяка вечер Вивиан ме чака вкъщи.

За мен беше невероятно, че мъжете също имат нужда от тази сигурност, и то дори повече от жените, въпреки, че за тях е много по-допустимо например да отидат сами на бар или на ресторант. Въпросът е не толкова в страха от самотата, колкото в необходимостта да има някой, чийто глас да слушат или който да ги посрещне у дома. За мен единствената привлекателна страна на самотата беше прелестната тишина в началото и в края на всеки ден.

— О, ясно — казах аз. — Това, от което всъщност се нуждае, е една съпруга, защото само съпругата би се съгласила да ме чака, докато се прибера; вечерята ми ще бъде готова, а децата — чисти и спретнати. Кой съпруг би го направил?

Ник отметна кичур коса от очите ми и ме погледна нежно.

— Не знам, Маги; знам само, че те обичам и че колкото и големи да са професионалните ти успехи, някой ден те вече няма да те задоволяват, ако нямаш с кого да ги споделиш.

— О, Ник — отвърнах уморено. — Просто не ми останаха сили да се боря за всичко.

Той се надигна и ме целуна по бузата.

— Зомерс, наистина много те обичам.

— Аз също, въпреки че невинаги се държиш прилично.

Усмихнах се и добавих:

— А Вивиан е една щастливка.

— Тя пък мисли, че щастливката си ти — каза той и се ухили. —
Защото прекарваш повече време с мен, отколкото тя.

— Знам, знам — отвърнах през смях. — И няма нужда да го казваш: дано си намеря мъж като Вивиан — нали?

Прегърнах го отново и слязох от колата. Останах на ъгъла, докато изчезна от погледа ми на следващия завой, като натисна клаксона за довиждане. Партито по случай деня на свети Валентин в службата на Ерик беше нещо, което ме притесняваше още откакто той ми беше съобщил за него преди две седмици. Вдъхнах си смелост и влязох във фоайето на Уолстрийт № 63, цялото в мрамор и стъкло, твърдо решена да премина през това изпитание с възможно най-малко напрежение.

Асансьорът спря на шестнайсетия етаж и аз се озовах във фоайе, украсено с бели и червени балони и с дълги розови ленти, изпъстрени с бели и червени сърчица. В един ъгъл висеше голям надпис със златни букви: „Честит празник — ден на Свети Валентин“, заобиколен с розови купидончета, седнали върху пухкави бели облачета. Минах покрай плъзгащите се врати с матови стъкла и влязох в централното помещение за борсови операции. Мебелите бяха струпани в един ъгъл и прикрити с метната отгоре им бежово платнище. От тавана висеше огромна мрежа, пълна с още бели и червени балони.

Беше пълно с народ; всички се опитваха да надвикат дискомузиката, която гърмеше от колоните по стените. Най-много хора се бяха скупчили около дългата маса, превърната в бар.

Стоях съвсем сама сред цялата тази тълпа, оглеждах се, за да открия познато лице, и в този момент си дадох сметка, че всеки от нас двамата с Ерик си има свой собствен живот. Сред цялото това множество нямах нито едно познато лице и това беше напълно логично, тъй като за седем години брачен живот бях ходила само два пъти в офиса на мъжа си, и то за сравнително кратко време. Първия път — бяхме младоженци — отидох да взема Ерик, за да вечеряме в един ресторант в Китайския квартал; а втория, пак наскоро след сватбата, двете с Милдрид взехме Ерик и Хари, за да отидем да вечеряме също в Китайския квартал.

Едва когато най-после реших да се насоча към бара, за да си взема нещо за пиене, я забелязах. Беше седнала много близо до Ерик, гледаше го с обожание и сякаш поглъщаше всяка негова дума. Съзерцавах ги безмълвно няколко минути и тогава изведнъж ме озари мисълта, че това несъмнено ще бъде следващата мисис Ерик Орнщайн.

Беше висока почти колкото Ерик, и много слаба, с буйна руса коса, която се спускаше в добре премерен безпорядък по кокалестите ѝ рамене. Зелената ѝ пола беше много тясна и много къса, но изпод нея не се подаваха бедра, а някакви клечки; нямаше и следа от гърди под бялата ѝ копринена туника, пристегната с колан от боядисани в зелено морски раковинки, които подрънкваха при всяко нейно движение. Едната ѝ ръка с дълги като на хищна птица червени нокти небрежно стоеше върху ръката на Ерик, а с другата нервно тръскаше пепелта от бледозелената си цигара. Нещо в нея ми се стори познато. Разбрах за кого ми напомня едва когато усетих нечия ръка на рамото си и се обърнах, заставайки лице в лице с мисис Пиърс.

— Е, мис Зомерс — каза ледено тя, — какво ви води насам?

Ако бях сигурна, че не съм направила нищо нередно и ако съвестта ми не беше гузна, щях да ѝ отвърна възмутено, че всъщност съм мисис Ерик Орнщайн и следователно имам пълното право да бъда тук; пък и как смее изобщо да ми задава такъв въпрос? Нечистата ми съвест обаче, съчетана с усещането, че именно аз съм причината съпругът ми да отиде в обятията на друга жена, ми попречи да изразя справедливото си негодувание от въпроса ѝ. Несъмнено някой се опитваше да ограби от мен нещо, което не беше особено благоприятно за душевното ми здраве — по-точно брака ми с Ерик; и също така несъмнено всичко беше за добро. Аз обаче не смятах, че 14 февруари 1975 година е най-подходящият момент за това. Все още не бях готова.

— Обещах на Ерик да дойда — отговорих смирено, като в същото време я мразех, задето ми задаваше този въпрос, мразех Ерик, че ме беше поставил в такова положение, и мразех себе си, заради лицемерието си.

— Дъщеря ми Рона — изрече гордо тя, сочейки към валмата буйна коса и хищните нокти, които сега потупваха лявата буза на мъжа ми.

— Хм — отвърнах аз, като се чудех защо ли се чувствам така, сякаш някой ме е ритнал в слънчевия сплит. Все пак това трябваше да

се очаква...

— Защо не се запознаете с нея? — продължи да ме предизвиква мисис Пиърс.

— Хм — казах отново аз, замръзнала в позата на наранена съпруга.

Въпреки че не можех да откъсна очи от тях двамата, успях да се усмихна кисело на мисис Пиърс, преди да се отдалеча. Потупах леко Ерик по рамото, чувствайки се като натрапница. Ерик се обърна с изненадан вид, а черните очички на Рона се впиха в мен. Видимо смутен, той избута ръката ѝ и се изчерви.

— Здравей, Маги.

Усмихнах се. Рона ме разглеждаше съвсем явно, очите ѝ се плъзгаха по цялото ми тяло от главата до петите, сякаш правеше преценка на единствената пречка, разделяща я от апартамента на Ийст Енд Авеню, от членството в някой клуб в Уестчестър и от едно съвсем ново фамилно име. Въпреки че беше напълно възможно наистина да го обича и следователно аз да съм страшно несправедлива, моментално прогоних тази мисъл от главата си, защото бях убедена, че няма нищо справедливо в постъпката на Рона Пиърс — да ограби Маги Зомерс от правата ѝ.

Ерик пристъпваше неловко от крак на крак и се изчерви дори още повече, когато посегнах да оправя вратовръзката му. Не се притеснявай, Ерик, помислих си аз. Тази тук няма да те остави само защото жена ти е посегнала собственически към вратовръзката ти. Прекалено са силни аспирациите ѝ към банковата ти сметка. Ерик кашляше нервно, докато аз почиствах невидими пращинки от ревера му. Недей да се чувстваш неудобно, Ерик. Скоро тя ще започне да чисти мъхчетата от дрехите ти и дори ще пере бельото ти и никога няма да хукне да пише разни репортажи, без преди това да се сети да ти каже къде е квитанцията за праните ти ризи. Всъщност, Ерик, тя никога няма да хукне да прави каквото и да било, защото единствената ѝ професия ще е да бъде твоя съпруга. След като го хванах под ръка, Ерик извади носна кърпа и избърса челото си. Горкият той... беше толкова объркан, че дори не можа да ни запознае както трябва; пък и Рона явно не беше съвсем наясно с протокола по запознанството на съпругата с любовницата.

— Здравейте — казах аз и подадох ръка, която, както забелязах точно в този момент, беше изцапана с мастило.

Рона я пое предпазливо и се ръкува почти без да ме докосне, защото сигурно се страхуваше да не счупи някой от импозантните си нокти или пък не искаше да се допре до не съвсем чистите ми ръце.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза тя със силен нюйоркски акцент.

Даже си очарована, няма съмнение.

— Ерик — казах аз с усещането, че ми се повдига, — донеси ми нещо за пиене, ако обичаш.

— Добре — отвърна с готовност той. — Какво искаш?

Отвара от бучиниш, няма защо да губим време.

— Скоч.

Бяхме само двете — тази, която скоро щеше да се превърне в бившата мисис Орнщайн, и тази, която скоро щеше да стане новата мисис Орнщайн. За момент ми се прииска да кажа на Рона, че знам всичко и че е напълно безсмислено да се преструваме, че нищо не се е случило, когато всъщност би било толкова по-цивилизовано да седнем и да решим как най-безболезнено да се справим с дребния си проблем. Разбира се, нямаше да пропусна да спомена колко много се радвам за тях двамата, което щеше да е абсолютна лъжа, тъй като в действителност едвам се сдържах да не изскубя изкуствените ѝ мигли. Тя обаче се бореше за богат съпруг, а аз правех всичко възможно, за да запазя спокойствие.

— Изглеждате съвсем различно по телевизията.

Не бях сигурна дали да го възприема като комплимент или като предизвикателство.

— Благодаря. А вие с какво се занимавате?

Наистина бях горда със себе си, че не добавих: „Освен че спите със съпруга ми.“

— Декоратор съм — отвърна тя, а очичките ѝ нервно оглеждаха помещението. — Изненадана съм, че не знаете. Ерик ме нае да се занимавам с подредбата на апартамента ви.

Това вече беше прекалено — чаршафите още не бяха изстинали, а аз вече бях елиминирана.

— О! — възкликнах аз. — Страхотно.

— Наистина изгарям от нетърпение да започна — каза тя, като си играеше със светлозелените раковинки на колана си.

Внезапно коригираният ѝ нос предизвика у мен безкрайно съжаление към още неродените деца на Ерик, тъй като не можех да си представя какъв ли ужас ще да е бил, преди да се подложи на пластична операция. Но скоро забравих за генетичните проблеми на тази връзка, тъй като гневът ме обземаше все по-силно.

— Какъв късмет, че е намерил някой, който да се заеме с това — казах със замръзнала на лицето професионална усмивка, като за пред камерата, — защото не можем да решим какъв цвят да бъде детската стая.

Тя позеленя почти колкото колана си и започна ядно да чупи пръсти.

— Разбира се — добавих, — най-вероятно ще изчакаме да се роди бебето или пък ще боядисаме детската стая в жълто и така ще решим проблема.

Тънките устни на Рона се гърчеха в усилията ѝ да оформи някакви думи.

С вдигнати вежди и полуотворена уста, аз стоях безсрамно срещу нея и не правех нищо, за да разсея страховете ѝ.

— Вие с Ерик — успя най-после да продума тя, — вие да не би... искам да кажа, той дали... вие бебе ли ще имате?

Отметнах назад глава и се разсмях с онова „Остави ги да се позабавляват“ хихикане типично за дамите по време на големите коктейли във Вашингтон, когато на власт са републиканците.

— Е, ще имате ли? — повтори тя кресливо и отчаяно.

Стана ми мъчно за нея, защото беше толкова несигурна, толкова уплашена да не загуби това, което смяташе за своя мечта. Можех да излъжа и да ѝ причиня огромна тревога. Можех да разруша надеждите ѝ само с една дума, да я ядосам, да я направя нещастна. Или да продължа да ѝ съчувствам и да се измъкна от обърканата ситуация, като я оставя да свърже живота си с мъжа ми. Но ако направя това, ако капитулирам, без да съм излъгала за нещо дребно, тогава щях да бъда принудена да заживея сама, а това ме ужасяваше. Отговорът, разсъждавах аз, беше някъде по средата между тези две решения: Рона Пиърс трябваше да страда малко, за да плати поне нищожна част от

щастieto, което вероятно щеше да намери, докато Маги Зомерс щеше да живее сама.

— Още не съм бременна — отвърнах срамежливо аз, — но Ерик страшно много иска да си имаме дете.

Това определено не беше лъжа — въпросът беше коя от нас ще да му даде първа онова, което той така силно желае.

Лицето на Рона от зелено стана тебеширенобяло.

— Бях сигурна, че не искате деца — изпусна се тя.

— Какво ви накара да мислите така? — попитах тихо. Искаше ми се да съм все още в редакторската стая.

— Искам да кажа — заекна тя, — вие имате кариерата си. Мислех, че жена като вас... сигурно сте заета и така нататък.

Докоснах ръката ѝ.

— Права сте, Рона, много е сложно.

Тя се отдръпна, очите ѝ се разшириха, след което се закашля неудържимо.

Без да обръщам внимание на пристъпа на кашлица, попитах лицемерно:

— Омъжена ли сте?

— Не, още не — отговори неохотно тя.

— О, значи имате връзка с някого?

Кашлицата ѝ упорстваше, но Рона успя да отвърне с леден тон:

— Може да се каже.

Сестрински, искрено, заинтересовано — вълпъщавах всички тези чувства.

— От колко време ходите с него?

— Не е ваша работа — засече ме тя.

Трепнах. Беше доста груба.

— Извинявайте, нямах намерение да се бъркам.

— Просто се старая да разделям професионалния от личния си живот — каза високомерно тя. — И щом ще правя вашия апартамент, по-добре е да не се сближаваме прекалено много.

Наистина не беше за вярване.

— Кога трябва да започнете?

— Да започна?

— Апартаментата.

— О, веднага когато мога, но все пак Ерик каза, че иска всичко да бъде готово до лятото.

Думите сякаш сами излизаха от устата ми.

— Ще ми се да хвърлите един поглед на апартамента на една моя позната. Наскоро тя преживя ужасна трагедия, но домът ѝ е много красив — казах аз.

— Защо?

— Защо ли? Защото мъжът, с когото се срещаше, внезапно се върна при съпругата си. Разбира се, той ѝ купи този прекрасен апартамент и го обзаведе, но тя е нещастна. Много ми харесва всекидневната ѝ.

— Предпочитам да си върша работата сама, без чуждо влияние. Обикновено така имам по-добри резултати. Колко дълго са били заедно?

— Кои?

— Вашата позната и нейният женен приятел.

— О, около шест месеца, но това няма значение, тъй като женените мъже много рядко оставят съпругите си.

Внезапно тя се ядоса и се впусна да защитава каузата си, забравяйки, че никога не смесва личното с професионалното.

— Е, да, освен ако съпругите са студени като риби, а приятелките са с гореща кръв.

Добре щеше да бъде, ако водехме този разговор в самолет — тогава поне щеше да има торбички за повръщане. Ерик се появи с напитките, преди да успея да отговоря: скоч за отиващата си студена риба и „Блъди Мери“ за влизащия горещ бифтек, което наистина беше много мило от негова страна, тъй като той дори не беше попитал Рона какво ще пие. Точно тази негова постъпка ми подсказа, че тук май наистина има нещо истинско, има любов — защото съпругът ми не беше обигран в изкуството да мами, нито пък беше известен с разумното си тактично поведение.

— Ерик — рече рязко Рона, — осветли незнанието ми. Съпругата ти ми каза, че все още се опитвате да имате бебе.

Боже мой! Тази жена искаше не само мъжа ми и апартамента с големите кедрови вградени гардероби. Тя също така искаше „незнанието ѝ да бъде осветлено“.

Ерик хвърли див поглед из стаята, като че ли се надяваше някаква невидима ръка да го грабне и да го изтръгне от ужасната ситуация. Но вместо да се спаси, той успя дори да усложни положението. Неволно направи рязко движение с ръка, вследствие на което чашата с уискито падна на пода, а златистата течност се разплиска по зелената пола на Рона. Тя извика, отскочи назад и започна с безумен поглед да се опитва да избърше уискито. Ерик ме погледна умолително, но аз само вдигнах рамене в знак на безпомощно примирение.

— Ето, Рона — успя да изрече той и ѝ подаде платнена салфетка.
— Вземи това.

Тя отблъсна ръката му и се втурна към дамската тоалетна, за да почисти дрехите си.

Останахме сами.

— Много е хубава — отбелязах.

— Кой? — попита Ерик с неестествено тънък глас.

— Рона.

И двамата замълчахме, след което заговорихме едновременно.

— Ти си пръв — казах през смях аз.

— Не, нямах нищо предвид. Какво искаше да кажеш? — Дори не се престори, че се усмихва.

— Как се запознахте?

— Рона е дъщеря на мисис Пиърс и я заместваше, докато беше болна от грип. Това стана преди около два месеца; точно тогава тя май е пристигнала от Флорида. Мисля, че е разведена или нещо такова.

— Разведена или нещо такова.

Сигурно знаеше цялата ѝ биография, да не говорим за кожата от вътрешната страна на бедрата ѝ. Но в крайна сметка тя му го позволяваше. А аз му бях забранила всичко.

— Прилича на мисис Пиърс.

— Не — защити я Ерик. — Изглежда много по-добре.

Всичко бе толкова тъжно и безсмислено; всъщност той заслужаваше нещо по-добро. Аз бях лоша съпруга, която не желаше да му даде онова, което той искаше, а Рона така добре му подхождаше. Но тези благосклонни мисли не траяха дълго, защото Ерик не би ми позволил дори това.

— Не ти се сърдя, Ерик — промълвих.

— За какво? — попита този лъжец и лицемер.

— Заради Рона — рекох все така меко.

— Защо да се ядосваш заради нея? Аз съм този, който трябва да ти е сърдит задето разправяш на хората, че се опитваме да имаме бебе.

— Добре де, не е ли така? Не ми ли говориш непрекъснато, че искаш дете? Нали точно заради това продължаваш всяка сутрин да ми мериш температурата?

— Шт — прошепна Ерик. — Млъкни.

Беше ясно: първата, която забременее, ще го има. Кажки вълшебната думичка и щъркелът ще долети и ще ти донесе Ерик.

— Защо да мълча? Истина е, нали?

— Слушай, Маги, да говориш за нещо и да го правиш, са две напълно различни неща, а пък и напоследък ние не направихме кой знае какво по този въпрос.

— И аз така мисля.

Обхвана ме отчаяние, поглъщащо всякакви други чувства; всичко се разпадаше и вървеше към своя край и въпреки това ми беше много тъжно.

— И още нещо — добави той. — Не съм щастлив.

— Хм, вярно е, че къщата ни се оглася от смях.

— Слушай — внезапно рече той и сграбчи ръката ми, — ако се опиташ да забременееш, ще се помъча да бъде по-весел. Какво ще кажеш?

Не беше справедливо: бебе за смях, зародиш за хихикане.

— Ерик — отвърнах тъжно, — трябва да се прибирам. Имам да довърша малко работа. Друг път ще поговорим за това.

Той кимна, хвана ме за ръка и ме поведе през тълпата, покрай плъзгащите се врати с матови стъкла, до фойето, украсено с розови купидончета и бели пухкави облачета. Чакахме асансьора, когато се появи Рона с голямо мокро петно отпред на зелената си пола.

Протегнах ръка.

— Довиждане, Рона. Радвам се, че се запознахме.

Тя се престори, че не забелязва ръката ми, вторачи се в Ерик и след това в мен и накрая повдигна рамене. На напрегнатото ѝ лице се появи самодоволна усмивка.

— Така или иначе, скоро щяхте да разберете за нас. Беше само въпрос на време.

— За Бога — избухна Ерик. — Аз ще трябва да плащам за това. Асансьорът дойде и потегли отново, а аз все още стоях на шестнайсетия етаж, буквално притисната между двамата.

Погледнах към Рона, която извика:

— Е, просто исках тя да знае, че ако някой ти роди бебе, това ще бъда аз!

Извърнах очи към Ерик.

— Казах ти, че това е моя работа — процеди през зъби той.

Погледнах към Рона.

— О, да, ясно, само че ти май не вършиш кой знае каква работа.

И тя заби пръст в гърдите на Ерик. Той хвана ръката ѝ и я заизвива, докато тя изпищя:

Погледнах към Ерик.

— Слушай — извика той. — Думата ми е напълно достатъчна. От теб се иска само да си гледаш декорирането, а останалото остави на мен.

— Да оставя на теб? Как не! След като тя ми разправя, че ти все още се опитваш да я убедиш да имате бебе.

— Тя все още ми е жена — изхленчи Ерик.

— Така значи, сега пък я защитаваш!

— Не я защитавам — повиши тон той. — Но ще направиш така, че после да живееш като просякиня.

— Във всеки случай ще има да ѝ плащаш издръжката с години — повиши също тона си тя. — Кой ще се ожени за нея с тия мастилени петна по ръцете?

— Извини ме, моля те — казах аз и потупах Ерик по рамото.

Двамата спряха да си крещят и ме погледнаха така, сякаш сега ме виждат за пръв път, което сигурно беше вярно, защото явно бяха решили, че съм слязла с асансьора.

— Какво искаш още? — попита Рона и присви очи. — Не ми ли причини вече достатъчно неприятности?

— Рона — каза рязко Ерик — млъкни.

Тогава тя се разплака и това накара Ерик да простене:

— О, не, няма ли да престанеш най-после!

— Не мога — подсмръкна тя. — Обичам те.

В този момент всичко се промени. Тя беше уязвената страна, защото фактът, че го обича, ѝ даваше друг статус, който аз не можех да

се надявам да получа никога. Тя беше представител на изчезващ вид, рядка книга, някой, който се нуждаеше от защита, уважение, благодарност. Тя го обичаше.

— Маги — каза студено Ерик. — Мислех, че вече си си тръгнала. Имаш ли нужда от пари за автобуса?

В тези кръгове преминаването от положение, в което заслужаваш пари за такси, до положение, в което заслужаваш пари за автобус може да бъде доста брутално.

— Не, Ерик, благодаря. Имам пари.

Но той вече беше извадил точната сума от джоба си.

— Ето, вземи това, в случай че ти потрябват дребни.

Не обърнах внимание на дребните пари, но изведнъж се притесних за по-едрите банкноти; по точно за частта от заплатата ми, внасяна редовно всяка седмица в банковата му сметка през последните няколко години. Но сега не беше моментът за подобни размисли.

— Ерик, може ли да поговорим насаме за момент?

Той се обърна към Рона.

— Нали ще изчакаш?

— Аха — проплака тя.

— Какво има, Маги? — попита нетърпеливо той, като ме поведе към другия край на фоайето.

Но Рона вече беше точно зад нас.

— Ерик, съжалявам, че всичко стана по този начин. Чувствам се ужасно.

— Какво по-точно мислиш, че е станало? — попита той строго.

В първия момент не разбрах какво иска да каже, но след това изведнъж ми просветна.

— Аз не мисля, Ерик. Знам.

— Какво точно знаеш, госпожице репортер, водеща разпитите?

Поклатих глава.

— Добре де, не стой така. Кажи ми какво знаеш.

— Ерик — започнах аз, — защо правиш нещата по-трудни, отколкото са всъщност?

— Нищо не правя — отвърна със саркастичен смях той. — Аз съм само един невинен наблюдател.

— Добре, Ерик — казах аз и се обърнах да си тръгна. — Нека да забравим това.

Той хвана ръката ми.

— Къде мислиш да ходиш?

Издърпах ръката си.

— Вкъщи. В крайна сметка това все още е моят дом, поне докато тя не е започнала да го декорира.

Ерик се изсмя пресилено.

— Нищо не се е случило, Маги, и няма причина да се чувстваш зле. Рона просто е пренапрегната и не се владее.

Рона се приближи още повече.

— Какво означава това?

— Да, какво означава това, Ерик? — добавих аз.

Той ни изгледа последователно.

— Аз съм привлекателен мъж, добра партия и много жени мечтаят за мен. Вашето поведение е безсмислено.

— Каква е цялата тази дяволска каша? — извика Рона.

— Рона — каза строго той и се извърна към нея, — ще ни оставиш за минута сами?

— Няма смисъл, Ерик. Ето, асансьорът дойде и този път ще вляза в него.

Вратата на асансьора ме раздели с Ерик Орнщайн и Рона Пиърс. Той се беше навел да вземе парите за автобуса, които вероятно бяха паднали, когато Рона го блъсна, а тя потропваше нервно с дясната си обувка с остро като шип тооче в опасна близост до главата му. Маги Зомерс, която беше на сигурно място в асансьора, чувстваше облекчение, защото най-после беше разбрала, че Ерик също има извънбрачна връзка и по ирония на съдбата именно Рона беше „осветлила незнанието й“.

Мама вдига рамене, обръща се и отваря големия стенен гардероб в спалнята ми. Въздъхва дълбоко няколко пъти и започва да разделя полите от роклите и блузите от панталоните. Въпреки че на няколко пъти се опитвам да я отклоня от тази дейност, тя атакува отмъстително редицата от дрехи, висящи на телени закачалки, като в същото време непрекъснато цъка с език в знак на неодобрение. Седя върху решетката на радиатора под прозореца и се чудя как да убедя мама, че ми е абсолютно безразлично дали дрехите ми са на закачалки с монограм и

дали са разпределени според вида на облеклата като тези на Кара в големия ѝ стенен гардероб в Шорт Хилс, Ню Джърси.

— Тези телени закачалки са друг пример за това защо се провали като съпруга. Защо не приличаш на Кара? Животът с нея е истинско удоволствие, защото тя се придържа към общоприетото.

— Мамо, моля те.

— Не ми се моли — отвръща тя. — Това са отделни части на едно цяло, които обясняват защо напълно порядъчен човек като Ерик сега прави бебета на друга жена. Причината се крие дори в закачалките.

Малко се учудвам, че успявам да разбера разсъжденията на мама, в които тя свързва неспособността ми да родя дете на Ерик с телените закачалки.

След като донася цял куп от тях и ги слага на пода до нещастната ми дъбова тоалетка, тя поглежда към мен, явно в очакване да попитам какво общо имат телените закачалки с нежеланието ми да си създам нормален живот. Питам я. Тя въздъхва, предполагам, от облекчение, и се обръща към мен:

— Някои навици се оформят у жената още докато е съвсем млада — казва тя и издърпва горното чекмедже, при което отново започва да цъка с неодобрение. — Опитвах се да възпитам тези навици у теб още от петнайсетгодишната ти възраст. Именно те дават възможност на порядъчните мъже като Ерик да се чувстват добре в семейството си, знаейки, че са се оженили за съпруга с нормални желания.

Млъква и изсипва сутиените и бикините ми направо върху леглото.

— Тези жени си поръчват закачалки с монограми, което показва на приятелите и роднините им, че са част от нашето общество. Това е като естественото раждане, което ти няма да изпиташ.

Обръщам глава и я поглеждам.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — отвръща мама по странната си логика, — че жените като нас не познават естественото раждане, при което мъжете им са с тях в родилната зала и ги гледат как се разширяват до размерите на чиния за ордъовър.

— Защо не? Та това е съвсем нормално.

— Нима? Това показва колко си наясно с тези неща. Няма мъж, който би искал да докосне една жена, след като я види така.

Опитвам се с всички сили да „смеля“ току-що получената информация. Тя като че ли има доста голяма връзка с отношенията между Вера и Алън, а може би даже и с моите отношения с тях двамата.

— Татко бил ли е с теб в родилната зала?

— Разбира се, че не — възкликва тя. — Това пък откъде ти хрумна?

— Не знам, просто си помислих. Може би затова... Искам да кажа, ти и татко...

Мама издърпва второто чекмедже от шкафа ми и продължава да говори, без да обръща внимание на обясненията ми:

— Непременно трябва да направиш списък на нещата, от които имаш нужда. Така може би ще заживееш нормален живот, ако вече не е станало прекалено късно.

Сгъва прилежно пуловерите ми и говори сякаш на себе си, поклащайки глава:

— Сама се погубваш, Маги. Съмнявам се, че ще намериш подходящ мъж, който да поиска да се ожени за една трийсет и четири годишна жена, която очевидно няма ни най-малкото желание да се приспособи.

Но аз вече не я слушах, защото не можех да се откъсна от мисълта за Ави, който държи ръката ми в родилната зала, докато раждам нашето дете. Той никога няма да гледа на мен като на чиния за ордьовър, нито пък да ме сметне за самоунищожаваща се личност, само защото закачалките ми за дрехи нямат монограми. Беше ми невъзможно да обясня на мама причината, поради която не бях избрала мъж като Ави Херцог още от самото начало и по този начин да избегна развода: на мен винаги ми е било по-лесно да се проваля и по-трудно — да успея. Вместо това реших да я предизвикам.

— Ти си от този тип жени, които описваш, нали така?

— Поне се опитвам.

— Тогава как ще обясниш проваления си брак въпреки закачалките с монограм, педикюра и целия този привидно нормален живот, за който говориш?

— Предполагам — казва тя и прехапва устна, — че понякога дори и това е недостатъчно.

Не последва никакво предупреждение, дори и най-малък намек за това, което ще се случи, освен някакво приглушено хълцане. Вера се отпуска върху леглото и започва да излива порой от сълзи по сиво-черната кувертюра. Ще излъжа ако кажа, че не се чувствах отговорна за сълзите ѝ. Очевидно беше обаче, че те не се дължат само на отказа ми да се придържам към нейните разбирания.

Преди да успее да кажа нещо, тя сяда в леглото и заявява:

— Нямах дори синьобяла дреха тип „моряшка“, Маргарет.

— Мразя моряшките костюми — отвръщам съвсем объркана.

— Морскозелено, морскочервено, морскожълто, морскобяло — хълца тя. — О, Маргарет, просто не мога повече.

— Майко — казвам успокояващо, — моля те, спри да плачеш. Ей сега ще направя списък на всичко, от което се нуждаеш, за да стана нормална, и дори ще си купя моряшки костюм, обещавам ти, и никога няма да се разширявам до размерите на чиния за ордьовър.

— О, разбира се, че ще го направиш — изхлипва тя. — Ще видиш.

— Майко, ако знаех, че тези прости неща толкова ще те разстроят, повярвай ми, никога не бих споменала и думичка за закачалки или моряшки костюми. Кълна ти се, майко, аз...

— О, Маргарет — възкликва мама и изважда бяла дантелена кърпичка от левия ръкав на черния си пуловер, — колко си глупава.

Издихва шумно носа си и продължава да подсмърча:

— Ако той ме остави, ще се самоубия.

Прегръщам я и я притискам до гърдите си, усещам сълзите ѝ по бузата си, а тя повтаря отново и отново, че не може да живее без него. Жената, която съм прегърнала, е моята майка, която е успяла да се приспособи към системата и да поддържа в продължение на трийсет и осем години един външно съвсем нормален брак. Иронията е в това, че тази нормална жена с нормални желания трябва да бъде утешавана от друга жена, която не прави друго, освен да се самоунищожава. Макар да съм позабравила част от подробностите и някои от дребните разлики, които бяха създали огромна пропаст помежду ни, аз мога да разбера защо страда толкова.

Агонията ѝ е причинена от мъжа, когото обича и който непрекъснато я беше наранявал през всичките тези години. По една случайност този мъж беше мой баща и беше наранявал също така и мен.

Вера се измъква от прегръдката ми и започва да събира пръснатите по кувертюрата фиби, изпаднали от кока ѝ. Изглежда толкова уязвима с дългата си черна коса, разпиляна свободно по гърба ѝ, с почти незабележимите бръчици около зачервените си очи и със следите от червило, размазано се леко около горната ѝ устна. Мога да си представя колко красива е била преди години, по времето, когато Алън се е оженил за нея. И се чувствам щастлива заради мен самата, но и тъжна заради нея, че това неволно излияние на чувства се случи точно с мен, а не с Кара, която е на Аруба с верния си съпруг и трите продукта на любовта им.

— Спомняш ли си, когато беше на седем години — пита внезапно мама, — аз ви заведох двете с Кара в „Плаза“ на великденско тържество?

Поклащам отрицателно глава. Бяхме ходили на толкова много великденски тържества в хотел „Плаза“; мама обличаше Кара и Маргарет със синьобели моряшки костюмчета и бели сламени шапки със сини панделки, които падаха по малките им гръбчета. Много бяха великденските тържества, когато Кара и Маргарет седяха с едва сдържано вълнение на ъгловата маса в Палмовата зала на хотел „Плаза“, като се стараеха да не сочат с пръст множеството тържествено преминаващи и безупречно изглеждащи хора.

— Внимавайте с жестовете си, милички — ни казваше мама. — Не посочвайте с пръст.

И Кара и Маргарет се смееха с глас, докато имитираха изисканите жестове на майка си всеки път когато някоя изключителна особа прелетяваше край нас към друга приказно изглеждаща група хора. Кара и Маргарет се подритваха възбудено под масата, като по този начин си даваха знак, така че никоя от тях да не изпусне нито миг от изключителните картини, сменящи се пред очите им през тези великденски тържества. Спомням си как мама тържествено ни учеше да дъвчем яйцата бавно със затворена уста и „без вулгарни звуци, ако обичате, госпожици“.

— Дишай тихо през носа си, Маргарет — съветваше мама, когато Маргарет започваше да подсмърча вследствие на болните си сливици.

Спомням си също как мама избърсваше с деликатни потупвания на салфетката ъгълчетата на устата си и се мръщеше, когато Кара и Маргарет грубо триеха цялата си уста. Спомням си всички тези великденски тържества от времето, когато Кара беше на седем години, а Маргарет — на пет.

Спомените от присъствието на Алън Зомерс на всички семенни тържества са останали в мен по-скоро като неясни впечатления, отколкото като действителни факти, въпреки че много добре си го представям винаги да пристига със закъснение и да напуска пръв, ако въобще се появи. От всички великденски празненства обаче едно сее запечатало по-отчетливо в паметта ми. Тогава татко въобще не се появи да сподели с нас радостната ни възбуда от вида на шоколадовите великденски яйца в ярки опаковки, поставени върху тревата от зелена хартия по дъната на жълтите кошнички, които получавахме в края на всяко великденско празненство.

— Спомням си, че веднъж татко не дойде. Тогава ли съм била на седем години?

— Тогава той въобще не се появи — каза Вера, потънала в спомени. — Седяхме и чакахме, и чакахме, докато аз най-сетне поръчах омлет за вас с Кара и яйца по бенедиктински за себе си.

— Сега си спомням — отвърщам аз. — Този ден Кара хапна малко от яйцата и след това повърна върху хубавата розова покривка.

Мама смръщва нос при образното ми описание на неразположението на горката Кара през този нещастен Великден.

— Ти се разплака — продължи Вера, — защото великденското зайче забрави да дойде на нашата маса и да ти даде кошничка с шоколадови яйца.

Всичко е сякаш пред очите ми. Колко засегната се почувствах, когато великденското зайче ме забрави и отиде да раздава на другите деца в Палмовата зала красивите си кошнички с ярко опаковани шоколадови яйца. До този момент не ми беше минавало през ум, че всъщност зайчето не ме беше забравило, а просто не искаше да дойде на масата, където едно дете току-що беше повърнало.

— Опитвах се да изглеждам весела и щастлива, да ви помогна да забравите неприятната случка с бедната Кара — обяснява Вера, потупвайки мястото около очите си с бялата дантелена кърпичка. — Затова вързах една чиста салфетка около изцапаната рокля на Кара, а на теб обещах шоколадови яйца веднага след като се приберем у дома. Спомняш ли си какво стана тогава?

Затварям очи и усилено се опитвам да възстановя в паметта си събитията, които последваха след като Вера поведе навън Кара с ленената кърпа около врата, и Маргарет без нейната кошничка с великденски яйца.

— Да, — казвам предпазливо аз. — Прибрахме се и ти сложи Кара да легне. Спомням си, че седях на големия стол в нейната стая. Остави ни да погледаме заедно телевизия.

Мама въздъхва дълбоко. И в този момент си припомням всичко. Мама премери температурата на Кара, направи й хиляди компреси с вода и оцет на челото, изнамери за мен пет шоколадови яйца в ярки обвивки, настани Кара в леглото, след като й сложи чисти чаршафи, намести ме върху един стол, нагласи телевизора на едно чудесно детско куклено шоу, целуна и двете ни нежно по челата... едва тогава, когато всичките й задължения бяха съвестно изпълнени, Вера Зомерс спокойно влезе в спалнята си, заключи вратата и...

— Погълнах осемнайсет капсули „Секонал“ — казва тихо тя.

Чувствам се смазана, въпреки че този спомен никога не е напускал паметта ми. Но сега, след като го чух от нея, всичко това ми се струва още по-страшно, защото ми отнема надеждата, че може би е било плод на фантазията ми или че действителността е била преувеличена.

— Баща ти прекара деня с друга жена, с която се виждаха от няколко месеца.

— Защо тогава опита да се самоубиеш точно този ден?

— Защото — отговаря тихо тя — точно тази сутрин той поиска да се разведем.

— Тогава защо чака цял ден? Не разбирам.

Като че ли беше по-важно да разбере хаотичните и несвързани подробности за време и място, отколкото да успее да се съсредоточи върху основните и скучни реалности.

— Защото му казах, че ако не дойде в „Плаза“, аз ще знам, че е говорел напълно сериозно. И той така и не се появи.

— Боже мой, майко — възкликвам аз, — представи си, че беше попаднал в задръстване или беше претърпял злополука, или куп други възможности и че съвсем не е имал сериозно намерение да се развежда — тогава какво? Можеше да извършиш нещо ужасно без причина.

— Не — отвърща непоколебимо тя, — просто знаех. Не бих могла да се справя сама с живота, с две малки деца. Мислех, че ще бъдете по-добре без мен.

— О, двете с Кара щяхме да си прекараме направо чудесно заедно с татко и някоя идиотка — казвам ядосано.

— Не беше идиотка — отвърща тихо мама. — Беше медицинска сестра.

Потресена съм от факта, че го защитава — че защитава слабостта му към някаква идиотка, която можеше да ни стане мащеха.

В крайна сметка оная нощ татко се прибрал и открил, че не може да влезе в спалнята. Блъскал по вратата и викал мама, докато Джонъси дотърчала от стаята си в другия край на апартамента и двамата с татко разбили вратата.

— Вече съм била в безсъзнание — обяснява мама. — По-късно Джонъси ми разказа какво се е случило — как слагала студени компреси на челото ми.

Мама се размива.

— Като че ли това можело да помогне. Горката Джонъси. Тогава баща ти извикал линейка и следващото, което си спомням, е как се събудих в приятна бяло-зелена стая в болницата след стомашната промивка. От прозореца ми се откриваше прекрасна гледка към Ийст Ривър, цялата осеяна с лодки, и към малкия парк край сградата на кметството.

Тя явно е извратена, може би дори е малко луда. Не е съвсем ясно кое от двете, защото странното ѝ поведение се дължи на особени причини.

— Когато се събудих — продължава Вера, — баща ти беше седнал до мен на леглото ми.

— Нима това оправи нещата? След като те е докарал до това положение?

— Каза ми, че нищо не струвам като съпруга и че аз съм виновна за поведението му, и че сега съм го разочаровала още повече с опита си да избягам от отговорност.

Позеленяла съм от яд.

— И ти му повярва?

Вера навежда глава и продължава да навива бялата дантелена кърпичка около пръстите си. В яда си отивам до прозореца и се обръщам, за да я виждам.

— Слушай, мамо, причината не е в това, че си разочаровала татко. Просто той е едно себично, егоцентрично животно.

— Не смей да говориш така за него — казва тя и долната ѝ устна потреперва.

— О, Боже мой — отвърщам примирено. — Защо все още го защитаваш?

— А какво да направя — да си стегна багажа и да го напусна? На моята възраст?

Не отговарям.

— Виждаш ли — казва победоносно тя, — не е лесно, когато нямаш нищо друго. За мен професията беше бракът ми.

— Наистина тогава не ти е било лесно — казвам аз и сядам до нея, — била си с две малки деца. Но сега вече е друго. Нямаш никакви задължения, освен към самата себе си, пък и финансово не си зле. Защо продължаваш да страдаш, след като без него ще бъдеш толкова по-добре?

Но тя като че ли не ме чува; погледът ѝ се рее нейде в пространството.

— Беше ти любовник, нали? — пита внезапно тя.

— Кой, мамо?

— Мъжът, който беше убит в Бейрут, беше твой любовник, нали?

Учудващо е, че разговорът ни така внезапно се прехвърли към Джо — знак, че преминава от безумието на всекидневния живот към безумието на всекидневната смърт.

— Не, майко, не ми беше любовник. Бяхме просто приятели.

Защо ли казах това „просто“ пред „приятел“, а оставих „любовник“ без определение; нима да имаш любовник е по-добре, отколкото да имаш любещ приятел? И как бих могла да изключа

възможността да спя с приятел, освен ако не съм добила навика да се любя с враговете си?

— Джо беше обратен, мамо; любовник му беше един балетист от „Америкън Балет Тиътър“.

Тя замълчава и ме следи с поглед, докато ровя из купа чорапогащници, пръснати по леглото; търся някой сив, подходящ за сивата ми мохерна рокля с поло-яка, която възнамерявам да облека за вечерята с Грейсън, Елиът и Куинси.

— Предполагам, че израелският генерал също е обратен — казва саркастично тя.

— Не, майко — отговарям спокойно. — Той ми е любовник.

Спирам за момент.

— И също така ми е приятел.

Тя кимва. Май че е настъпило временно примирие. Кое то продължава точно толкова, колкото да си обуя сивия чорапогащник и да взема роклята от гардероба.

— Защо всички мъже в Израел носят тези ужасни ризи с къс ръкав и не слагат вратовръзки дори когато се събират в техния Кнесет?

Явно беше гледала доста телевизионни репортажи с израелски официални лица пред израелския парламент, облечени в ризи с къси ръкави и без вратовръзки, за да й направи впечатление обичайният им начин на обличане.

— Израел е страна на изненадите; за тях практичното е по-важно от формалното. А както знаеш, там през по-голямата част от годината е топло.

— Бях смаяна, Маргарет — продължава тя, — когато посетих Израел и видях, че всички танцуват пасо добре, да не говорим пък колко възмутена бях от факта, че след ядене мъжете веднага пъхат в устите си клечки за зъби. Той танцува ли пасо добре?

— Само ако има клечка за зъби в устата си — отговарям с насмешка, като същевременно тършувам по пода на гардероба за сивите си ботуши.

Второто ѝ попадение ме улучва право в стомаха точно когато се опитвам да издърпам въпросните ботуши изпод куп кутии.

— Предполагам, че на всичкото отгоре е и женен.

Бавно събирам сили, приближавам се до леглото, сядам до нея и вземам ръката ѝ.

— Няма да разрушиш и това; този път е по-различно.

— Нямам намерение да разрушавам нищо — протестира тя. — Просто питах дали е женен, и явно е така, ако се съди по твоята реакция.

— Знам, че звучи банално, но бракът му не е действителен от години. Той е почтено човешко същество, мамо, човек, който...

— Който е толкова зает да танцува пасо добле с клечка за зъби в устата си, че няма време да се разведе — прекъсва ме тя.

— Няма да можеш да разрушиш и това — повтарям тихо аз. — Така че просто престани.

И тя действително престава да говори и започва да ме гледа как реша косата си.

— Маги — казва внезапно, — обичаш ли този мъж, искам да кажа, обичаш ли го истински? Изпитваш ли необясними усещания, когато докосва ръката ти, пълнят ли се със сълзи очите ти, когато го наблюдаваш отстрани да върши всекидневни дребни работи? Отпускаш ли се с радост в обятията му всяка нощ, забравяш ли всичко останало на света, когато си до него?

Обръщам се бавно и я поглеждам невярващо. Внезапно ми се прииска да я прегърна силно, да притисна бузата си към нейната. Тя е моята майка — някой, когото познавам от първия ден на живота си и към когото изпитвам много и различни чувства. Оказва се, че все още има нещо, което не съм познавала до този момент; току-що направеното откритие за тази неизвестна досега част от нея ме потресе. Аз съм ѝ дъщеря не само защото имам нейните зелени очи, черни коси и високи скули. Това, което ни свързва сега, може да се сравни само със страстта. Изведнъж разбирам защо се е опитала да сложи край на живота си през оня Великден; това не е имало нищо общо със страха да остане сама с две малки деца. Алън Зомерс, който ми се струва толкова жесток, надут и непривлекателен, е обект на страстта на Вера. Обаче чувствата, които тя току-що ми описа, нямат нищо общо нито с благородния характер, нито с приятната външност или с хуманността. То е въпрос на вътрешно усещане. Трагедията е в това, че нестабилни хора като мама не би трябвало да познават този вид страст. Тя може да бъде смъртоносна.

— Така ли го обичаш, Маргарет? — пита тихо тя.

— Да. Но никога не бих посегнала на живота си, ако той ме изостави — отговарям решително.

— Кога се влюби в него?

— Не съм сигурна — отвърщам замислено, — вероятно и смъртта на Джо ми оказа силно въздействие. Тя беше толкова нелепа, толкова трагична, че след това животът ми изглеждаше напълно безсмислен. Не можех да се отърся от тази смазваща тъга; оказа се, че всеки човек може да свърши във всеки момент — съвсем внезапно.

— Значи ти го обикна в деня, когато беше убит тонтехникът ти?

Усмиввам се.

— Не съвсем. Влюбих се в него още щом го видях, но не позволих никой да разбере за това, дори не го осъзнавах; до деня, в който се случи нещастieto с Джо. Тогава внезапно се ужасих, че животът ми не представлява нищо друго освен поредната възложена задача. Уплаших се и от Ави и побягнах.

— Защо?

— Разкъсвах се между любовта си към него, липсата на интерес към кариерата си и възможността да я изгубя, защото го обичам.

— А сега?

— Сега мога само да кажа, че без Ави се чувствам празна, че искам само него и не се интересувам от нищо друго. Но аз съм тук, а той — там.

Вера взема четката от ръката ми и започва да я прокарва през косите ми.

— Когато се запознах с баща ти — казва тихо тя, — той вече беше имал много жени. Аз обаче, бях доста независима, без значение дали го вярваш, или не; преподавах в едно училище и всъщност въобще не ме вълнуваше перспективата да се омъжа.

Тя се усмивва.

— Мисля, че той ме пожела толкова силно, защото бях първата жена, която го отхвърляше.

Татко я преследвал с месеци, докато тя се съгласила поне да излязат заедно. И когато най-после приела да отидат на ресторант, той й се сторил неотразим — този нахакан, амбициозен адвокат евреин, който искал да прави възможно най-добре всичко, с което се захване, и да притежава най-хубавото, което види. Кое то обяснява и защо е желаел Вера...

— На втората ни среща той ми предложи брак и аз приех — казва тя и ми подава четката.

— Трябва наистина да си го обичала — отвърщам.

— Знаеш ли, Маргарет — казва стеснително тя, — мисля, че все още има какво да научите за страстта — и ти, и Ави.

Това изказване ми звучи толкова познато, като че ли съм го чувала преди.

Ави стоеше пред мивката в банята на малкия ми хотелски апартамент в Тел Авив; около тънкия му кръст бе завързана бяла хавлия, а лицето му бе покрито с пяна за бръснене. Стоях зад него, навлякла халат на кафяви и сини линии; обгръщах с ръце гърдите му, а главата ми бе подпряна на широкия му гръб. Слушах обясненията му за ситуацията в Ливан, за това как позициите на Сирия се засилвали след убийството на Башир Гемайел и погромите в Сабра и Шатила. Все още се надявах, че днес няма да му се наложи да ходи на север към израелско-ливанската граница, макар че палестинските терористи отново бяха започнали да обстрелват с ракети „Катюша“ малкия израелски град Рош Ханикра.

— Милиони мъже сутрин могат да се бръснат спокойно, без жените им да стоят зад тях и да скубят космите по гърдите им усмихна се той.

— Милиони жени сутрин изпращат мъжете си на работа — отвърнах аз, потупвайки го по мускулестия корем, — но сигурно аз съм единствената, която изпраща мъжа си там, където се водят бойни действия.

— Не и тук, скъпа моя, не и тук.

Страхът ми сигурно беше глупав, но беше едва шести декември — точно две седмици от деня на сивия метален ковчег — и затова с мъка удържах уплахата си. Опитах се да не мисля за това, докато го целувах по гръба и заравях лице в кожата му. Той привърши бръсненето си, плисна вода на лицето си и я попи с хавлиена кърпа.

Обърна се, взе ме в обятията си и промълви, като целуна косите ми:

— Мисли си за четирите дни, които ще прекараме заедно.

— Кажи ми го пак — прошепнах аз с притиснати до ухото ми устни.

— Ще се върна около шест и ще те взема от верандата на хотел „Цар Давид“. После колата ще ни откара до Мъртво море, където ще прекараме заедно четири дни, съвсем сами.

— Ще бъде ли хубаво? — попитах аз и сгуших лице във врата му.

Повдигна брадичката ми с ръка и ме целуна нежно по устните.

— Ти как мислиш? — отвърна дрезгаво тон.

— Кажи ми го пак — искам пак да го чуя.

И двамата знаехме, че това е само една игра, номер, тактика, която използвах, докато дойде да го вземе шофьорът му, за да го отведе на север.

— Да — отвърна той търпеливо. — Ще бъде хубаво.

— Я ми кажи — упорствах аз — и за врага на хубавото.

Ави се разсмя.

— Сега пък се подиграваш с моя английски.

— Не с английския, а с това, което се губи от смисъла при превода.

Без да каже дума, той хвана ръката ми, изведе ме от банята и ме поведе към спалнята, където нежно ме накара да седна на един голям стол до прозореца. След това коленичи пред мен и ме обхвана с ръце през кръста.

— Хайде — казах аз, като прокарах пръсти през гъстата му коса, — кажи го.

Той притвори очи и се усмихна.

— Окей. Врагът на хубавото е още по-хубавото.

Така добре разбирах какво искаше да каже; смисълът на тази фраза обясняваше всичко, за което той се бори.

По времето, когато нацистите опустошавали градове и села в Полша, една майка поучавала дъщеря си: „Бъди благодарна, че все още не са ни открили, че все още имаме хляб и покрив над главата си. Нещата не са чак толкова лоши.“

И тогава се чули изстрели, къщите били изравнени със земята, а хората откарани на групи, за да умрат.

Тази майка успяла някак да се добере до Израел с дъщеря си. По време на една от войните тя пак поучавала дъщеря си:

„Покрив над главата и хляб в стомаха не са достатъчни, за да се чувстваме хубаво. Ако трябва, ще умрем да защитим страната си, защото врагът на хубавото е още по-хубавото. А още по-хубавото е да няма повече войни.“

Беше понеделник, шест и половина сутринта, а той трябваше да тръгне в седем. В осем маса аз трябваше да бъда в йерусалимския затвор, за да интервюирам един истински терорист. Този път от Ей Би Ен изрично бяха настояли интервюираният да не бъде отново някой от онези типични за медиите терористи — завършили университет, гладко говорещи, предварително подучени какво да кажат убийци, звезди, специално подготвени за западната преса. Израелските власти бяха обещали, че задържаният наистина ще бъде с изцапани с кръв ръце и няма да съжалява за престъпленията, които е извършил в името на своята революция.

Просто един обикновен ден от живота на двама души, помислих си аз, докато наблюдавах Ави, който се обличаше. Просълзих се, когато видях как търси чорапи в чекмеджето, без да си дава сметка, че го гледам; кое можеше да изглежда по-всекидневно от заниманията му в момента.

— Някой ден — каза той, разхвърляйки дрехи по пода, — когато животът отново се нормализира, ще ми определиш две чекмеджета и тогава вече ще знам, че се отнасяш сериозно към мен, да не говорим, че сутрин ще мога да си намирам дрехите.

Изтрих сълзите си и не отговорих.

Той се усмихна победоносно и ми показва намерените два чорапа от един и същи чифт. Тогава видях сълзите ми, но реши да не реагира, защото и без друго нямаше какво да каже или да направи, за да ми олекне. Щеше да тръгне към северната част на Израел или южната част на Ливан — сред падащите „Катюши“ и смъртоносните гранати, като онази, която уби Джо Вальри точно преди две седмици. Погледнах през прозореца към сините води на Средиземно море и гладкия бял пясък, където обичайната група жители на Тел Авив вече си подхвърляха плажни топки. Всичко това изглеждаше на километри разстояние от битките, които все още се водеха в Бейрут. След шест размирни години, въпреки червените линии, маркиращи зоните за сигурност, Сирия и Израел отново бяха в конфронтация, което

означаваше без никакво съмнение, че войната все още не е приключила. Ави непрекъснато беше изложен на риск.

Вече беше в бойна униформа — широк панталон в цвят каки, тежки черни боти и зелена риза с отличителните знаци на тат алуф — меч, кръстосан с маслиново клонче. Беше толкова внушителен в тези дрехи — призван да убива или, още по-лошо, призван да умре.

В този момент телефонът остро иззвъня и временно ме откъсна от мрачните мисли. По това време нямаше кой друг да бъде, освен шофьора на Ави, за да съобщи, че вече го чака долу.

— За тебе е — каза Ави и ми подаде слушалката.

Погледнах го озадачено. Обаждаше се Джила да пита дали е удобно да изпрати някого в апартамента, за да смени матрака.

— Чудесно — отвърнах аз, — няма проблеми по всяко време, защото след малко и двамата тръгваме.

Едва оставих слушалката и телефонът звънна отново — този път наистина беше шофьорът на Ави, Моше Морад.

Тръгнахме заедно по коридора към асансьора със сплетени ръце. Той спря и няколко секунди ме държа здраво в прегръдките си. Така увита в хавлиения халат сигурно не бях в най-добрия си вид, докато изпращах мъжа, когото обичах, към фронтовата линия. Колко типично за моя драматичен стил беше да го забележа точно в този момент, въпреки че, за нещастие, то си беше самата истина. Хванах ръката на Ави и я притиснах до устните си. Той се усмихна, пресегна се с другата ръка през рамото ми и натиска бутона.

— Ако се поболяваш така всеки път, когато отивам да си върша работата, ще станеш толкова грозна — каза той и целуна носа ми, — че вече никой освен мен няма да те пожелае.

— Във всеки случай никой досега не ме е желал по начина, по който го правиш ти.

Защо ли сега не изглеждах като онези съвсем млади момичета, които махаха с ръка и изпращаха въздушни целувки към моряците по време на Втората световна война, докато огромните им параходи набираха скорост, за да се впуснат към далечни морета. Представях си как стоя на някой от тези кейове, с обувки на висок ток и жълта рокля с плътно прилепнал корсаж, с жълто цвете зад ухото и с яркочервено червило на устните. Тази картина беше доста далеч от действителността — стоях в един хотелски коридор, облечена в стар

халат, без никакъв грим и без шноли, които да придържат разчорлените ми коси. Това обаче като че ли не притесняваше Ави Херцог.

— Всички те желаят — каза с усмивка той — и всички непрекъснато ме питат как съм успял да те привлека.

— И ти какво им отговаряш? — попитах аз, леко изненадана.

Ави ме погледна дяволито и преди да успея да го спра, сграбчи слабините си.

— С това — отвърна той. — Ето как им казвам, че съм те привлякъл.

В мига, в който Ави Херцог се хвана за гениталните, а аз се правех на възмутена, вратата на асансьора се отвори и двама души се вторачиха в нас — някакъв мъж, стегнат в пепелявосив костюм и жена в рокля на розови и червени цветя; на реверите им бяха закачени значки с надпис „Бог е най-добрият ми приятел“, а в очите им се четеше ужас и недоверие.

Подпрях се на вратата на асансьора и захихиках нервно.

— Вие сте груб и отвратителен, генерал Херцог — казах възмутено, — и ще ви бъда благодарна, ако не правите повече това.

Той се разсмя, притегли ме към себе си и ме зацелува по устата, а през това време вратата на асансьора се отваряше и затваряше край рамото ми.

— За това ли дойдохме до Светата земя — изпъшка жената.

— Затвори очи, Герта — нареди мъжът. — Просто не гледай.

— Кажете дали не е вярно? — каза Ави, влизайки в асансьора. — Кажете ми, че не е заради това.

Не можех да го отрека.

Когато се върнах обратно в апартамента, открих, че вратата се е затворила от течението; нямаше как да си вляза, тъй като бях без ключ. Спуснах се из коридорите с надеждата да намеря домакина, но безрезултатно. Най-накрая минах през аварийния изход и се втурнах по стълбите към фойето, за да взема резервния ключ. Трябваше да се приготвя за срещата в Източен Йерусалим, до която оставаше по-малко от час. Когато стигнах до партера, излязох на бегот от аварийния изход, завих с пълна скорост към рецепцията и боса, с диво развята около лицето ми коса, рязко забих спирачки под носа на тат алуф Ави Херцог, алуф михне Гидон Леви и Моше Морад — шофьора на Ави.

Престорих се, че не ги забелязвам, с надеждата, че и те няма да ме забележат.

С цялото си достойнство, на което бях способна, като се имаше предвид видът ми, аз учтиво помолих момичето на рецепцията да ми даде резервния ключ на апартамент 608. Херцог, Леви и Морад бяха само на няколко крачки от мен, но вече бяха прекъснали напрегнатия си разговор за, както предполагах, пътуването си на север. Забелязах с крайчеца на окото си как Леви и Морад ме разглеждат с любопитство. От своя страна Херцог май не намираше за любопитна появата ми във фойето. Той се приближи и прошепна:

— Какво има, скъпа? Нима тичаш след мен, за да ми кажеш, че съм бил прав?

— О, моля те!

Преди обаче да успея да взема ключа и да изчезна дискретно, господин Пепелявосиво и госпожа Червени и розови цветя с техния „Бог е най-добрият ми приятел“ се присъединиха към други членове от групата си и им зашушукаха. Съвсем не беше трудно да отгатна, че разказваха за слабините на Ави и неестествената ми привързаност към тях.

— Заключих се отвън — прошепнах. — Махай се.

— Приемливо извинение — каза Ави и се пресегна за ключа над главата ми.

— Между другото — попитах аз, опитвайки се да грабна ключа от ръката му, — защо още не си тръгнал?

— Защото планът се е променил — отвърна той, като вдигна ключа така, че да не мога да го стигна. — Трябва да занеса рапорта си в канцеларията на министър-председателя в Йерусалим. А ти ела да кажеш „здравей“ на Гидон и Моше, преди да отидеш да се облечеш.

— В този вид? Ами аз на нищо не приличам.

— Може да не си забелязала, скъпа, но ние вече те видяхме.

Хвана ме за ръка и ме поведе към тях; очевидно се притесняваше много по-малко от мен, че жената, с която живее открито в Тел Авив, беше полугола и предизвикваше нещо като сензация.

— Здравей, Гидон — поздравих го аз; наистина ми беше приятно да видя човека, който беше вярна опора на Ави на бойното поле и един от най-близките му приятели в цивилния живот.

Външният вид на Гидон определено беше в противоречие с лошата му репутация сред чуждестранната преса; като говорител на Израелските въоръжени сили той беше неговорчив и отхвърляше всякакво сътрудничество. Дребен и слаб, с момчешко лице и тъмни къдрици, падащи по челото му, той събуждаше майчински чувства у повечето журналистки и безсрамно се възползваше от това. Отнасяше се с приятелите си благо, нежно, с любов.

— Не те виждам напоследък — каза топло той. — Не искаш никакви сведения от мен, откакто се захвана с този тук.

— Не е заради него — отвърнах аз и усетих как господин Пепелявосиво и госпожа Червено и розово се насочиха към нас. — Просто ме изтеглиха от Ливан. Сега предавам от Йерусалим.

— Шалом, Маги — поздрави срамежливо Моше.

— Как си, Моше? — попитах аз и почувствах как някой ме потупва по ръката.

— Стана ми много мъчно, когато научих какво се е случило с твоя тонтехник — каза искрено Моше. — Беше симпатично момче.

Кимнах в знак на съгласие, без да обръщам внимание на този, който вече дърпаше ръкава ми. В крайна сметка въпреки нежеланието ми Гидон ме принуди да отговоря на натрапника.

— Искате да ни кажете нещо ли? — попита учтиво той.

Трепнах.

— Вие ли сте Маги Зомерс? — запита ме госпожа Цветна шапка.

Ави се приближи към нас и се усмихна. Обърнах се и го изгледах убийствено.

— Да, аз съм.

— Е, ние ви гледаме в Берген — каза тя — и наистина ми е много приятно, че имам възможността да поговоря с вас.

Кой точно беше осигурил възможност на тази жена да говори с мен, така и си остана загадка. Явно беше останала с впечатлението, че с мен е лесно да се запознаеш — и как можех да ѝ се сърдя след страхотната сценка пред асансьора. Красивото лице на Херцог издаваше, че се забавлява от тази ситуация и скръстил ръце на гърдите, той наблюдаваше нейното развитие.

— Мога да ви помогна да се промените, така че сладострастието да не ръководи повече живота ви.

— Амин — възкликна господин Пепелявосиво. — Долу развратът!

Гидон нямаше представа какво точно става, но при споменаването на думата „разврат“ видимо се развесели. Въпреки че бях зяпнала от учудване, че всичко това се случва в действителност аз все пак успях да отклоня любезното им предложение с думите:

— Много мило от ваша страна, че искате да ми помогнете, но аз наистина нямам проблеми със сладострастието; поне аз не го чувствам като такава.

Като че ли бяхме на сцена и играехме някаква пиеса, защото точно в най-подходящия момент най-добрата ми приятелка в Тел Авив и управителка на хотела, Джила Енав, се втурна към нас.

— Маги — каза на всеослушание тя, без да си дава сметка за това, което ставаше във фойето, — ей сега ще изпратя горе някой, за да смени матрака — страшно е износен.

Тя млъкна и ме погледна объркано.

— Така ли ще отидеш на работа тази сутрин?

Вече беше твърде късно.

— Дано Господ ви прости — избъбря господин Пепелявосиво, а госпожа Червено и розово бутна някаква брошурка в ръцете ми, от тези, на чиято първа страница с големи букви пише: „Избавление от греха“.

Джила хвана под ръка Ави, като се опитваше да не се разсмее, защото вече бяхме заобиколени от всички поклонници от графство Берген, окичени със значките „Бог е най-добрият ми приятел“.

Гидон се приближи към Джила и огледа с възхищение бюста ѝ, след което се представи.

— Аз съм Гидон Леви — каза той с една от божествените си усмивки — и съм официалният дегустатор на матраците на Херцог.

Джила отговори според очакванията ми:

— Какво съвпадение. Аз правя същото за Зомерс, но можеш ли първо да ми кажеш какво става тук?

Най-добрата ми приятелка в Тел Авив, най-добрият приятел на Ави в цивилния му живот и мъжът, когото обичах, същият, който сграбчи гениталиите си пред асансьора и стана причина за всичко това — тримата стояха във фойето на хотела, в който живеех, и си прекарваха чудесно — ухажваха се един друг или просто спотаяваха

сладострастието в сърцата си. Почувствах се унижена и тъкмо се опитвах да се промъкна незабелязано към асансьора, когато чух:

— Неделното училище приключи за днес, чувате ли всички? Маги трябва да се приготви, иначе ще закъснее.

Ави ме хвана за ръка и добави:

— Кажете „довиждане“, Маги, и благодарите на тези добри хора, че се опитаха да ти помогнат.

— Благодаря — измърморих аз, като се оставих да ме води. — Иде ми направо да те убия. Свършено е с мен в Берген.

Без да ми отговори, Ави ме притисна до стената и ме целуна.

— Казвал ли ти е някой, че си сладострастница? — попита той, когато ме пусна.

— Изглежда, всичко това ти се е сторило забавно — казах аз, след като вратата на асансьора се затвори зад нас.

Той все още се смееше, докато вървахме прегърнати по коридора — по същия начин, по който бяхме започнали деня. Ави отключи вратата.

— Да, наистина беше много забавно, и между другото, къде се намира Берген?

Решех се пред огледалото напълно гола, ако не се смятат черните бикини и червените сандали, когато той се приближи и обхвана с ръце гърдите ми.

— Едва се побират в ръцете ми.

— Не се опитвай да ми се подмазваш — казах и се пресегнах за черния сутиен и червената си тениска.

— Ще те закарам до Източен Йерусалим, а срещата ни остава за шест часа на верандата на „Цар Давид“.

Приведох се, за да закопчае сутиена си.

— Ей Би Ен ще чуе за това, гарантирам ти. Тези лунатици сто на сто ще пишат.

— Някой в Израел не би се притеснил, ако научи, че някой от кореспондентите на Ей Би Ен е развратник.

Навялякох тениската.

— Хващам се на бас, че това, което направи пред асансьора със слабините си, няма да се отрази добре на имиджа ти.

Ави се усмихна.

— Не си ли чувала мита за израелските генерали, в който вярват всички?

Поклатих глава и облякох синята си пола.

— Всички мислят, че сутрин, когато се събудим, ние първо преплуваме петдесет дължини в едно от нашите морета, правим няколкостотин лицеви опори и се любим пет-шест пъти. Това е преди закуска, само ти напомням. След нея изтичваме до овощната градина и грабваме няколко портокала. Едва тогава се захващаме със същинската си работа, като например със спасяването на двама-трима заложници. Следобед се оттегляме в заседателната зала и разрешаваме някой и друг от пограничните си проблеми; изкарваме една светкавична война, любим се още малко. След вечеря се събираме и танцуваме няколко часа хора, отново се любим и преди да заспим, начертаваме плана за бойните действия за следващия ден.

Засмях се.

— Е, можеш да разчиташ на мен да разкажа на всички, че това не е вярно: никога не съм те виждала да танцуваш хора.

— Няма да се учудя, ако го направиш, защото ти току-що проигра всякакви шансове някога да направиш репортаж за Ватикана.

— Това е абсолютно сигурно! — отвърнах аз и сложих часовника си.

— Очите ти са тъмнозелени тази сутрин — прошепна Ави.

— Това е, защото все още съм бясна — отговорих, като се стараех гласът ми да прозвучи гневно.

Бяхме готови за тръгване. Ави започна да прибира касетофона ми, батериите, резервните касети, гримовете и бележника в огромната ми брезентова чанта.

— Виж, аз съвсем сериозно се опитвам да ти се подмажа.

Сграбчих малкия куфар с вещите си за уикенда, взех от масата двете връзки ключове и още веднъж огледах стаята...

— Хубава жена си — каза той и изгаси лампите.

— Прощавам ти — засмях се аз, — само че внимавай какво правиш сега на излизане.

Слязохме долу. Моше и Гидон вече си бяха тръгнали. Качихме се в колата на Ей Би Ен, Ави седна зад волана и потеглихме по познатия път между Тел Авив и Йерусалим. Гледах през стъклото и бърборех за незначителни неща.

— Ще ми се в хотела да имам кухня, така че понякога да мога да си приготвям вечерята. Писна ми да се храня само по ресторанти.

Ави ме погледна.

— След като заздравим нашата връзка, което ще стане много скоро, ние ще имаме не само нормална кухня, но и нормална спалня, в която ще си имам мое собствено чекмедже. И на мен ми е писнало да живея по квартири. Трябва да планираме бъдещето си.

Внезапно ме обзе паника, размърдах се нервно на седалката и се загледах мрачно през прозореца. Ави се опита да хване ръката ми, но аз я издърпах.

— Какво има, Маги? — попита той. — Разстройваш се всеки път когато спомена думата „бъдеще“.

Как можех да му обясня, че всеки път когато той заговореше за „заздравяване на нашата връзка“, първата ми мисъл беше за болката, която ще причини на Рут. Представях си сцената, която ще се разиграе в дома на семейство Херцог, след като Ави ѝ съобщи, че повече няма да живее там. Разбира се, все успях да забравя, че той и сега не живееше там — и то не отскоро. Но въпреки това ударът от съобщението, че съвместният им живот е приключил и че той ще започне нов живот с някоя друга, би бил непоносим за крехка жена като Рут. Винаги си я представях с розови пластмасови ролки на главата и с дървена лъжица в ръка. Сълзите ще се стичат по пухкавите ѝ бузи и тя ще възкликне:

— Кой ще подрежда на чифтове чорапите ти и ще ти прави пилешка супа, когато си болен?

И тогава пред очите ми се разиграваха сцени от моето детство и стомахът ми се свиваше на топка при спомена за постоянния страх, в който живеех, че Алън Зомерс ще ни напусне. Опитах се да намеря подходящите думи, за да обясня всичко това на Ави. Изреченията започнаха сами да излизат от устата ми, всичко, което ми се беше случило, и всичко, което можеше да се случи на Рут. След като излях пред него сърцето си, той се загледа право пред себе си, стисна челюсти, а кокалчетата на пръстите му побеляха от силното стискане на волана.

— Жал ми е за нея — продължих да обяснявам аз — и освен това се страхувам, че на теб също ще ти дожалее и ще ме изоставиш, може

би защото ще ти липсва пилешката супа и спретнатото подреждане на чифтовете чорапи и дори розовите пластмасови ролки.

Той отби колата встрани, точно под хълма, където няколко ръждясали вагона стояха в памет на евреите, загинали по време на Войната за независимост от 1948 година. Когато колата най-последно спря, той се обърна и ме погледна. Бях се свила в ъгъла на седалката си, подпряна на вратата, в очакване на избухването, което усещах да приближава. Той прокара ръка през косите си — жест, който познавах и обичах — и заговори, като се стараеше да владее гласа си:

— Маги, Рут никога през живота си не е слагала розови пластмасови ролки и не знае да готви пилешка супа, и...

Той млъкна.

— И какво? — попитах плахо аз.

Той си пое дълбоко въздух.

— И не иска повече да бъде омъжена за мен.

— Какво? Искам да кажа — защо чак сега ми го казваш?

Той ме погледна сериозно.

— Защото не исках по никакъв начин да те насилвам; да не помислиш, че те желая толкова силно само защото не искам да съм сам.

Той извади една от малките си черни пури и я хвана между пръстите си, преди да я запали.

— Ти си толкова силна и независима, че се страхувах да не ми откажеш.

Издуха облаче дим и продължи:

— Не знаех как да се отнасям към теб, не съм свикнал с жени като теб, защото Рут е толкова лесно предсказуема, толкова крехка. Всъщност затова бях безкрайно изненадан, когато всичко с нея се промени.

— Какво се промени? — не можех да разбера аз.

Той се усмихна леко.

— Тя се върна на предишната си работа в архитектурната фирма на брат си. Аз се зарадвах, защото така щеше да има някакво занимание, и то такова, което я интересува и което ѝ харесва.

Той погледна през прозореца.

— Срећнала го там.

— Кого?

— Един стар свой приятел от времето, когато пристигнала за първи път тук като момиче. Вярвам ѝ, че помежду им няма нищо, и също така ѝ вярвам, когато твърди, че иска да има възможността да опита да изгради нов живот за себе си с някой, който наистина я желае.

Той разтърка очите си.

— Знае, че с мен не е така и е права. Но въпреки това тя наистина е много крехка — заключи той в своя защита.

Толкова по въпроса за крехкостта. Това беше убедително доказателство, че „синдромът на възмутеното цъкане“ все още съществува. Ако една жена е считана за крехка, за уязвима и я хванат, че си има любовник, това ще се коментира по следния начин:

— Горката Рути; Ави никога не е държал особено на нея, така че най-сетне тя си намери човек, който иска да се грижи за нея, защото наистина я обича, де да можеше това да се случи и с моята Мириам, тц-тц.

Когато една жена е смятана за независима и я уловят, че си има любовник, реакцията е съвсем различна:

— Тази уличица Маги; след всичко, което ѝ даде Ерик, тя да се хване с някакъв тип от най-низшите слоеве; не е достойна дори да лъска обувките на моята Мириам, надявам се, че той ѝ е дал да разбере.

В крайна сметка определяща е външната страна на нещата, а не причината, която ги е породила. Така че чувствата, които изпитвах, след като Ави ми каза за Рут, бяха противоречиви, като се има предвид горчивото ми минало. Толкова и по въпроса за независимостта.

Тази сутрин в колата цареше напрегнато мълчание. Питам се дали нещата щяха да бъдат по-различни, ако Ави беше свободен и на разположение още в деня, в който ме откара в хотела — деня на сивия метален ковчег. Всъщност нямаше никакво значение какво е можело да стане; важно беше какво се беше случило в действителност и аз се опитвах с всички сили, за пръв път в живота си, да постигна своето щастие.

Докоснах нежно лицето му.

— И така — попита тихо тон, взимайки ръката ми.

— И така — отвърнах аз, притаила дъх, — какво искаш сега?

— Тебе — каза той и ме взе в обятията си.

— Изгарям от страст по теб, Херцог — прошепнах аз, сгушила глава във врата му.

— Трябва да ти кажа нещо, Зомерс — промърмори той, — все още има какво да научиш за страстта.

Вера обира пращинките от сивочерната кувертюра и поклаща глава.

— В началото на брака ни баща ти ме посещаваше през вечер.

Спира за миг, за да види реакцията ми.

— Баща ти — отново прави пауза, като търси по-смекчени изрази, — тъ, така де, е много надарен.

Маги Зомерс не е девственица. Изпитала е и върховете на страстта, и дълбините на отчаянието. Известни са й тези случайни нощни посещения от много добре надарени мъже, които понякога могат да накарат жените да забравят кои са. Освен това Маги е правила с Ави такива неща, които Вера вероятно не би могла да проумее. Но това все пак беше прекалено.

— Знаеш ли, аз не съм от срамежливите — казва Вера, — въпреки че има неща, които никога не бих вършила — от онези, които правят проститутките и извратените.

Няма съмнение, че Маги е правила с Ави такива неща, които Вера няма да проумее. Въпреки това представата за добре надарения й баща, пъхаш огромния си израстък в майка й е трудна за преглъщане.

В очите й пробягва тъга, когато се опитва да обясни защо баща ми не е искал деца.

— Мислеше, че те биха могли да попречат на кариерата му — казва тя, — че няма да е свободен да пътува и да се забавлява. Така че аз също не исках да имам деца, докато един ден открих, че съм бременна с Кара. Бях щастлива. В крайна сметка носех детето на мъжа, когото обичах. Нали знаеш, по онова време контролът на забременяването беше много по труден. Пък и все още отказвах да правя онези неща, които правят проститутките и извратените, дори и като някаква алтернатива; баща ти беше толкова ненаситен...

Не съм изненадана от реакцията й спрямо „онези“ неща, но в момента ме вълнуват други въпроси.

— Той обикна ли Кара, когато тя се роди? — питам аз.

— Мисля, че я обикна, след като поотрасна и вече можеше да общува с нея.

— А мен, мамо? Обикна ли ме мен, когато се родих?

Сълзите отново взеха да напират в очите ѝ.

— Когато забременях с теб, той направо побесня, но какво можех да сторя?

— А ти искаше ли ме?

— Мисля — казва честно тя, — че повече исках баща ти да спре да ми се сърди и да не бъде толкова дистанциран, защото се чувствах много самотна.

Разбирам. Вера е била обърквана и уплашена през всичките девет месеца, през които ме е носила. Но аз съм прекарала много повече време в Алън, преди да ме прехвърли при нея, въпреки че той така и не е усетил, че съм излязла от него. Разбирам, че баща ми не е осъзнавал присъствието ми, докато съм била в него, а майка ми се е чувствала самотна, докато съм била в утробата и. Това наистина не е било особено добро начало за мен.

— А сега? — питам тихо аз.

— А сега се надявам единствено да не ме изостави.

— И ако не го направи — тоест не те изостави? Тогава какво?

— Тогава ще остареем заедно и може би ще намерим някаква утеха в нашата връзка.

— А ако все пак го направи — тогава какво?

— Ще опитам отново — отговаря тя и се изправя.

— Какво ще опиташ, мамо?

Тя се извъръща към мен и вместо да ми отговори, пита апатично:

— Къде отиваш?

— Имам среща с Куинси в Руската чайна. Искаш ли да хванем заедно такси?

Тя облича коженото си палто.

— Да.

Закопчавам колана на спортното си палто, обшито с кожа от миеща мечка, и я прегръщам, но тя се отдръпва.

— Обичаш ли го — този твой израелец с къси ръкави?

— Да.

— Ако наистина го обичаш, някой ден той ще те нарани, така че по-добре просто се радвай на времето, в което си с него, защото това

няма да трае вечно. Никога не става така, въпреки че началото винаги е хубаво.

— Мамо, врагът на хубавото е по-хубавото.

Тя ме поглежда странно.

— Маргарет, наистина съм изненадана от теб. Това дори не е правилен английски.

ГЛАВА СЕДМА

Интериорът на Руската чайна си е все същият. Кристалните полилеи са окичени със златисти гирлянди, от тавана висят червени и зелени топки, а мигащите светлилки обрамчват картините, рисувани с маслени бои, които висят по стените на големия салон. Тези декорации никога не са били свързани с определени празници; те са си постоянно в ресторанта, както и Винсънт, главният сервитьор, който като че ли винаги може да бъде видян срещу големия потъмнял от времето сребърен самовар в другия край на бара.

— Маги, bella — грачи той с гърления си глас. — Доста дълго време те нямаше в живота ми.

Прегръщам го така, както сигурно бих прегръщала любимия си вуйчо, ако имах любим вуйчо, и отвръщам:

— Толкова се радвам да те видя!

Винсънт Рокатело или „Гущера“, както го наричат, е слаб и жилиав мъж с гъста бяла грива, която непрекъснато пада пред очите му; и днес е облечен в обичайния си овехтял черен смокинг, с тясна черна хлабаво вързана вратовръзка и бяла риза с оръфана яка.

— Грейсън и Елиът са вече тук и не са на себе си от радост във връзка с номинацията ти за наградата „Еми“ за бейрутския репортаж — прошепва той, а езикът му нервно се стрелна между устните му, навик, на който дължи прякора си.

Изумена съм.

— Каква номинация?

— Ти си предложена за награда заради репортажа за смъртта на Джоуи — не знаеш ли? Утре ще я обявят.

Безсмислено е да го питам откъде има информация — Винсънт Гущера знае всичко, което става на масите във владението му.

Смущава ме само, че съм предложена за наградата „Еми“ като награда за това, че през онази нощ стоях цялата опръскана с кръв и подгизнала от дъжда някъде край лагера Сабра и плачех пред двайсет милиона зрители. Като че ли предварително бях планирала реакциите

си. Куинси винаги е отричала правилото, според което в телевизията е от значение само образът, не и чувствата, и ще бъде много доволна да има още един аргумент в своя полза, когато след малко започне договарянето.

— Къде са те? — питам аз и обхождам с поглед залата, за да зърна двамата шефове на Ей Би Ен, които имат едно общо нещо помежду си — всеки от тях беше прекарал интимни мигове с мен в различни периоди от живота ми, но поради различни причини.

— Обърни се към маса номер пет, първата редица вляво — казва Винсънт, като в същото време бързо надрасква инициалите си върху чека, представен му от един от сервитьорите.

— Да се надяваме, че няма да ме забележат. Не съм в настроение да оставам насаме с тях.

Винсънт ме потупва по бузата.

— Аз ще те пазя, малката ми.

Бях виждала това милиони пъти: по време на безкрайните делови вечери Винсънт стои дискретно зад стола на Грейсън, Куинси разчепква всяка една точка от поредния проектодоговор, а аз нещастно бода с вилицата си блините, които неизменно остават недокоснати в чинията ми. И въпреки репутацията си на италиански любовник, към мен Винсънт винаги се отнася покровителствено, почти бащински. Намига ми дискретно, докато аз се въртя на стола си от неудобство, а Куинси изрича с бебешкия си глас поредната тирада, вследствие на която Грейсън почервениява, разтреперва се и забравя пилето по киевски с много яркочервен сос. Именно Винсънт е този, който окуражително стиска ръката ми, докато издърпва стола ми, когато Куинси ме погледне по онзи особен начин в знак, че трябва да стана и да си тръгна. И пак Винсънт е този, който ми говори с мек успокоителен тон, докато чакам Куинси да се появи с жетоните за палтата ни, уверявайки ме, че в крайна сметка всичко ще се уреди, което, сякаш по чудо, винаги се случва.

Сега Винсънт ме побутва с лакът, насочвайки вниманието ми към редицата маси покрай стената, където Грейсън се е изправил и ми маха, а от колана му стърчи ленена салфетка. Нямам друг избор, освен да изоставя Винсънт, който вече се целува с друг клиент, вече не така бащински, и да се запътя към маса номер пет.

— Тъй, тъй — възкликва Грейсън, без да забележи, че чистата ленена салфетка все още е напъхана в кафявия му колан от крокодилска кожа. — Ето я нашата бейрутска бомба.

Определено съм станала по-мъдра. Вече не изпитвам онзи неконтролируем импулс, който всеки път когато видя този глупав и безчувствен човек, ме подтиква да му разкажа това, което знам за мекия му неизползваем орган.

— Здравей, Грейсън — казвам учтиво аз, като гледам право в безжизнените му очи.

— Маги — възкликва Елиът и става. — По-хубава си от всякога.

— По-хубава дори, отколкото на екрана, ако въобще това е възможно — казва Грейсън и ме пощипва по бузата.

Елиът Джеймс е мъж с очарователен момчешки вид и очилато лице, оградено от преждевременно посивяла буйна коса. Целуваме се. След няколко приятни секунди отстъпвам крачка назад, но едната ми ръка остава в неговата, а другата инстинктивно оправя папионката му на сини и червени райета.

— Всички говорят само за теб и за репортажа ти от Бейрут — казва той и притиска ръката ми към устните си.

— Елиът — прекъсва го Грейсън и го поглежда предупредително, — няма ли да поръчаме на Маги нещо за пиене?

— Чувствам се раздвоена относно тази репортаж — отговарям аз и сядам.

— Скоч, Маги? — пита Грейсън и прави знак на сервитьора.

Кимвам.

— Трябваше да ти дадат чадър; цялата ти коса беше мокра. Един скоч и още една водка с мартини за мен. Елиът?

Елиът поклаща глава в отказ.

— Накара всички да почувстват колко страшно е било — казва той и хваща ръката ми.

— Изобщо не ни беше до чадъри, Грейсън — отговарям спокойно аз.

— Как, по дяволите, успя да заплачеш по този начин, Маги? Получи се наистина страхотна сцена: стоиш мокра до кости и цялата в кръв. Дявол да го вземе, добре е станало — казва Грейсън, докосвайки дясната ми гръд с лакът.

Отдръпвам се към Елиът.

— Това са чувства — намесва се последният. — Тя не е плакала нарочно, а наистина.

Грейсън нервно се смее. Несъмнено този човек плаща висока цена за огромната власт, с която разполага; а не е неспособен да усеща истинска радост или мъка. Но вероятно точно това го прави така пробивен, пресметлив и безсърдечен професионалист — шефът на дирекция „Новини“ на Америкън Броудкаст Нетуърк.

— Куинси закъснява — казва той, притискайки левия си крак в моя.

Отдръпвам се още малко.

— Всеки момент трябва да дойде.

— С нетърпение очаквам да работя отново с теб — казва топло Елиът. — Направиха ме продуцент на въпросния телевизионен журнал, защото той всъщност беше моя идея.

— Не знаех това, Елиът — възкликвам аз, приятно изненадана. — Моите поздравления.

— Да, идеята ми хрумна една нощ, когато нямаше какво да правя.

Той ми намига.

Грейсън се впуска в обстояни и скучни обяснения за тежките бюджетни проблеми в дирекция „Новини“ в Ей Би Ен през този сезон.

— Как е Франсис? — питам, без да обръщам внимание на бърбренето му.

— Добре е; печели много пари — отвръща Елиът, но определено добива мрачен вид.

— Много хубаво, радвам се за нея — казвам аз, но това е стопроцентова лъжа, защото Франсис Джеймс е най-неспособният агент в телевизионната индустрия и единственото, което може да стори, за да достави удоволствие на всички ни, е просто да изчезне.

Грейсън се намесва:

— Тя хойка на воля, но държи изкъсо нашето момче.

Елиът почервява като рак и взима чашата си с водка от натрошения лед в поръбената със сребро компотена купичка. Гледам го тъжно и ми се ще да направя нещо, за да се почувства по-добре. Но вече съм станала по-мъдра. Когато срещна чувствителен, прекрасен, притеснен и женен мъж, вече не изпитвам непреодолимото желание да

поправям злото, причинено от съпругата му в продължение на години, защото в крайна сметка никога нищо не се получава.

— И това още не е всичко — продължава Грейсън със смях. — Когато пътували по магистралата към Лос Анжелис, Франсис забелязала един куп празни кутии от газирана вода край пътя.

Млъква, за да избърше сълзите си.

— Накарала стария Ел да спре и да ги вземе, за да ги върне за преработка и да спечели нещо, нали така, Ел, стари приятелю?

И той потупва бедния Елиът по гърба.

Елиът обаче няма вид на човек, който се забавлява, изглежда толкова нещастен, забил поглед в ръцете си. А на мен ми е точно толкова мъчително да си спомням как именно заради празните кутии край магистралата и ужасните обиди, крещяни по негов адрес в присъствие на смаяните гости на вечерните партита, аз си помислих, че съм в безопасност, когато една вечер подирих утеха при него.

По това време, от три години работех при Елиът като репортер вече за криминалната хроника. Той беше главен продуцент на нощните новини на Ей Би Ен. Всяка сутрин с удоволствие го гледах как влиза с бавни крачки в репортерската стая, как размахва в едната си ръка ракета за скуош, а с другата ми маха за поздрав. Елиът никога не забравяше да ме поощри, ако бях направила особено добър репортаж, или да ме поучи, ако нещо е можело да бъде направено още по-добре.

Но независимо от качеството на моята работа той всяка сутрин ми даваше по една жълта роза, тъй като обикновено предишната вечер бяхме работили до късно, за да довършим работата си, след като всички останали вече се бяха разотишли по домовете си.

Това просто трябваше да се случи с някого; бях в такъв период от живота си. Наскоро се бях преместила в собствен апартамент в Грийнуич Вилидж след раздялата си с Ерик Орнщайн и скъсването с Брайън Флейърти някак си все не успях да се преборя с болката дълбоко в себе си. Разбира се, не липсваха многобройните безименни и безлични мъже, които обикновено се появяват, когато една жена е самотна; в барове, ресторанти и театри установявах, че като че ли всеки следващ е по-скучен от предишния. А Елиът ми беше близък, познаваше напрежението на професията ми и с него се виждахме всеки

ден. Всичко започна със сутрешните ни приятелски разговори: той качваше крака върху разхвърляното си бюро и започвахме да обсъждаме новите си идеи около развитието на телевизията или просто да клюкарстваме за наши общи познати. Именно на една от тези утринни срещи предшествващи трескавото ни всекидневие, той ми разказа за злополуката. Разбърка замислено кафето си и започна с това как една зима пътували към някакъв ски курорт във Върмонт, а колата излетяла от пътя надолу през деветметровия насип. Погледна ме над ръба на чашата си и описа изживяния от него ужас, когато дошъл в съзнание и видял само разбитото предно стъкло и празната седалка до себе си. В началото не забелязал нищо, но когато се измъкнал от колата, видял Франсис, която лежала в локва кръв върху замръзналата земя и цялото ѝ лице било накълцано. Почувствал се страшно виновен, искал той да лежи там вместо нея. Плакал, викал я и пожелал да умре, защото той бил причината за тази злополука.

С ръце зад главата, Елиът се облегна на стола и започна да си припомня как лекарите го уверявали, че счупеният му на три места крак щял в крайна сметка да се оправи, но че Франсис щяла да има нужда от много пластични операции, които да ѝ създадат ново лице.

През следващите две години екип от най-добрите пластични хирурзи в страната направили шест операции, в резултат на които белезите на Франсис вече почти не се забелязвали: носът ѝ бил абсолютно прав, само едното ѝ око леко се кривяло вляво, което било същинско чудо, тъй като имало опасност да го загуби напълно. Тук Елиът млъкна, закри очи с длани и известно време остана безмълвен.

— Иронията беше в това — продължи най-после той, — че само минути преди злополуката тя ми каза, че иска да се разведем. Бях шокиран и пропуснах завоя — мисля, че му викаха „Завоя на смъртта“. Колата просто излетя от пътя и прехвърли деветметровия насип.

След казаното дотук нямаше нужда от повече обяснения — вече ми беше ясно защо той продължава да живее с Франсис и да търпи безобразията ѝ. Цял ден мислех за това и вечерта стигнах до извода, че неговата жертва е още по-голяма от моята, вследствие на което той започна да ме привлича още повече. И когато репортажът за този ден стана готов, беше нещо за бездомните, аз вече бях взела решението си. Така че, когато Елиът хвана ръката ми и ме попита нерешително:

„Какво ще кажеш да отидем да хапнем някъде?“ — аз не се поколебах и за миг, а му отвърнах:

— С удоволствие.

Нещата не спряха дотук. В ресторанта той ме попита срамежливо дали ще е възможно, след като свършим с лучената си супа и пържени топки от сирене „Моцарела“, да имаме полов контакт. И именно защото се беше изразил по този начин, аз се озовах в леглото с него.

Елиът беше болезнено срамежлив и невероятно наивен. Той постла върху чаршафите чиста хавлия, изгаси светлината, съблече се под одеялото и използваше думата „вагина“ всеки път когато се опитваше да достигне там, където се предполагаше, че е тя. Невъзможно беше да не изпиташ топли чувства към него. Елиът ме докосваше ту тук ту, там; като дете, което старателно облизва и най-дребните трошички захарна глазура от голямата торта. Но той неизменно ме възпираше да го докосвам, защото нямаше кой знае какво за пипане — Франсис се беше погрижила за това. През цялата вечер усилено се опитвах да го възбудя, но накрая стана много късно и той трябваше да си тръгне. Когато отново си легнах, след като бях избърсала кухненския под и лъснала медния чайник, разбрах, че все пак явно нещо беше се получило, макар и набързо и неусетно, защото хавлиената кърпа беше влажна.

Лежах будна почти през цялата останала нощ и си мислех за думите, които беше използвал Елиът: „полов контакт“ и „вагина“. Стигнах до извода, че това беше в основата на неговия проблем. Явно никой никога не му беше обяснявал, че думата „вагина“ се използва предимно с едно „лен“ на края, последвана от съществителното „канал“, и то само когато трябва да се обозначи точното местонахождение на бебето малко преди раждането му. Елиът явно не разбираше, че въпросната дума в никакъв случай не трябва да се използва от двамата участници в това, което никога не трябва да се нарича „полов контакт“. Размишлявах в продължение на няколко часа, но в крайна сметка се събудих с още един готов извод. Въпреки че думата „путка“ определено звучи грозно и обидно, ако бъде извикана от някой непознат, вбесен от уличното задръстване, несъмнено тя беше единствената подходяща да се употребява в онези мигове, когато половият контакт се нарича „чукане“ и когато неговата

продължителност се измерва с времето, нужно да се съблечеш. По ирония на съдбата именно Ави Херцог доказа, че съм била права, тъй като за него никога не беше проблем да използва подходящата дума в подходящия момент, въпреки че английският не беше родният му език.

В крайна сметка проблемът на Елиът в основата си нямаше особено голяма връзка с лексиката му, точно както и причината да го допусна до тялото си нямаше нищо общо с желанието. Това беше нещо, от което се нуждаех в момента, и когато всичко приключи, реших, че ние двамата просто можем да забравим за случилото се и да продължим да вървим всеки по своя път. Но ролите някак си се размениха и Елиът си оставаше все така привързан, сантиментален, верен. И в страстта си той реши, че се съпротивлявам само защото беше женен, а истината е, че ако той не беше женен, никога нямаше да има подобна нощ помежду ни.

— Влюбен съм в теб, Маги, и не знам какво да правя.

— Защо трябва да правиш нещо, Елиът?

— Защото никога не ще напусна Франсис.

— Не искам да я напускаш заради мен, Елиът, но ти трябва сериозно да помислиш самия себе си — тя се отнася ужасно с теб.

— Никога; не и след това, което се случи с окото ѝ. Никога не бих могъл да я изоставя.

Опитвах се да му помогна; спокойно му обяснявах, че максимата „око за око“ изглежда доста логична, но не и живот за едно око. Просто не беше справедливо. Елиът обаче не можеше да разбере мотивите ми. Няколко седмици след това в една късна вечер аз разчиствах бюрото си, тъй като бях назначена да работя в Близкия изток. Той влезе в репортерската стая.

— Извинявай — каза тихо и ми подаде една жълта роза. — Съжалявам, че ти причиних всичко това.

— Аз също съжалявам — отговорих сдържано — за цялата работа.

И наистина си беше така, но вече беше късно.

— Така и така стана дума за пари — Грейсън продължава да се хили след историята с празните кутии от газирана вода, —

корпорацията ли трябва да поеме разходите по пренасяне на тялото от Ливан дотук или само твоят отдел?

Гърлото ми се свива и аз просто не мога да си поема дъх.

— Не съм мислил за това — отговаря му Елиът, забелязал реакцията ми.

— Дявол да го вземе — възкликва Грейсън. — Формално твоят отдел наистина носи отговорността: вие изпратихте бедния човек там, това е ваше задължение.

Елиът потръпва.

— Боже мой, Грейсън.

Струва ми се невероятно, че е толкова безчувствен, особено когато става дума за мъртвец.

— Още един скок, Маги? — пита Елиът и поглежда с отвращение към Грейсън. — Мисля, че няма да е зле ние двамата да си поръчаме по още едно.

След като даваме поръчката на Педро, чието име е написано на табелка върху червения му казашки жакет, питам едва чуто:

— Колко точно може да струва превозът на едно тяло от Ливан дотук?

— Е, Маги, това си е проблем на корпорацията — казва Грейсън, като обръща с ръка раменете ми. — Недей да се тревожиш за това, макар че и ти ще бъдеш засегната, защото всички допълнителни разходи ще се осъществяват с рязане от заплатите ви.

— О, за Бога, Грейсън — провиква се Елиът. — Направо си непоносим.

— Чакай малко, Елиът — прекъсвам го, давайки си сметка, че гласът ми е станал по-писклив. — Искам да знам размера на разходите.

Шефът вдига рамене и вади от вътрешния джоб на сакото си малък бележник и химикалка. Безмълвно започва да прави някакви изчисления върху нова страница, сетне не заявява:

— Около три хиляди долара.

Педро донася напитките, за щастие прекъсва разговора ни. Изкушавам се да атакувам Грейсън, да му покажа колко е безчувствен и загрубял, което вероятно обясняваше и факта, че тялото му вече не функционира както трябва. Това обаче би било истинска катастрофа, защото ако направех това, никога вече нямаше да правя репортажи от

Близкия изток, нито пък да работя в новия телевизионен журнал, нито дори да пиша на машина в Ей Би Ен.

— Имаме и друга възможност — казвам аз, като поглеждам многозначително към Елиът.

— Каква е тя, мис Рошава глава? — пита Грейсън в опит да се пошегува.

Не мога да се спра, въпреки ме явно е по-безопасно да стоиш срещу куршумите в Бейрут, отколкото да си играеш на военни игрички с безчувствения телевизионен шеф, който в момента се занимава с въпроса за неприятното, но необходимо орязване на бюджета.

— Добре, Грейсън — казвам, като се усмихвам изкусително, — защо не опиташ да поискаш разходите да бъдат изплатени от клона на Организацията за освобождение на Палестина „Ал Фатах“, тъй като снарядът, който уби Джо, беше изстрелян от негов член. Или ако не е много удобно Ей Би Ен да се договаря с терористична организация като „Ал Фатах“, можеш да се обърнеш директно към сирийците или либийците, тъй като те доставят оръжието, и просто да ги помолиш да поемат разходите по превоза на тялото на Джо от Ливан до САЩ. В крайна сметка техен снаряд откъсна главата му.

Разплаквам се, от което Грейсън така се смущава, че събаря чашата си с вода, в резултат на което дотичва Педро да попие водата от мократа покривка и да смени мокрото панерче с хляба.

Раул, чието име също е написано на табелка върху червения му казашки жакет, подава на Грейсън нова суха салфетка, след което отстъпва назад, за да даде път на Куинси Рейнолдс. Тя изглежда блестящо в коженото палто от норка, въпреки че лицето ѝ наподобява буреносен облак.

Насочва се право към мен и пита:

— Какво става, Маги?

— Проблемът не е в Маги. Грейсън така и не можа да научи смисъла на думата „такт“ — казва Елиът и става, за да я целуне по бузата.

— Няма нищо, Куинс — отговарям и внимателно избърсвам очите си с кърпичка.

— Неприятности — казва шефът, който също се изправя. — Застраховката на момчето е била от минималните и точно обсъждахме

какво бихме могли да направим, за да спестим орязването на заплатите на хората в отдела, това е.

— Прихвани си трите хиляди долара от моята заплата, Грейсън — казвам през сълзи. — Аз поемам разноските.

— Е — казва Куинси, докато се настанява до Елиът, — така поне ще бъдем спокойни, че Грейсън няма да получи сърдечен удар, защото няма сърце.

— Затова пък мога да получа мозъчен тумор, за разлика от някои хора, които познавам — отвърща Грейсън гледайки право в Елиът.

— Лично аз съм избрал гръдна жаба, Грейсън — казва Елиът. — Чувствам, ме имам големи шансове да хвана избраната от мен болест, докато работя за теб.

— Добре казано, Елиът — изхилва се Грейсън. — Само че нека не даваме лош старт на това празненство.

— Празненство ли? — питам невинно аз.

— Предложена си за наградата „Еми“, скъпа — казва Куинси. — Точно исках да ти го съобщя.

— Откъде знаеш? — Грейсън видимо помръква.

— Имам си източници — отвърща тя и ми намига. Моментално се досещам — научила го е от Винсънт.

— Какво ще пиеш, Куинси?

— Водка — отговаря тя и вади цигарите от чантата си.

— Е, какво ново? — пита Грейсън, като потрива ръце.

Куинси се обляга на стола си.

— Нищо особено, с изключение на това, че номинацията за наградата „Еми“ идва точно навреме — преди да сме започнали договарянето за новия договор на Маги.

В този момент Елиът се надвесва към мен и прошепва:

— Непрекъснато мисля за теб.

— Ще има страшни съкращения в бюджета — заявява шефът. — Договарянето започва в много лош момент.

— Съкращения или не — казва Куинси и издухва тънка струйка дим, — Маги е предложена за наградата „Еми“, и то за втори път, а това означава по-голяма заплата в една програма, която, както научих случайно, получава по шестстотин хиляди долара на предаване.

— Говориш за бюджет, който включва абсолютно всички разходи. Дори ще трябва да извадим двама души от вечерните новини

и да ги включим в друго предаване, така че да не ни се налага да вземаме нови хора.

Потупвам ръката на Елиът и казвам тихо:

— Радвам се да те видя. Изглеждаш чудесно.

Той стиска в отговор ръката ми.

— А аз се радвам, че се върна в Ню Йорк, защото наистина много ми липсваше. Ще можем ли да прекараме малко време заедно?

— Знаеш ли, Грейсън — казва Куинси и разчиства място за водката, която пристига в този момент, — всъщност си мисля, че може би ще е по-добре Маги да напусне Ей Би Ен. Тук тя като че ли е в застой.

— Ще бъде смешно да остави Ей Би Ен, и ти го знаеш много добре — избухва Грейсън. — Това е нейният дом и никъде няма да ѝ предложат по-изгоден договор.

— Не съм сигурна, Грейсън — казва Куинси, като си играе с бъркалката. — Няма да се разберем, ако говорим за съкращения в бюджета, които ще засегнат Маги.

— Виж, Куинси, ние дори не знаем дали Маги ще спечели тази награда. Има сериозни конкуренти.

— Елиът — шепна аз, — имам връзка с един мъж в Израел, така че колкото по-бързо се върна, толкова по-щастлива ще...

— Влюбена ли си в него?

— Да, Елиът, влюбена съм.

— Ще я спечели, Грейсън — отвърща убедено Куинси, — и ти го знаеш много добре.

— Изобщо не съм сигурен — казва бавно Грейсън. — Репортажът на Ен Ти Си за сакатия бедняк, дето не можел да си позволи да си купи дори инвалидна количка... Милосърдието на съседите му помогнала да се избави от градинарската количка, в която го бутала жена му, и му дала възможност да си купи истинска моторизирана инвалидна количка. Цялата история е много трогателна...

— Вярно, репортажът е добър — съгласява се Куинси, — но не може да се сравни с ужаса на хората, когато един от колегите им бива убит на бойното поле.

Тя смачква цигарата си.

— Безкрайно съм нещастен — тъжно шепне Елиът. — Нещата с Франсис непрекъснато се влошават. Не мога да се боря с пристъпите на депресия.

Докосвам бузата му.

— Не ми е приятно да ти го казвам, Елиът, но може би единственият правилен начин е да я оставиш и да намериш друга жена, с която да бъдеш щастлив.

— Навремето я бях намерил, но тогава не можех да изоставя Франсис. Мислех, че постъпвам правилно.

— Работата е там — обяснява Грейсън, — че дори не е заснет моментът, в който е улучена главата му.

— Ти си един безсърдечен грубиян — възкликва Куинси.

— Има ли смисъл да се обиждаме! — казва Грейсън.

— Понякога забравям, че ти оценяваш репортажа само по качеството на образа му — отговаря с отвращение Куинси.

— О, Елиът, прекалено голям въпрос правиш от нашата история — казвам тихо аз.

— Но, ние можем да започнем отначало, — продължава да настоява той, — стига да ми дадеш още една възможност.

— Изпитвам най-добри чувства към теб, но с това вече е приключено окончателно. Съжалявам.

— Откровено казано, Куинси, щях да бъда много по-спокоен за тази награда, ако беше хванат моментът с улучването на главата на Джо. Ето това е добра телевизия.

— Грейсън! — задъхва се от възмущение Куинси.

— Боже мой, Даниелс! — избухва Елиът.

— Не мога да повярвам, че това става наистина — казвам аз, като оглеждам последователно всички присъстващи.

Куинси е ужасена, Елиът — шокиран, а аз съм чисто и просто вбесена.

— Първо се опитваш да намериш начин да не платиш разходите по връщането на тялото на Джо — казвам, като гледам Грейсън право в очите. — А след това се оплакваш, че снимките не били достатъчно кървави за вкуса ти.

Спирам за момент.

— Нека да ти разкажа какво стана този ден, Грейсън, в случай че не си чул; защото камерата наистина не беше включена, но изобщо не

ни беше до снимки, пък за повторение не можеше да става дума, тъй като Джо вече нямаше глава и не можеше да ни бъде от полза.

Спирам отново и поемам дълбоко дъх. Елиът слага ръката си върху моята.

— Недей, Маги. Не си заслужава.

— Не — отсича решително Куинси. — Остави я да се доизкаже.

Благодаря ѝ с поглед и продължавам:

— Беше просто един обикновен ден във военната зона кран лагерите; току-що се бях разделила с едно палестинче, на което се опитвах да намеря чифт обувки; домът му беше разрушен, а то трябваше да отиде в болницата в Газа, където се намираше сестра му с отрязани крака.

На Грейсън като че ли му прилошава, но на мен изобщо не ми пука.

— В това време Рингльър беше с трима израелци. Спомняш ли си Рингльър, Грейсън — нашия оператор, дето беше ранен преди десет дни, но въпреки това продължи да работи? Та той беше с тези три израелски войничета; двама от тях бяха ранени, единият доста тежко, кръвта изтичаше от главата му, а другият беше със счупен крак. Разбираш ли, Грейсън, през това време лекарите се опитваха да спасят друго войниче, което беше в кома.

Сълзите се стичаха по лицето ми.

— Екипът на ирландската телевизия също имаше проблеми; техният репортер беше изпаднал в истерия и никой не може да го вине за това. Все още беше новак и току-що беше видял за първи път оня булдозер, който всеки ден разчиства района от мъртвите тела, като струпва поредната грамада от човешки останки — само за този ден убитите бяха сто, за да могат по-късно оцелелите да ги идентифицират.

Куинси хваща ръката ми, челюстите ѝ са здраво стиснати, очите ѝ блестят.

— Положението беше започнало да се нормализира. Седях до Джо и се опитвах да си внуша, че денят вече е почти приключил, когато изведнъж настана суматоха, чуха се писъци и викове. Предполагам, за момент съм изпаднала в шок или нещо подобно, защото единственото, което видях, беше едно обезглавено и окървавено тяло точно до мен. Но всъщност именно това привлича зрителите, така че май не трябваше да се шокирам чак толкова.

— Маги — казва Елиът, — достатъчно.

— За кого? — пита Куинси. — За теб или за нея? Тя има нужда да го каже, остави я.

Грейсън мълчи, скрил лице в шепите си.

— Работата е там, Грейсън — казвам и докосвам ръката му, — че дори не съм сигурна дали да приема наградата, ако ми я присъдят, защото все още много ме боли, пък и, честно казано, този репортаж не беше на Ей Би Ен, той беше заради Джо, заради Рингълър, заради мен, защото исках всички там — и ти знаеш много добре къде е това там, Грейсън, там, откъдето получаваш твоите рейтинги — да видят колко безсмислен и смахнат е този свят и как се случи така, че бедният Джо попадна в центъра на това безумие, и как стана така, че бях там точно тогава, с микрофон в ръка и с насочена към мен камера, но, кълна ти се, Грейсън — вече едва говоря, задушават ме ридания, — не съм го направила заради теб или за Ей Би Ен.

Куинси ме прегръща, а Елиът изважда носна кърпа и се изсеква шумно. Появяват се Раул и Педро и с абсолютно безизразни лица почистват масата и сменят мокрото панерче за хляб секунди след като Грейсън е съборил отново чашата си. Елиът отпива голяма глътка водка и чака Грейсън да каже нещо, каквото и да е, за да разсее напрежението. Куинси пали друга цигара и ми намига. Шефът взима мократа салфетка от скута си, хвърля я върху масата и ме поглежда право в очите.

— Ето защо те харесвам, Маги; точно това те прави така дяволски добра. Безпогрешно избираш най-подходящия момент.

— Това е твой патент — засича го незабавно Куинси. — Ти започна всичко това, с твоите разходи по превоза на тялото; не беше особено тактично.

— Знаеш ли, Грейсън — започва да обяснява Елиът, — тя е права. Би трябвало да помислиш за човещи...

— Я млъквай! — срязва го шефът.

— Според мен — не се отказва Елиът, — Джо заслужава нещо повече от едно надгробно слово.

— Някой да те е питал? — отвръща ядосано Грейсън.

— Не е нужно да ме питат. Аз съм този, който го изпрати. Нали помниш — отговорен е моят отдел.

— Е, може би е трябвало да помислиш, преди да командироваш екипа в толкова опасна зона.

Елиът изглежда засегнат.

— Дълго мислих по този въпрос, но нямах избор; и поне не се оплаквам, че камерата не е снимала в момента на нещастieto.

— Слушай, Елиът — казва Грейсън, повишавайки тон, — аз работя в телевизия. Не съм болногледачка, психиатър или възпитателка в забавачката, нито пък съм шеф на някаква неизвестна телевизионна станция. Трябва непрекъснато да мисля за най-доброто предаване и за най-високия рейтинг, и за най-големия брой награди „Еми“, защото иначе няма да имаме печалба, а ако това се случи, тогава и ти, и Маги, и всички други ще останат без работа, включително и аз.

Той впива поглед в Елиът. Ответната реакция на Елиът е да отпие отново голяма глътка водка, да изтрие с опакото на ръката устата си и да забие поглед в масата, докато говори.

— Ако всичко е само заради това — казва бавно той — и ти не даваш пукнат грош за чувствата на другите, можеш да ме уволниш, да си вземеш печалбите и да се разкараш.

— Дали ще говориш така, когато отново вземеш да търсиш работа на жена си, а, Елиът?

— Слушайте, аз не искам нищо — намесвам се, като поставям длан върху ръката на Елиът, за да го успокоя и да му попреча да извърши някоя глупост, така че да загуби работата си и да стане напълно зависим от злата си жена.

— Маги, миличка — казва Грейсън и отмества ръката ми от тази на Елиът, — очевидно всички сме разстроени.

— Тогава защо просто не престанем да говорим за това? — предлага Куинси. — Какво ще кажеш, Грейсън? Да поговорим по въпроса някой друг път, когато всички ще сме по-спокойни.

— Много разумно, Куинси, само че аз искам Маги да знае, че държа на нея като на член от семейството си, пък и тя всъщност е такава, както и всички останали в Ей Би Ен, те са моето малко любимо семейство. Повярвай ми, Маги — не съм спал по цели ноци, докато ти беше в Ливан; а когато се случи тази ужасна трагедия и аз не можех да сторя нищо, за да оправя нещата, започнах да обмислям кое е най-доброто за нас — за нашето малко семейство в Ей Би Ен — и същевременно за твоята кариера. Тогава реших, че бих могъл да сторя

нещо за бедния Джо, да направя нещо в негова памет. Не сме безсърдечни, но исках моята Маги да направи възможно най-добрия репортаж, за да спечели тази награда за своето семейство.

— Всичко това вече сме го чували — казва Куинси.

Елиът проговаря:

— Грейсън...

— Не, почакай — прекъсвам го, — да се върнем към думите на Грейсън, към обещанието му да направи нещо в памет на Джо.

Шефът се обърква за момент. Съвзема се почти веднага, усмихва се и ме потупва по ръката.

— Умница — не престава да мисли, докато слуша. Е, може би ще открием фонд за създаване на стипендия на негово име в аудио-визуалния факултет на Нюйоркския университет.

— Ей, вие, виждате ли — казвам с усмивка аз. — Все пак Грейсън имал сърце.

— За мозъка обаче все още нямаме доказателства — промърморва Елиът.

— Ще приемеш ли наградата, ако я спечелиш? — пита Грейсън.

— Не съм сигурна.

— Слушай, Грейсън, разбирам как се чувства Маги — намесва се Куинси. — Защо просто не прекараме една приятна вечер и не отложим всякакви обсъждания на контракти, награди и други подобни, докато ние с нея си поговорим!

— Глупости — отвърща шефът и почервенява. — Искам най-после да приключа с този телевизионен журнал, а за него е нужна Маги — тя е най-подходяща.

— Успокой се, Грейсън — изрича хладнокръвно Куинси. — Проблемът не е чак толкова спешен, и без това сега не можеш да си позволиш сумата, която ще поискам.

Както на всяка делова вечеря, беше дошъл моментът, в който се разменят любезности, уговарят се основни правила, всеки играч стои твърдо на позициите си и всяка дума се взема на сериозно. Седя вдървено на стола си, представям си с ужас предстоящите събития, чупя кибритени клечки и правя с тях миниатюрни къщички по покривката. Винсънт е застанал зад Грейсън. Намига ми и се навежда, за да сложи чиста ленена салфетка на скута му.

— Слушай, Куинси — започва Грейсън, като в същото време се обръща да погледне Винсънт, — нека не прибързваме. Сигурно ще успее да отдели известна сума.

— Аз ще взема пиле по киевски — казва Куинси, без да му обръща внимание.

— А пък аз — блини — добавям, като знам предварително, че няма да докосна нито хапка.

— Аз пък ще взема теб — шепне Елиът.

— Аз също искам пиле по киевски, но с много сос — обажда се Грейсън. — И престани да висиш над главата ми, Винсънт, изнервяш ме.

Елиът решава да вземе „Бьоф Строганов“, когато Куинси се впуска в една от своите тиради, изречени с детинско гласче:

— Не бих искала да те поставям в неудобно положение пред дирекционния съвет, който сигурно ти е наредил да правиш икономии.

Тя се усмихва лъчезарно и зелените и очи проблясват.

— Остави на мене тези тревоги — отвърща недоволно Грейсън.

Куинси ме поглежда многозначително и продължава:

— Пък и не съм сигурна дали Маги ще иска този телевизионен журнал, ако това ще рече да се връща отново в Близкия изток. В крайна сметка тя вече прекара две години в Ливан. Може би сега ѝ е време да се върне и да се установи на постоянно място.

Елиът върти учудено очи и аз изговарям само с устни едно „благодаря“ за неоценимото му мълчание.

— Няма значение дали ще е в Ню Йорк или в Тел Авив — казва Грейсън, — важното е, тя вече няма да прави репортажите си от бойното поле, така че сега говорим за съвсем други възможности. Досега тя беше все по местата, където е най-напечено. С това е свършено. Сега ще прави предавания от по-общ, по-човешки интерес — най-важните политически събития, малко клюки. В това ще се състоят репортажите ѝ. Естествено е да искам тя да бъде в Израел, тъй като е най-добрият ни кореспондент в тази част на света. Зрителите ѝ вярват.

Куинси поклаща глава.

— Там е работата, Грейсън, че тя най-вероятно ще се захване с тази работа само ако има възможността да си бъде в Ню Йорк.

Обръща се към мен и ме пита:

— Имаш ли желание да се върнеш отново в Близкия изток?

— Не съм сигурна — отвърщам точно както се очаква от мен, като се старая да избягвам погледа на Елиът.

— Очевидно — продължава Куинси, — щом Маги още не е сигурна дали би искала да се върне там, няма защо да обсъждаме възможността тя да вземе този журнал. Мисля, че ще е по-разумно да изчакаме, сега просто няма никакъв смисъл да продължаваме разговора.

— Маги — казва шефът, като се привежда напред, — работата е там, че си ми по-необходима в Близкия изток, отколкото в Ню Йорк, в новините. Мога да сложа всекиго на това място. Първоначално бях решил да орежа поголовно всички заплати, но сега за теб съм готов да размисля, ако се съгласиш да се върнеш там и да правиш нашия телевизионен журнал директно от Израел. Какво ще кажеш, Маги?

— Не съм съвсем съгласна — отговаря Куинси.

— Маги — продължава Грейсън, без да ѝ обръща абсолютно никакво внимание, — а заради мен?

Повдигам рамене.

— Окей — размива се Грейсън. — Ти печелиш. Максимално заплащане, без орязване.

На свой ред Елиът се размива и поглежда към него.

— Не мисля, че си разбрал нещо от целия разговор.

Пазарлъкът, който се разиграваше около тази маса, беше наистина срамен. За щастие все пак главният манипулатор беше на моя страна, защото безсъмнено това беше Куинси Рейнолдс.

— Тебе пък кой те пита? — озъбва му се Грейсън.

— Никой не ме пита — отвърща уморено Елиът, — аз съм продуцентът на този телевизионен журнал и има нещо, което Куинси Рейнолдс не спомена.

— Ще приемеш ли наградата „Еми“? — пита Грейсън, без да схване смисъла на казаното от Елиът.

— Това няма нищо общо с договора — казва Куинси и слага ръката си върху моята, преди да е изречено каквото и да било друго.

Винсънт отново се приближава към нашата маса.

— „Бьоф Строганов“ е свършил, господин Джеймс, но мога да ви предложа превъзходни пържоли с подправки — казва на Елиът той. А към мен изговаря само с устни:

— Вземи „Еми“.

— Защо? — питам го по същия начин аз.

— Не съм и помислил да го включвам към договора, просто исках да знам дали вече е решила, това е всичко — отговаря Грейсън и поглежда недоволно към Винсънт.

— Бъди по-конкретна, Куинси — казва Елиът. — Добре, ще взема пържола с подправки.

— Защото той би искал да я приемеш — казва внезапно на глас Винсънт.

— За какво, по дяволите, говориш, Винсънт? — избухва Грейсън.

Куинси проговаря толкова тихо, че Елиът трябва да се наведе към нея.

— Искam двайсет и пет процента увеличение на заплатата плюс премия от петдесет хиляди долара в края на първите шест месеца, ако журналът все още върви, и тогава още едно двайсет и пет процентно увеличение на заплатата след края на първия сезон; разбира се, ако подновим договора; само при това положение тя се връща в Близкия изток.

— Невъзможно! — провиква се Грейсън.

— Откъде знаеш, че той би искал да я приема? — питам Винсънт аз.

— Нали ти казах да отложим този разговор — казва Куинси и се усмихва на Педро, който ѝ поднася пилето по киевски, от което се вдига пара.

— Защото беше италианец — отговаря тихо Винсънт.

— За какво, по дяволите, говорите? — крещи Грейсън. — Кой е бил италианец?

Куинси забожда вилица в пилето по киевски и казва:

— „Мммм“ — а в това време маслото се стича по ориза.

Раул отваря бутилка бяло вино и налива малко в чашата на Елиът. Той я разклаща няколко пъти.

— Отлично е, но трябва да се изстуди още малко.

Раул връща бутилката в кофичката с лед.

— Вальри — отвръща Винсънт. — Джо Вальри беше италианец.

— Какво общо има с всичко това фактът, че Вальри е бил италианец? И, честно казано, Винсънт, омръзна ми да се месиш, когато се опитвам да си върша работата. Така е от години.

Появява се отново Педро и сервира моите блини и пилето по киевски с много сос за Грейсън. Застава отстрани и чака, докато Раул поднася пържолата с подправки на Елиът.

Куинси попива леко устни със салфетката си.

— Достатъчно крехка ли е пържолата ти, Елиът?

Той отвърща, докато отрязва хапка:

— Без грешка.

Грейсън бърка разсеяно соса си, потънал в мисли, а аз унило буча с вилицата блините.

— Окей, Куинси — казва внезапно Грейсън, като изпуска вилицата в червения сос и изпръсква синята си риза. — Съгласен съм за десетпроцентно увеличение на заплатата плюс премия от двайсет и пет хиляди долара в края на първата година и ново десетпроцентно увеличение за следващата година, стига Маги да остане в Израел.

— Няма да стане — отговаря Куинси и преглъща хапка пиле. — Я виж какво си направи ризата.

Елиът прави физиономия и прошепва:

— Ама и тя е една...

— Какво ще кажеш по въпроса за стипендията на името на Джо? — питам аз, все едно че не съм чула коментара на Елиът.

Грейсън топи салфетката си в чашата с вода и се опитва да изчисти ризата си.

— Да, да, да — отвърща нетърпеливо той, — стипендия на името на Джо Валари.

— Валъри — поправя го спокойно Винсънт и ми намига.

— Защо не ядеш блините си, Маги? — пита Елиът.

— Ще приема наградата, ако ми я присъдят — казвам аз, като гледам Винсънт право в очите, — и ще се върна в Близкия изток, щом настояваш.

Винсънт се оттегля с усмивка.

— Голяма работа си — прошепва Елиът и поклаща учудено глава.

— Е — пита Куинси, — ще приемеш ли условията ми?

Грейсън почти не мърда устни, докато говори.

— Ами ако не ги приема?

— Отивам на друго място.

Тя го заслепява с друга очарователна усмивка.

— Още утре сутринта.

Шефът удря с ръка по масата.

— Дадено — казва с нещастен вид той. — И се надявам да сте се насладили на вечерята си, защото аз наистина не можах.

Става от масата, а Елиът подвиква след него:

— Ей сега идвам, Грейсън...

Остава при нас колкото да опита още веднъж късмета си.

— Изпитвам най-противоречиви чувства от факта, че ще работя с теб, скъпа. Съжалявам, че няма да живееш тук, но пък съм спокоен, че журналът ще потръгне, щом като ти си от другата страна, в Близкия изток.

Целува ме по челото.

— Промени решението си, Маги; поне поразмисли още малко по въпроса.

— О, Елиът — казвам му тихо, — искам да си щастлив, наистина го искам, но не мога да ти помогна. Просто от това няма да излезе нищо.

— Елиът! — изревава Грейсън.

— Идвам, Грей — вика Елиът и забързва след него.

Най-после сме сами. Куинси поръчва кафе.

— Уф! — въздъхва тя. — Не беше лесно, нали? А ти казваш, че не завися от никого.

И се размива.

— Невероятна си. И сега какво?

— Сега ще имаме друга среща, за да подпишем и оформим всичко, след това можем да режем лентата. Първият журнал трябва да се излъчи през март.

— Очаквам го с нетърпение.

Куинси изглежда угрижена.

— Дали не сбърках, когато уговарях връщането ти в Израел, дали то е най-доброто за теб?

— Защо говориш така?

— Главно заради неопределеното ти отношение към твоя генерал.

— То е съвсем ясно, Куинси. Нервна съм, защото той не се побира в никое от познатите определения.

— Какво искаш да кажеш?

— Не прилича на никой, когото познавам, и се страхувам да не ме изостави. Странно, но преди да дойда, споделих това и с мама.

— Говорила си с майка си за това, че те е страх да не те изостави Ави?

— Не. Говорихме за друго — че ако татко я изостави, тя няма да го преживее. Ядосах се, че е толкова слаба, толкова сантиментална. Щеше ми се да я разтърся, да ѝ помогна да разбере, че макар и пренебрегната, е все още цялостна личност.

— Но тя не е, Маги. Дали с него или без него, тя не е цялостна личност.

— Съзнавам го и ми е мъчно. Освен това не съм сигурна дали и аз съм цялостна личност. На моменти ми се струва, че съм загубена без Ави.

— Ти можеш без него и го знаеш много добре. Вярно е, боли много, но човешките същества издържат и на най-ужасна болка.

Тя спира за малко.

— И аз издържах.

Пресягам се и докосвам ръката ѝ.

— Извинявай, Куинси, бях забравила...

Тя се покашля.

— Слава Богу, че и аз забравям понякога.

След няколко секунди мълчание пита:

— Между другото, откъде ти хрумна, че той ще те изостави, Маги?

— Нали знаеш, че има безчет причини, поради които мъжете изоставят любовниците си — например след пристъп на чувство за вина към съпругата или просто след събуждане някоя сутрин решава, че вече му е омръзнало. И аз не знам откъде ми хрумна. Въобще трябва ли да търсим някакъв смисъл в това?

Куинси се усмихва.

— Знаеш ли, в началото, когато се чувствах така уязвима и несигурна с Дан, просто съсредоточавах вниманието си върху някой негов навик, който ме подлудяваше.

— Вече опитах това със смешните му къси бежови чорапи.

Куинси се размива.

— Звучи страхотно. Наистина ли ги носи?

— О, да, това му е в кръвта. Всички израелци мислят, че чорапите им трябва да си отиват с ризите, а пък ризите им съвсем не са първа хубост. Във всеки случай аз опитах да съсредоточа вниманието си върху бежовите му чорапи.

— Не съм сигурна, че точно те трябва да бъдат твоят обект на внимание, защото обикновено мъжете с най-хубавите чорапи са най-ужасните съпрузи.

— И кой е направил това изследване?

— То е из „Записките на Рейнолдс“ — казва с усмивка тя, — основани върху личния ми опит. Първият ми съпруг носеше черни вълнени три четвърти чорапи — и виж какъв мръсник излезе.

— Е, в случая с Ави това не можа да ми помогне, защото точно когато се опитах да поохладя чувствата си с помощта на чорапите му, той се показва прекалено умен за мен.

Куинси изглежда озадачена.

— И кога се опита?

— На Мъртво море — отвърнах напълно сериозно.

Куинси поклаща глава.

— Грейсън е прав, като казва, че от тебе ще излезе отличен режисьор.

— Трябва да се прибирам, Куинси. Хайде да тръгваме, а?

Малко по-късно вървим по Петдесет и седма улица хванати под ръка и чакаме да мине свободно такси.

— Имаш достатъчно време да се прибереш вкъщи. Твоят генерал се обажда в полунощ.

Едно такси спира на няколко крачки от нас.

— Качи се ти, Куинси — казвам ненадейно аз. — Искане ми се да походя малко, да поразмисля.

— И за какво точно? — пита Куинси с ръка на вратата на таксито.

Сбърчвам нос и отговарям:

— О, не знам. Може би за бежовите чорапи.

Ридаещите звуци на арабската музика от близкия ресторант почти напълно заглушаваха блеенето на овцата, която се разхождаше по мръсния тротоар. Ави спря колата няколко преки преди сградата, в

която се помещаваше редакцията на вестника на ООП „Ал хок“, тъй като не беше особено препоръчително една западна журналистка да бъде видяна с израелски държавен служител.

— Нека да тръгнем към Мъртво море колкото е възможно по-рано, малко след шест, преди да е започнало да се смрачава.

— Как да те целуна за довиждане?

— Чакай да отмине овцата и ще помисля — каза Ави, като свали очилата си със златни рамки и ги сложи на таблото.

Посочих отличителните знаци с кръстосания меч и маслиновата клонка на раменете му и казах:

— Не ме е грижа толкова за овцата.

— А — отвърна той, — ето това е първата ти грешка — нямаш нужните навици. Изобщо не се сещаш, че това може да е ООП, дегизирана като овца, или овца, дегизирана като МОСАД. Ние сме много умни, скъпа.

Той се пресегна зад седалката, измъкна от чантата си зелен пуловер и го навлече върху униформената риза.

— Наистина си подготвен за всякакви ситуации.

— Първото вземане на решения в екстремни ситуации е характерно за израелската армия — отвърна той полушеговито-полусериозно. — Затова печелим войните. А сега ме целуни.

Бузата ми се отърка в грубата вълна на пуловера и миг след това устните ми бяха върху неговите. В началото той ме целуваше нежно, след това все по-страстно, накрая ме притискаше силно към себе си.

Усетих познатото прималяване.

— Целуването по този начин също ли е характерно за израелската армия?

Той разроши косите ми.

— Обичам те и искам да се ожения за теб — това е характерното за мен.

Очакваше да се сепна, да се отдръпна, да се оттегля в обичайната си несигурност.

— Всичко е наред — казах аз. — Започвам да свиквам.

Ави сложи отново авиаторските си очила.

— Защо отиваш в редакцията на „Ал хок“, щом ще взимаш интервю от затвора в Йерусалим?

— А — отвърнах аз, — ето че и твоите навици за сигурност не са толкова развити, колкото си мислиш, скъпи. Палестинците поискаха да говоря с Ахмед, редактора на вестника, за да уредим среща и с брата на затворника.

— А, да — усмихна се той. — Винаги ма някакъв брат някъде на втори план.

— Обичам те — промълвих ненадейно.

Той отново ме придърпа към себе си, като ме целуваше нежно.

— Ти си една непредсказуема и щура жена и аз също те обичам. Бъди внимателна днес.

— Ти също — казах и излязох от колата.

Тясна уличка водеше към входа на „Ал хок“, където ме очакваше Ахмед. Той беше моята връзка с така наречения борец за свобода в източния сектор на този древен град, пропит с религия, политика и история и със сериозни разногласия. Няколко жени, облечени в дълги широки черни бори, с тежки кошници, пълни с хляб и плодове, полюляващи се върху забулените им глави, клечаха наблизко и шумно разговаряха. Някакъв старец припкаше след стадото си овце, като с едната си ръка повдигаше полите на робата си, а с другата размахваше грубо издялана пръчка и издаваше познатия звук „ррр“.

Отворих тежката врата от ковано желязо със сложни орнаменти и влязох в мръсния вестибюл. Стените бяха украсени със снимки на Ясер Арафат, лъчезарно усмихнат, вдигнал победоносно два пръста над главата си, с увит около главата кафих на черни и бели карета. Някакъв мъж с плътно прилепнали дънки и яркорозова тениска с надпис: „Добре дошли в Маями Бийч“ под две нарисувани палми седеше на едно от бюрата и четеше списание „Пийпъл“. А други няколко мъже с изключително тесни панталони и жестоки пламъчета в очите започнаха да издават при влизането ми особени звуци, нещо средно между кудкудякане и съскане.

— Здравей — казах аз. — Харесва ми тениската ти.

Той ме озари с широка усмивка, която откри два златни предни зъба.

— Вие сте мис Маги от Ей Би Ен, а аз съм Башер.

— Приятно ми е да се запознаем, Башер — усмихнах се в отговор аз.

— Благодаря, добре съм — отговори той, — а Ахмед ви очаква.

Башер ми направи знак да го последвам зад завесата от кафяви мъниста. Тъй като вече имах опит от безброй подобни срещи, аз бях подготвена да чакам два-три часа, докато Ахмед благоволи да се появи с невинен вид, като че идва точно навреме за срещата ни. Докато се провирах през завесата, съпроводена от съскащо-кудкудакащите звуци, успях да закача платнената си чанта на няколко от мънистата, косата ми се оплете в една от златните ми обеци, в резултат на което едва не разкъсах меката част на ухото си; тъкмо когато освободих обещата, ударих силно дясното си коляно в мивката, поставена точно на входа към задушната стаичка.

— По дяволите — измърморих под носа си.

Крис Рингльър, операторът ми, вече се беше настанил на един от напуканите пластмасови столове с протегнати напред дълги крака и кръстосани пред гърдите загорели мускулести ръце. Широкополата шапка тип „Индиана Джоунс“ беше надвиснала над очите му. Носеше същата яркорозова тениска с надпис „Добре дошли в Маями Бийч“, заобиколен от две палми.

— Здравей, красавице — каза той и бутна шапката към тила си.
— Май те заболя.

Кимнах и погледнах първо към неговата тениска, а след това към тази на Башер. Той се разсмя.

— Донесох няколко за момчетата тук; надявах се, че ще ни помогнат да минем по-бързо.

Кимнах отново и седнах на ухабен жълт пластмасов стол.

— Сигурно ще успея да прочета „Възходът и крахът на Третия райх“, докато чакаме — каза Крис и посочи към дебелия том, който лежеше върху гравирания меден поднос.

Хвърлих на пода платнената си чанта и подпрях ударения крак до книгата.

— Долу крак — каза рязко Башер. — Ние не показваме подметки на обувки.

Погледнах го невярващо.

— Башер, в случай че не си забелязал, току-що ударих коляното си в мивката, чието място съвсем не е на входа.

— Подметки на обувки показва неуважение в арабски свят.

Свалих крака си от масата и отговорих:

— А съскане и кудкудякане след жените показва неуважение в западния свят.

— Вие сега в окупирани територии.

— Странно — казах аз, — мислех, че сме в Маями Бийч.

Крис скокна и обгърна с ръка тесните рамене на Башер.

— Ей, приятел, другия път ще ти донеса тениска с алигатор отпред. Става ли?

Башер отклони поглед от мен.

— Става — отвърна той. — Искате ли зелен чай и фурми?

— Не мисля, че ще има време за това — казах аз, опитвайки се да ускоря нещата. — Не бихме искали да караме Ахмед да ни чака.

Башер отново се втренчи в мен.

— Ахмед много зает сега. Ще пиете зелен чай с фурми — нареди той и изчезна зад завесата от кафяви мъниста, без да удари коляното си в мивката.

— Направо съм вбесена — възкликнах възмутено аз.

— Така само влошаваш положението — каза Крис, като се отпусна отново на стола си — и ако продължаваш в този дух, ще прочета не само „Възходът и крахът“, а и Корана, и събраните съчинения на Уилям Шекспир и може би ще видя тригодишния си син отново чак когато стане гимназист.

— Извинявай, Крис. Мислех си, че може би е приятно, ако човек има възможност поне понякога да интервюира възрастни хора в нормални райони на света.

— Хайде, Маги — отговори с внезапна горчивина той. — Нима не знаеш, че тази територия е от първостепенно значение? Войната е секси.

Той се изпъна напред, повдигна тениската си до пъпа и аз видях дебелия червен белег, който пресичаше целия му корем. Докоснах го предпазливо.

— Ти си жив, Рингълър; раната ти вече заздравя напълно.

Той смъкна тениската и се облегна назад. Очите му бяха насълзени.

— Да, един нищо и никакъв шрапнел. Защо и Вальри нямаше този късмет!

Башер се появи отново с поднос, върху който се полюшваха две чаши зелен чай и чиния с лепкави от сладост фурми.

— Ахмед каза, че сте добре дошли и че ще дойде много, много скоро.

Не си дадох труда да го погледна, като се престорих, че съм погълната от бележките си за интервюто. Башер остави подноса и излезе.

Появи се три часа и половина по-късно, точно в дванайсет часа, когато всеки от нас беше погълнал по четири чаши зелен чай и по десетина фурми, беше се разходил неколkokратно до банята и неведнъж беше извършил дълги обиколки, ходейки напред-назад из задушната стаичка.

— Ахмед не зает вече. Хайде, хайде бързо. Той ще ви види.

Изкушението да се прозее беше почти непреодолимо — щеше ми се да се протегна добре и да измърморя нещо от рода на това, че не искам повече да чувам за интервюта. Крис скочи веднага от мястото си, праметна раницата си на гръб и подпря на рамо миникамерата. Аз също станах (червената ми тениска беше залепнала за облегалката на пластмасовия стол) и последвах Крис и Башер. Вратата към кабинета на Ахмед беше отворена и той тръгна към нас.

— Госпожице Маги — каза той, — днес правя почти невъзможното за вас само защото хората от западната преса са мои добри приятели.

Ръкувахме се и забелязах, че обичайно бледото му лице беше добило сивкав оттенък, а гласът му хриптеше повече, отколкото на последната ни среща, по време на която той не беше спрял да кашля и да пуши цигара след цигара.

Покани ни в опушения си кабинет.

— Заповядайте, влезте.

Крис остави раницата и миникамерата на пода. Той видимо се смути при вида на една от снимките по стените; на нея бяха заснети дванайсет-тринайсет годишни момчета, които позираха с автомат „Калашников“ АК-47 и ръчни гранати. Но снимката с най-кошмарно въздействие висеше вдясно от бюрото на Ахмед: на голям формат в близък план се виждаха осакатени тела, захвърлени направо на земята около някакъв изгорял автобус край пътя. Това се считаше за едно от най-славните дела на борците от Организацията за освобождение на Палестина. То беше извършено в една нощ с някакъв случайно минаващ през Хайфа към Тел Авив автобус.

— Ще се срещнете с него — каза Ахмед, като ме гледаше настойчиво.

Обърнах се изненадана.

— С кого?

Той посочи към снимката.

— С човека, който е извършил тази военна акция — именно той е в затвора.

Крис присви очи и промърмори:

— Света Дево.

Ахмед се усмихна.

— Неговият брат ви очаква.

— Къде? — попита Крис, като все още не откъсваше поглед от снимката.

— Чака ви в коктейлния бар в „Американ Колъни Хотел“.

— По какво ще го познаем? — попитах.

— Той е дребен и мургав и отговаря на името Рашид — отвърна Ахмед.

Погледнах към Крис.

— Страхотно.

Рингльр се усмихна, като непрестанно въртеше из ръцете си филмова лента.

— Мечта — измърмори той.

С видимо усилие Ахмед се изправи, за да ни изпрати до вратата. Тъкмо тогава го налегна силен пристъп на кашлица, в резултат на което цялото му тяло се разтресе. Очевидно се задушаваше. Най-последно успя да се изправи, подпирайки се на стената.

— Изпратете ми, ако обичате, копие от лентата с интервюто — изхриптя той.

— Аз ще се погрижа за това, Ахмед — отвърнах аз. — И много ви благодаря.

— Дребен и мургав и отговаря на името Рашид — повтарях под носа си аз.

Крис ме последва към коридора, където същите млади грубияни с необикновено тесни панталони все още се размотаваха, а в очите им проблясваха същите злобни пламъчета. Отново започнаха да издават същите кудкудякащо-съскащи звуци по мой адрес. Внезапно спрях и

вдигнах единия си крак така, че подметката да застане точно пред физиономиите им. Крис трябваше да се подпре на стената.

— Прекаляваш — изрева той. — Не снимаме филм за Дракула.

Тръгнахме уморено по тясната уличка към „Америкън Кольни Хотел“, интересна сграда в мавритански стил, главна квартира на Британското военно командване по време на Войната за независимост от 1948 година, а отскоро — място за срещи на видни палестински и арабски личности, посещаващи Източен Йерусалим. Във фоайето имаше марокански кожени столове и тежки дъбови маси с дърворезба, а стените бяха облицовани с бяло-сини керамични плочки. След като минахме под няколко гипсови арки, стигнахме до рецепцията, откъдето ни казаха да слезем три стъпала, за да стигнем до коктейл-бара. Крис се движеше плътно зад мен, когато влязохме в слабо осветеното помещение. Едва успяхме да различим физиономията на някакъв дребен мургав мъж, който явно седеше сам. Направих знак на Крис да изчака и се приближих към него.

— Здравейте — казах аз и протегнах ръка. — Аз съм Маги Зомерс. Тук ли ще поговорим?

Той се изправи учтиво, като в същото време оглеждаше крадешком помещението.

— Не, не тук. Чакам един човек.

Може би причина за това беше туптенето в коляното ми. Може би причината бяха младежите в редакцията на вестника, които съскаха и кудкудякаха подире ми. Може би стана, защото нямах търпение и не можех повече да чакам тези четири щастливи дни с Ави на Мъртво море. Или може би изведнъж ми беше станало непоносимо да слушам все едни и същи ораторствания и декламации и да гледам все същите снимки на тела с откъснати крайници, овъглени бебета и обезглавени хора, и всички това — в името на свободата. Каквато и да беше причината — нямах оправдание за това — аз просто не успях да се сдържа.

— Чакай, не разбирам — казах аз. — Защо не тук и защо не сега?

— Защото — отвърна мъжът, а лявото му око нервно потрепваше — имам една друга уговорка; трябва да дойде някой друг.

Бях посиняла от гняв; Ей Би Ен беше обещала на зрителите си специално интервю не само със затворника, а и с брат му. Всичко беше уредено и потвърдено както от представители на израелското

правителство, така и от палестинските лидери и по-специално от Ахмед. Решена да открия на всяка цена какво не беше наред пък сега, както и да направя това интервю, аз продължих да го разпитвам:

— Този другият говори ли английски?

Мъжът ме погледна озадачено.

— Какво значение има това за вас?

— Голямо значение — отвърнах нетърпеливо аз, — защото искам да бъда първата американка, която го прави с вас двамата.

Той се усмихна едва забележимо.

— Това ви харесвам на вас американките — че сте толкова агресивни. Харесва ми.

— Слушай — отговорих аз, като хвърлих поглед към Крис, който се беше облегал на бара, — освен това искам да го направим, докато е все още светло.

— А, и това ли? — възкликна той, сучейки мустак. — През нощта не може ли?

Бях наистина вбесена.

— Не, не може — казах аз и посочих към Рингльър, — защото на него му трябва светлина, за да може да ни снима.

Мъжът изглеждаше ужасен.

— Искате и да се снимаме? — изломоти той.

Прекарах пръсти през косата си, като се опитвах да запазя спокойствие.

— Слушай, имам да върша работа, която ми е не по-малко неприятна, отколкото на теб. Така че нека да не губим време. Да или не — започваме веднага или аз просто си тръгвам и разказвам на всички, че думата ви не струва пукната пара и че не удържате обещанията си.

— Не, не, в никакъв случай — само че аз не мога да го направя.

— Крис — извиках аз, — ела тук, ако обичаш.

Той се приближи.

— Какво има?

— Нашият приятел не държи на думите си; отказва да го снимаме. И сега какво?

— Моля ви — възкликна мъжът, който беше започнал да се поти обилно. — Не искам никакви неприятности. Наистина обещах, че ще го направим тази нощ, ето ви и пари, но моля ви, недейте да снимате.

Той бръкна в джоба си и извади куп смачкани банкноти. Крис хвана ръката ми, за да ме възпре.

— Маги, спри. Мисля, че...

— Не, Крис — изфучах аз. — Няма да спра.

Насочих пръст към лицето на разтреперания мъж и казах ядосано:

— Не ти ща парите и ти можеш да забравиш цялата тази история; но аз няма да я забравя, Рашид.

— Рашид ли? — повтори той. — Кой Рашид?

Точно в този момент една чернокоса жена се приближи с леко полюляваща се походка на тънки като шило токчета, хвана под ръка този дребен тъмнокос човек, които явно не отговаряше на името Рашид, и му каза дрезгаво:

— Мустафа, готов ли си да се позабавляваме?

— О, Крис — възкликнах аз и се отпуснах в един стол. — Наистина съм си изгубила ума.

Но той се задавяше от смях и не ми отговори. Така или иначе, нямах кой знае колко време, за да се окопотя, защото в този момент някакъв дребен тъмнокос човек ме потупа по рамото и каза:

— Аз съм Рашид.

Приличаше повече на Джордж Хамилтън, отколкото на Рашид — със син блейзер, широки сиви панталони и пепелявосиня риза със скрити копчета, отворена на врата. Едрата му глава с гъста черна вълниста коса и безупречно белите зъби биха могли да му носят годишен доход от порядъка на сто хиляди долара, ако вместо да работи за ООП, беше избрал да направи кариера в Холивуд, като рекламира паста за зъби.

— Това значи ли, че няма да те видя тази вечер? — прошепна ми Мустафа веднага след като компаньонката му излезе наперено от бара.

Погледнах го уморено и отвърнах:

— Само ако взривиш някой автобус, Мустафа.

Рашид изглеждаше точно като онези терористи — звездите на масмедиите, — които като че ли специално са обучавани да въздействат върху най-нежните струни в сърцата на зрителките от цял свят. Той извади цигара от тънка сребърна табакера и я запали с тежка златна запалка, като не сваляше от мен сините си очи. Най-важното беше да разбере точно какво очаква от него Ей Би Ен.

— Слушай, Рашид — заобяснявах аз, — Ей Би Ен иска да заснемем един истински борец за свобода, а не човек, който само философира по тези въпроси в някой университет на Западния бряг.

Той се усмихна ослепително, издавайки увереността си, че поради красивото си облекло, великолепия си вид и страхотните си зъби няма да му се наложи да слуша обичайното „трябва да заснемем нещо по-сензационно за зажадените си за кръв зрители, така че, ако обичате, придайте си малко по-порочен вид“ — думи, с които западните журналисти вече се бяха прочули.

— И така, вие интервюирате брат ми — отвърна той на неправилен английски, — а той съгласи заради мен — аз му позволих да говори с вас. Сега, ако не искате да ме интервюирате като, както казвате вие, втори план, всичко наред. Само ми кажете.

— Не става дума за това, Рашид. Искам да кажа следното — започвам да обяснявам аз, като хващам едната му ръка. — Трябва ми някой с изцапани от кръв ръце — някой, който прави нещо за революцията, а не само да говори за нея.

Рашид мълчеше.

— С други думи, трябва ми някой, който е убивал в името на своята кауза — като брат ти; така че, честно казано, мисля, че няма смисъл да те интервюирам днес. Съжалявам.

— Престани да го усукваш, Зомерс — каза саркастично Крис и смъкна по-ниско широкополата си шапка, — бъди по-пряма.

Излязохме бавно навън, на прекрасната слънчева светлина, и тръгнахме към Стария град, докато Рашид разказваше за живота си:

— Бях вербуван в Ашбал, младежка палестинска организация, когато бях на четиринайсет години. Те ме научиха как да използвам гранатомет и аз се превърнах в едно от децата гранатомети.

Крис ме погледна многозначително. Беше чувал за подобни неща, за деца, изпращани на фронтовата линия, за да изстрелват тези гранати, които можеха да убият всекиго в радиус от една миля — като Джо Вальри. Но и аз бях чувала за тези неща.

— Как се чувстват родителите, чиито деца се занимават с това?

— Те са готови да жертват дори чедата си за родината.

Намерихме празна пейка край Дънг Гейт, недалеч от Стената на плача, в близост до някакви френски туристи, излегнали се върху тревата.

— С какво се занимаваш сега, Рашид? — попитах аз.

— Преподавам химия в Рамалах на Западния бряг — отговори ми той, изложил лице на слънчевите лъчи.

— Каква химия? — попитах с чувството, че започва да ми се повдига.

Той се усмихна.

— Уча децата, че ако се смесят натрий и азотна киселина, се получава натриева основа.

— А това какво означава?

Сърцето ми биеше така, че щеше да изскочи от гърдите ми.

— С един детонатор — обясни търпеливо той — моите ученици могат да взривят сграда или няколко коли, или дори военно съоръжение.

— Или дори граждански автобус, пътуващ от Хайфа до Тел Авив — допълни тихо Крис. — Така ли е, Рашид?

В отговор той само сви рамене и отново вдигна лице към слънцето.

— Вярно ли е? — настоявах. — Ти ли осигури експлозивите?

Без да помръдва, Рашид заговори, като едва движеше устните си:

— Стоя си тук на слънце. Не съм осъждан за никакви престъпления, така че вие в какво ме обвинявате?

— Не те обвинявам, Рашид, само се питах дали си...

— Дали аз съм осигурил експлозивите за оня автобус — довърши мисълта ми той.

Не сваляше поглед от мен, сините му очи не мигаха, устните му не трепваха. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне.

— Е, ти ли беше? — попитах го едва чуто.

Отговори ми само с усмивка, сетне се изправи.

— Предайте много поздравии на брат ми.

Тръгна по пътя с бавни крачки и сякаш безцелно. Изведнъж се обърна и вдигна нагоре юмрук.

— За революцията — извика той. — До смърт.

Затворът в Йерусалим представляваше няколко еднотажни каменни постройки, заобиколили доста просторен двор. Това беше централното полицейско управление, където се намираха задържаните и по граждански, и по политически престъпления до получаването на присъдите.

Мауд, братът на Рашид, седеше в една от стаичките за разпит, ръцете му бяха хванати в белезниците по такъв начин, че той можеше да пали цигара от цигара по време на цялото интервю. Крис снимаше, а Мауд рецитираше различни революционни лозунги, като почти не обръщаше внимание на въпросите ми.

— Израелците убиват нашите бебета.

— Брат ти ли достави експлозивите, с които взривихте автобуса?

— Няма да спрем да се борим, докато не освободим Палестина.

— Според теб не е ли несправедливо ти да лежиш в затвора, докато вашите лидери живеят във вили на Ривиерата?

— Учението на нашите лидери е марксизмът.

— Има ли някакъв шанс за мирно разрешаване на този проблем?

— Всички ще умрем за родната си земя — военните действия ще продължават, докато има окупация.

— Има ли някаква надежда да бъдеш освободен?

И тогава за първи път Мауд престана да скандира лозунгите на своята кауза и погледна в камерата.

— Да — отговори той, като произнасяше отчетливо всяка дума.

— Израелците казват, че мога да бъда освободен при сделка, при размяна на затворници.

Когато Мауд беше отведен обратно в килията си, двамата с Крис се чувствахме някак потиснати.

— Той ме ужасява — промълвих най-последно.

Крис прибираше апаратурата си.

— Не е по-лош от брат си, който свободно се разхожда из улиците.

Върнахме се в студиото и прекарахме остатъка от деня в отсяване на заснетия материал, така ме в крайна сметка да се получи, по думите на Рингълър, „седем минути истински терор от седем часа истински ад“. Беше почти шест и трийсет, когато най-последно пристигнах на верандата на хотел „Цар Давид“ и отдалече видях Ави, седнал на една ъглова маса под чадъра на жълти и черни линии.

Беше пълно с туристи. Жените носеха широкополи сламени шапки и еспадрили в ярки цветове, които се подаваха изпод дългите им едноцветни памучни поли; те много внимаваха да не се спънат, тъй като не сваляха поглед от красиво оформените градини наоколо. Мъжете или носеха пакет с покупки, или покорно правеха снимки на

челядта си, лудуваща около прочутия хотел. Усмигнах се на цигуларите в центъра на верандата и направо се хвърлих в обятията на Ави.

— Какво има? — попита той. — Изглеждаш ужасно.

Седнах, отметнах мокрите коси от врата си и опитах да се усмигна.

— Да ти разкажа ли как прекарах деня?

Той кимна.

— Добре. Първо си ударих коляното в една глупава мивка в редакцията на „А, хак“, където група млади грубияни подсвиркваха и цъкаха подире ми. После, след като чакахме три часа, за да се видим с Ахмед, двамата с Рингльър посетихме „Америкън Кольни“, за да се срещнем с дребния мургав мъж, наречен Рашид, брата на терориста, само че аз помислих Мустафа за Рашид, а Мустафа ме помисли за проститутка. След това отидохме в центъра на града, в затвора за подследствените, където въпросният терорист в продължение на два часа ни обясняваше защо искал да ви убие; и най-накрая, разбира се, след всичко това успяхме да монтираме репортажа така, че той стана с продължителност седем минути и четирийсет и три секунди, тоест само с тринайсет секунди повече от необходимото.

Кафявите очи на Ави проблеснаха, когато хвана ръката ми.

— По едно време направо изпитах нужда от преводач, за да разбере какво казваш. Но ме смуцава как все пак разбрах точно какво ти се е случило днес.

— Да се махаме оттук — предложих ненадейно. — Нека да се махнем веднага и да забравим всичко друго.

Ави ме последва, обгърнал с ръка кръста ми.

— Само един въпрос — прошепна той. — Колко ти предложи Мустафа?

Беше почти тъмно, когато колата потегли по осеяния със завои път през обширни сухи терени, прашни и безплодни, а от двете му страни се извисяваха скали и голи хълмове; вдясно остана Масада, пред нас се виждаше Содом. Въздухът беше изпълнен с неприятната миризма на сярата, идваща от Мъртво море; с изключение на камъчетата,

които от време на време се удряха в бронята на колата, друго не нарушаваше абсолютната тишина.

— Нищо не помръдва тук — каза Ави. — Всичко е толкова спокойно.

— Ще ти доскучае ли?

Той ме погледна и взе завоя край някаква израелска военна база, чиито единствен отличителен знак беше изцапаното светлосиньо и бяло знаме, безжизнено увиснало на ръждясал прът. Отмина оградата от бодлива тел и намали скорост, за да изкачи алеята към хотела.

— Искрено се надявам да ни доскучае — отвърна той и целуна върха на носа ми. — И двамата имаме нужда от това.

Малко по-късно тази вечер вече седяхме на терасата в стаята ни, от която се виждаше Мъртво море и трепкащите светлинки на Аман, които се отразяваха в парчетата сол, полюляващи се по повърхността на водата. Бях подпряла краката си на перилата и отпуснала глава на рамото на Ави.

— Разкажи ми още нещо за Рут — промълвих. — Мъчно ли ти е, че всичко между вас е свършило?

Ави погледна право напред, усмихна се леко и отвърна:

— Невероятно е колко предсказуема можеш да бъдеш в някои отношения, въпреки че си най-загадъчната жена, която съм срещал. Бях сигурен, че ще ме попиташ.

— Неприятно ли ти е, че се интересувам от това? — попитах и вдигнах глава.

— Не — отвърна ми предпазливо Ави, — защото аз самият бих искал да знам всичко за всеки, който някога е бил в живота ти.

Усмихна се и продължи:

— Но аз не съм американец и следователно не съм така директен като теб.

— Сега е по-различно от другите ми връзки.

Изправих се и лекият ветреј изду белия ми копринен кафтан.

— По-различно е само защото вече си сигурна за чувствата си към мен, но все още не си изяснила моите чувства към теб.

Пренебрегнах факта, че ме познава толкова добре.

— Мъчно ли ти е, че всичко между вас е свършено? — повторих аз.

Той ме погледна нежно.

— Маги, никога не съм обичал жена както теб и никога няма да обичам. Ще прекараме остатъка от живота си заедно, защото най-вероятно съм единственият мъж, който може да те направи щастлива. Поне аз съм убеден в това.

Слушах го много внимателно, като не смеех да си поема дъх в очакване да чуя „но“ или „от друга страна обаче“ — думи, които много често следват след някое твърдение, привидно лишено от отрицание.

— Не гледай толкова уплашено — промълви нежно той. — Няма никакви уловки; само това, което казах, нищо повече.

— Говори ми за нея. Искам да знам всичко.

— Гушни се пак при мен и ще ти разкажа; само че няма нищо Бог знае колко интересно.

Седнах отново до него с крака на парапета и глава на рамото му и няколко пъти си поех дълбоко въздух.

— За няколко часа с теб изживявам цяла седмица — каза той, галейки лицето ми, — за няколко дни — месец, а за няколко седмици — цял един живот. Чувствам те и усещам цялата енергия, която притежаваш, защото между двама ни сякаш припламва искра.

Той млъкна за миг.

— А между нас с Рут никога нищо не се случи.

— Сигурен ли си?

— Бяхме семейство цели петнайсет години, така че бих излъгал, ако кажа, че не изпитвам чувства към нея.

— Какви? — едва се удържах на мястото си.

— Никога не съм я обичал както теб, но въпреки това изпитвам усещането за загуба на нещо близко, макар и тази близост никога да не е била достатъчна.

— Щастлив ли си, че тя си има друг?

— Не бих употребил точно думата „щастлив“.

— Ревнуваш ли? — попитах със затаен дъх.

Ави внезапно сви устни и очите му се присвиха, докато той като че ли подбираше много внимателно думите си.

— Чувствам се предаден — промълви най-после той.

Бях смаяна и възмутена от факта, че мъжът когото обичах и който ме обичаше повече от всичко на света, е такъв лицемер.

— Как можеш да говориш така? — извиках и скочих от мястото си. — Откъде накъде се чувстваш предаден?

— Как можеш да бъдеш толкова глупава? — отвърна ми много спокойно Ави.

— Глупава?! — извиках аз. — Казваш, че съм глупава, след като ти току-що направи най-глупавото и нерационално съждение на света!

Спокойствието му ме вбеси.

— Изглежда, си забравила, че си влюбена в израелец, не в американец.

В това, което каза, имаше известна доза истина. Той не живееше този псевдоцивилизован свят, където бивши съпруги и съпрузи си разменят формални целувки, когато се срещат на партия бридж или на тенис. Не би могъл да бъде от съпрузите, които се опитват да изглеждат спокойни и естествени на някое парти при общи приятели, когато неприятните процедури около развода вече са само далечен спомен, децата — разумно разпределени, а новият брачен обет — вече даден по време на скромна, но организирана с вкус брачна церемония в градините на „Хемптън“.

— Какво те кара да мислиш, че американците са по-различни? — изсъсках аз. — Може би просто сме по-цивилизовани от теб.

— Защото — каза Ави и се протегна да хване ръката ми — в любовта и страстта няма нищо цивилизовано.

— Възможно е, но ти не можеш да търпиш мисълта, че Рут има някаква връзка с този човек.

— Мога да го понеса — отговори предпазливо Ави. — Но не виждам нищо цивилизовано в това съпругата ми да спи с някакъв непознат, ако въобще го прави, в което съвсем не съм сигурен.

— Но нали спиш с мен — извиках и се отскубнах от прегръдката му.

— По-различно е — отвърна простичко той. — Никога не съм спал с теб; аз те обичам. Освен това при нас стандартът е двоен.

Бях вбесена, идваше ми да опаковам багажа си и да се махна отгук или да удрям с юмруци Ави, докато разбере смисъла на думата „цивилизован“.

— Отпусни се — каза спокойно той и извади една от малките си пури в металната табакера, която беше в джоба на сините му панталони.

— Може би не разбирам какво всъщност искаш да кажеш — заявих аз, като скръстих ръце пред гърдите си и закрачих напред-назад

из тясната тераса.

Ави запали пурата си.

— Израелецът има своите добри и лоши страни — започна да обяснява той с шеговит израз на лицето си. — Лошото е, че ние не мислим, че жените са като мъжете, а доброто е, че не мислим, че жените са като мъжете.

— И — прекъснах го аз като магнах с ръка, преструвайки се, че искам да отпратя дима от лицето си — несъмнено не би изпитал никакви угризения да сториш с мен същото, което стори с нея.

— Не — отговори той и притисна коляното ми между краката си. — Това, че съм израелец, не означава, че не мога да бъда верен на жената, която обичам истински.

— Ами — попитах, все още обидена — ако аз постъпя така с теб?

— Тогава — каза той и изгърси пепелта от пурата си през терасата — ще те убия.

Протегна се, хвана ме с една ръка и ме дръпна в скута си.

— Обичам те повече от всичко на света. Престани да се държиш така глупаво!

— Каква е разликата в чувствата ти към мен и към Рут, щом още я ревнуваш?

— Разликата е там, че не бих убил Рут от ревност — отвърна той и ме целуна по врата. — Тя е вече мъртва за мен.

Държеше ме здраво, устните му едва се докосваха до моите.

— Способен ли си на това? — попитах тихо аз.

— Да — отговори Ави, лекичко хапейки лявото ми ухо.

— Какво ще кажеш за приятелите и за кариерата ми?

— Какво общо имат те с любовта ми? Аз съм горд от всичко, което правиш, но все пак съм си прост израелец — каза той, като промуши ръка под кафтана ми и докосна дясната ми гърда. — Твоето тяло ми принадлежи.

— Ави, искам да ми обещаеш нещо.

— Всичко. — Сложи ръката ми върху подутината на шортите си.

— Искам да ми обещаеш, че никога няма да повториш това, което току-що каза за Рут и двойния стандарт, пред който и да е от приятелите ми. Ще си помислят, че си Отело, а аз — идиотка.

Дълбоко в себе си обаче въобще не се интересувах от това, защото цялото ми същество беше изпълнено единствено с него.

Ави кимна и вдигна дясната си ръка в клетвен знак:

— Нашата малка тайна е на сигурно място в мен.

Безмълвно минах през отворената врата на терасата и влязох в спалнята. Той постоя навън още малко, загледан в морето. Отпуснах се на леглото, белият ми кафтан се раздипли около мен, главата ми бе облегната на ръцете. И тогава Ави застана до мен. И промълви:

— Съблечи се.

Поклатих леко глава, без да откъсвам поглед от лицето му. Той повдигна вежда почти незабележимо и започна да разкопчава панталоните си. Седна на леглото, взе ме в обятията си и бавно съблече белия кафтан. После ме повдигна така, че да застана на колене, и обхвана лицето ми в дланите си.

— Обичам те, Маги! Обичам те.

Когато ме облада, двамата изстенахме, притиснахме се страстно един към друг и се предадохме във властта на това, което беше започнало още с първата целувка.

— Колко е спокойно! — прошепна след това Ави.

— Така е, защото понякога оставам без дъх — отвърнах му и отново го придърпах към себе си.

Заспах с мисълта, че когато този мъж не е до мен, все едно че целият свят е пуст, че не бих могла да живея без него. Когато обаче на другата сутрин слънцето заструи през отворената врата на терасата, разбрах, че миналата нощ си беше за миналата нощ, а тази сутрин си е за тази сутрин.

Измъкнах се тихо от леглото, като внимавах да не го събудя, и на пръсти отидох до гардероба, в който беше оставил дрехите си. Започнах да ровя из чекмеджето, като се опитвах да открия онези смешни къси бежови чорапи — противоотровата, която ползвах в случаите, когато ставах твърде уязвима. Но там имаше само три чифта бели хавлиени чорапи и два чифта черни три четвърти. В този момент той ме стресна, като ме взе в обятията си и прошепна в ухото ми:

— Изхвърлих ги.

— Какво? — попитах невинно аз.

— Онези смешни бежови чорапи — отвърна Ави и ме целуна по врата.

— Какви смешни бежови чорапи?

— Онези, които винаги използваш като повод, за да започнеш някакъв спор, когато нещата между нас вървят прекалено добре — каза той и ме прегърна.

Вече е почти полунощ, когато влизам в апартамента на Петдесет и седма улица след вечерната си разходка. Купът телени закачалки, които Вера беше натрупала край двойната дъбова тоалетка, все още си стои там. Точно когато се навеждам, за да ги събера, телефонът иззвънява рязко. В нетърпението си да вдигна слушалката го събарям на земята.

— Ало — казвам аз, след като чувам специфичния шум на презокеанския международен разговор.

— Липсваш ми — казва той дори без да каже „ало“.

Затварям очи и се облягам на стената.

— И ти ми липсваш.

— Струва ми се, че те няма от месеци.

— Минали са само два дни — отговарям аз, като че ли това има някакво значение.

— Е — казва той с познатия напевен акцент, — вече не остава много.

— Нима знаеш за журнала? — възкликвам аз, смаяна, че Ави вече е научил за деловата ни вечеря с Грейсън, Елиът и Куинси. Първата мисъл, която ми минава през ум, е, че израелското разузнаване безспорно е най-доброто и най-ефективното на света, тъй като не виждах начина, по който би могъл Ави да го разбере, освен ако Раул и Педро не работеха за МОСАД.

— Не знам нищо за никакъв журнал — отвръща той.

Като че ли е пред очите ми — виждам го ясно как е наклонил глава настрани и присвива очи, когато издухва струйка дим от някоя от малките си черни пури.

— Връщам се. Ще работя в Израел, откъдето ще водя нов телевизионен журнал.

— Не съм се съмнявал, че ще се върнеш, скъпа, със или без работа. Мястото ти е при мен.

Залива ме вълна на облекчение.

— Тогава откъде знаеш, че не остава много време докато се видим?

— Защото — започва той след кратка пауза — пристигам в Ню Йорк вдругиден и ще остана там една седмица.

Губя способността си да говоря.

— Щастлива ли си?

— Да, много — отговарям, като ми се иска вече да е пристигнал.

— Но защо ще идваш?

— Официалната причина е, за да присъствам на срещите във Вашингтон във връзка с изтеглянето на нашите войски от Ливан. Неофициалната — за да бъда с теб.

— Колко дълго ще останеш във Вашингтон? — питам, като вече жадувам за всеки миг в повече, който бих могла да прекарам с него.

— Ще бъда там поне няколко дни, но аз имам намерение да се връщам всяка вечер в Ню Йорк, разбира се, ако ти нямаш нищо против.

След което добавя:

— Така че ако не си заета, бихме могли да посрещнем заедно вашата Нова година.

Отново съм вцепенена и онемяла от радост.

— Ави, Ави — е единственото, което успявам да произнеса.

— Номерът на полета от Тел Авив е три, три девет, три, пристига на двайсет и девети и те обичам повече, отколкото ме обичаш ти.

— Какво те кара да мислиш така? — питам аз, докато надрасквам номера на полет върху къс хартия.

— Защото, за разлика от теб, вече приех факта, че ще прекараме заедно остатъка от живота си — поради няколко напълно основателни причини.

ГЛАВА ОСМА

В студиото цари обичайният сутрешен хаос, знак, че поредният новинарски ден е вече започнал. Телефоните звънят непрестанно и непрекъснато прибягват разни хора, за да вземат информационните бюлетини, поставени в свързани една с друга метални кутии. Телетипните машини край входа тракат и бълват топове бяла хартия, изпъстрена с бледочервени, почти неразгадаеми букви, които, като по чудо, ще бъдат превърнати в убедителни репортажи за тазвечерното излъчване по телевизията.

До входа е поставена широка маса с голяма метална кафеварка, десетина пластмасови чашки за кафе, буркан с мляко на прах, купа с бучки захар и картонена кутия, пълна с понички.

Загърнатата в бежовото си кожено палто и с огромни слънчеви очила, закриващи лицето ми, аз стоя настрана от общото оживление и се питам защо тази сутрин се бях събудила някак нервна, враждебно настроена към целия свят и като че ли уплашена.

Реших да се разходя до студиото, след телефонния разговор с Кара, която ми каза, че късно снощи са се върнали от Аруба и че все още не се е оправила напълно от грипа, благодарение на които е изкарала една от най-неприятните почивки в живота си; предложи ми да се срещнем днес и да обядваме някъде заедно. И въпреки че беше едва осем часът през едно красиво снежно утро, вече бях будна и изгарях от нетърпение, защото на другия ден Ави пристигаше в Ню Йорк.

Кара не ми отговори, когато отбелязах, и то доста грубо, че ако една жена е омъжена за човек наречен д-р Стивън Блатсберг и има три здрави деца и къща, простираща се на четири акра в Шорт Хилс, Ню Джърси, тя няма право да се оплаква от живота си, та дори и да се връща от Аруба с ненапълно излекуван грип. Освен това няма никакво значение, че кестенявата коса на Стивън Блатсберг е започнала да оредява и че той не е от най-яките мъже и че има неприятния навик да пафка незапалената си лула дори когато е до Кара, за да я лекува.

Наистина солидният Стивън беше всичко друго освен възбуждащ и красив и понякога той успяваше да ядоса дори Кара, когато посред нощ започваше да крачи из къщата и да прави списък на покупките за следващия ден. Но той я обичаше и винаги беше много нещастен, когато разбереше, че е направил нещо неприятно за нея. Сестра ми обаче имаше навика да не му казва нищо, както и да не му се сърди по-дълго от един ден. Кара просто трупаше всичко в себе си и когато ѝ дойдеше прекалено много, избухваше. А нейното избухване винаги се изразяваше в нуждата да поговори с мен. Днес не беше най-подходящият ден за това, но аз се съгласих да се видим в барчето на Ей Би Ен, защото бях притеснена от нейното обидено мълчание, подчертано от няколко патетични кихавици. Но те не бяха единственото нещо, което я измъчваше. Точно преди да прекъснем разговора, тя сподели с плачлив глас, че отново е бременна и че не може да понесе мисълта коремът ѝ пак да се издуе, натежалите ѝ от мляко гърди да увиснат, да изтърпи нови шест месеца среднощно хранене и две години — мръсни пеленки, вследствие на което и аз се почувствах ужасно — много по-зле от „някак нервна, враждебно настроена към целия свят и като че ли уплашена“.

И тогава в съзнанието ми бавно изплуваха думите, които ми беше казал Ави онази нощ край Мъртво море, докато още беше в мен:

— Искам да имам дете от теб — и аз разбрах, че в живота ми вече никога няма да има друг мъж, защото никой друг мъж не би могъл да се изрази по този начин. В живота ми е имало моменти, когато отчаянието или страстта са ме изкушавали да махна диафрагмата, да изхвърля хапчетата в тоалетната или да издърпам спиралата. Но когато другите кажеха:

— Искам ти да родиш моето дете — страстта винаги се изпаряваше, и то точно навреме. Диафрагмата продължаваше да си стои удобно на мястото, хапчетата не се озоваваха във водовъртежа на тоалетната чиния, а спиралата можеше да е спокойна, че скоро няма да напусне тялото ми.

Всички тези мисли изпълваха главата ми, когато най-после приключих разговора с Кара, и именно те ме накараха да се отправя към репортерската стая в Ей Би Ен. Това ми се стори най-естественият начин за връщане към действителността, каквато и да е тя.

Млада девойка, безгрижно подпетила черните си пантофки, с издаден напред таз и небрежно хлътнали рамене, се тътри към масата. Пълните ѝ устни са нацупени, а огромните ѝ кафяви очи гледат безизразно, докато задава с очарователен глас някакъв напълно безсмислен въпрос на един брадат продуцент, който пък я гледа с благоговение — сякаш току-що му е разказала собствените си преживелици в отвъдния свят. Внезапно в ушите ми прозвучават думите на Вера:

— Всяка година прииждат нови попълнения.

Специалното предназначение на това изречение беше да посмачка самоувереността ми, да ми напомни, че блестящата кариера никога не би могла да замести липсата на сполучлив брак. Вера неуморно обясняваше как тези млади жени със свежи лица прииждат в Ню Йорк от всички краища на страната в търсене на съпруг и по този начин шансовете ми да си намеря мъж намаляват значително. Странно, но никога не се бях сетила да попитам мама откъде има тази информация.

Това момиче наистина е пленително, така както се тътри с подпетените си скъпи черни пантофки, с майсторски издадения таз, с раменете си, отпуснати по такъв начин, че гърдите му се очертават възбуждащо под тънката блузка, и с безсмислените си въпроси, които предизвикват удивление у един зрял мъж. То несъмнено би било готово на всичко, за да заеме мястото ми.

Госпожица Нацупена уста поглежда към мен и прошепва нещо в ухото на брадатия продуцент, който на свой ред вдига поглед към мен и кимва. И поради някаква причина, необяснима, но несъмнено свързана с Дон — някой я нарече така, — изведнъж ми се струва жизненоважно да върна нещата в обичайното им русло. Абсолютно необходимо е да убедя самата себе си, че не мога да имам бебе от човек, който не знае дори как да се държи в Ню Йорк. С детинска последователност в главата ми започват да се въртят разни картини — Ави в различни типични ситуации, в които е напълно възможно да изпадне всеки посетител на Ню Йорк; това ми доказва единствено, че в крайна сметка Ави е бил прав. Аз наистина все още не съм приела факта, че ще прекараме заедно остатъка от живота си. Но това като че ли не зависи от мен. Представям си Ави, който пристига на летище „Кенеди“ с мукавен куфар. Ави, който маха без успех към вече заети таксита,

докато най-после успява да спечели битката на живот и смърт с една дребна възраствана дама, която се е вкопчила безстрашно във вратата на таксито. Ави, който плаща по-малко на шофьора, така че по улицата го следва порой от ругатни. Ави, който приема, без да разбере, канадски монети от слепия продавач на вестници — макар и сляп, той може да различи туриста от местния жител. Ави в безропотно очакване на опашка за маса в ресторанта, след което дава преголям бакшиш на метр д'отела, който го е настанил на най-задната маса, някъде край мъжката тоалетна. Ави, който се разхожда по улиците на Ню Йорк, вдигнал поглед към небостъргачите, без да гледа къде стъпва. И най-накрая, заключителната патетична представа за Ави, който се е хванал за стълба на някаква улична лампа и отчаяно се опитва да изчисти подметките си от настъпеното кучешко лайно. Смаяна съм от това колко лесно изминавам пътя от желанието да имам бебе от Ави до кучешкото лайно из улиците на Ню Йорк.

Госпожица Нацупена уста се спуска към мен и прекъсва ирационалните ми размишления.

— Това наистина ли сте вие — Маги Зомерс! Просто не мога да повярвам.

Изобщо не възнамерявам да улесня задачата й; отчасти защото тя има безупречна кожа и не може да бъде на повече от двацет и две и отчасти защото аз нямам такава кожа и не съм на толкова. Стоя мълчалива и невъзмутима, а през това време тя не спира да нарежда колко хубаво било, че сме се запознали (че кой ни беше запознал?) и как ме гледала по телевизията още като била малко момиченце.

Това прелива чашата на търпението ми. Свалям слънчевите очила и прокарвам език по това, което операторите от години наричат „страхотните ми зъби“. Невероятно е колко добре се ориентира малкото за това къде е най-подходящо да забие ножа в разтревожената жена, която е дошла в репортерската стая на Ей Би Ен с надеждата да намери малко покой.

— Какво работите тук?

— Помощник-репортер съм.

— Към продуцентство ли мислите да се ориентирате?

— О, не. Искам да се снимам, като вас.

Ето ти на.

— Тогава може би ще трябва да помислите да махнете тази бенка от страни на устата си.

Бebешките ѝ пръстчета литват към устните ѝ и докосват леко въпросната бенка, но тя продължава разговора така непринудено, както би могло да го направи само някое дете без задръжки, без ни най-малък признак на смущение.

— Много ви благодаря, че ми казахте — отвърща тя. — Харесвам вашите репортажи от Близкия изток.

И докато Дон се впуска в безкраен монолог за предимствата на обучението, което получава в Дъ Ню Скул („Всяка година прииждат нови попълнения“), аз отново си представям как го прегръщам, как го докосвам, как го чувствам и отново чувам: „Искам да имам дете от теб.“

— Имате безупречен нос — казва в това време Дон, — невероятно прав и леко вирнат нагоре като на Вивиан Лий в „Отнесени от вихъра“.

Това означава ли, че след приключването на снимките на „Отнесени от вихъра“ носът на Вивиан вече не е бил вирнат? Днес определено не съм в приятно настроение.

— Благодаря — казвам в отговор аз.

Но мислите ми са някъде другаде, разсъждавам върху предимствата на упойката, която блокира чувствителността на тялото от кръста надолу, пред естественото раждане.

— Можете ли да ми кажете името на вашия лекар? — пита тя.

— Какъв лекар? — питам аз, духом все още в родилната зала.

— Лекарят, който го е направил — искам да кажа, направил е пластичната операция на носа ви.

— Никога не съм си правила пластична операция на носа — отвърщам ѝ тихо.

Явно е смутена.

— Много се извинявам.

— Няма защо — отговарям успокоително. — Приех го като комплимент.

Определено съм за безболезненото раждане и за присъствието на Ави в родилната зала.

В разговора ни настъпва временно затишие, докато Дон се опитва да измисли някаква по-неутрална тема.

— Кой касетофон е най-добър според вас?

— За какво?

— За взимане на интервюта.

Може би ще трябва да изоставя всичко това, да издам някои професионални тайни на Дон и само от време на време да правя реклама на касетофони, докато се грижа за детето на Ави.

— Опитвай се да използваш хартия и молив — отвърщам грубо аз. — Когато започнах, по нивите нямаше контакти.

Веднага започвам да съжалявам, че съм толкова рязка. Давам си сметка, че когато бях на нейната възраст, аз прекалено мразех брака си, за да искам да имам бебе. На трийсет пък бях заета с обирването на лаврите от професионалните успехи, за да искам бебе. Внезапно разбирам, че не бива и когато стана на четирийсет да съжалявам, че съм била толкова заета или с омразния си брак, или с професионалните си успехи, та затова все още нямам бебе. Впрочем кога за последен път съм взимала интервю из нивята? И защо съм толкова сигурна в това — дали само защото Ави го каза по този начин? Просто съм влюбена в него, със или без кучешко лайно, и да имам бебе от него, като че ли е най-логичното нещо на света.

— Елиът Джеймс в стаята си ли е? — питам аз, потискайки безумното си желание да я прегърна.

Вероятно би било много по-здравословно за мен да не преминавам от една крайност в друга.

— Не, не мисля — отговаря стеснително тя. — Защо не почакаете в кабинета му? Там ще ви е по-удобно.

Дон пъха краката си обратно в черните пантофки и тръгва към кабинета на Елиът. Внезапно ни наобикалят трима от колегите ми, с които, може да се каже, работя откакто съм станала пълнолетна, и започват да говорят едно и също:

— Горкият Джо — каква трагедия.

Агнис Фарли, намъкнала деветдесетте си килограма в един от онези полиестерни костюми с панталон в пастелен цвят, е жената, която ме гримираше за всяка моя поява на екрана, докато работех в местните новини.

— Молах се за теб, Маги — възкликва тя, като отмахва от очите си кичур изрусена почти до бяло коса.

— О, Агнис — отвърщам аз, истински трогната. — Благодаря ти.

Питър Темплетън, висок и слаб, с тясно лице и дълъг нос, все още носи същото изтъркано синьо сако. Той беше първият ми режисьор от ония далечни дни, когато правех криминалната хроника.

— Маги — казва той и ме прегръща. — Толкова често си мисля за теб.

— Не се съмнявам в това — отговарям аз, стискайки ръката му.

А Джак Рошански, който с всяка изминала година все повече заприличва на Мистър Клийн и чиято лъскава плешива глава и огромен корем могат да се видят всеки момент в репортерската стая, ме разцелува.

— Животът е една смрад — произнася горчиво той.

Дон се напруга, за да не изпусне някоя думичка; струва й се, че в момента открива някаква много важна тайна за хората, които са работили дълго време заедно в този бизнес и които току-що са понесли обща загуба — смъртта на човек, който също е работил дълго в този бизнес заедно с тях, като част от тях. Може би все пак щеше да научи нещо за тази солидарност, която не се преподава в никакви училища.

— Каква сцена! — каза Джак. — Тук беше истинска лудница, когато започнаха новините.

— Как успя въобще да кажеш нещо? — пита Питър.

Ясно е, че докато за тях аз съм единственият свидетел, единствената от групата, която може да им разкаже подробности за случилото се малко преди и часове след оня ужасен миг, за мен те бяха моята единствена възможност да видя реакцията на хора, които бяха обичали Джо така, както го обичах и аз. Те имаха нужда да чуят разказа за тази трагедия от друга гледна точка, да попълнят празните места, за да могат да приемат окончателно случилото се. А аз имах нужда да разбера дали чувството ми за загуба е толкова остро само защото всичко се случи пред очите ми. Дон се приближава към нас в очакване да чуе и двете версии на ужасната история, която все не можем да възприемем като реалност: историята на един от нас, който беше загубил живота си.

— Убиха един от нас — беше плакал през този ден Крис Рингълър. — Това се случи с един от нас.

Разказват ми, че тогава в офиса царял пълен хаос.

— Обаждането от Йерусалим беше прехвърлено направо горе в дирекцията, май че беше в кабинета на Грейсън — обяснява Питър.

Той веднага разбрал, че екипът на Ей Би Ен в Ливан е попаднал под обстрел, защото точно тогава се намирал в кабинета на Елиът. В дирекцията се получило някакво неясно съобщение, че няколко човека били ранени.

— Никой не беше сигурен за нищо — продължава Питър. — Казаха ни да чакаме ново съобщение.

Веднага след като получил новината, Грейсън се обадил и дал указание на Елиът да включат всички телексни и телетипни апарати в репортерската стая, в случай че съобщението бъде пратено първо там.

— Това ми напомни за деня, в който Джоуи облицова всички бюра в репортерската с метри телетипна хартия. Не излъчихме почти нищо онази вечер — усмихва се тъжно Джак.

Затварям очи и се опитвам да възстановя хронологията на събитията, като започвам с Рингълър, който пътуваше с останките на Джо Валъри в един израелски танк „Микерва“ и го изостави едва когато беше принуден да изскочи навън, тъй като бяха наближили Бейрут. След това тялото на Джо беше преместено в малък — брониран транспортен самолет, който беше изминал останалото разстояние и бе пресякъл границата. Крис стигна до Бейрут в един джип заедно с мен и Ави. Когато най-после пристигнахме в хотел „Комодор“, ние се втурнахме да търсим телефон. Крис крещеше на смаяното момче на рецепцията и се опитваше да му обясни, че се е случило нещастие и че нямаме никакво време да обикаляме целия град, за да търсим свободен уличен телефон, пък те и без това никога не работеха. Момчето не знаеше какво да стори, беше вперило поглед в опръсканата ми с кръв тениска, а през това време Ави му нареждаше на арабски да ни намери някакъв телефон. Струва ми се, че беше минала цяла вечност, когато момчето най-после ни уведоми, че е невъзможно да се свържем с Йерусалим, тъй като няколко бомбени попадения в района бяха прекъснали телефонните кабели. Едва по-късно научихме, че по това време екипът на Ирландската телевизия, който беше свидетел на събитията в Сабра Камп, вече беше информирал представителството на Ей Би Ен в Йерусалим. Проблемът беше в това, че никой от тях не знаеше точно какви са понесените загуби, а изкопчването на информация от частите на израелската армия, която беше на бойното поле, беше невъзможно. Това

обясняваше защо получената първоначално от Грейсън информация е била толкова неопределена.

— Веднъж Джоуи ми прати снимка — казва Агнис и бърше очите си, — той с две палестинчета. Толкова беше сладък.

— Най-мъчно му беше за децата — обяснявам аз. — Носеше им храна и с часове си говореше с тях.

Как можех да кажа на Агнис, че точно преди да го убият, Джо беше отишъл да се сбогува с едно умиращо от менингит палестинче. След това той се втурна към мен и ме помоли да му чета, да му говоря, да правя каквото и да е, но да му помогна да спре да трепери и да плаче. Откъде можехме да знаем, че след още няколко секунди нямаше да можем дори да се сбогуваме с него.

— Бях в студиото и се опитвах да довърша една касета, за да я види Елиът преди излъчването — обяснява Джак. — Когато влязох в кабинета му, той седеше на ръба на бюрото си с по една телефонна слушалка на всяко ухо, като в същото време изстрелваше някакви нареждания на три секретарки. Те търчаха неуморно напред-назад, отговаряха на телефоните или предаваха съобщенията, дошли от дирекцията.

— След около два часа най-после Грейсън слезе при нас с някакъв телекс в ръка — казва Питър. — Даде го на Елиът да го прочете. След това Грейсън просто се свлече на един стол, а всички останали като че ли бяхме замръзнали по местата си, прекалено шокирани, за да напуснем стаята.

— Никога няма да забравя как Елиът просто затвори двата телефона и заплака — продължава Джак и поклаща глава.

— Всички стояхме като вкаменени. Никой не произнесе и думичка, докато Грейсън не попита кой ще каже на родителите му и на жена му и децата му, ако има такива.

— По това време Елиът вече се беше поуспокоил. Той каза на Грейсън, че Джо не е женен, а има приятел и е хомо.

Наистина невероятно, след като научил тази подробност от личния живот на Джо, Грейсън Даниелс предложил някой да отиде в репетиционната зала на „Америкън Балет Тиътър“ и да уведоми за случилото се приятеля на Джо, Гари Уейнрайт.

— Как успя да пуснеш телекса? — опита Питър.

Преди да успее да отговоря, Джак добави:

— А кога нашето представителство разбра в Йерусалим какво точно се е случило?

— Всичко стана страшно бързо — отвръщам. — И сякаш насън.

В хотел „Комодор“ цареше истински хаос, непрекъснато нахълтваха ливански граждани, за да се скрият от отряда милиционери на „Амал“, които бяха открили огън на улицата. Двамата с Крис зарязахме опитите си да се свържем с Йерусалим по телефона и послушахме съвета на Ави да отидем в съседната сграда и да изпратим телекс направо до Щатите. Изчакахме, докато стрелбата поутихне, и изскочихме от хотела. Без да се отделяме от стените, пропълзахме по улицата, докато се доберем до офиса с телекса, който не беше затворен просто защото служителите там също нямаше как да напуснат сградата. Изпратихме съобщението директно до Грейсън Даниелс, отдел „Новини“ на Ей Би Ен, Ню Йорк, същото съобщение, което той беше подал на Елиът, и едно копие до нашето представителство в Йерусалим.

„Джо Валъри убит от граната край Сабра Камп стоп Няма други жертви стоп Ще се свържем отново след завръщането ни в Йерусалим стоп Зомерс и Рингълър“

Агнис, която винаги приема всичко много навътре, с изписана по лицето болка започва да разказва, да излива това, което се е загнездило дълбоко в нея от оня паметен ден:

— Бях в гримьорната, когато чух по радиоуредбата, че някой иска да направи съобщение.

Агнис описва как отишла в репортерската стая и в почуда видяла Елиът да се качва върху бюрото, да вдига ръце в знак, че иска тишина, и да казва с пресекващ от вълнение глас, че преди пет часа в Ливан е бил убит Джо Валъри.

— Тук той просто коленичи върху бюрото и се разплака — продължава разказа си Агнис, — не можех да повярвам; не мисля, че изобщо някой е повярвал в първия момент. В репортерската цареше гробна тишина. Никой не смееше да помръдне. Като че ли времето беше спряло. И тогава всички се разплакахме — всички, без изключение.

Стискам ръката на Агнис и усещам как и моите очи се наливат със сълзи — раната е още прясна.

— Когато излязох от кабинета на Елиът — казва Питър, — всички бяха изпаднали в истерия и се опитваха да изстискат повече информация от бедния Елиът, или стояха като вцепенени...

— Ти къде беше, когато това се случи? — пита внезапно Агнис.

— До него, но нищо не видях. Само чух взрив, но когато вдигнах глава, всичко беше свършило.

Няма какво повече да си кажем. Когато си тръгва, Дон вече не изглежда чак толкова очарователна; разбрала е, че телевизията е нещо съвсем различно от това, което си е въобразявала.

— Кога се върна, Маги? — пита Питър.

— Преди два дни.

— Надявам се, завинаги — казва Агнис и издухва носа си.

— Не съм сигурна.

— Чух, че щели да те връщат пак там — казва Джак. — Носят се такива слухове.

— Сигурно ще се върна в Израел, но не в Ливан.

— Във Вашингтон е насрочена среща между нашата администрация и израелците, която започва вдругиден — намесва се Питър. — Снощи го излъчихме. Ти ли ще отразяваш събитието?

— Не, Питър.

— Този Ливан е още един проклет Виетнам — казва Питър, поклащайки глава. — Ето го и Елиът, а пък аз най-добре да се връщам в студиото.

Целува ме за довиждане и добавя:

— Обади ми се, преди да отпътуваш, Маги.

— Не забравяй и мен — казва Агнис и ме прегръща.

— Пазя копие от онази касета за теб — съобщава тъжно Джак. — Непрекъснато си я пускам.

— И аз също, Джак, отново и отново в мислите си.

Той замислено избърсва с ръка устата си и се отдалечава.

Никой от тях не споменава номинацията за наградата „Еми“ на Маги Зомерс и тя им е много благодарна за това. Те тримата работят с Маги от самото начало и за тях това, за което говорят, няма нищо общо с наградата; това, за което говорят, е свързано само с чувствата, следователно то няма нищо общо с телевизията или с номинацията.

Елиът повдига вежди от изненада и се усмихва щастливо, когато ме вижда пред кабинета си. Безмълвно хваща ръката ми и ме повежда

вътре.

— Да не би да си дошла да ми кажеш, че вече ме желаш? — пита той, затваряйки вратата.

— Никога не съм преставала да те желая като приятел, Елиът.

Той натиска бутона на интеркома, а аз се приближавам към прозореца и се заглеждам в снежните парцали, които вече затрупват тротоара.

— Гледис — казва Елиът, — донеси, моля те, две кафета и няколко понички.

Поглежда към мен.

— Какво има, скъпа? Изглеждаш разстроена. Какво се е случило?

Искушавам се да му кажа, че причина е нещастиято с Джо Валъри. Но аз оплаквам и още нещо — загубата на невинността си, която по погрешка бях оставила някъде в репортерската стая преди много години.

— Уплашена съм — отвърщам и това е самата истина.

— От какво, миличко? Имаш си всичко.

Поклащам глава, от очите ми бликват сълзи.

— Уплашена съм, защото за мен нищо вече не е същото — нито работата, нито възбудата от новото назначение. Просто те вече нямат същото значение. Щастлива съм, когато съм с него, но не съм сигурна, че постъпвам правилно, защото Ей Би Ен ми беше като дом.

Елиът изчаква да свърша и ме прегръща. Гледис влиза тихо с кафето и поничките.

— Добре дошла у дома, Маги — казва срамежливо тя.

— Благодаря — отвърщам и се изтръгвам от обятията на Елиът.

Усмиввам се.

— Видя ли — въпреки глупостта си и непоносимите си маниери Грейсън е бил прав. Наистина всички тук са като мое семейство. Но откакто се влюбих, за мен започнаха да придобиват значение и други неща, не само Ей Би Ен.

— Ще взема да ревнувам.

Настъпва неловко мълчание, докато пием кафетата си. Поглеждам над ръба на чашката си и забелязвам снимка на Франсис Джеймс, с нейните игриви очи, все така поставена на видно място

върху бюрото на Елиът. Той проследява погледа ми, вдига рамене и смутено казва:

— Все още сме женени.

— И ще бъдете цял живот — отвърщам тихо аз.

— Това беше грешка, сега вече знам, но...

Докосвам леко с пръст устните му и казвам:

— Недей, Елиът, не започвай пак.

Той въздъхва.

— Би трябвало да съм щастлив, че ти си намерила някого.

— А не си ли?

Елиът се усмихва и тръгва към прозореца. Снегът вали още по-силно.

— Мисля, че съм, макар да съм си представял, че в крайна сметка ще се хванеш с някое голямо началство — във всеки случай не и с някого, който живее на другия край на света.

Слушам Елиът и се старая да намеря най-подходящите думи, за да му обрисувам Ави Херцог.

— Разстоянието няма нищо общо с това, Елиът. Той е част от живота ми, и то най-важната.

Елиът изглежда изненадан.

— Не те разбирам, той все пак е израелец и...

— Обичам го, той е част от мен. Като че ли съм го познавала винаги, може би дори от някой предишен живот — добавям с усмивка аз.

Елиът се размива.

— Това е лошо, а?

— Напротив.

— Ако е така, аз се радвам за теб, Маги, макар че в случая губя, но за какво са приятелите, ако...

Елиът не успява да довърши изречението си, защото телефонът го прекъсва.

— За теб е — казва той и ми подава слушалката.

Кара говори несвързано; опитва се да ми обясни какво се е случило, но постоянно избухва в ридания и хълцания, заглушавани от пронизителните викове на двете ѝ по-малки деца. Най-после се успокоява достатъчно, за да обясни, че преди няколко минути у тях се е обадила Джонъси, когато Кара се готвела да излиза за срещата ни в

барчето на Ей Би Ен. Изглежда, Алън Зомерс не бил ходил до офиса си тази сутрин, а си останал вкъщи, за да опакова дрехите си. Джонъси разказала на Кара, че когато той слязъл в мазето за още няколко куфара, Вера се заключила в спалнята. При спомена за миналия път когато Вера беше направила това, Джонъси се уплашила. Алън се качил отново горе и разбрал, че не може да влезе в спалнята, но не обърнал никакво внимание на молбите на Джонъси да разбие вратата и просто си излязъл от апартамента. Джонъси не знаела какво да стори и се обадила на Кара.

— Джонъси извикала ли е полицията?

Елиът ме поглежда въпросително.

— Чака инструкции — отговаря Кара.

— Тръгвам веднага — казвам аз. — Кажй й да се обади в полицията. След колко време можеш да дойдеш там?

— При този сняг сигурно след около час.

Сърцето ми ще изскочи от гърдите, когато оставям слушалката.

— Какво се е случило?

Поемам дълбоко въздух.

— Мисля, че мама е посегнала на живота си.

— Защо?

Дълбокото дишане не ми помага.

— О, Елиът — възкликвам, заравям лице в гърдите му и избухвам в плач. — Защото не вярва, че може да живее без татко. Той я напуска.

Елиът пребледнява.

— Маги, мога ли да помогна с нещо?

— Не. Трябва да тръгвам.

— Искаш ли дойда с теб?

— Не. Аз... Кара... ще бъдем заедно там.

Елиът ми държи палтото, докато се облека.

— Нали ще ми се обадиш, ако нещо ти потрябва?

Чувствам се вцепенена и неспособна да разбера какво точно става.

— Да, благодаря ти, Елиът. Ще се обадя.

„Каквото и да е нашето семейство, в крайна сметка то оцелява.“
Свила съм се на задната седалка на таксито, което ме кара към апартамента на мама, и тези думи непрекъснато се въртят в главата ми.

Пътуването ми се струва безкрайно. Снеговалежът е преминал във виелица и затова таксито пълзи бавно като охлюв, като боксува и се пързала по хлъзгавото шосе. Дебелата снежна завеса е намалила видимостта до няколко метра. Внезапно пред нас изниква огромен жълт камион, който застава наред улицата, така че окончателно блокира движението.

— Защо не върнете малко — предлагам разтревожена аз, — за да излезем от Петдесет и седма улица?

— Слушайте, госпожо — изръмжава шофьорът, като се обръща към мен, — к'ва работа мислите, че имам на Петдесет и седма улица? И да не я видя вече, ня'а да ми е мъчно.

Безсмислено е да споря, защото явно днес нервите на всички са опънати, поне ако се съди по вълнението, настанало около въпросния камион. Мислите ми непрекъснато се връщат към нашето семейство и към иронията на всичко това. Да си бил толкова отдалечен от тях и от този град, в продължение на месеци безкрайно отдалечен — във всякакъв смисъл на думата, след което внезапно да се озovesh наред снежната буря, забързан към някаква възможна трагедия, е най-малкото изнервящо. Струва ми се, че в този момент апартаментът на мама е отдалечен поне толкова, колкото и Бейрут.

Когато излизаме от парка, пред нас се извисява храмът „Емануел“, бастионът на божествената търпимост към чуждоземните вярвания, сближаването на капитала с юдаизма, където щедрите дарения като че ли се стремят да компенсират слабостта на вярата. Татко идваше тук само веднъж годишно, на службата на Йом Кипур, най-светият от всички еврейски празници. Само през този ден той се сещаше за своето минало и за всичко онова, което е имало някакво значение за него, преди парите да станат единственият му морал. Той рядко ни взимаше със себе си. Затова пък редовно ни канеше в центъра по теософия, където се четяха абстрактни и многозначителни лекции, предназначени за хора от типа на татко. Търсенето на душата беше впечатляващо, а дискусиите — отегчителни. Веднъж, след една особено глупава лекция за теорията за концентричните кръгове или може би за различните области на живота, Кара сполучливо обобщи всичко това само с няколко думи. Тя каза, че целта на тези упражнения е да се избегнат сблъсъците между старите и новите съседи. Но татко

обясни това още по-добре. Една вечер на въпроса дали е евреин той отговори така:

— Децата ми са от епископалната църква, съпругата ми е ортодоксална рускиня, а аз съм адвокат. Ето визитната ми картичка.

Кара беше унижена. Аз бях бясна. Татко беше ядосан от реакцията ни.

— Ако не ти харесва, можеш да си вървиш и да се издържаш сама — извика ми той.

— Или се приспособявай, или си намери някой друг да те издържа — заплаши Кара той.

В крайна сметка и двете последвахме съвета му.

Светофарът вече шест пъти смени зеленото с червено, а ние не сме мръднали на милиметър. Поглеждам часовника си и виждам, че са минали трийсет минути от телефонното обаждане на Кара.

— Моля ви — казвам умолително, — страшно много бързам.

— Госпожо, целият свят бърза — отговаря с прозявка шофьорът. — Вие се успокойте, пък аз ще ви закарам където трябва.

— Да имате цигари? — питам нервно аз.

— Естествено — отговаря той и ми подава кутията си. — Пушете.

Когато таксито най-после запъпли, аз си давам сметка, че ние с Кара винаги сме смятали нашето семейство за не по-различно от всички други. Вечните кавги, които се чуваха от спалнята на Вера и Алън, се бяха превърнали в обичайно явление като потракването на чиниите по време на хранене. Може би просто децата очакват много малко от живота. За нас беше достатъчно да знаем, че разправиите на родителите ни няма да ни засегнат.

— Бях толкова беден, че живеех само с блокчета шоколад — оплакваше се често татко.

— Болшевиките пикаеха направо върху персийските килими на баба ми — повтаряше често мама.

Знаехме, че в живота ни няма да нахлуят главорези, които да започнат да се облекчават върху мокетите, и че на масата ни винаги ще има храна. Но за разлика от Кара бедността и гладът престанаха да бъдат за мен абстракция, откакто се превърнаха в част от професията ми.

Може би последният инцидент с мама е само поредният опит на Вера да докаже колко много страда от постъпките на Алън. Но ако се окаже, че не е така, не съм сигурна дали Кара ще го преживее. Маги е по-силната от двете или най-малкото винаги всички са смятали така. Поне двете с Кара да бяхме по-близки, поне да не ни бяха разделили умишлено от страх, че ще станем много силни и единни. Защото ако негодува само едното дете, значи вината все още може да не е в тях. Но ако и двете деца започнат да недоволстват, хората щяха да се позамислят. Отначало ние с Кара инстинктивно се чувствахме близки, емоционално свързани, въпреки че, естествено, преминахме през стадия на съперничеството, характерен за всички братя и сестри. Наричахме се с обидни думи, чупехме си играчките и понякога дори си желаехме смъртта. Но когато поотраснахме и изневерите на Алън станаха по-очевидни, а нервните кризи на Вера — по-явни, всяка от нас започна да се затваря в себе си и да се опитва да се справи сама, докато траят скандалите.

Алън беше успял да убеди Кара, че е посредствена, непривлекателна и глупава и че единственото, което се очаква от нея, е да се подчинява. Руса, синеока, с нежни черти и закръглено тяло като на Мадона на Ботичели, тя беше олицетворение на класическата представа за женствеността — всичко друго, но не и непривлекателна. И в никакъв случай не беше глупава — беше закърмена с класическата литература и от най-ранна възраст не беше престанала да поглъща книгите една след друга.

— Те попълват някаква празнота в мен — обясняваше тя. — Дават ми възможност да избягам на някое по-добро място.

Съвсем обяснимо е защо тя прие с благодарност да се подчинява във всичко на мама.

Вера поне демонстрираше, че се интересува от Кара. Сделката помежду им беше ясна — подкрепа за симпатия.

— Аз прочетох имената на наградените — съобщи гордо Кара един ден по време на вечеря.

— Ти си блестяща — отвърна мама.

— Бас държа, че не си единствената — каза татко, без дори да вдигне поглед от чинията си.

— Не можеш ли поне веднъж да кажеш нещо приятно? — извика Кара и скочи от масата.

Никога не бих се осмелила да задам подобен въпрос, защото проблемите ми с татко бяха много повече от нейните. Той ме тормозеше, защото бях различна, непокорна и привлекателна. Веднъж му се оплаках, че докато ми правеше пломбата, — зъболекарят беше сложил ръката си на гърдите ми.

— Сама си си го изпросила — отвърна грубо той. — Такъв ти е видът.

Тогава бях на петнайсет години и този отговор ме смути. Д-р Леви беше сложил ръка на гърдите ми, докато от устата ми се стичаше слюнка. За какъв вид можеше да става въпрос? Но когато веднъж Кара дотича вкъщи от парка и съобща, че са откраднали колелото ѝ, татко я разпитва в продължение на часове, за да се увери, че крадецът не е сторил нищо на самата нея. По-късно Вера твърдеше, че е постъпил така само защото Кара винаги е била толкова незащитна. Татко не се съгласи с нея и каза, че се е притеснил само защото въпросният хулиган бил пуерториканец. А зъболекарят педофил беше евреин: как би могъл един евреин да стори нещо на дете, освен ако не е бил провокиран?

Юношеството ми напомняше излежаване на присъда в затвор, единственото ми желание беше дните и месеците да минат по-бързо, а мечтите за времето, когато щях да бъда голяма и свободна, ми помагаша да оцелея. И тъй като главата ми винаги беше пълна с нещо — планове, идеи, надежди, — дните и месеците минаваха бързо, а с тях и юношеството. При това двете с Кара често се срещаме на нашето скришно място, в банята, където течащата вода заглушаваше плахия ни шепот.

— Едва издържам — оплакваше се често тя, — но по-добре да постъпвам, както той иска.

— И аз едва издържам — съгласявах се аз, — но няма да го оставя да ме унищожи.

— Госпожо — обажда се шофьорът на таксито, — по-добре е да спрете да пушите. Много кашляте.

— Аз не пуша — отвързвам и изтръсквам пепелта.

— Тя не пушела — измърморва той. — Та затова пуши...

— Искам да кажа, че по принцип не пуша — прекъсвам го аз. — Малко съм нервна.

— Животът е твърде кратък, за да се нервирате — казва философски шофьорът.

Колко ли е кратко краткото през това снежно утро?

Като се опитваше да оправдае татко след една особено неприятна сцена, веднъж мама ни беше обяснила:

— Желанието на мъжа е подобно на физическа болка — то трябва да бъде задоволено на всяка цена.

— Това негов плюс ли е или минус? — осмелих се да попитам аз.

— Това си е точно това, което си е — отвърна тя.

Тогава разбрах, че отговорността за мъжкото поведение пада върху нас, жените, тъй като именно ние ги довеждаме до състояние на сексуална лудост. Следователно беше наше задължение да ги облекчим или да приемем те да се облекчават другаде.

— За тях това е толкова незначително, колкото да се отбият някъде да пийнат след работа — твърдеше мама.

И се опитваше да си вярва, защото това я крепеше.

— Май съм ви виждал някъде — може би съм ви возил и друг път?

— Не, мисля, че не — отвърщам аз и вдигам шала до носа си.

Той временно забравя за мен, защото зад нас се чува истинска какофония от клаксони. Подава се от прозореца и се провиква:

— К'во искате да направя — да литна ли? Животът е твърде кратък, за да го прахосваме в караници, момчета.

— Ако го кажете още веднъж, ще започна да крещя — изкрещявам аз.

Той се протяга.

— Искам да ви кажа нещо, госпожо — вие вече крещите. Що не запалите още една цигара, да се поуспокоите?

— Защото не искам друга цигара — отвърщам аз, борейки се със сълзите си. — Искам само да се добера до Пето Авеню и Осемдесет и трета улица. Моля ви се, закарайте ме там!

Винаги се сещам за пилета и диаманти, като си спомня как татко упражняваше властта си над мама.

Многобройни бяха вечерите в семейство Зомерс, когато той изхвърляше печеното пиле от масата, защото бил намерил някакво петънце от кръв под едното крило.

— Не можеш да сготвиш дори едно пиле — започваше проповедта си той. — Пък аз ти давам всичко.

Обляна в сълзи, мама скокваше от масата, втурваше се в спалнята и изхвърляше през прозореца диамантите си.

— Виж какво мисля за твоето „всичко“ — викаше тя.

В това време Джонъси спокойно почистваше от пилето, а ние с Кара се втурвахме надолу по стълбите, за да вземем диамантите.

— Пилето пак ли беше недопечено? — питаше неизменно портиерът и поклащаше глава.

Днес лицето на портиера на № 1014 на Пето Авеню е преbledняло. Помага ми да изляза от таксито и обяснява:

— „Бърза помощ“ и полицията са горе...

Това е по-скоро въпрос, отколкото съобщение и той разтревожено очаква да му обясня какво става.

— Благодаря — отвърщам и влизам направо във фойето.

Докато се качвам с асансьора, в ушите ми звучат думите на татко:

— Това вече не ме впечатлява. Всичко е само театър.

Тогава защо Вера Зомерс беше погълнала цели трийсет таблетки по 0,25 милиграма, които обикновено се предписват в минимални дози при сърдечна недостатъчност? Научих го от единия от двамата широкоплещести стажант-лекари веднага след като влязох в апартамента. Видът и количеството на това, което бе погълнала мама, били уточнени веднага след като Джонъси се обадила в полицията.

Екипът на „Бърза помощ“ пристигнал с всичко необходимо за спасяването на един човешки живот. Намерили празната кутийка от лекарството до леглото на Вера, а надписът ѝ показвал, че е предписана на Кит Робинсън, съпруга на Джонъси. Джонъси се кълнеше, че той така и не се е докосвал до таблетките въпреки сърдечната криза преди няколко месеца, тъй като отишъл да се възстанови в Алабама и вече се чувствал чудесно. Но това няма никакво значение в момента, защото от хапчетата е останало само празното шишенце и бяло памучно тампонче.

Отговорът на въпроса защо Вера е погълнала тези хапчета без съмнение се намира в елегантния розов плик с надпис: „До тези, които това би могло да интересува“, подпрян на шишенце с парфюм върху ръчно изрисувания скрин от осемнайсети век, използван единствено за

нейното бельо. Пъхам писмото в джоба си и с ужас наблюдавам отворотелната сцена, която се разиграва пред очите ми.

Само преди минути Вера е била пренесена от банята, където стояла на колене пред тоалетната чиния и издавала неподдаващи се на описание звуци, които наподобявали повръщане.

— Майко! — викам аз и се спускам към нея. — Майко!

Стажантите ме избутват настрани и ми обясняват, че лекарството, взето в такива големи дози — струва ми се, че казаха „смъртоносни“, — предизвиква не само повръщане, а и други неща.

— Какви други неща? — викам аз и се облягам на стената.

Вие ми се свят.

Стажантът джвака дъвката си и не отговаря. Вместо това той слага мама върху килима в спалнята и забива във вената ѝ игла, свързана с кафява гумена тубичка.

— Какво правите? — крещя аз, като се суея наоколо.

Той дори не ме поглежда.

— Противоотрова — отвръща задъхано.

Едва се сдържам да не я покрия с нещо, защото пенъорът ѝ се е разтворил и гърдите ѝ се виждат. Повдига ми се.

С обляно в пот разтревожено лице, Джонъси връхлита в стаята и сграбчва ръката ми.

— Никой мъж не заслужава да се умира заради него — ридае тя.

— Мама не умира, Джонъси — отвръщам решително. — Тя ще се оправи.

— Този път не — стене тя. — Не, този път със сигурност няма да се измъкне.

— Млъкни! — съскам. — Замълчи, Джонъси!

Тя ме прегръща с огромните си ръце и шепне:

— Горкото дете, горкото дете.

Един полицаи извива назад главата на мама, за да ѝ направи изкуствено дишане уста в уста. Вторият стажант свързва два проводника точно над сърцето ѝ.

— Опитвам се да засиля сърдечната дейност! — вика на колегата си. — Пулсът ѝ ми се губи.

— Не спирай да дишаш в устата ѝ! — крещи той. — Не спирай да дишаш!

Всичко е като в мъгла — ръце, крака, метал, проводници, туби; дори тялото на мама, драматично простряно на пода. Облягам се на Джонъси, струва ми се, че губя съзнание.

— Направи й два електрошока и после използвай вакуума! — вика някой.

— Отворена ли е вената?

— Отворена е, дай четири дози верапамил.

— Слагай го бързо — да опитаме да спрем аритмията.

— Продължавай масажа, остават ни само три минути.

Тялото й подскача нагоре-надолу като парцалена кукла, движено от усилията на четиримата мъже, които отчаяно се опитват да върнат живота в него. Но дори през сълзите си виждам, че всичко това е безполезно. Животът изтича от нея толкова бързо, че състезанието вече е изгубено.

— Дишай! — изкрещява единият полицай. — Дишай!

— Моля те — плача аз, чувствайки се толкова безпомощна, — моля те!

Стажантът, който натиска гръдния й кош на равни интервали, се отдръпва, докато другият разтърсва цялото й тяло с медицинска вендуза.

— Натисни отново, не спирай — нарежда той, — сърцето й бие като маракас, изпускаме я.

— Божичко, — изпищява Джонъси.

— Не! — викам аз. — Моля ви, не я изпускайте!

— Не усещам пулса! — възкликва стажантът. — Сигурно вече са настъпили мозъчни увреждания — тя е в това състояние повече от петнайсет минути.

— Няма смисъл — мънка някой, — оставете всичко.

— Не! — изпищявам и се втурвам към тях. — Не я оставяйте!

— Не изглежда добре — казва единият полицай, като ме възпира.

Чертите й като че се размазват, лицето й вече подпухва и посинява. Няколко души със съчувствени погледи ме вдигат от пода. Кара връхлита в стаята, по миглите и по русите й коси още има снежинки, по лицето й се стичат сълзи. Поглежда към мама и изпъшква глухо, деликатната й ръка политва към устата. Хвърля се в ръцете ми с плач.

— Обичам те, Маги. Нека не се караме повече.

— Не, Кара — прошепвам като замаяна аз. — Животът е твърде кратък.

Всичко свърши. Няма какво повече да се направи, освен да се махнат тубичките, да се отделят проводниците и всичко да се подреди в червената кутия. Полицаят, който ѝ беше правил изкуствено дишане, сега седи на пода и се опитва да регулира собственото си дишане.

— Съжалявам — казва тихо той.

Радиостанциите на стажантите сигнализират, че някъде има нов спешен случай на друго място, където все още се надяват. Изглеждат толкова смутени, докато прибират вещите си, че ми се иска да ги успокоя, да ги уверя, че наистина направиха всичко възможно. И въпреки че те вече са свързани завинаги с мен по някакъв необясним и ужасен начин, в този момент аз не мога да намеря подходящите думи. Ако можех да започна деня отново, като изляза от стаята и след това се върна, може би щях да я видя да седи на леглото и да чете вестника на руски език, същия вестник, който поглъщаше жадно всяка сутрин без изключение. Ако затворех очи и след това ги отворех много бързо, може би щеше да се окаже, че нищо не се е случило.

За някои загуби в живота не съществува утеха. Кара плаче на рамото ми, ноктите ѝ се забиват в гърба ми. Джонъси изскача от стаята с пронизителен вик, който ще отеква в ушите ми с години.

— Починалата — казва полицаят — ваша майка ли беше?

Трябва ми цяла минута, за да разбера за какво говори. Починалата, която има предвид, е наистина моята майка, въпреки че за нея вече се приказва в минало време. Ако преминаването от живота към смъртта беше само въпрос на граматика, тогава една — единствена лека корекция щеше да бъде достатъчна, за да обърне целия този процес. Тогава можех да кажа учтиво:

— Извинете, но вие допуснахте граматическа грешка. Тя е моята майка.

При вида на лицето ми собственото му лице се изкривява от мъка.

— Много съжалявам, но трябва да напиша името и възрастта ѝ в този формуляр. Самоубийството е работа на полицията.

Колко странно — Вера Зомерс, която през целия си живот не беше направила никакво нарушение и нямаше дори глоба за неправилно паркиране; сега беше извършила криминален акт.

Последното ѝ действие на този свят е жестоко насилие върху собственото ѝ тяло. Какво е наказанието за това? Смърт? И кой би могъл да се заинтересува от това, когато по улиците на Ню Йорк лежат човешки тела, а в Ливан трупите се хвърлят безцеремонно в общи гробове?

Санитарите внимателно вдигат парцалената кукла, чиито ръце и крака се полюшват безжизнено от двете страни на тялото ѝ, и я слагат върху разхвърляното легло. Покриват я с белия ажурен чаршаф от комплекта, който тя беше купила миналата година на януарската разпродажба на „Сакс“. Колко странно, че сега се сещам за това, и каква ирония на съдбата е, че една година след това го използват, за да покрият безжизненото ѝ тяло. Дали наистина по лицето ѝ е изписана изненада, или само си въобразявам? Може би е учудена, че в крайна сметка наистина извърши това ужасно дело! Кажете ми, че съжалявах, мамо, и може би ще имаш още един шанс. Сама се извини и ще се изправиш — спомняш ли си, така ни казваше, когато бяхме малки и все още вярвахме, че нашето семейство е като другите. Закривам с ръце очите си и се опитвам да заглуша ехтящите в главата ми думи. Казват, че когато някой се давел, целият му живот минавал като на лента пред очите му. Никога обаче не са казвали, че когато умре някой от родителите, всичко, което някога е казал, отеква отново и отново в главата ти, докато не настъпи оглушителна тишина, по-безжалостна и от думите. От този момент нататък съм осъдена само да си спомням за нея. Всякакво движение напред е спряло. Поемам си дълбоко дъх и пошепвам на Кара:

— Къде е Стивън?

Тя продължава да притиска лицето си към моето. Плаче така, като че ли сърцето ѝ всеки момент ще се пръсне. И то наистина ще се пръсне, както и моето, само че точно сега трябва да се занимаваме с друго.

— Болница — успява да избърбори тя.

— Извинете, може ли да дойдете в другата стая? — пита полицаят.

— Кара — казвам тихо, — да отидем в другата стая.

Другият полицай идва към нас, за да ни помогне. Но ние можем да се справим и сами. Кара подсмърча. Водя я надолу по стълбите като

слепец и леко я насочвам към всекидневната, където тя се тръшва на един стол.

— Обичам, те, Маги — казва сестра ми и бърше очите си.

— И аз е обичам, Кара — отвръщам и се чудя защо ни беше нужна трагедия от такъв мащаб, за да признаем чувствата си. — Отивам да видя само какво става с Джонъси и се връщам веднага.

Джонъси е коленичила в кухнята. Видът на огромното ѝ тяло, застанало в молитвена поза край машината за миене на чинии, ме изумява. Но всъщност всичко, което става днес, ме изумява.

— О, Маги — проплаква тя. — Какво ще правим?

— И аз не знам, Джонъси — отвръщам, потупвайки успокоително лицето ѝ. — Ела при нас във всекидневната.

Тя се изправя с усилие и заявява:

— Маги, няма да работя за него и за онази Лорета.

— Коя Лорета?

— Любовницата на баща ти — ето коя. Няма да стоя повече в тази къща — казва решително тя.

Обгръщам с ръце обемистите ѝ рамене.

— Кажи ми за какво става дума. Не разбирам...

Но всъщност разбирам, и то много добре.

— През последните няколко години всеки път когато майка ти отидеше някъде или просто останеше да спи у сестра ти, той я водеше тук. Мислеше, че на мен не ми пука, но грешеше. Никога не съм споменавала нищо, защото се страхувах, че може да се случи това — и ето че то все пак стана.

Джонъси продължава да ридае.

— Защо не каза на Кара или на мен? — питам аз с усещането, че пак започва да ми се повдига.

— Кара си имаше достатъчно грижи с децата, а ти никога не беше тук.

Това сигурно е забило последния гвоздей в ковчег на брака им. Но да я води у дома — в дома на майка ми, в леглото ѝ! Какъв трябва да е мъжът, който може да го направи?

— Жена ми не е тук — беше ми казал веднъж един женен мъж. — Ела да прекараме заедно уикенда в моята къща в Хемптън.

Отидох, защото той беше страхотно привлекателен, а аз — безнадеждна оптимистка. Всичко се провали в момента, в който колата

зави по тяхната алея и в очите ми се наби надписът от красивата табелка: „ЛЕБО“. ЛЕ от нейното име — Леа, и БО от неговото — Боб. Но нещата тепърва щяха да се влошават. Докато седяхме в кухнята и „БО“ правеше коктейлите, аз бях обзета от чувство за вина при вида на нейните тигани, буркани, престилки, готварски книги и кърпи за чиниите. Така че, когато легнах от нейната страна на леглото, в мен беше толкова трудно да се проникне, колкото между разтворените листенца на изсъхналите лалета върху тоалетката на Леа, отрупана с лосиони, кремове и парфюми. Но нахлуването в тялото ми не беше нищо в сравнение с нахлуването в нейния интимен свят. Какъв трябваше да е мъжът, направил това? Неговата липса на чувствителност можеше да се мери само със собственото ми отчаяние. Аз имах нужда от някого — дори само за момент и дори ако той не беше истински мой.

— Бракът ми е свършен — каза безгрижно той.

Всъщност бракът му беше здрав като скала — „ЛЕБО“, изсечен в скала.

Тогава Кара ме утешаваше:

— Не трябваше въобще да се захващаш с мъж, който не може да ти даде домашния си телефонен номер.

Обичах я заради тези думи, въпреки че понякога от тях болеше. Така че как бих могла сега да се сърдя на Лорета, която и да е тя, че е очаквала нещо от татко? И въпреки всичко я обвинявам и ще я обвинявам до края на живота си.

Подът внезапно се разтваря и ме засмуква в нещо като черна дупка, или поне на мен така ми се струва, докато през това време един глас, който едва разпознавам, обяснява на стажантите, че няма смисъл да пренасят тялото до градската морга.

— Ще се обадим на домашния си лекар и след това ще я пренесем направо в траурната зала — казвам аз.

— Ще я носят в траурната зала — обяснява единият по радиостанцията си.

Другият сгъва носилката до входната врата и се готви да изнесе цялата екипировка към асансьора.

— Жалко, че не успяхме да направим повече — казва той, — но тя наистина не се е шегувала — да вземе трийсет от тези таблетки.

— Извинявайте — намесва се единият полицай, — но трябва да попълня този формуляр.

Разбира се, че трябва; да, аз съм Маги Зомерс, благодаря на всички ви за вашето съчувствие, шокът наистина е ужасен, защото тя беше нашата майка — отново това минало време, — но моля ви, не пишете „самоубийство“.

— Бихте ли ми казали името и възрастта ѝ?

Защо ми е толкова трудно да му отговоря?

— Вера Зомерс — произнася Кара. — Седми октомври 1918 година.

Пред очите ми изниква надгробният надпис: „Родена на седми октомври 1918 г. — починала на двацет и девети декември 1982 г.“ Дали би било приемливо да споделя с гравьора, че през живота си тя е умирали хиляди пъти? Дали би било прекалено абсурдно да поискам всички тези дати да бъдат включени в надгробния надпис — с по-малки букви, разбира се, — докато се стигне до тази последната, която ще бъде най-отдолу? О, мамо, ако беше изчакала само още един ден, щеше да се запознаеш с Ави. Ави, който утре пристига в Ню Йорк и вече е закъснял с цял ден. Той никога няма да види мама и поради някаква непонятна за мен причина мисълта за него отприщва сълзите ми.

Кара ме потупва по ръката и прошепва:

— Дръж се, Маги.

Офицер Горти е симпатичен човек. Също и офицер Рамбусто.

— Вашият лекар може да изпрати смъртния акт където трябва. Сигурен съм, че знае всичко, което трябва да се направи. Засега аз пиша „сърдечна недостатъчност“ в моя формуляр.

— Благодаря — казвам, духайки нос си.

— Много мило от ваша страна — добавя Кара с треперещ глас.

— Тръгваме си веднага, ако сте сигурни, че нямате нужда от нас — предлага офицер Горти.

— Ще се оправим сами — отвърщам, бършейки сълзите си. — Благодаря ви още веднъж.

— Ще ви изпратя — предлага Кара, безупречна домакиня както винаги.

Джонъси тръгва след нея.

Когато се връща, Кара прилича на диво животно, ноздрите ѝ потрепват, а очите ѝ блестят като два сини камъка.

— Джонъси току-що ми каза за Лорета — съобщава Кара.

— Изненадана ли си?

— Не; само съм вбесена, че не е имал благоприличието поне да не я води вкъщи. Не се е погрижил да не смесва нещата. Неговата непрекъснатата поредица от жени уби мама и аз никога няма да му го простя.

— Не е имало никаква поредица — отговаря уверено Джонъси.
— Все същата жена е от времето, когато бяхте малки.

Значи Лорета е нещо като „роднина“.

— Питам се, дали тя е била причината за онзи Великден или за онази нощ в болницата?

Кара като че ли е притеснена.

— Маги, доста си пребледняла!

— Може би и мен ме е хванал грипът за капак. Мислиш ли, че е същата?

— Коя?

— Тази, с която е бил от времето на нашето детство.

— Така мисля — отвърща Джонъси. — Все една и съща е, откакто си спомням.

Кара се разплаква отново.

— Няма никога да му простя.

— О, Кара — възкликвам и се спускам към нея.

— По-добре иди да се обадиш на доктор Мендел — подсмърча сестра ми, — а аз ще позвъня на Стивън.

Но когато се обръщам, за да тръгна към телефона, тя сграбчва ръката ми и възкликва:

— О, Маги, какво ще правим сега?

„Какво ще правим сега?“ съвсем не е лесен въпрос. Той предполага широк диапазон отговори. За момента все пак опитвам да се концентрирам върху прагматичния аспект на въпроса, тъй като се намираме в доста особено положение; с две думи, мама лежи на леглото си, което е сравнително нормално, като се има предвид, че е два часа следобед, но освен това тя е и мъртва. Тъй като професията ми ме е сблъсквала доста често с тази мрачна страна на живота, аз имам поглед върху човешката природа, която понякога е напълно

скарана с общоприетите представи за цивилизовано поведение. С други думи, най-лошото тепърва предстои. В същото време обаче е безполезно и непредпазливо да предупредя Кара, че следващата фаза от този кошмар ще бъде дори по-непоносима от първата.

— Трябва да стиснем зъби и да изтърпим всичко — отвръщам.

— Маги — казва Кара с особен израз на лицето си, — забравихме нещо.

— Какво?

— Все някой трябва да каже на татко, не мислиш ли?

Не е изненадващо, че нито една от нас не го е сторила, а още по-малко изненадващо е, че никой не иска да го направи.

Кара успя да открие Стивън в психиатричното отделение на нюйоркската болница. В първия момент шокът отнема способността му да говори, след което първите му думи изразяват загриженост за нас.

— Наистина съм щастлива с него — казва замислено Кара. — Той ми е невероятно предан.

— Защо му беше толкова ядосана в Аруба?

— Обвинявах го, че заради него пак съм бременна, което беше пълна глупост.

— Искаш ли още едно бебе?

— И да, и не — отвръща с незабележима усмивка Кара. — Искам да правя нещо, тъй като децата вече ходят на училище. Струва ми се, че мисълта да тръгна на работа ме плаши. Пък и защо трябва да сменям професията си, щом се справям така добре с досегашната?

— А какво ще кажеш за обратното? Досега да си се справяла добре навън и след това да решиш да станеш майка?

Кара ме поглежда заинтригувана.

— Това наистина ли те интересува?

— Може би — казвам и свеждам поглед.

— Ами жените, които постъпват по този начин, обикновено решават да станат майки след навършването на тридесетата си година, което означава, че те наистина го желаят. Направили са своя избор.

Д-р Мендел беше не по-малко шокиран от нас при вестта за случилото се и ме увери, че ще дойде до половин час.

— Той всъщност се разплака по телефона. Никога не съм предполагала, че може да се разстрои толкова.

— Все пак те се познават от много отдавна — казва Кара.

— Знам, но докторът винаги се е държал студено.

— Какво ти каза?

— Там е работата, че той почти не можеше да говори, само измънка нещо от рода на това, че ще каже на Лорета да отмени всичките му прегледи за следобед.

Очите на Кара се присвиха.

— Лорета? Каква Лорета?

— Сестрата.

До този момент не ми беше минало и през ум.

Безупречно облечен с вълнено бежово спортно сако, светлокафяви панталони и палто от камилска вълна, д-р Хаймън Мендел влиза в апартамента със скръбен израз на загорялото си сурово лице. Мендел беше израснал с татко в оня квартал, за който никога не се говореше, и след дипломирането си беше живял достатъчно дълго в Лондон, за да придобие типичен английски акцент, слабост към топлата бира и необикновено благоговение към монархията. Хай беше предпочитан от всички домакини гост, вечен ерген, който веднъж беше отсякъл, че възрастта на човека е без значение, докато не се ожени.

Той никога не беше успял да се сближи с нас: ние дори отклонявахме вежливо поканите за уикендите, ако знаехме предварително, че той ще бъде там.

— Не ми харесва как нарича мама „Верушка“ и как се преструва, че четете само страниците за изкуството и свободното време в „Таймс“.

— А пък само как смърди на „Арамис“ и говори за роялистите, като че ли всичките са му приятели — оплаквахме се една на друга ние с Кара.

Все пак между нас и Хаймън Мендел винаги беше съществувало негласно взаимно споразумение за поддържане на учтив и приятелска фасада. Въпреки всичко той беше жизненонеобходим за нашия душевен покой, беше ни безкрайно предан и винаги готов да ни помогне при всякакъв проблем с мама.

— Кара, Маги — започва той като същински принц Филип, — смазан съм.

Въпреки престорения му маниер на говорене това, изглежда е наистина така, защото той не спира да плаче.

— Благодаря — казвам аз.

— Много хубаво, че дойде — добавя Кара.

И въпреки че изглежда искрен, този прекален показ на чувства ми се струва доста странен и дори неуместен.

— Къде е тя?

— Там — отговаря Кара и му прави път.

Той ми подава палтото си и влиза в спалнята.

Кара явно също е смаяна от особеното му поведение, защото вдига рамене и клати глава. Внезапно се чува стон, последван от пронизителен вик и задушени ридания.

— Може би трябва да отидем при него — предлагам аз.

— Не мога, Маги — отвръща Кара. — Отиди ти.

— Добре ли си, Хай? — питам аз и задавам до него.

— Това е ужасно. Едва вчера се видяхме...

Кимвам и гледам как внимателно отмята покривката от мама и допира лъскавата си слушалка до гърдите ѝ и два треперещи пръста до сънната ѝ артерия.

— Страхувам се, че действително е мъртва — казва той и отново зарива.

Блестяща диагноза, няма що!

— Ако това е прекалено мъчително за вас, бихме могли...

Прекъсва ме с махване на ръката си и подсмърчайки, отговаря:

— Не, не, всичко е наред... Просто... е посиняла...

— Защо не попълните това в другата стая — предлагам аз.

Очевидно попълването на смъртния акт е свръх силите му. Хай изпуска химикалката, скрива лице в ръцете си и започва да плаче.

— Много съжалявам. Може би наистина е по-добре да отидем оттатък.

Излиза от спалнята, залитайки, без да погледне дали го следвам. Във всекидневната се насочва право към колекцията от бутилки върху бюфета до прозореца. Кара го наблюдава внимателно, докато той си налива щедро от гарафата с шери в голяма чаша.

— Полицаят написа „сърдечна недостатъчност“ — казва нерешително сестра ми.

— Много почтено от негова страна — изграква Хай. — Без това Вера си имаше достатъчно проблеми.

Откога смъртта е проблем и за тези, които вече не са живи?

— Искате ли да се обадя в „Риджънси“? — пита той. Забелязвам, че изглежда значително по-добре след изпиването на шерито.

„Риджънси“ е Харвард сред траурните зали и за по-голямо удобство е разположена в квартала. Там е „Гристед“, която прави доставките в магазините за хранителни стоки, „Първокласните меса“ на Ървин за неизменните печени ребра, които се сервират всеки четвъртък, и фурната на Антоан, специализирана в производството на шоколадов мус и тестени закуски с ниско съдържание на холестерин. Там е и ателието за химическо чистене „Делукс“, където за почистването на едно палто взимат почти толкова пари, колкото са дадени за купуването му. Там е също и пералнята „Сайгон“, собственост на двама братя вьетнамци, които все още носят бойните якета на военноморската флота на Съединените щати и които слагат татковите ризи на онези хубави бели пластмасови закачалки, подредени в гардероба ми. „Пърмънънтли потид“ отговарят за ежеседмичната доставка на цветята, които изпълват апартамента на семейство Зомерс и които са безупречно аранжирани от симпатичния грък и от не по-малко привлекателния му син. Но колкото и жизненоважни да са тези търговци за жителите на нашия богаташки район, те все пак отстъпват първенството си на „Риджънси“. Всички от квартала знаят, че последната покупка, окончателната доставка ще бъде тази на тялото им директно към въпросната траурна зала.

— Ако им се обадите, Хай — казвам аз, — ще ни помогнете много.

— Освен това — допълва Кара, като ме дърпа за ръката, — ние трябва да отидем в банята.

Мендъл ни поглежда особено, докато вдига слушалката на телефона.

Ето ни отново тийнейджъри, шепнещи крадешком в банята, докато течащата вода заглушава думите ни.

— Как мислиш, защо е толкова покрусен? — пита Кара, разполагайки се върху капака на тоалетната чиния. — Да не би да знае за Лорета?

— Не знам — отвръщам и се подпирам на умивалника. — Учудвам се единствено на издръжливостта ни.

Кара отмята кичур коса от челото си, а огромните ѝ сини очи отново се напълват със сълзи.

— Знаех си, че това ще се случи рано или късно. Предусещах го някак си и го очаквах.

— Как можеш да го кажеш?

— Но това е самата истина — отговаря, без да се смути, тя. — Ти беше далеч оттук и не си разбрала колко се беше побъркала Вера през последните години.

— Сърдиш ли ми се?

— Не — отвърща уморено тя. — Вече не, но по едно време ти бях доста сърдита. Ти избяга от нея, отдели се. Тя ми се обаждаше всяка сутрин в седем часа, за да се оплаче и да поплаче заради татко. Не знам как се е чувствал Стивън, защото тя се държеше ужасно към него почти през цялото време. Не ми беше лесно да се справям с нея, а трябваше да се грижа и за децата, за къщата и за Стивън. Идваше ми много.

— Защо не ми се обади?

Кара се изсмива.

— Как да те открия? Често не знаех къде точно се намираш.

— Винаги можеше да ме намериш чрез нашето представителство.

— И какво според теб трябваше да им кажа, може би да ги помоля да те издирят на поредната ислямска конференция някъде в Южен Йемен? Хайде, Маги, нямаше начин да вляза във връзка с теб, защото ти самата беше уредила така нещата?!

— Значи все пак ми се сърдиш, защо не си признаеш.

Тя вдига ръце.

— Окей, сърдя ти се. И какво сега, това променя ли нещо?

Кара поклаща глава.

— Най-ужасното от всичко е, че се сърдя повече на себе си, задето съм такава глупачка.

— Защо да си глупачка?

— Защото през всичките тези години играех ролята на добрата за сметка на собствения си живот.

Думите ѝ ме попарват като вряла вода.

— И какво излиза от всичко това — че аз съм лошата?

Но тя явно няма намерение да се въздържа повече.

— Не, Маги, излиза, че си умната, защото ти просто правеше това, което ти харесва, без да се замислиш, че аз може би съм

притисната от всички семейни проблеми.

— Щеше да бъде много по-добре, ако ги споделяше с мен поне от време на време. Всеки път когато се обаждах и питах за мама и за децата ти, ти неизменно ми отговаряше, че всичко е наред. Сякаш умишлено ме изолираше.

— Никога не сме били близки — казва неуверено тя, — може би затова. Или може би се страхувах, че понеже си толкова силна, ще вземеш нещата в свои ръце и тогава няма да имам...

Кара млъква.

— Нищо? — довършвам тихо аз. — Това ли имаше предвид?

За миг двете неволно се усмихваме.

— Мама и татко те обичаха, знаеш ли? — казва тя сякаш за оправдание.

— О, нима?

Дали пък наистина не са ме обичали през всичките тези години, през които растяхме?

— Винаги и за всичко виновната беше Маги — дори да видят теб с изцапани ръце, все успяваха да обвинят мен; твърдяха, че ставаш все по-лоша под мое влияние.

Ледено спокойствие обзема Кара.

— Защо в крайна сметка винаги ми домъчнява за теб? — пита тихо тя. — Защо те съжалявам, след като така добре уреждаш живота си?

— И за това ли ми се сърдиш?

Моментът е напрегнат както винаги когато се докоснем до тази тема. И той продължава доста дълго, а през това време и двете се опасяваме, че може би сме отишли твърде надалеч и сме загубили способността си да продължим — да продължим да усещаме дори тази враждебност помежду си. Поглежда ме се в очите и всяка от нас търси начин да започне отначало. Кара отива до мивката и наплисква с вода лицето си. Хвърля поглед в огледалото, след което очите ѝ се спират на мен.

— Мисля, че не е справедливо да те обвинявам. — Замълчава и добавя:

— Мисля, че не бива да допусна завистта ми да обърка нещата.

— Какво — как можеш да ми завиждаш? Ти имаше същите възможности, но направи друг избор.

— Предполагам — изрича бавно тя, — че започнах да разбирам как съм провалила своите възможности едва когато ти започна да жънеш успехи. Предполагам, че не съм оценила онова, което притежавам.

Опитвам се да я избавя от заблудата ѝ, да изясня нещата. Яснотата обаче никога не е била в основата на нашите взаимоотношения. Така че защо сега трябва да е по-различно?

— Кара, можеш да започнеш да се занимаваш с друго винаги когато пожелаеш, и в същото време ще имаш семейството си. А през всичките тези години аз страдах от нещо, което не си изпитвала.

— От какво?

— От самота.

Кара слага ръце на раменете ми.

— Човек може да се чувства много самотен дори и когато е заобиколен от цяла тълпа.

— Имам нужда от сестра си — казвам аз и я прегръщам.

Раменете ѝ потръпват и тежко въздиша, сетне отвърща:

— Аз също.

На вратата се почуква.

— Кой е? — провиква се Кара.

— Стивън.

Тя отваря вратата и се хвърля в обятията на мъжа си.

— Толкова се радвам, че си тук.

После вдига глава от рамото му и очите ни се срещат. Разменяме си особен поглед, знак, че всяка е разбрала радостите и тревогите на другата.

Стивън изглежда объркан при вида на облените ни в сълзи лица и разчорлените ни коси. Положително не разбира какво става, но винаги му е липсвало въображение.

— Зле ли ти е Кари, или просто си разстроена?

Тя ме поглежда.

— Не, само разстроена, а банята винаги е била любимото ни място — нали така, Маги?

Той не е подготвен за това, чувства се като натрапник.

— А ти, Маги — пита той, верен на дълга си, — държиш ли се?

— Да — отвърщам, като плискам студена вода на лицето си. Кара все още стои в обятията му и изглежда някак си по-дребна, по-

крехка.

— Мендел обади ли се в „Риджънси“? — пита тя и се измъква от прегръдката му.

— Той изглежда доста зле, затова се обадох аз. Казаха някой член от семейството да отиде и да уговори с тях подробностите. Искате ли аз да се заема с това?

И двете отговаряме едновременно.

— Не, ние ще отидем.

Стискам здраво ръце, за да не загубя съвсем контрол над движенията си. Внезапно се чувствам безсилна и толкова уморена, че бих спала непробудно пет години.

— Има нещо, което можеш да направиш — обръщам се към Стивън.

— Какво е то?

— Да се обадиш на татко и да му кажеш какво се е случило.

Зет ми е изненадан.

— Искаш да кажеш, че още никой не е сторил това и че той все още не знае?

Кара кимва.

— Бяхме много разстроени.

Стивън ми хвърля един поглед и поглажда замислено брадичката си.

— Значи наистина не сте го направили.

Като че ли е очаквал повече от мен.

— Не — отговарям аз, вече от вратата. — Мисля, че не ми е чак толкова симпатичен, че да му съобщавам приятни за него новини.

Кара се изсмива нервно.

— Тя нямаше предвид точно това.

Стивън не изглежда особено очарован, струва му се, че е изпуснал нещо, че е останал извън играта.

— Вярно ли е?

Продължавам пътя си.

— Ти си психиатърът, Стивън, ти трябва да кажеш.

С пастелносините си килими, с кристалните полилеи и репродукциите на картини от епохата на кралица Ана окачени в

приемната, домът за траурни обреди „Риджънси“ прилича на всичко друго освен на това, за което е предназначен. Единственото, което напомня за траурните функции на дома, са тъжните физиономии на персонала и мрачната органична музика, проникваща иззад редицата затворени врати. Докато следваме надолу по стълбите русокосия си придружител, не усещаме никаква миризма на формалдехид, никаква следа от онези стаи в мазето, където се изцеждат и последните остатъци живот от скъпите покойници. Въпреки всичко е малко зловещо да си представяш какво има зад всяка една от затворените врати, край които минаваме, пресичайки постлани с дебели килими коридори. Най-после стигаме до просторен слънчев кабинет.

— Мога ли да ви изкажа моите най-искрени съболезнования — казва г-н Ланс, покланяйки се леко. — Коя от вас е опечалената?

Ако днес трябваше да се даде награда за най-глупав въпрос, този щеше да бъде победителят — без никакво съмнение. С подпухнало лице и подути от плач очи Кара изглежда така, сякаш току-що алигатори човекоядци са изяли пред нея целия ѝ екипаж. А аз не мога да овладеея хълцането си, започнало, откакто двама служители на „Риджънси“ дойдоха да пренесат тялото на мама с една ужасна черна носилка. Малките глътки въздух, които успявам да поема, са изхвърляни под формата на нервни оригвания.

— И двете — отвръщам.

— Моите искрени съболезнования — казва той, покланяйки се отново. — Покойната е майка ви. Разбира се. Вече виждам приликата. Естествено, искате да я изпратите по начин, достоен за елегантната жена, каквато е била.

Кара се отпуска на стола си с безразлично лице и заявява:

— Сестра ми ще се заеме с това.

„Благодаря за привилегията“ — мисля си, като се питам какво още трябва да изтърпя.

— Е, добре — казва г-н Ланс, навлажнявайки с език тънкия си пръст, преди да разгърне страниците на лъскавия каталог. — Ето някои от ковчезите със съответните им цени, а точно под тях е общата цена — тоест на балсамирането, стаята за нощта преди погребението, залата за церемонията, включително музиката, и, разбира се, трите лимузини, които ще откарат майка ви и най-близките роднини до

гробницето, като се плаща на миля; но когато разстоянието е повече от петдесет и пет мили, се плаща допълнително плюс таксите.

Усещам да ме обзема все по-силна неприязън, но като добре възпитана жена бързам да уверя г-н Ланс, че обясненията му са били за мен от голяма полза.

— Благодаря, всичко е напълно ясно.

Той си поема дъх, отмята кичур побеляла коса от стоманеносините си очи и продължава:

— Гробарите се осигуряват от гробницето; а сега, ако ме последвате, ще ви покажа някои от нашите ковчези.

Изправям се, като се хващам за стола, за да запазя равновесие.

Г-н Ланс навива златния си джобен часовник, като го държи до ухото си.

— Тръгваме ли?

— Предполагам ще чакаш тук?

— Ако нямаш нищо против, Маги — отговаря кротко Кара, — не се чувствам много добре.

— Дълга ти го, нали? — казвам аз, потупвайки я по главата.

Отново започва да ми се повдига, когато влизаме в слабо осветената стая с мирис на кедър и бор, запълнена с всякакви ковчези. Внезапно си давам сметка, че досега не съм се сблъсквала с нищо подобно. Мама е мъртва и аз съм тук, за да ѝ избира подходящ ковчег.

— Господин Ланс — започвам колебливо.

— Разбирам — казва благо той и хваща ръката ми.

Тръгваме бавно назад към кабинета му, приятно ми е да усещам допира на силната му ръка.

— Аз ли да говоря? — питам аз и сядам до Кара.

— Да — отвръща тя, като едва помръдва устните си.

Поемам дълбоко дъх и казвам:

— Моля ви, господин Ланс, бихте ли се заели с уреждането на всичко...

— Всичко е уредено предварително — отвръща той с леко объркан вид. — Остава само да се избере ковчегът. Разбирате ли, оня път не остана време. Беше един вторник, ако се не лъжа. Покойната каза, че имала среща...

Очите на Кара се разширяват от ужас — започва разбира нещо, което трудно би могла да понесе.

— Недей — казвам аз, докосвайки нежно ръката ѝ.

Г-н Ланс кимва.

— Ще ви изпратя фактурата.

Кара се държи здраво за мен; бавно се връщаме към апартамента и оставяме плитките следи по снега, който вече покрива улиците. Леденият вятър, брулещ лицето ми, ме кара да се чувствам по-силна и аз имам нужда от това, тъй като ми предстои да се справя със следващата фаза на този кошмар.

— Тя сама си е уредила всичко — казва тихо Кара. — Защо?

— Защото явно го е планирала, пък и нали познаваш мама — всичко е наред само ако го е свършила лично.

Джонъси ни посреща на вратата и ни обяснява как ще протече траурната церемония.

— Изпратих бялата ѝ рокля с кристалните копчета.

Кара пребледнява, когато Джонъси продължава:

— Поискаха нейна снимка — да видят как е изглеждала, преди да...

— Стига, Джонъси.

Стивън идва до вратата, хваща жена си за ръка и я повежда към всекидневната.

— Обади ли се на татко? — питам аз, вървейки след тях.

— Да, идва насам.

— И той какво каза? — пита Кара.

— Беше шокиран, не можеше да повярва.

Кара събира сили.

— Това ли е всичко? Не каза ли нещо друго?

— Какво например, Кара? — пита внимателно Стивън.

Сестра ми мълчи.

— Какво да каже, Кара? Няма нищо за казване — заключавам аз.

Трябва да направим списък на хората, на които да се обадим, да изпратим съобщение във вестника и да напишем некролога. Хиляди неща трябва да се свършат преди погребението, до което остават по-малко от двайсет и четири часа. Кара и Стивън седят на дивана, подложили жълти възглавнички на краката си и пишат.

Аз седя по турски на пода разлиствам бележниците с адреси на мама. Прави ми впечатление, че в тефтера с графици на срещите й всеки вторник и четвъртък на часовете между пет и седем следобед е писано едно „X“. Но преди да успея да споделя това с другите, се сещам за писмото й. Бръквам в джоба си и го изваждам.

— Почти забравих — казвам аз. — Оставила е това.

И точно когато се готвя да отворя плика и да прочета последното послание на Вера, адресирано до „Тези, които това би могло да интересува“ и, както предполагам, предназначено за семейството, татко нахлува в апартамента.

Лицето му е зачервено и той е видимо възбуден.

— Какво, по дяволите, става?

— Тя е мъртва — отвърща сухо Мендел. — Стивън не ти ли каза?

Татко сяда. Изглежда по-добре от когато и да било през последните години — елегантен, строен, с младежки вид.

— Трудно ми е да повярвам — казва той, оглеждайки стаята. — Сутринта я оставих...

— Чухме — произнася хладно Кара.

Татко очевидно е изненадан от държанието на Кара. Изглежда, е загубил единствения си съюзник. Някой му го е отнел.

— Исках...

— Знаем какво си искал — прекъсвам го аз.

В този момент баща ми се оживява, възвръщайки опасното си самообладание. Намерил си е мишена.

— Ти винаги си била най-големият източник на неприятности. Виждаш ли какво става, когато решиш да се върнеш и майка ти прекара един следобед с теб?

Реакцията на Стивън е светкавична.

— Алън, всички сме много разстроени, но няма смисъл да си го изкарваш на Маги. Само ще се почувстваш още по-зле след това, повярвай ми.

— Спести ми анализите си, предназначени за наивните пациенти.

— Стивън е прав — намесва се Мендел. — Всички сме съкрушени.

— Едва ли се отнася за всички — казва Кара.

Раменете на татко като че се смъкват под тежестта на явното ѝ презрение.

— Кара — започва той, — моля те.

— Този път няма да стане, татко — казвам аз, с ръка върху нейната, — защото всички знаем кой докара мама дотук.

Той се привежда, а ръката му разсича въздуха, докато говори:

— Ти никога не си била нищо за мен и онова, което казваш, не ме засяга, майка ти беше на същото мнение. Това беше единственото, по което бяхме единодушни — че ти не означаваш нищо за нас.

Това беше краят на всичко, най-ужасната ситуация, в която бях попадала. Почувствах как в мен се отприщва колосална енергия — навярно съм я потискала в себе си цели трийсет и четири години. Припомних си безкрайния брак с Ерик, терористите, които отново и отново убиват с гранати Джо и се опитват да похитят Ави, за да го загубя завинаги. Припомних си и празния живот на мама, осмислен единствено от смъртта. И всичко това сега изригваше неконтролируемо, без да съумея да го държа във властта си.

Спускам се към татко и го зашлепявам с такава сила, че от устата му потича кръв.

— Копеле такова! — крещя аз. — Ти я уби! Ти ѝ причини всичко това!

В този миг съжалявам, че съм изгубила самоконтрол.

Стивън се озовава до мен и хваща двете ми ръце. Невероятно силен е за ръста си и ме държи така, че ми е невъзможно да посегна отново.

— Маги — казва успокоително той, — това е под достойнството ти.

Татко избърсва с кутре струйката кръв в ъгълчето на устата си.

— Съжалявам, че направи това, Маги — казва меко той, — защото ти ще се чувстваш по-зле от него, отколкото аз.

Изважда носна кърпа и попива с нея капките кръв, които все още се процеждат от устната му.

Благодаря за „опрощението“.

— Извинявай — казвам с плач аз.

Но в стаята е и моят отмъстителен съюзник.

— Тя е права — казва спокойно Кара. — Ти я уби — ти и твоята Лорета.

Татко почти не реагира — леко, почти незабележимо потрепване на челюстта, няколко покашляния и веднага след това — отрицанието.

— Не знам за какво говориш.

— Има ли смисъл — казвам на Кара, — остави това.

Стивън отпуска ръцете ми, повежда ме към дивана и ме принуждава да седна.

— Прочети писмото, Маги — казва тихо той.

Отмятам кичур коса от очите си и кимвам.

— Да излезе ли? — пита с треперещ глас Хай.

— Не, Хай, остани — отговаря плачливо Кара.

Татко ѝ хвърля унищожителен поглед, от който става ясно, че за първи път в живота ни чувствата му към двете са еднакви.

— Сигурен съм, че това, което е искала да ни каже, ще бъде от голям интерес за нашия доктор.

Поемам си дълбоко дъх, а стомахът ми се свива отново и отново.

— Да започвам ли?

Хай понечва да каже нещо, но се отказва.

— Хайде, Маги — казва Стивън, — прочети го.

— „Скъпи Кара и Маргарет,

В действителност вие сте единствените, които засяга това писмо, и единствените, които могат да разберат колко трудно ми е да го напиша. Всъщност само Маргарет ще разбере колко ми е трудно; навярно Кара ще бъде обхваната от истерия и няма да може да мисли трезво. Животът ми — не, не мога да продължавам така и затова избрах този начин. Но да започна отначало, тъй като задраскванията в едно писмо са признак за лош вкус. Не съм избирала начина си на живот; но чувствам, че повече не издържам — трябва да сложа край на всичко. Мога да ви изброя милиони причини, но всички те няма да бъдат разбрани правилно. Всичко започна с кухненските ножове и с аптеката; ножовете бяха тъпи, а аптекарят не искаше да приеме чека ми... Когато бях момиче, имаше един човек, който обикаляше наоколо, размахваше звънеца си и чакаше, докато прозорците по околните фасади се отворят,

и тогава тръгваше от апартамент на апартамент да точи кухненските ножове и ножиците. Вчера плаках заради тези тъпи кухненски ножове и оплаках оня човечец и неговите потомци, които сега без съмнение боравят с компютри в някоя длнопробна корпорация. И така, отидох в аптеката, за да изпълня няколко рецепти, и младият продавач — с мръсни нокти, пъпчива кожа и угоднически маниери — отказа да вземе чека ми, защото съм имала шофьорска книжка. За Бога, за какво ми е шофьорска книжка, след като през целия си живот нито веднъж не съм карала кола? И какво общо има тя с банковата ми сметка? Може би ще кажете, че това не са основателни причини за самоубийство, но грешите. Има и още нещо — празната тубичка от депилатоар, която намерих в кофата за боклук в банята си, и липсващото копче от синкавото ми манто, което си бях купила преди тринайсет години в Париж. Всичко това е свързано с Лорета Буоновиста.

Тази сутрин баща ви ми съобщи, че ме напуска. После ме информира, че не само ме изоставя, но че е влюбен в друга жена. Признанието му в изневяра и намерението да ме изостави след трийсет и осем години брачен живот ме шокира много по-малко, отколкото лошият му вкус, че е намерил за необходимо да го сподели с мен в седем и трийсет сутринта. Погледнах го — един мъж, когото бях обичала повече от самия живот в продължение на толкова много години, мъж, който ми беше дал толкова много удоволствие и причинил толкова много мъка, мъж, който беше бащата на двете ми дъщери — и се питах в кого се е превърнал. Разглеждах оредяващата му коса, сресана на една страна, за да прикрива плешивината му, медальоните, които носеше на врата си — струва ми се, че бяха кръстче, звезда на Давид и ръка на Фатима, — и се чудех кога ли е започнал да изглежда по този начин, да носи поло, дънки и вълнени якета с кърпки на лактите в офиса си. Но най-болезнено за мен беше обяснението му, че иска развод, за да може да «търси удоволствия и да задоволи стремежа си към свобода». Едва не припаднах.

Разбира се, не ми беше необходимо да намирам празната тубичка от депилатора, за да науча за дългогодишната му връзка с медицинската сестра на Хаймън Мендел (доскоро тя имаше доста дебели мустаци, приблизително около времето, когато намерих тубичката в кошчето за боклук). И, разбира се, не ми беше необходимо да виждам копчето в пепелника-раковина на бюрото ѝ в кабинета на Хай, за да разбера, че именно тя е доизносила синкавото ми манто и случайно, сигурна съм, е скъсала едно от копчетата. От години баща ви я водеше в този дом винаги когато аз не бях в него, водеше я в моя дом и дори в леглото ми. Което пък ме връща отново към тъпите ножове и неприятния ми чек и към факта, че времената наистина са се променили.

Моите вторници и четвъртъци с Хаймън Мендел бяха чудесни и, о, как се стараех да «се примиря с това» и да правя това, което като че ли всички правят. Но аз просто не бях създадена да обичам двама мъже едновременно и обичах баща ви повече от самия живот. Хаймън наистина беше много мил, успя да ме накара да се почувствам отново млада и хубава, но страстите убиват и баща ви вече беше успял да ме убие. Така че нека първо да приключа с реалността, а после и с това — писмо и с живота си.

Завеждавам кожените си палта на Джонъси, защото Кара вече има доста такива, Маргарет само ще ги изпогуби, а Джонъси никога вече няма да има възможност да притежава подобни неща. Само че не ги носи в метрото, Джонъси, и не се показвай с тях в църквата — знаеш колко е опасно. Оставям апартамента, който е на мое име, на Кара, защото вече е време досадните ѝ деца да понаучат нещо от културата, която им предлага Ню Йорк. На теб, Маргарет, оставям всичките си закачалки с монограми, сатенените торбички за бельо и двеста хиляди долара, които са в банкова сметка на твое и мое име. Спестовната книжка е в горното чекмедже на скрина от осемнайсети век; него също можеш да вземеш, в случай че случайно решиш да подредиш вещите си. Сигурна съм, че за тази сума ще си купиш приличен апартамент в Израел, и

доколкото разбирам, имаш намерение да живееш там (все така обаче не мога да разбера слабостта ти към униформите). На любимия си Хаймън оставям благодарността и любовта си за всички вторници и четвъртъци. Колкото до теб, Алън, връщам ти свободата — нещо, което никога не си искал в действителност, иначе щеше да се ожениш за Лорета. А, Кара, още нещо: никога няма да отслабнеш достатъчно, за да си въобразяваш, че ще намериш по-интересен мъж от Стивън, така че не храни напразни надежди. Той е добър и спокоен и те обожава. Не е лесно човек да се оправя в живота с един куп деца.

Джонъси, използвах всички хапчета на Кийт; никога нямаше да го направя, ако положението не бе толкова безнадеждно, както вече ви обясних. Ако бяха приели чека ми в аптеката, щях да изпълня собствените си рецепти или пък кухненските ножове бяха остри, щях да имам по-голям избор. Бях отчаяна. Простете ми — и моля ви, в никакъв случай не ме погребвайте с онази ужасна бяла брокатена рокля с кристални кончета.

Това е последното ми приключение.“

На това място гласът ми пресеква и за момент аз скривам лице в ръцете си. Кара се притиска в мъжа си и прехапва устни, като се опитва да не се разплаче. Хаймън Мендел шумно издухва носа си и безмълвно напуска стаята. Татко издава напред брадичката си и с трепереци устни отбелязва:

— Е, всички получихме точно това, което искахме, или поне това, което мислехме, че искаме, в това число и Вера. Тя наистина си е отишла.

Изправя се бавно и уморено тръгва към спалнята, като затваря тихо вратата след себе си, давайки ни да разберем недвусмислено, че не иска да споделя скръбта си с нас. В този момент забелязвам леката усмивка на сестра си. Тя отмества ръката на Стивън от рамото си и се приближава към мен.

— Поне накрая в последните си мигове тя беше откровена с нас.

Объркаността ми трае само миг и след което и аз се усмихвам. Връзката, която се създава помежду ни, действа приятно и успокоително, нещо като съучастничество.

— Да. Поне накрая — съгласявам се аз.

Стивън предлага да се върне сам в Шорт Хилс, за да прекара нощта с децата.

— Ще ги доведе утре на погребението — казва той, като се притиска в Кара и я целува отново и отново за довиждане. — Вие с Маги имате нужда да бъдете заедно.

С Кара се хващаме за ръце. Споглеждаме се и вече сме взели решението си. Ще прекараме нощта тук, в десетстайния апартамент на Пето Авеню, който вече принадлежи на Кара — домът, в който сме прекарвали детството си.

Навсякъде цари тишина. Лежа на едно от ъгловите легла в бившата стая на Кара. Тишината от време на време се нарушава от риданията на татко, които се чуват през стената.

— Може би все пак е способен на някакви чувства — казва тихо сестра ми.

Отказвам да се съглася с нея. Вместо това съобщавам:

— Ави пристига утре.

— Искаш ли да дойда с тебе на летището?

— Не, по-добре да отида сама.

Навивам будилника за шест часа и заспивам, стиснала здраво ръката на Кара.

— Обичам те — прошепва тя.

— И аз те обичам.

Един мъж минава през автоматичните плъзгащи се врати откъм митницата. Косата с пясъчен цвят пада на челото му, докато търси познато лице сред тълпата. Облечен в широки сиви панталони, синя риза и морскосин блейзер, със сиво вълнено палто с десен на рибена кост, което подчертава широките му рамене, той носи кафяво кожено дипломатическо куфарче. Нужен ми е само миг, за да бъда абсолютно сигурна, и аз се втурвам през човешката маса, очакваща пристигането на пътниците от „Ел Ал“ полет 3393 от Тел Авив.

Ави е тук!

Той целува обляното ми в сълзи лице, притиска ме силно към себе си и повтаря непрекъснато:

— Обичам те. Никога повече няма да се разделяме, никога. Толкова ми липсваше.

Слага ръце на раменете ми и ме разглежда напрегнато.

— Маги, защо плачеш така? Явно нещо се е случило. Какво?

— Просто съм много щастлива, че си тук — излъгвам аз.

— В това ли се изразява щастието ти? — пита той, бършейки сълзите ми.

Отново ме притиска към себе си и ме държи здраво, докато си проправяме път към багажното отделение.

— Мама умря вчера — съобщавам внезапно.

Ави спира потресен, очевидно неспособен да разбере думите ми.

— Самоуби се.

— Маги, толкова съжалявам — казва той и поглажда косите ми. — Какво се случи?

— Цялата история е прекалено дълга.

Лицето му е сгърчено от болка.

— Аз съм тук с теб; няма да те изоставя.

— Ави, обичам те. Ако някога нещо се случи с теб, ако те загубя, не ще го преживея.

— Няма да ме загубиш — казва той, като все така ме държи здраво. — Аз съм твой. Опитай се да ми разкажеш какво се случи, Маги.

Докато вървим към багажното отделение хванати за ръка, разказвам на Ави цялата история, като започвам с предишните опити за самоубийство на мама, продължавам с Лорета и завършвам, като съобщавам, че погребението е днес следобед.

Шофьорът на Ави, изпратен от израелското консулство в Ню Йорк, натрупва куфарите на количка за багаж и ни повежда към чакащата лимузина. Няма картонени куфари, схватка за свободно такси, нито каквато и да била от картините, които си представях вчера в репортерската стая. Ави е тук и е поел в свои ръце всичко.

— Ще дойда на погребението — заявява твърдо той, като ми помага да вляза в колата.

— Знаех си, че ще искаш — отвръщам и отново се сгушвам в обятията му.

— Десета улица и площад „Юнивърсити“ — инструктира шофьора той и отново се обръща към мен. — Никога повече няма да си сама, Маги. Ще бъдем заедно.

— Това е всичко, което искам — казвам тихо аз, долепила устни до неговите.

За миг Ави ме притиска до себе си, след което отново започва да ме целува.

— Ще получа окончателно развод след три месеца, така че помисли за възможността да се оженим през март.

Очите ми се насълзяват.

— Мама никога няма да се запознае с теб — казвам тъжно аз.

— Не — отвърща Ави и нежно докосва лицето ми. — И никога няма да види нашето бебе.

В гърлото ми е заседнала буца, трудно ми е да говоря.

— Това все още ли е наша тайна? — пита той, а очите му проблясват и на устните му се появява лека усмивка.

И така, бъдещият ми живот беше намерил най-естествения си отговор.

— Нашата — успявам тихо да изрека аз.

В този момент в главата ми отново прозвучават думите:

„Каквото и да е нашето семейство, то ще оцелее.“

ГЛАВА ДЕВЕТА

Погребалната церемония беше кратка, без сцени и напрежение. Само на няколко пъти за кратко възникна опасност от неприятни ситуации. Татко пристигна в „Риджънси“ с вид на оскърбен принц, въпреки че не беше сигурен какво точно се е случило между мама и Хаймън Мендел. Когато застана до нас с Кара пред отворения ковчег, той героично изигра ролята си на опечален съпруг.

— Заминавам да се посъвзема в Ямайка — обяви драматично той.

Кара ме шокира с незабавния си непочтителен отговор:

— На курорт с креватен спорт.

Той сбърчи вежди и ме изгледа с отвращение, сякаш аз бях виновна, че сестра ми най-после е престанала да се преструва.

— Видя ли го как ме погледна? — прошепнах ѝ, след като той изчезна в параклиса.

— Хм, може да го е било страх от дясното ти кроше — отвърна тя.

Джонъси се държа изненадващо добре до мига, в които събра смелост да надникне в ковчега. Приблужи се със ситни крачки към лъскавия махагонов сандък с бляскави медни дръжки, приведе се и почти долепи лице до това на мама.

— Боже мой — провикна се тя, — направили са мисис Зомерс да изглежда точно като Кармен Миранда.

В помещението се възцари неловко мълчание. Няколко души дискретно се приближиха, за да се убедят в думите ѝ.

Господин Ланси седеше до органа. Приблжих се до него и прошепнах:

— Моля ви, затворете веднага ковчега.

— Колко жалко — възпротиви се той. — Покойната изглежда като жива, не мислите ли? Като че ли всеки момент ще се събуди.

Настръхнах.

— Моля ви, затворете капака. Тя иска да е сама.

Ави не се беше отделял от мен от момента, в който излезе от самолета и беше посрещнат от шокиращата новина.

— Добре дошъл в Ню Йорк, скъпи, и не си прави никакви планове за този следобед, защото трябва да погребваме мама.

Макар и да не се беше случило точно по този начин крайният резултат беше същият. Без съмнение това беше странен начин за запознанство със семейство Зомерс или по-точно с онова, което беше останало от нас, тъй като мама беше мъртва, Кара — като замаяна, а татко толкова твърдо беше решил да хване самолета си, че не остана да поговори с него.

Въпреки че реакциите на Ави бяха добре премерени и той се държеше със завидно самообладание, очите му говореха вместо него. Те виждаха всичко, изразът им се сменяше от тъга към изненада, от игривост към гняв, и неизменно бяха прави в оценките си спрямо всички, които се приближаваха, за да поднесат съболезнованията си. Едва когато при мен дойде Ерик Орнщайн, притаих дъх от страх, че най-накрая Ави ще изгуби търпение.

С изключение на това, че беше поувеличил килограмите си, Ерик не се беше променил от последния път когато го видях преди седем години в кабинета на неговия адвокат. Преди да стисна влажната му ръка, инстинктивно се приближих към Ави.

— Маги — каза Ерик с леко смутена усмивка, — от години все се канех да намина у вас и ето при какви обстоятелства трябваше да се видим.

— Благодаря ти, че дойде, Ерик.

Настъпи неловко мълчание, по време на което Ерик гледаше към Ави с очакване, надявайки се да ги запознае.

— Ерик, това е Ави Херцог — казах след няколко секунди колебание.

Изразът му стана такъв, сякаш че се беше сблъскал със същество от друга планета.

— Вие трябва да сте израелският генерал — каза той, докато се ръкуваха.

Ави се усмихна благосклонно.

— Да, а вие сигурно сте бившият съпруг на Маги.

Ерик се навъси едва забележимо.

— Мислехме да прекараме един месец в някой кибуц. Как е там сега?

Ави не се поколеба нито за миг.

— Като на летен лагер.

— Странно, винаги съм искал да заведа Маги в Израел, но тя така и не се съгласи, а сега вече е прекалено късно — каза той замислено.

— Моите поздравления, Ерик. Чух, че наскоро ти се е родило още едно бебе — казах аз, като се опитвах да сменя темата.

Лицето му се озари от горда усмивка, докато бъркаше във вътрешния джоб на сакото си за снимки.

— Ето го, на петнайсет минути, и ето го пак, вече изкъпан.

Това не беше мое бебе и, общо взето, изобщо не съжалявах. Тогава защо очите ми се напълниха със сълзи? Причината беше друга, въпреки че сега Ерик беше щастлив, а и аз имах Ави. Мъчно ми беше, че сме пропуснали всичките тези години, през които можехме да постигнем толкова много.

— Прекрасен е — казах аз и показах снимките на Ави.

Ави не би могъл да се държи по-очарователно.

— Вие сте щастливец.

— И вие — отвърна Ерик, като гледаше право в мен.

Точно тогава Рона си проправи път до нас, хвана собственически под ръка Ерик и ме погледна. Ноктите ѝ бяха същите — дълги и яркочервени, но косата ѝ беше подстригана толкова късо, че това още повече подчертаваше ъгловатото ѝ лице. Тя изглеждаше притеснена, сякаш още бе любовницата, не съпругата. И все пак нещо у нея се беше променило, в резултат на което вече имаше по-самоуверен вид. Леката уязвимост, която се усещаше някога у нея, беше изпарила. Онази несигурност, която ѝ придаваше почти незабележима крехкост, също се беше изправила. Беше постигнала целта си и сега излъчваше самодоволство. Ако само знаеше, че нямам абсолютно никакво желание Ерик да се върне при мен, сигурно нямаше да ме гледа по този начин.

— Здравей, Рона — промълвих. — Радвам се, че дойде.

Тя прие думите ми по-скоро като подигравка, отколкото като поздрав, или пък може би се чувстваше толкова неудобно, че не знаеше

какво да каже. Каквото и да беше причината, видимо се притесни още повече, когато Ерик хвана ръката ми.

— Чухме, че се е самоубила — прошепна той. — Оставила ли е някакво писмо?

Ави реши да се намеси.

— Доколкото разбрах, вие мислите да ходите в Израел.

Рона бе наострила уши и разсеяно отвърна:

— Може би.

— Да, Вера остави писмо — казах тихо аз.

— Ходили ли сте преди? — попита Ави.

— Какво пише? Обяснява ли защо го е направила? — настояваше Ерик.

— Как можеш да питаш какво е писала? Това е нещо лично, само за семейството, не мислиш ли?

— Ти все още си моето семейство — каза тихо Ерик. Никога няма да забравя, че някога бяхме женени.

И тогава очите ми отново се изпълниха със сълзи, но този път вече знаех, че това е заради загубените години, моите загубени години, преди в живота ми да се появи Ави. Плачех и заради Ерик, който така и не беше успял да се промени.

Ави обгърна с ръка раменете ми, а Рона стоеше все така безмълвно до съпруга си.

— Струва ми се, че цената на успеха винаги е висока — рече Ерик в опит да наруши настъпилото мълчание.

— Какво имаш предвид? — попитах и избърсах очите си.

— Ами първо твоят тонтехник, после майка ти. Кое ще бъде следващото?

— Защо трябва да има и следващо? — възкликнах аз. — Та това е ужасно, Ерик!

Реакцията ми обаче съвсем не наруши неговото спокойствие.

— Ами обикновено нещастieto не идва само, нали така?

Ави беше наистина очарователен.

— Защо да не приемем развода ви с Маги като първата голяма трагедия, за да се чувстваме по-спокойни?

В този миг Ерик се изхили, въпреки че Рона изглеждаше по-скоро объркана, отколкото развеселена. Прегърнах го — човека, който някога беше мой съпруг — и изпитах топлина, прошка, тъга,

съжаление и всякакви подобни емоции, въпреки че си бях обещала да не превръщам тази среща в семинарно упражнение за разчопляне на стари рани.

— Щастлива съм за теб — промълвих през сълзи.

— Винаги съм искал деца — отвърна той, — за разлика от теб...

Изречението на Ави беше особено, когато се разделихме със семейство Ерик Орнщайн.

— Как се чувстваш сега?

— Има щастие и щастие, Ерик е щастлив, а аз...

— Ще бъдеш заедно с мен и щастлива до края на живота си.

Изповедта на Хаймън Мендел дойде в най-зловещия момент край зейналия гроб. Той сграбчи ръката ми в мига, в който спуснаха ковчега в земята.

— Кълна се, че никога не съм я докосвал — проплака той. — През нашите вторници и четвъртъци ние само си бърбяхме и пийвахме по нещо. Аз исках, но тя все повтаряше, че Алън е убил чувствеността ѝ.

— Защо не ни каза нищо вчера? — попитах аз, въпреки че вече знаех отговора.

В този миг осъзнах, че мама действително е мъртва, и бях обзета от такава слабост, че не бях в състояние да се съсредоточа върху думите на Хай.

— Какво щеше да промени това? — каза с горчивина лекарят. — Добре е той да знае, че все някой я е обичал, а аз наистина я обичах. Тя беше способна да вбеси човек, така неразумна и напълно луда, но в нея имаше някакъв чар, нещо като магия, която беше толкова изкусителна и неустойчива, че беше много трудно да...

Той не успя да довърши изречението си, защото лопатите на гробарите вече потропваха върху замръзналата земя. Аз обаче разбрах какво искаше да ми каже; в думите му имаше повече смисъл, отколкото в речта на равина от Темпл „Еману-Ел“, който беше повикан в последния момент за надгробното слово. Той не познаваше мама. Баща ми набързо му беше съобщил някои подробности от живота ѝ — за благотворителната ѝ дейност, за музиката, която обичаше, и дори някои забавни случки от първите години на брака им. И тъй като равинът не я познаваше и я беше видял за първи път чак след като тя вече не съществуваше, останах с впечатлението, че говори за друг

човек. Затова пък жената, за която говореше Хай, беше човек, когото чувствах близко до себе си, дълбоко в себе си.

Хвърлих поглед към татко. Очите му бяха зачервени, явно беше плакал.

Гледахме се в продължение на няколко секунди, след което поставих нежно ръка върху неговата.

— Съжалявам заради всички нас, за това, че бяхме толкова глупави и че не можехме да променим нещата.

Той наведе глава.

— Сигурно ще ме обвиняваш до края на живота си, но няма да бъде справедливо.

Поне разговаряхме — нещо толкова рядко, ме не исках да изпусна този момент.

— Не беше лесно да се живее с нея — промълвих.

— Аз допуснах много грешки — отвърна простиичко той, като избягваше погледа ми.

— Защо, татко, защо не съумя...?

Той поклати глава.

— Уморен съм, толкова съм уморен.

Сълзите се стичаха бавно по бузите ми.

— Обичах я.

Татко ме погледна изненадано.

— Аз също.

— Тогава защо беше всичко това?

— Защото исках нещо повече от живота.

Тръгнахме бавно към лимузината му, паркирана под група дръвчета край входа на гробището, без да усещаме дъжда и лапавицата.

— Сестра ти ме мрази.

— Това засяга ли те?

Не ми отговори.

— Засяга ли те как се чувствам аз? — попитах, изтривайки дъждовните капки от лицето си.

Той ме погледна.

— Всъщност не — отвърна честно. — Защото никога не си била част от семейството; ти се отдели отдавна.

Спрях и хванах ръката му.

— Татко, все още не е прекалено късно да опитаме...

Той уморено поклати глава.

— Нямам сили да правя повече опити: Просто съм страшно уморен от тази борба. Има доста неща, които никога няма да разбереш.

Извади кърпа и избърса очите си. Изведнъж ми се стори толкова остарял, толкова сломен от годините, прекарани с Вера, и от другите неща, за които не искаше да говори.

— Татко... — Сълзите ме задавиха.

— И с тебе е същото — прошепна с горчива усмивка той. — Никой от нас никога не е можел да разговаря за каквото и да било.

Обърна се и се отдалечи, смазан от скритата ми мъка. Застана до лимузината и ме изгледа продължително, след което влезе в нея. Странно, но пръстите ми се раздвижиха бавно, като че ли му махаха за сбогом дълго след като колата изчезна зад каменния портал.

Този ден се случи още нещо странно. Ави ми помагаше да влизам и да излизам от колите със смутена усмивка, като ме питаше през пет минути:

— Добре ли си?

Беше толкова непривично за него, че ме накара да се усмихна. Ави — човекът, който обикновено ме оставяше да стоя под дъжда до заключената кола, докато отключваше първо своята врата, или когато пресичахме улицата, понякога не усещаше, че съм останала на другия тротоар, защото не съм успяла да премина заради непрекъснато профучаващите коли — изведнъж същият този човек изглеждаше страшно загрижен за моето удобство и безопасност. Не че преди това не го интересуваше, просто поведението му беше такова и то бе характерно за неговата страна. Бях свикнала да го приемам като част от него. Но сега беше съвсем различен.

Връщяхме се от гробището с Кара, Стивън, Куинси и Дан. Ави ме хващаше здраво всеки път когато колата подскочаше по някоя неравност на пътя, и се отнасяше толкова внимателно-покровителствено с мен, че най-накрая Куинси възкликна:

— Държиш се така, сякаш е бременна.

Всички замръзнаха в очакване да отрече.

— Да, бременна съм — отвърнах най-сетне аз.

Кара първа наруши мълчанието, настъпило след неочакваната новина — тя избухна в сълзи и се провикна щастливо:

— Трябваше да се досетя. О, Маги, защо не ми каза?

— Бяхме доста заети с други неща — отговорих аз с лека ирония.

— Толкова съм щастлива! — промълви сестра ми, докато ме целуваше.

— Защо? — попитах през смях.

— Защото сега и ти ще станеш нормален човек като всички нас.

В момента, в който тези думи излязоха от устата ѝ, тя вече съжаляваше, че ги е казала, въпреки че в тях имаше известна доза истина.

— Кога? — попита Куинси, допирайки бузата си до моята.

— През август.

Дан раздруса ръката на Ави, докато Стивън го тупаше по гърба. Усещаше се онова особено съучастничество, което, изглежда, винаги се появява между мъжете, когато са направили бебе на някоя от нас.

Действаше ми изнервящо да бъда център на вниманието. Затова пък Ави като че ли изобщо не беше смутен. Справяше се чудесно, отговаряше на въпросите, усмихваше се и ме притискаше плътно до себе си по целия път към града. Накрая мнението на всички роднини беше единодушно — на раздяла всеки поотделно ми прошепна, че Ави е очарователен, мил, красив и лудо влюбен.

Но аз отдавна знаех всичко това. Тепърва обаче започвах да разбирам, че не мога да направя абсолютно нищо, за да променя чувствата си към него. Аз го обичах и му принадлежах — това беше истината.

Когато влязохме в нашия апартамент — изглежда, беше толкова естествено да мисля „нашия“, както и да приема, че вече бях „ние“, — телефонът започна да звъни непрестанно. Бяха познати, които искаха да изкажат съболезнованията си, или израелски и американски държавни служители, които трябваше да обсъдят с Ави налагащите се спешни промени в политиката поради подготвящите се във Вашингтон митинги.

Грейсън се обади след израелския министър-председател и преди американския помощник-държавен секретар.

— Маги — каза топло той, — не мога да понасям погребенията, откакто умря майка ми, но искам да знаеш, че ако имаш нужда от мен, съм тук денем и нощем, и да не се тревожиш за договора си.

Спорът започна малко след това, въпреки че Ави отказваше да го нарече другояче, освен „различие в мненията“. Предпочиташе да гледа на него като на дискусия или дори на недоразумение, дължащо се на езиковата бариера.

— Какво е последното ви решение във връзка с изтеглянето на войските? — попитах, докато приготвях кафето.

— Американците искат едностранно изтегляне от Ливан — обясни той, като вадеше чаши и захарницата — и в същото време се страхуват да оставят сирийците да засилят позициите си заради Съветския съюз.

— Какво ще правите тогава? — настоявах аз.

— Няма лесни решения — каза той и ми подаде млякото. — А какво каза Грейсън Даниелс?

— Беше мил; искаше да знам, че е насреща, ако имам нужда от нещо, и да не се тревожа за договора си.

Ави остави чашата си и се пресегна през кухненската маса да хване ръката ми. Погледна ме нежно и промълви:

— Маги, сега трябва да бъдеш особено внимателна заради бебето.

— Какво имаш предвид?

Той докосна нежно лицето ми.

— Ти си на трийсет и четири години и затова ще ти бъде по-трудно, отколкото ако беше на двасет и няколко. Държа, докато се роди бебето, да намалиш темпото и да не се доближаваш до военните зони.

Въпреки че в живота ми се бяха променили толкова много неща, досега работата ми не се беше превръщала в обект на спорове, в които се включват аргументи, приемливи може би за друг, но не и за мен.

Само един отговор можеше да го задоволи, но в момента не бях готова да го дам. Погледнах го и се усмихнах, когато той добави:

— Обичам те и не искам да ти се случи нещо.

Но Ави беше достатъчно умен, за да не очаква от мен незабавна капитулация, особено когато ставаше въпрос за нещо съвсем ново и за двама ни — бременността.

— Следователно американците не гледат сериозно на една евентуална намеса на Съветския съюз или не искат да заемат твърда позиция — продължи той.

Прикрих усмивката си, а Ави ме целуна по врата.

— Асад никога няма да започне да преговаря с Израел.

— Искам да ме любиш — прошепнах аз.

— Това да не ти е някаква търговия — прошепна той.

Израелският вариант за постигане на компромис ми беше толкова ясен, че можеха спокойно да ме изпратят да преговарям във Вашингтон. Щях да се справя по-добре, от което и да е официално лице от американска страна. Погледът на Ави ме изгаряше, когато хвана брадичката ми с ръка.

— Обещай ми, че ще намалиш темпото и няма да се доближаваш до опасни райони.

— Не мога — отвърнах, допряла устните си до неговите, докато Ави ме притискаше към хладилника в кухнята.

— Опитай се да се приспособиш към положението, в което се намиращ — каза той, — аз също ще се постарая.

— Как? — попитах аз, като се измъкнах от прегръдката му. — Ще престанеш ли да вършиш работата си?

Това беше класическият израелски начин на нападение, при който за оръжие се използва всичко възможно, и тъкмо когато мислиш, че са готови на компромис, те се преструват на виновни, за да объркат противника. Отговорът му дойде незабавно, такъв, какъвто го бях очаквала.

— Разбери, че за мен това не е професия, а въпрос на живот и смърт, на оцеляване, на пълна всеотдайност.

Какво казвате на човека, който ви обвинява, че искате от него да изостави всичко, в което вярва?

— Обичам те — промълвих и му позволих да ме поведе към спалнята.

— Обещай ми да се пазиш — прошепна той, преди да впие устни в моите...

Посрещнахме Нова година в малък ресторант, недалеч от Блийкър стрийт. И двамата бяхме с дънки, с дебели пуловери, скиорски якета и ботуши, защото времето все още беше студено и неприятно. Ави се вписваше чудесно в непринудената атмосфера на Гринуич Валидж, с изключение на мига, в който извади от джоба си

някакво картонче на добрите марки вина, изписани на иврит. Това не ме притесни, беше ми забавно да го гледам как, прехапал долната си устна, изучаваше внимателно съдържанието на картончето:

— Май не трябваше да го правя — каза той, като вдигна поглед.
— Не е ли прието тук?

А на мен така ми се искаше да го притисна към себе си, защото понякога беше толкова уязвим и несигурен. Пламъкът на свещта примигна и хвърли сянка върху красивото му лице.

— Винаги прави онова, което искаш — казах, сетне добавих, — дори и да ми нареждаш да не ходя в опасните райони.

Усмихнах се.

— Защото си прав, а аз винаги се държа толкова глупаво и само усложнявам нещата. За мен няма по-важно нещо от теб и това бебе.

Очите му се изпълниха със сълзи. Беше неспособен да отговори. Затова се съсредоточи върху списъка с вината; когато сервитьорът дойде, той беше готов с поръчката си: някакво вино, което чувах за първи път. Когато бутилката бе отпушена и виното налято в чашите ни, Ави се облегна назад и го опита, давайки си вид, че е точно това, което е имал предвид.

По това време на вечерята той беше няколко различни личности. Видях го като невинното дете, напуснало Русия през една зимна нощ; фалшивите документи били натъпкани във вътрешния джоб на дългото черно палто на баща му, а забързаните крачки на майка му го принуждавали да подтичва, да се препъва и да залита, докато най-после стигнат до влака, с който да преминат през границата до Австрия. Изпитвах болка, толкова силно беше желанието ми да го притисна до гърдите си, да го поема в себе си и да се приобщя към спомените му. Но той беше твърде бърз. След кратко мълчание изразът на лицето му се промени, очите му заблестяха и по устните му заигра лека усмивка, докато милваше ръката ми. Предстоящото бащинство вече се беше превърнало в негова съдба, в една от най-големите отговорности на живота му: нашето бебе щеше да бъде на сигурно място и да му бъдат спестени травмите, които той самият беше изживял. Смяната на темата беше естествена, макар и малко шокираща, когато той отново се докосна до безмилостната действителност, която се разпореждаше с живота на всички ни.

— Понякога се страхувам за нас — каза сериозно той, — защото напоследък се нагледах на твърде много човешка лудост. Не искам повече да предизвиквам съдбата.

— А как би трябвало тогава да се чувствам аз всеки път когато отиваш на работа?

— Сигурно се тревожиш, но знай, че съм много внимателен и че знам какво върша.

— А човешката лудост? Можеш ли да подчиниш на властта си неконтролируемостта?

Очите му не се отделяха от моите и той нежно ме потупа по бузата, след което се наведе и ме целуна.

— Не, невинаги, скъпа, но ти знаеш малко повече от необходимото. Става трудно да те залъже човек.

За миг изпитах ужас.

— Какво искаш да кажеш?

Изразът му се промени и пред мен отново се появи израелският генерал с присвити в размисъл очи, със здраво стиснати устни и режещ глас.

— Добре, Маги, ще ти кажа какво ме тревожи.

Отместих поглед от него и си представих силното му тяло, милувките му. Спомних си, ме притежавам част от него, част, която никога не ще ми вземат.

— Помниш ли шестимата войници, пленени в зоната за сигурност преди почти осем месеца — тези, които охраняваха района край предните постове на UNIFIL. Това не трябваше да става — това беше наш пропуск. Трима терористи се промъкнали в района и ги отвлекли. И сега нямат намерение да се придържат към нито едно от правилата на Женевската конвенция. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Не съвсем.

Но всъщност разбирах, и то много добре.

— Играта вече няма правила. Ливан се е превърнал в огромен супермаркет за зложници.

Чух фразата, дори я повторих: „супермаркет за зложници“, но отказах да се примиря с възможните последствия.

— Вероятно ще бъдат разменени срещу техни хора — ето една от точките, които обсъждаме във Вашингтон. Но това е само началото.

— На какво?

Внезапно се появи още една опасност.

— На друг начин за водене на война.

Излязохме от ресторанта и бавно тръгнахме към къщи, спирахме се да гледаме витрините, само и само да отвлечем вниманието си от тези потискащи перспективи. Снегът беше намалял, а улиците в Грийнуич Вилидж бяха, кажи-речи, пусти, с изключение на няколкото шумни групички хора, които ни задминаваха и весело ни честитяха Нова година. Порази ме доколко изолирани и отдалечени бяхме от така наречената „Мека на революцията“. Но тази наша сигурност беше само привидна, лъжлива, защото каквото и да се случеше там, то неминуемо щеше да се отрази и върху всички ни тук, макар че някои изобщо не си даваха сметка за това.

— Войните трябва да се водят само от хора, които искат да се бият — обърнах се към Ави.

Той спря и ме прегърна.

— На някое бойно поле на края на света. Всички останали трябва да бъдем освободени от това задължение.

— Страх ме е — промълвих.

— Честита Нова година, скъпа — прошепна по-късно тази нощ Ави, когато вече си бяхме легнали.

— Щастлива и мирна Нова година!

И двамата мечтаехме за едно и също поради приблизително еднакви причини, но нито аз, нито той не бяхме оптимисти поради онова, което знаехме. А звъненето на телефона през нощта само потвърждаваше факта, че положението се влошава все повече.

Първият ден от новата година беше особено тежък. Несъмнено сълзите ми бяха заради мама; те потичаха всеки път когато пред очите ми изплуваше лицето ѝ.

— Защо? — възкликвах в такъв момент аз. — Защо трябваше да се случва това?

Дори Ави Херцог, който винаги имаше логично обяснение на всичко, не можеше да измисли благовидна причина за това, така както не можеше да даде подходящо обяснение за безсмислените терористични акции в Ливан, чийто брой се увеличаваше с всеки изминал ден. Войната трябваше да приключи, всички бяха единомислени по този въпрос, но като че ли бяха забравили да го кажат

на израелците, палестинците, сирийците и ливанците. Всяко споразумение за спиране на огъня беше многократно нарушавано и предсказанието на Ави за „новия начин за водене на война“ като че ли с всеки изминал миг се потвърждаваше.

Бях се свила до него на леглото, докато той се опитваше да се свърже с Министерството на отбраната в Тел Авив.

— Има ли някакъв шанс да постигнете споразумение за мирен план във Вашингтон? — попитах го аз.

Можех да прочета отговора в очите му, вероятно истината щеше да влоши нещата за мен още повече.

— Да — отговори ми най-после той, — може и да стигнем до някакво споразумение. Но кой ще го обясни на „Хизбула“ и на другите фракции, които са се разбеснели там?

Телефонните разговори не секваха и тази нощ Ави изкара край телефона, обсъждайки възможните последствия за Израел, докато аз се борех с това, което погрешно наричат „сутрешно гадене“. В моя случай напъните за повръщане можеха да се появят във всеки час на деня или нощта.

— Остави вратата отворена, ако ти потрябвам — извика ми Ави по време на разговора си с министъра на отбраната.

Докато плисках лицето си със студена вода, се питах дали има още някои от израелския кабинет, които да не знае, че съм бременна. Когато излязох от банята, Ави обясняваше на някой във Вашингтон за сирийските ракети земя — въздух АМ-5 и АМ-6, които можели всеки момент да бъдат изстреляни. Теоретичната възможност за пряка конфронтация между Израел и Сирия се беше превърнала в реална опасност.

— О, чудесно — казах аз, когато той затвори телефона.

— Нима аз ти причиних това — отвърна нежно той, милвайки лицето ми. — Аз ли съм причината да ти е толкова зле?

— Със сигурност — отговорих аз, като си лягах отново.

— Изглеждаш твърде пребледняла.

— Нищо ми няма — излъгах, въпреки че се чувствах направо ужасно.

— Знаеш ли, не съжалявам — каза Ави и ме целуна.

В този миг ме обхвана необикновено спокойствие — усещане, което не бях изпитвала досега. Фактът, че той ме беше помолил да

престана да правя това, което винаги съм вършила, не ме смущаваше, само засилваше решителността ми. Той беше моят партньор, моят любим и ние вече бяхме свързани с обща кауза.

— Нито пък аз. Искам единствено теб и бебето.

Замълчах и добавих:

— И край на тази война.

На втори януари сутринта Маги Зомерс и Ави Херцог се готвят да тръгват, всеки за своите преговори. В осем часа Ави ще вземе автобуса за Вашингтон, за да започне първия рунд на преговорите в Държавния департамент, а в девет часа Маги трябва да бъде в Ей Би Ен, за да се срещне с Грейсън, Елиът и Куинси за окончателното оформяне на договора ѝ.

В главата ми непрекъснато се върти една мисъл — че това бебе е много особено, не само защото е в утробата ми и Ави е бащата. Сигурна съм, че каквото и да се случи тук, на тази земя, детето ще бъде родено и ще бъде част от и от мен и от мъжа, който в момента стои пред огледалото в нашата спалня и връзва вратовръзката си. Бебето вече беше преодоляло толкова много препятствия; най-малкото от тях беше, когато изоставих баща му на летище „Бен Гурион“ в Тел Авив, човека, който ме обичаше, докато се опитвах да не му отговоря със същото. Всичко това не беше само мое дело, аз не трябваше да се боря, за да го довърша, и можех да го споделям с още някого до края на живота си. За миг ме обзема познатият ужас, все същият панически страх от момента, в който ще се почувствам прекалено сигурна. Той е мой спътник със силно осезаемо присъствие още от деня, в който седях на земята някъде край Сабра Камп в Ливан, и стана още по-настойчив след драмата, разиграла се в апартамента на мама само преди няколко дни.

— Къде ще живеем? — питам Ави, като се старая да се съсредоточа върху нещо по-маловажно.

— В къща — отговаря простиичко той, пригласяйки косата си.

— Как ще я намерим?

Безкрайното му търпение е наистина учудващо.

— Ще се обърнем към някой агент за недвижими имоти.

— Представи си, че започне нова война?

— Тогава ще я спечелим по същия начин, както другите — отвръща спокойно той. — Но може би ще я приключим, преди да

успееш да си измислиш още някоя.

Ави изглежда измъчен, когато сяда до мен на леглото.

— Ами ако загубите тази война? Тогава какво? — питам аз, като нервно въртя между пръстите си една хартиена салфетка.

— Тогава ще емигрираме в Ню Йорк и ще стана амбулантен търговец.

Ави става й се отдалечава от мен, облечен в тъмносин костюм, с бяла риза и с елегантна копринена вратовръзка на сини и червени райета, той прилича на всичко друго освен на израелски генерал и специален съветник по ливанските въпроси на министър-председателя. Всъщност ми напомня шеф на рекламна фирма или председател на управителния съвет на някоя инвестиционна банка. Какво значение има впрочем видът му? Важното е, че знам кой е в действителност и къде ще отиде, след като напусне Щатите.

— Има едно хубаво местенце при Рокфелер Център. Ще направиш цяло състояние, ако отвориш магазин там.

Той се усмихва, хваща ме за ръка и ме повежда към входната врата.

— Добре де — казвам, докато чакаме асансьора. — Май магазинът не беше чак толкова добра идея. Какво ще кажеш за военно аташе във Вашингтон?

— Не е лесно — отговаря Ави. — Пък и аз върша най-добре това.

— Нека да го върши някой друг, така че да не ми се налага постоянно да се тревожа за теб.

— И други го вършат — отвърща той. — Всъщност много хора се занимават с тази работа.

— Не е честно; знаеш какво ми е.

Струва ми се, че виждам черния облак, който неизменно надвисва над нас всеки път когато водим този спор. Навежда се да ме целуне за довиждане. Притискаме се силно един в друг, опитвайки се да изолираме всички лоши мисли до следващия път.

— Когато всичко това приключи — казва Ави, като се освобождава от прегръдката ми, — ще започна работа в министерството на някое бюро от осем до шест и тогава ще ти дойде до гуша да съм непрекъснато до теб.

В гърлото ми засяда още една буца и ми става все по-трудно да говоря, без да избухна в сълзи.

— Зомерс — казва той, влизайки в асансьора, — за последен път водим този спор. Трябваше да помислиш за това малко по-рано. Сега вече е късно.

Посочва корема ми и ми изпраща въздушна целувка, докато вратата на асансьора се затваря и той изчезва от погледа ми.

Грейсън Даниелс лъха на алкохол, когато се привежда да ме целуне. Наистина му е мъчно за мама, макар че го изразява по малко глупав начин. В един ъгъл Куинс се е навела и чисти със салфетка снега от кафявите си кожени ботуши. А Елиът спира да се рови из книжата и вдига поглед към мен.

— Смъртта е трагедия, Маги — казва Грейсън, като ме хваща под ръка и ме повежда към прозореца, от който се разкрива гледка към река Хъдзън.

— Защо да не се заемем с договора? — подмята Елиът. — Маги знае колко много съжаляваме всички.

Но мислите ми съвсем не са тук на тази толкова съдбоносна за кариерата ми среща. Духом съм с Ави и с това, което се разиграна сега във Вашингтон. Тази сутрин дори нямах желание да тръгна насам.

Когато телефонирах на Кара веднага след излизането на Ави, тя заяви:

— Животът си тече, Маги. Какво от това, че имаш важна среща? Скръбта е нещо много лично, пък и, честно казано, аз дори не мисля да ходя на гроба ѝ, защото тя изобщо не е там.

— А къде е според теб?

— Вероятно на мястото, където са Царя и баба; чукат се с великденски яйца и похапват шашлик. Отивай на срещата и — късмет!

Невъзможно бе да ѝ обясня, че се притеснявам и от положението в целия свят, защото щеше да прозвучи прекалено драматично.

— Всичко в договора е чудесно — казва Куинси, поглеждайки над очилата си към всеки от нас подред. — С изключение на това, че за известно време Маги ще трябва да избягва напрежението.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

Куинси ме поглежда нерешително.

— Защото съм бременна — отвързвам — и ако всичко върви според очакванията, ще бъда бременна и през следващите осем месеца.

— Бременна ли! — изревава Елиът. — Боже, Боже, вие май не сте си губили времето.

— Как, по дяволите, успя да го сториш? — възкликва Грейсън.

И двамата не изглеждат особено въодушевени от новината.

— Е — казвам аз, задържайки смеха си, — сигурна съм, че не те интересува особено как точно се е случило, Грейсън. Всъщност аз мога да върша абсолютно всичко до последните няколко седмици, с изключение на посещения на военните зони. Но ние се бяхме разбрали за това още преди, така че не виждам къде е проблемът.

Грейсън се съвзема пръв. Тръгва към мен с разтворени обятия и казва:

— Добре де, добре, това са хубави новини.

Пребледнял и разтреперан, Елиът като че всеки момент ще се разплаче.

— Толкова се радвам, че и двамата сте щастливи — казва саркастично Куинси.

— А имаш ли намерение да се омъжваш, или над главите ни е надвиснал потенциален скандал? — пита коварно Елиът.

При думата „скандал“ Грейсън пребледнява и престолено спокойно ме пита:

— Маги, ще се омъжиш, нали?

Отново съм тяхна собственост, отколкото човешко същество или приятел.

— През март, когато Ави уреди развода си.

— Е — възкликва облекчено Грейсън, — значи ще трябва да снимаме само лицето ти до щастливото събитие. Нали така, Елиът?

Отговорът на Елиът е унищожителен поглед.

— Защо не се върнем към договора?

— Ами — започва Грейсън, — май няма кой знае какво за обсъждане, освен това, че няма да претоварваме Маги, докато е...
ъъ...

— В това положение — довършва Куинси. — Така че дотогава тя ще стои в Израел и няма да пътува.

— Маги трябваше да помисли за това, преди да иде там и да се остави да забременее — просъсква Елиът.

— Стига, Ел — казва Грейсън и вдига ръка. — Сигурен съм, че Маги е мислила дълго за това.

— „Дълго“ е сигурно единственото, за което е мислила — промърморва Елиът.

— Благодаря ти, действително си истински приятел.

— Маги — изсъсква отново той, — как можа?

— А бащата? — прекъсва го Грейсън. — Къде е той?

— Във Вашингтон — отвърщам аз, поглеждайки предупредително Куинси.

— Слушайте, всичко ще бъде наред — казва Грейсън, — нали Маги е съгласна да стои там и да прави този журнал.

— Разбира се, Грейсън — съгласява се с усмивка Куинси.

— Значи се разбрахме.

Но преди отново да заговори, Питър Темплетън и Джак Рошански се втурват в кабинета на Грейсън и хвърлят на бюрото му топче бяла хартия, измъкнато от международната телетипна машина. Без никакви обяснения Джак усилва звука на единия от двата вградени в стената телевизионни монитора. Когато на екрана се появява образ, той казва:

— Говорихме с Рингълър от Ливан. Това ще се пусне в ефира тази вечер.

— Какво, по дяволите, става? — мърмори Грейсън, преглеждайки посланието върху бюрото си. — Я засилете звука.

Всички слушаме в гробно мълчание как Рингълър говори отчетливо пред микрофона, а зад гърба му се виждат нето като руини след експлозия. Трябва ми цяла минута, за да вникна в смисъла на репортажа и да възприема кошмарните гледки, които пробягват по екрана.

Силният вятър роши косите на Рингълър, който се насочва към една срутена до основи сграда.

— Това беше болница на Червения кръст, в която имаше двеста осемдесет и седем пациенти — израелци, ливанци и двама американци.

Той навива кабела на микрофона, докато се приближава към руините.

— Един тон динамит и към деветстотин килограма експлозиви са били натоварени в камион, каран от самоубиец.

Чува се далечна сирена. Рингльър изчаква една линейка да завие и продължава:

— Взривена е тази масивна осеметажна сграда, разположена отвъд Зелената ивица в Източен Бейрут. А причината, поради която постройката е била толкова здраво укрепена, е, че преди това е била на иранското посолство. Каква ирония на съдбата, а?

Рингльър махва с ръка към камерата, тъй като около него се струпват няколко журналисти.

Куинси е пребледняла.

— Не разбирам. Защо така? Какво е станало?

Елиът захвърля някакви книжа върху бюрото.

— Какво толкова има за разбиране — този път копелетата наистина са го направили.

Грейсън седи на ръба на стола си, без да откъсва поглед от екрана.

— Тихо.

— Ще трябва да коригираме броя на жертвите — казва Рингльър и поглежда надолу към къс хартия. — Триста и шест са, Исусе Христе! Тази вечер ще имам директно предаване за това — чувате ли ме, момчета?

Слага ръка до ухото си като фуния, наклонил на една страна глава, след което прави знака с вдигнат нагоре палец.

— Сигурно ще има и други корекции преди тазвечерното включване. С това приключвам, Рингльър.

Куинси сграбчва ръката ми.

— Нали войната вече трябваше да бъде прекратена?

— Явно са пропуснали да съобщят на „Хизбула“ — отсича Елиът.

— Е, Ел — посочва към мен Джак, — ще я изпратиш ли там?

— В никакъв случай — прекъсва го Куинси. — Това не влизаше в сделката.

— Докато отиде тя, всичко вече ще е приключило — намесва се уморено Грейсън, — до следващия път.

Той става.

— Маги може да направи специално предаване за цялата тази дяволска каша — за последствията. Дявол да го вземе.

Обръща се към Елиът.

— Пълен напред.

Елиът кимва и бързо започва да изстрелва кратки заповеди към Питър и Джак:

— Свържи се по телефона с представителството в Йерусалим и им кажи да държат непрекъснатата връзка с нас. Съкрати този репортаж до трийсет секунди, а някой от студиото тук да чете.

Трудно ми е да повярвам на това, което става, въпреки че в главата ми се въртят всички определения, давани някога за лудостта, наричана Ливан. Само че сега нещата ми изглеждат недотам абстрактни.

Някой подава глава през вратата.

— Отново имаме връзка с Рингльър — съобщава той, след което хуква по коридора към друг кабинет.

Джак настройва монитора и Рингльър се появява отново, този път с някаква медицинска сестра. Жената с мъка сдържа сълзите си, докато описва минутите преди експлозията.

— Видях зелен пикап, който заобиколи паркинга пред входа на болницата. — Гласът ѝ потреперва.

Рингльър ѝ помага.

— Къде бяхте тогава? — пита меко той.

— На пътя, и тъкмо щях да тръгна по централната алея към болницата — отивах на работа. Внезапно пикапът се засили и се насочи право към пропускателния пункт. Внезапно разбрах, че възнамерява да се вреже във вратата.

— Успяхте ли да видите шофьора?

Жената кимва.

— „Хизбула“. Беше от „Хизбула“.

— Как разбрахте?

Крис повишава глас, за да се чуе през рева на сирените и скърцането на гумите. Тя се усмихва тъжно.

— По цветната кърпа, която носеше, пък и погледът му... по тях разбрах, че има намерение да се взриви с пикапа. Беше...

Тя търси думите си.

— Беше като на Четвърти юли... небето беше осветено като на Четвърти юли.

— Американка ли сте? — пита Крис.

— От Ню Джър... — започва тя, но не успява да довърши. Някой тича към Рингълър, размахвайки някаква хартия.

— Дръж! — вика той. — Имам още.

Той прочита набързо съдържанието на листа, след което подсвирва леко, смачква посланието на топка и го хвърля на земята, сетне се обръща към камерата.

— Десет минути след като тази болница е била взривена и докато вниманието на всички е било приковано към нея, подобно нападение тип камикадзе е било извършено срещу френското посолство. Още една кола, натоварена с експлозиви и карана от луд. Този път цялата сграда се е срутила като къщичка от карти. В списъка на убитите фигурират шейсет и пет цивилни лица.

Замълчава, сетне добавя:

— Засега.

Здраво стискам двете си ръце, докато образът от екрана се изгубва. Седя на ръба на стола, със сведена глава, цялата треперя. Един от нашите, един от техните. Какво значение има това сега, щом като е дошъл краят на всичко? Чувствам го. Каквото и да говорят другите, те не могат да променят нищо. Войната наистина е навлязла в нова фаза — Ави беше прав. Джак Рошански се приближава до монитора, за да настрои образа на екрана, който отново се е покрил със „снежинки“. Появява се студиото на Ей Би Ен в Йерусалим. А там Дик Свенсон седи на моето бюро и се опитва да обобщи целия този кошмар.

— Потвърдено е — казва Елиът, прикривайки с ръка слушалката.

— Наистина са били онези откачени типове от проиранската „Хизбула“.

Но аз не му обръщам никакво внимание, защото погледът ми е прикован в Дик, който говори от екрана.

— Минути след двойната експлозия анонимно обаждане до Ливанската информационна агенция в Бейрут е съобщило следното, взето без изменение от записа на разговора: „Ние не сме иранци, палестинци, или ливанци. Ние сме войници на революцията, потиснатите, които следват учението на Корана. Аллах Акбар — в името на Аллаха, ние ще умрем за земята си.“

— Всеки път когато тези мръсници започнат да правят нещо в името на Аллаха, крайният резултат са десетки убити хора — казва Грейсън, поклащайки глава.

— Това ли е краят, Дик? — пита по телефона Елиът. — Добре, благодаря.

Оставя слушалката, обръща се и изглежда подред всички ни.

Куинси скача, в гласа ѝ прозвучават истерични нотки:

— Маги няма да ходи никъде, докато нещата не се поуспокоят.

— Добре — отвръща Елиът, — и кога според теб ще стане това, Рейнолдс, може би през четирихилядната година?

Погледът ми преминава през тях, насочен към някакъв въображаем враг, и внезапно тишината в стаята става мъчителна. Пред мен се явява образът на Джо Валъри, далечен, както е далечен моментът, когато в целия свят като по магия ще се възцари мирът, и за миг аз успявам да доловя връзката между него и целия този хаос. Може би единствено споменът за Джо би могъл да промени решението ми. Засега обаче ме ръководи нещо, което е прекалено силно, за да не се съобразявам с него, още повече, че образът на Джо започва бързо да избледнява и стаята отново изплува пред очите ми.

— Имам екип за срещите във Вашингтон — крещи в един от телефоните Грейсън — и минимален брой хора в Ливан.

— Помоли някого от иранското посолство в Париж да направи изявление — казва Елиът, като притиска слушалката между рамото и брадичката си.

Куинси изглежда смаяна.

— Но нали те самите казаха, че не са иранци.

— Точно така, Куинси — отвръща нетърпеливо Елиът, — и ти повярва ли им? Само иранците могат да бъдат толкова луди, че да се самовзривят — а „Хизбула“ е тяхното духовно отроче!

— Кого ще пратим? — провиква се Грейсън.

— Зомерс ще се върне там — отговаря Елиът, обръща се към мен и щраква с пръсти.

— Нали така, Зомерс?

Държи се съвсем професионално, напълно забравил предишните си изблици — а може би и чувства.

— Кога ще бъдеш готова? — настоява той.

Куинси е сложила ръка върху моята, опитва се да ме предпази от незабавния отговор, да ме възпре дори от всякакъв отговор. Но и двете знаем, че това няма да помогне.

— Веднага, утре, по всяко време — отговарям машинално и без повече да размишлявам.

— Дайте ѝ пак оня апартамент в същия хотел в Тел Авив — нарежда Елиът. — Пристига вдругиден, което означава, че тръгва утре с полет на Ел Ал от летище „Кенеди“.

Поглежда ме, прави ми знака с вдигнат палец и ѝ кимва. Като че ли нищо не се е променило от времето, когато си тръгнах оттук, само дето майка ми е мъртва, аз съм бременна, а любимият ми човек се връща в район, в който фанатиците от „Хизбула“, изглежда, възнамеряват да вдигнат целия свят във въздуха. Но има още нещо непроменено: адреналинът ми се покачва както винаги когато се появи някой особено напрегнат случай.

— Не бива да заминаваш! — възкликва Куинси. — Вече трябва да мислиш за други неща.

— А Ави? — прошепвам. — Какво да правя с Ави?

Животът ми вече е обвързан с него, единствено нему съм предана.

Отново звъни някой от телефоните. Грейсън отговаря, и ми подава слушалката, повдигайки едната си вежда.

— Къде си? — питам го, преди той да изрече и една дума.

— Във Вашингтон, в колата си на път за летището. Излитам веднага за Израел, защото има риск за базите ни. Всичко се проваля.

— Знам — отговарям аз, вече през сълзи.

— Кога се връщаш, Маги?

— Вдругиден, ще донеса вещите ти и ще бъда в същия апартамент в Тел Авив.

Подробности. Всичко друго, само и само да забравя болката.

— Обичам те — опитва се той да надвика прашенето на телефона. — Ще те посрещна на аерогарата.

— И аз е обичам — викам в отговор. — Обещай ми, че ще се пазиш.

— Не те чувам — крещи Ави и в този момент връзката се разпада.

Настъпва тишина. Този път няма никакви обещания.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Самолетът на Ел Ал лети някъде над Гърция, когато в предната му част настъпва необичайно раздвижване. Агентът от охраната, облечен в типичния светлокафяв костюм, издут под мишницата от кобура на пистолета, тръгва бързо към едното крило. Мисля си, че спокойно би могъл да носи мека шапка и шлифер — типичната „униформа“ на агентите от ФБР. Стюардът Шломо, който вече ми е познат от многобройните ни съвместни полети Ню Йорк — Тел Авив, напрегнато слуша това, което му говори вторият пилот, а няколко стюардеси с разтревожени лица са ги наобиколили.

Ави не се е обаждал след внезапното си заминаване онзи ден. Не съм очаквала да го стори, защото без съмнение той е някъде в Ливан, а там е почти невъзможно да се намерят свободни телефонни линии. Снощните новини оттам бяха тревожни, на екрана се нижеха ужасни картини, следствие от двете експлозии. Показваха как американски и френски войници, подпомагани от израелците и от многонационалните умиротворителни сили, изравят все нови и нови мъртъвци изпод развалините. Но инстинктът ми подсказва, че сега се е случило още нещо, че сигурно са получили някакво съобщение по радиостанцията.

Шломо — младеж с дълбока трапчинка на брадичката и изразителни черни очи — млъква, когато се приближавам. Усмивва ми се и клати глава.

— Трябваше да се сетя, че ще се появите тук.

— Какво се е случило? — питам, като местя погледа си последователно към всеки един от тях.

— Искате ли чашка кафе? — предлага Шломо.

— Благодаря — казвам аз, без да изпускам от очи втория пилот.

— Какво ви кара да мислите, че се е случило нещо? — пита той и отправя бърз поглед към Шломо.

— Маги Зомерс е кореспондент за Близкия изток на една американска телевизионна компания — обяснява Шломо, като ми

подава чашка кафе — и сега си мисля, че е надушила нещо. Прав ли съм?

Един от пасажерите ме блъсва по пътя си към тоалетната.

— Струва ми се, че току-що сте получили някакво съобщение по радиото — казвам аз.

Вторият пилот вдига рамене, безмълвно нарежда на Шломо да се заеме с проблема, след което се обръща и се отправя към пилотската кабина.

— Маги, върнете се на мястото си — казва твърдо Шломо. — Не е разрешено да стоите тук.

— Слушайте — настоявам аз, — няма опасност да го разпространя. Интересувам се лично за себе си.

— Не мога да ви кажа нищо.

Но изразът на лицето му издава вълнение.

— Шломо, моля ви.

И може би защото моето лице е още по-развълнувано, най-последой отстъпва.

— Ще трябва да се приземим на „Бен Гурион“ — прошепва той, като се оглежда крадешком наоколо.

Ръцете ми започват да треперят.

— Защо?

— Наистина не мога да ви кажа нищо повече. Моля ви, не ме питайте.

Самолетът попада във въздушна яма точно когато се отпускам на мястото си; сигурна съм, че израелски граждански полет може да бъде следен от военни радари или от бойни самолети само ако има нападение на израелска територия или опасност от война. През следващия час и половина не ми остава нищо друго, освен да размишлявам. Най-сетне пилотът съобщава, че се приземяваме на летище „Бен Гурион“. С чувство на облекчение взимам багажа си и слизам от самолета. Ако има окупация или друга кризисна ситуация, Ави сигурно ще ми каже, тъй като самият той ще бъде в центъра на събитията. Освен това най-вероятно Ей Би Ен очакват да се явя веднага в студиото.

На аерогарата жегата е непоносима, драстична разлика със зимните температури в Ню Йорк едва преди единайсет часа. Местя брезентовата си чанта от рамо на рамо и тръгвам към гишетото за

проверка, където трябва да чакам да сложат печат в паспорта ми. Процедурата е дълга, данните се вкарват в компютър и служителите чакат до излизането на информацията. Пред мен е първият контролен пост по мерките за сигурност. Там започвам да се оглеждам за Ави, да го търся с поглед сред тълпата посрещачи, чакащи зад червената линия. Разумът ми отчита, че нещо не е наред, но засега все още не разбирам какво. Джила и Гидон са там заедно с някакъв непознат във военна униформа. Сега минавам през втория контролен пост, охраната оглежда внимателно пътниците и събира сините листчета — знак, че са минали през проверката на паспортите. Те са само на няколко метра от мен, когато Джила прошепва нещо на Гидон. Той кимва, отстъпва назад и извърща глава.

Очите на Джила са зачервени и подути, русата ѝ коса се е измъкнала от шнолата. Лицето ѝ е напрегнато и уморено, като че не е спала цяла нощ, а изразът ѝ издава толкова много печал, че едва се съдържам да не побягна от нея. Няма да го преживея. Не издържам повече. Не е справедливо, не и това. Тя взима лицето ми в ръцете си, а по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Маги — шепне тя. — Маги.

Внезапно съм загубила утехата си от сигурността; тя ми е отнета и ми остава единствено необходимостта да се върна в началото на тази история. Разтърсвам главата си наляво-надясно в усилие да не припадна, защото всичко наоколо започва да се върти около мен. Сълзите потичат по бузите ми, влизат в устата ми.

— Не, моля те, не Ави, не това — стена аз.

Джила се опитва да ми отговори, но не може, защото както произнасянето, така и изслушването на тези думи е еднакво ужасно — поредица от удари.

Гидон е до мен заедно с другия мъж, когото не познавам и който ме придържа да не падна.

Тогава ми просветва кой е той — военният психиатър, който обикновено се изпраща, когато подобни новини трябва да бъдат съобщени на семейството. Гидон ме е прегърнал и ме поддържа от другата страна. Плача на глас, както и Джила, а през това време те едновременно се опитват да ми обясняват.

— Снощи нашата база в Сайда беше атакувана от самоубиец, жива бомба на „Хизбула“ — казва Гидон.

Но аз не искам да слушам, не искам да знам подробностите, когато всичко вече е ясно. Отблъсквам го и само се вирам в очите му като ранено животно, което жадува всичко това да приключи. Огромните му ръце са върху раменете ми, а челюстите му са стиснати толкова здраво, че едно мускулче пулсира отстрани на лицето му. Дисциплината и самоконтролът не му позволяват да се остави на чувствата си, но болката ме кара да изгубя самоконтрол.

— Ави се е връщал от Тир, където посетил друга база.

Мъката е непоносима. Джила отмята падналите по лицето ми коси, а военният лекар стиска още по-силно ръката ми.

— По пътя е бил нападен от група терористи. Намерихме останките от джипа му и много кръв наоколо. Той е мъртъв или пленен, Маги. Не сме сигурни.

Мъртъв или пленен. Изберете, моля — едното от колонка „А“ и второто от колонка „Б“. Мъртъв или пленен. Думите прещракват като компютър, който се опитва да ме върне обратно в действителността, някъде между Сайда и Тир, при някакъв сериозно пострадал джип и крайпътно нападение.

Гидон въпросително поглежда към лекаря дали може да продължи. Тук имат голям опит в тези неща, само един израелец може да ни съобщи подобна вест така умело, да направи резюме за един тат алуф, който е мъртъв или пленен. Това е неуловим процес, който започва с първоначалния шок, че Ави не е тук, последван от безмилостната равносметка, че няма да се яви нито тук, нито където и да било в продължение на много дълго време. А може би и никога вече. Тази мисъл бавно си пробива път в главата ми; чувала съм прекалено много сърцераздирателни истории, за да не знам какъв с най-вероятният изход. Отсега мога да го прочета в очите им, докато ръката ми леко потупва брадясалото лице на Гидон.

— Моля ви, продължавайте — изскимтявам аз, — моля ви, — като че ли някога при някакво нещастие накрая е ставало чудо.

За миг изглежда като че ще избухне в сълзи, но, разбира се, той не го нрави. Отново се появява овладеният му израз, но този път се долавя и следа от страдание.

— Сигурна ли сте? — пита лекарят, този непознат, чиято професия е една от най-ужасните на света — да помага на хората да се примирят със загубата, така че някак си животът им да продължи.

Поемам дълбоко въздух и казвам:

— Да, моля ви.

— Ави се е опитал да намери Моше — започва да обяснява Гидон — и тъй като не успял, решил да тръгне сам. Качил се в джипа и потеглил към базата в Сайда.

Млъква за миг, сетне продължава:

— Един от нашите патрули е намерил джипа, или по-скоро това, което е останало от него, край пътя, до някаква избухнала мина.

Тя очевидно е избухнала доста след предвиденото време, вероятно цели три минути по-късно, което всъщност е и чудото, ако такова понятие изобщо съществува в този объркан свят.

— Имало е много кръв. Бил е изхвърлен от колата, което може би е спасило живота му. Но раните му несъмнено са били много тежки, така че по-късно може и да е умрял.

Трудно ми е да дишам, устните ми са пресъхнали. Отвеждам ме по-далеч от аерогарата и от хората, които се целуват и прегръщат. Лекарят внимателно ме слага да седна в един стол, а Гила продължава да стиска рамото ми. Коленете ми треперят толкова силно, че съм принудена да ги обгърна с ръце.

— Убити са трийсет и пет израелци, седемнайсет ливански войници и четирийсет палестинци, които са били в затвора в базата. — Сякаш това трябва да ми послужи като утешение — мисълта, че смъртта на всички тези хора е доказана, докато съдбата на Ави е все още неизвестна. Но можеше да бъде още по-зле, например да бъде пленен от група безумни фанатици, на които да им скимне да го убият бавно и мъчително.

Лекарят ми подава чаша вода и ме наблюдава неотклонно как я поднасям към устните си. Отново това безизразно лице, тренингът, който не му позволява да проявява чувствата си.

— Кой е сложил мината? — успявам да попитам аз.

— Смятаме, че е била групата на Абу Ибрахим — „Революционен съвет“.

Очевидно тази информация е вече потвърдена от израелското разузнаване. Тат алуф Ави Херцог е убит или е в ръцете на Ибрахим някъде в Дамаск, на място, което при добро желание би могло да се нарече болница, или, още по-лошо, в някой затвор.

Главата ми сякаш ще се пръсне всеки момент. Почти невъзможно е човек да не изгуби съзнание при такова кръвно налягане. Джила търси в чантата ми квитанцията за багажа. Лекарят ми подава още една чаша вода. Гидон държи необходимите бележки в ръка.

— Ще изтичам да потърся Моше, докато Гидон се оправи с багажа — казва Джила.

Гидон нежно докосва лицето ми — един-единствен миг на проява на нещо повече от дълга, — ласка, която ни отвежда назад в миналото, когато бяхме приятели и когато не трябваше да се спазва уставът.

— Лошо ли ви е? — пита лекарят.

— Не — отговарям аз и се подпирам на него, за да стана.

— Маги, ако е пленен, те няма да му сторят нищо лошо. Той е офицер и ще бъде много по-ценен за тях жив.

Пръстите ми се вкопчват в силната му ръка, знак на благодарност, че се опитва да смекчи нещата.

— Дали ще се погрижат за него, ако е тежко ранен?

Колко перфидно от моя страна да заобикалям въпроса за смъртта, възможността, която смятам за недопустима.

— Медицинското им обслужване не е толкова лошо, колкото си мислите — отвърща ми лекарят. — Все пак Асад преживя три сериозни сърдечни кризи.

— Сигурно са докарали някой лекар евреин — казвам аз, като си мисля с учудване колко абсурдно е всичко.

Той се усмихва.

— Ави го обичат. Знам, защото той командваше нашата част по време на Йом — Кипурската война.

— Дори и да е жив — казвам горчиво аз, — надали и в Дамаск го обичат.

Сарказмът ми е неуместен; все пак това е неговото мнение.

— Не е от елитните командири — продължава лекарят. — Издигнал се е от обикновен редник, затова хората му го обичат толкова. Ави е един от нас. Това е страшен удар за всички ни.

Не съм изненадана от тази всеобща скръб в една страна, където няма заключени врати и където всички се познават. Единствената държава, където смъртта на един войник пронизва сърцето на цялата

нация, където всички като че ли са свързани с някаква невидима нишка. Но защо точно Ави?

— Казвам се Шимон — представя се най-после той — и съм тук заради вас, Маги. Много е жестоко, разбирам, но вие сте силна.

— Откъде знаете?

Внезапно гневът ме залива като лава, вдига ме на крака и изведнъж наистина започвам да се чувствам силна, вкопчена в своя единствен истински съюзник в целия този безкраен кошмар.

Шимон като че за момент се обърква от въпроса ми.

— Не е лесно да го обича човек, нали? — казва той. — Ави е неотстъпчив, упорит, „мъжко момче“, и въпреки това вие продължавате да го обичате, както и той вас. Все още сте заедно.

Утешава ме мисълта, че засега никой не говори в минало време за Ави.

Още щом ме вижда, Моше избухва в сълзи.

— Толкова съжалявам, Маги — бях влязъл вътре само за минутка и той е тръгнал точно тогава. Не знаех, че ме е търсил.

Галя лицето му и допирам устни до мократа му буза. Как бих могла да го обвинявам, него, момчето, което бе толкова предано?

— Ави никога не казва: „Напред“ — беше казал веднъж Гидон. — Винаги казва: „Следвайте ме.“

Само че този път той не е казал дори това, просто е тръгнал сам. Отново ме обзема същият гняв, който опустошава всичко в мен, след това ми помага да се окопотя, след което ме обзема такова отчаяние, което ме кара да започна отново, но този път с повече разум. Как можа да ми причини това, на мен, на нас, след като знаеше какви са рисковете?

— Ти не си виновен, Моше — казвам аз. — Така или иначе, нямаше да го спреш.

Той избърсва очите си с опакото на ръката си и отваря вратата на колата.

Влизам и сядам до Джила.

— Той е силен, Маги — казва тя. — Ако е жив, положително ще се справи с положението.

— Ами ако не е?

Тя прехапва долната си устна, неспособна да отговори, а очите ѝ са изплашени. И всъщност кого ли се опитва да убеди тя, може ли

някой изобщо да знае какво ще се случи, щом като единственото, останало от него, са трагичните останки от взривения израелски армейски джип и локва кръв някъде между Тир и Сайда?

Багажникът се затваря с трясък, след което Моше и Гидон сядат отпред. Облягам мелото си на рамото на Джила и сълзите ми потичат, невъзможно е да ги овладеея. Гидон се обръща към мен.

— Слушай, ако е жив, те ще се опитат да организират размяна.

— Но дали не е мъртъв?

Произнасям на глас ужасните думи, но и това не ми помага.

— Вероятността — каква е вероятността?

Господи, дай ми само един последен шанс!

— Не особено обнадеждаваща.

— Какво трябва да стане сега?

Гидон понечва да отговори, но лекарят, седнал от другата ми страна, го пресича, както танк пресича Синайския полуостров.

— Ще трябва да чакаме те да направят първата стъпка и да организират размяната.

Но Гидон знае отговора по-добре от другите.

— Наши хора вече са влезли в контакт с тях; опитват се да получат обратно тялото или да разберат къде се намира Ави.

Говори за най-добрия си приятел, когото познава от двайсет години, с когото се е бил рамо до рамо в три войни. Смайващо е как съумява да раздели личната част на тази драма от професионалната.

— Бременна съм — казвам, без да се обръщам специално към никого, докато колата минава край последния контролен, пункт на изхода на летището.

— Известно ми е — отвръща тихо Гидон. — Всички знаем, и ти няма да си сама, обещавам ти. Ще бъдем с теб.

Точно както си бях мислила в Ню Йорк — каквото и да се случи на тази земя, бебето ми ще се роди и ще бъде част от мен и от мъжа, който вече може би е мъртъв. И въпреки че като приемник на манталитета на кибуците Гидон ме убеждава, че няма да бъда сама, това ни най-малко не намалява болката ми, че Ави не е с мен сега и че може би никога вече няма да го видя.

— Маги — казва Джила, — много съжалявам за майка ти. Научихме за смъртта ѝ.

Настава мълчание, като че ли аз трябва да се нагърбя с непосилната задача да ги утешавам, да ги уверя, че това е само поредният удар, раните от който след време също ще зараснат.

— Вече си у дома си, Маги. Всичко ще се оправи. Смелост. Ние сме с теб.

— *Nazak veheimate* — казва простичко Гидон.

Бъди силна, бъде смела. Цялата философия на израелските отбранителни сили в две думи. Като че това може да смекчи болката.

Намирам се в кабинета си в студиото на Ей Би Ен в Тел Авив, отпивам от чаша мляко и прелиствам купчината вестници и списания, които всяка седмица пристигат от Щатите и които никога нямам време да прочета. С мен е Крис Рингълър, подготвя се за интервюто с Ахмед Хасан, един от главните палестински лидери от град Йенин на Западния бряг и официалната пряка връзка с Абу Ибрахим.

Ей Би Ен изпълняваше точно това, което беше наредил Грейсън — с напредването на времето камерата се вдигаше все по-нагоре и снимахме само горната част на тялото ми, така че американският зрител да не разбере състоянието ми. Сега, през шестия месец на бременността, се виждат само главата и раменете ми.

Вълните на отчаянието ме заливат най-често вечер, тъй като през деня съм достатъчно заета и нямам време за самосъжаление. И без това вече има достатъчно много хора, които ми съчувстват. Куинси се обажда неизменно два пъти седмично да пита как съм и да ме поразее с някои забавни случки, станали с общите ни познати в Ню Йорк. И винаги се стига до момента, в който тя започва да се колебае, преди да попита дали няма някакви новини. Кара също се обажда, но обикновено се разплаква още в началото на разговора, даже преди да успее да се престори, че се интересува от други неща, така че в крайна сметка се налага аз да я успокоявам.

Все още няма новини за Ави. Все още не са освободени шестимата израелски войници, пленени в буферната зона на UNIFIL преди вече почти една година. Все пак парламентърите, участващи в преговорите за размяна на пленници са убедени, че сънародниците им скоро ще са на свобода. Гидон току-що ми каза, че снощи разрешили на представители на Червения кръст да ги посетят в затвора в Дамаск

и според тях шестимата били в сравнително добро здравословно състояние.

Откакто бяха пленени шестимата войници, Ахмед Хасан отказваше категорично да разговаря с представители на западната преса. Няма никакво съмнение, че Ибрахим го е уведомил за всичко. Работата е там обаче, че той винаги споделя с голяма неохота онова, което знае. Фактът, че се беше съгласил да се срещне с екипа на Ей Би Ен, навярно означава, че има да ни разкрие нещо важно — някакво послание от палестинския лидер.

— Добре е да побързаме — казва Рингльър, — иначе ще бъдем още на път, когато се стъмни.

— Ще си имам компания поне за малко през нощта — отвърщам с тъжна усмивка аз.

Крис ме прегръща и разрошва косата ми.

— Ех, Маги, Маги — много ти е тежко, нали?

Вдигам глава и го поглеждам, в очите ми блестят сълзи.

— Толкова тежко, че дори и ти не би повярвал, ако се опитам да ти обясня.

Крис отново ме притиска към себе си. Леко се отдръпвам.

— Никакво съжаление, нали помниш?

Той клати глава, гласът му е задавен.

— Да, помня.

Докато пътуваме по пътя край песъчливите хълмове в долината на река Йордан към град Йенин на Западния бряг, непрекъснато се питам какво ли бих могла да науча от разговора си с Хасан. Проникваме все по-навътре зад невидимата линия, която разделя Израел от териториите, завзети от него през Шестдневната война от 1967 г., а нивото на оптимизма ми ту се качва, ту спада. Ако не успеем да накараме Хасан да ни съобщи нещо конкретно, това ще бъде само поредното провалено интервю. Ако Организацията за освобождение на Палестина няма интерес да каже нещо на Израел чрез западната преса, интервюто ще съдържа познатите речи и лозунги. Обаче каквото и да е намерението на Хасан, ние трябва да действаме много предпазливо и да не проявяваме изключителен интерес към един изчезнал тат алуф.

Учудващо е как този район прилича много повече на арабска страна, отколкото изкуствено напояваните поля, характерни за Израел. Сухи безплодни земи се простират пред нас, докдето ни видят очите,

а в страни от пътя се издигат голи скали. Кранове стърчат неизползвани край самотните вили, пръснати из пустошта, а работниците са наклеявали под импровизирани навеси, опитвайки се да се скрият от изгарящото следобедно слънце. Но дори и недовършените вили имат миниатюрни Айфелови кули по покривите си — мощни телевизионни антени, които хващат сигнали от Аман до Дамаск. Най-последно приближаваме Йенин. Силното ухание на цветя ни посреща още щом завиваме по пътя към пищната вила на Ахмед Хасан. Сергиите за портокали и грейпфрути вече са прибрани. Търговците се запътват към домовете си. Прекалено горещо е, за да се работи.

Електрическата врата на оградата около къщата има звънец и малък интерком. Натискам бутона и чувам глас със силен акцент:

— Кой, моля?

— Маги Зомерс, „Новини“ на Ей Би Ен.

Отговорът е продължителен жужащ звук и вратата се отваря автоматично. Ние с Крис влизаме и тръгваме по алеята в красива добре поддържана градина, която ни отвежда до мраморна веранда.

Домакинът се усмихва широко, седнал в инвалидната количка, а полите на бялата му роба са вдигнати до бедрата, така че чуканите, т.е. това, което е останало от краката му, да се виждат. Хасан, жертва на бомбата на група евреи терористи, които съвсем не са се интересували от неговите убеждения, с удоволствие играе ролята на мъченик в името на своята кауза и се гордее с раните, получени за вярата му.

— Добре дошли — казва той, като подкарва към нас инвалидната количка, за да ни приветства. — Добре дошли в моя дом.

— Благодаря ви, господин Хасан — отвърщам. — Радвам се да ви видя отново.

— Вие сте в доста напреднала бременност, госпожице Зомерс — произнася Хасан, наблягайки на „госпожице“, или може би просто си въобразявам. — Как се чувствате?

— Да, отлично — отговарям с усмивка.

Отпускам се предпазливо в стол от ковано желязо и наблюдавам как Хасан се премества от инвалидната количка в люлката, окачена на високия дървен гредоред на тази всекидневна на открито. След като той се настанява удобно на седалката, се появява прислужник, който носи глинена табличка с наредени отгоре ѝ чашки с турско кафе.

Мълчаливо отпиваме от кафето в продължение на няколко минути, докато Хасан най-после заявява:

— За вас е истинско нещастие, че бащата на това дете не е тук.

В тази част на света няма тайни; всички клюки са известни и на двете страни, с едно изключение — когато става въпрос за държавната сигурност, но дори и по това може да се спори.

Мълчанието ми го обижда.

— Не искате ли да обсъждате с мен това?

Преди да успея да му отговоря, прозвучава сигналът от радиостанцията на Крис, което означава, че има съобщение за нас.

Крис се изправя и казва:

— Търсят ни от представителството в Тел Авив.

— Нима? — възкликва Хасан.

— Мога ли да използвам телефона ви, сър? Трябва да се свържа с тях.

— Заповядайте — отвърща благосклонно той. — В къщата. Валид ще ви заведе.

Изчаква Крис да излезе и продължава:

— Знам, че сте много нещастна.

Не е трудно да се досети, че съм нещастна, объркана или дори смазана от мъка, защото бащата на моето бебе е мъртъв или в най-добрия случай полумъртъв в някаква мръсна терористка бърлога. Нима ме е накарал да измина целия този път дотук само за да ми изрази съчувствието си?

— Да, нещастна съм — отговарям тихо, без да откъсвам очи от лицето му.

Домакинът отново отпива от кафето си, като ме наблюдава внимателно над ръба на чашата си. Сърба шумно, избърсва устните си с хартиена салфетка, която измъква от ръкава си, и кимва.

— За всички народи е голяма трагедия, че невинните деца трябва да страдат, защото за този проблем няма разрешение.

Нима е необходимо да се водят все нови и нови битки, да се унищожават все нови и нови цели, за да бъде напълно осъзнат този факт?

— Тук става въпрос за окупацията — продължава, той, — за правата на палестинския народ.

Нямам нищо против палестинците или другите невинни жертви на тази борба, но някои хора като че ли с магнит привличат гоненията. Евреите например са били преследвани в продължение надве хиляди години.

— Размяната на пленници ще се извърши тази нощ — казва ненадейно той, масажирайки останките от краката си.

— Ами бащата на това бебе?

Изглежда, ми е казал достатъчно, лицето му става непроницаемо.

— Не знам нищо — казва най-после той, загледан някъде в далечината.

Крис се появява на верандата с изписана по лицето си тревога.

— Маги, трябва да поговорим насаме.

— Няма нужда — казва Хасан, — тя знае от мен.

Крис прикрива изненадата си, придърпва един стол и се отпуска на него.

— Израелските войници са на път към Женева — съобщава Хасан с фанатичен проблясък в очите — а палестинските мъченици напускат Ливан, за да бъдат транспортирани в Израел, откъдето ще поемат пътя към диаспората.

— Колко израелци ще бъдат разменени тази нощ? — питам аз.

Намирах се на кръстопът; той можеше да ми даде решението, с което да свържа отломъците от живота ми. Моля те, Хасан, помогни ми само този път, заради едно невинно дете. Лъжливи надежди, необходими повече на мен, отколкото на него. Помогни ми отново да намеря щастието след всичко, което преживях, моля ти се.

— Шестима срещу хиляда трийсет и четири палестинци и араби.

— Крис? — питам аз, свеждайки очи, за да избегна погледа на Хасан.

— Това чух и аз — отвръща тихо той.

Нямам сили да протестирам, така че мълчанието ми може да бъде прието и за безмълвно покорство.

Хасан се премества обратно на инвалидната количка, знак, че срещата ни върви към своя край. По лицето му се изписва болка, но най-после успява да се настани и да хване с ръце колелата. Миг преди да подкара количката си към къщата, той се обръща към мен.

— Ние не сме варвари, мис Зомерс — казва той. — Само се борим за земята си.

Рингльър сграбчва ръката ми и прошепва:

— Недей, Маги.

Хасан се обажда от прага на стаята:

— Мнозина от нас загубиха бащите си, братята, синовете, децата — това не е нищо ново тук.

Невъзможно е да се сдържам повече.

— Поне да знаех дали е мъртъв, щях да бъда в покой със себе си. Така е истинско мъчение. Моля ви, кажете ми, ако знаете, за да мога да продължа да живея.

Лицето ми е скрито в дланите.

Без да го гледам, знам, че няма намерение да ми отговори.

Телефоните в студиото звънят непрестанно. Дик Свенсон, ветеран-новинар, който обикновено изглежда безразличен и отегчен като човек, видял твърде много, сега е оживен и напрегнат. Двамата с Крис Рингльър се редуват да вдигат слушалката и да говорят ту с Ей Би Ен в Ню Йорк, ту с отдел „Кадри“ на Израелските отбранителни сили, ту с Министерството на отбраната. Официалното потвърждение идва едва час преди започването предвидената за тази вечер размяна на шестимата израелци, пленени преди почти една година в буферната зона на UNIFIL.

Мириам Рабай, най-активната и борбена жена сред майките на израелските затворници, се беше съгласила да бъде интервюирана за петнайсетина минути тук, в студиото, преди да отиде на летището.

Дик затваря телефона и се привежда напред.

— Искам да разкаже какво е изживяла през всичките тези месеци от мига, когато са й съобщили за залавянето му, до момента, в който е разбрала, че ще бъде освободен. Искам всеки мъж, жена и дете в Америка да усетят нейната мъка и радост — нещо напълно човешко; никаква политика.

Рингльър ме поглежда с израза, който се появява на лицето му всеки път когато се обсъжда тази тема. Съчувствие.

— Маги — пита тихо той, — дали ще бъде добре точно ти да се захващаш с това? Ще издържиш ли?

— Да не ти дойде прекалено много? — намесва се Дик, като че ли внезапно си е спомнил за състоянието ми.

Няма време да ги успокоявам, да ги уверявам, че без работата ми отдавна щях да съм се предала. Въвеждат Мириам Рабай в студиото.

Тя е привлекателна жена на около петдесет и пет години, една от малкото затворнички, оцелели от концентрационния лагер в Треблинка; има уморените очи на човек, който е видял достатъчно много, но чийто вътрешен огън все още пламти; сплетените ѝ ръце са сложени в скута ѝ, а лицето ѝ изразява очакване, но и спокойствие.

— Добре дошли, госпожо Рабай — казвам аз, седнала срещу нея, — толкова се радвам, че се съгласихте да поговорите с нас. Щастлива съм заради вас.

Тя се усмихва и прибира кичур от естествено русите си, вече прошарени коси, хванати в кок на тила ѝ.

— Веднага ви познах по усмивката — казва тя, впила очи в корема ми. — Имате прекрасни зъби.

Тя е жилава, издръжлива и едновременно с това — уязвима.

— Благодаря ви — смея се аз. — Готова ли сте да започнем?

Крис вече е насочил камерата към нея.

— Да — отвръща тя и очите ѝ проблясват от нетърпение да разкаже историята си.

Тайничко ѝ завиждам, защото нейният син сега се връща вкъщи и адът за нея вече приключва...

— Какво почувствахте, когато научихте, че Дани е пленен?

— Като че убиха мен самата — отвръща простиичко тя.

Познато усещане, което никога не престава и се повтаря безкрайно, докато не ми остави капчица сила и не ме накара да умра хиляди пъти.

— Какво ви поддържаше, какво ви даваше надежда?

Тя се усмихва тъжно.

— Една сутрин реших следното: прибрах снимките му и си казах, че ще ги погледна отново едва когато той се прибере у дома. Говорих с него, обещах му, че няма да има повече сълзи и че ще се боря за освобождаването му. Започнах да преследвам официалните лица тук и дори предложих себе си на Абу Ибрахим в замяна на Дани.

До този момент историята ми беше известна само в общи линии и сега като че се страхувам да чуя всички подробности, предпочитам да остана на известно разстояние от този радостен край.

— Сега вече всичко почти е приключило — казвам аз и се навеждам напред. — Това вярва ли ви се?

— Да — отговаря тя, макар и с явно нежелание, — почти, но със сърцето си все още не усещам нищо и сигурно ще бъде така до момента, в който видя и докосна сина си.

Докато я слушам, разбирам, че точно лудостта от загубата и печалбата и от безмилостната игра с човешките емоции са съхранили до този момент разсъдъка ми. Помага ми човешката драма, която преживявам отново и отново докато в мен не остане нищо, освен детето на Ави.

Интервюто свършва. Крис изглежда доволен: добра картина, трогателни отговори. Дик се е привел и търси някои книжа и всичко друго, което трябва да вземем на летището за снимките при размяната, която ще се състои тази вечер.

Мириам се отправя бавно към вратата, но изведнъж се обръща.

— Възхищавам ви се, всички ви се възхищаваме — казва тихо тя.

Не съм особено изненадана.

— Защо?

— Защото избрахте да останете тук с нас въпреки личната си трагедия.

Като че ли заби нож в сърцето ми. „Моята трагедия“. Само тези думи бяха достатъчни да ме убият.

— Откъде знаете?

— Това е Израел — отговаря простиичко тя. — Тук няма тайни.

Дик докосва ръката ми, опитва се да привлече вниманието ми, да даде на жената възможност да си тръгне без повече разговори.

— Маги, Гидон е на телефона.

Сърцето подскача в гърдите ми, спускам се към телефона и го сграбчвам, като забравям дори да ѝ кажа „довиждане“.

— Гидон? — произнасям задъхано.

Той поема дълбоко въздух.

— Маги, не съм сигурен, че е добре за теб да ходиш там тази вечер и да правиш репортажа за размяната. Може да ти дойде твърде много.

— Помислих, че се обаждаш, защото...

Още една въздишка.

— Маги, безполезно е да се надяваш; недей да си причиняваш сама болка. Просто искам да бъда сигурен, че няма да ти дойде прекалено, и да ти кажа, че съм насреща, ако имаш нужда от мен. Ще те придружа дотам, но...

— Но нищо — довършвам аз. — Значи няма никакви новини.

— Слушай, не бих искал да ти се случи нещо. Притеснявам се за бебето. Разбери, че значиш много за нас.

Сега детето ми е общо, част от всички, близки на Ави. Само че него го няма, за да участва в това събитие, поне засега.

— Дик мисли, че ще се справиш — продължава Гидон, — но аз исках да се убедя лично.

И въпреки всички аргументи „против“, това изглежда, е най-логичното, което мога да направя.

— Ще се справя — отвърщам. Може да не е за дълго, но поне за момента мога да се справя.

Веднага след като затварям телефона, само секунди след като заявих на Гидон, че сега не е моментът да се предавам, аз наистина го правя. Закривам очите си с ръце, риданията разтърсват тялото ми, сълзи на отчаяние мокрят лицето ми. Крис застава до мен.

— Маги — казва той с мек, галещ глас, — толкова съжалявам.

Притискам ръката му до мократа си буза.

— Плача заради Мириам, заради размяната довечера, от шока. Ще се оправя.

Той избърсва сълзите ми с върха на пръстите си.

— Може би Гидон е прав.

— Не! Къде трябва да отидем?

Иска ми се отново да заплача, но се сдържам навреме.

— В единайсет трябва да сме пред министерството, откъдето ще ни закарат до летището в Рамат Давид заедно с останалите представители на чуждите медии. Може да ти е от полза, ако правиш по-често това — да даваш израз на мъката си.

— Понякога се опитвам, но никога нямам достатъчно време; нали все сме много заети — отговарям аз и се усмихвам през сълзи.

— Права си — казва Крис. — Медиите по целия свят отразяват местните събития.

Мълча, а през това време Крис бърбори:

— Косата ти е в безпорядък и тъй като снимаме само главата и раменете ти, не е лошо да се пооправиш.

Изживявам най-тежкия, най-самотния момент в живота ми, докато се приготвям да заснема новината за връщането на шестимата израелски войници у дома.

Всички чуждестранни кореспонденти в Израел без изключение са се събрали на военното летище „Рамат Давид“ в Северен Израел и крачат напред-назад по пистата. Огромни прожектори осветяват трите транспортни боинга на „Ер Франс“; по корпусите им се виждат залепени червени кръстове и те стоят в очакване на другия край на пистата. Изглеждат тайнствени и почти сюрреалистични под обсипаното със звезди небе.

Полунощ е и размяната на затворници трябва да започне всеки момент, още щом пристигне първият автобус с палестинци от затвора в Ансар. Това ще бъде първата стъпка от сложния процес, чиято кулминация ще стане освобождаването на шестимата израелски войници.

Сред представителите на чуждестранната преса цари празнична атмосфера, журналистите се шегуват, бърбят и отпиват кафе от термосите, които си подават. Чувствам се напълно изолирана от всички, не съм в състояние да споделя доброто им настроение. От време на време хвърлям поглед към оградения с въжета район, където семействата са в напрегнато очакване. Искане ми се да съм на мястото на всеки от тях и да броя последните минути от този безкраен кошмар.

Дик стои до мен с ръце в джобовете на униформените си панталони и протяга шия към бодливата тел, с която е оградена пистата.

— Когато пристигнат — обяснява нервно той, — палестинците ще се качат незабавно на самолетите и веднага ще излетят. Ще трябва да стоим тук още четири часа, защото самолетът с израелците ще пристигне от Женева едва след излитането на тези тук. Така че репортажът ще бъде в две части.

— Всъщност колко палестинци ще потеглят оттук? — питам аз, крачейки до него.

— Около триста и петдесет, а останалите ще отплуват с кораб от Ливан.

Крие тича след нас, останал без дъх, и крещи:

— Чакайте малко.

Спираме и го гледаме как задъхан спринтира към нас.

— Току-що съобщиха, че израелците пристигат с два отделни самолета; трима войници с единия и трима — с другия, така че между частите ще има още петнайсет минути.

Внезапно тълпата се смълчава, тъй като недалеч от нас се появяват няколко автобуса и първият от тях вече завива към входа.

— Бъди готова — нарежда Дик, — и пъхни това в ухото си. Ще има симултанен превод, в случай че някой от тях реши да каже нещо. Ние пък ще превеждаме на английски за нашите зрители.

— Кой ли се интересува? — промърморвам под носа си, като си прокарвам жицата зад врата и пъхвам в ухото си миниатюрното микрофонче.

От години те винаги приказват едно и също. Речите, посветени на тяхната революция, й пледоариите им за родната земя бяха загубили смисъла си точно както вечните израелски обещания за намиране на разрешение на проблема за разделянето на тази ивица земя. Аз вече съм почти имунизирана, откакто се превърнах в една от жертвите на тази борба, откакто понесох своята загуба.

Рингльър с лакти си проправя път през тълпата, насочил миникамерата към автобусите. Все пак си има и някои предимства да бъдеш бременна журналистка. Мястото ми е осигурено, няма блъскане и бутане за завоюване на най-добра позиция.

— Давай, Зомерс.

Камерата е насочена към главата и раменете ми и аз започвам репортажа.

— Тук е Маги Зомерс от летище „Рамат Давид“ в Израел, където всеки момент трябва да започне дългоочакваната размяна на хиляда трийсет и четиримата палестинци за шестима израелци.

Струва ми се, че постепенно започвам да губя разсъдъка си.

— Палестинците един след друг изскачат от автобусите, облечени в съвсем нови анцузи на зелени и бели райета. Още щом стъпят на пистата, очакващите ги представители на Червения кръст прерязват пластмасовите им белезници. Затворниците пеят бойната песен на Организацията за освобождение на Палестина, размахват стиснатите си юмруци и вървят безредно към очакващите ги самолети.

Внезапно и последните ми илюзии се изпаряват.

— Между освободените тази нощ има и десетина жени, членове на ООП, пленени в Ливан по време на войната, които също ще се качат на самолетите заедно с неколкостотинте мъже. А всички останали пленници ще потеглят с кораб от ливанския пристанищен град Жани. Веднага след приключването на първия етап и излитането на самолетите първите трима израелски войници ще пристигнат със специален транспортен полет на „Суис еър“, последван незабавно от втори самолет на същата компания с другите трима израелци.

Изпълват ме мъка и ярост, но съм твърдо решена да не плача; в този момент чувам глас от микрофончето в ухото си, който предупреждава, че започва преводът. Дик очевидно е получил същата информация, защото ми прави знак да се приближа малко към една от затворничките, която дава изявление за пресата.

— Казвам се Лайла, бях пленена в Бейрут, защото стрелях с гранатомет и се биех срещу Израел. Убиха мъжа ми пред очите ми в деня, когато бях пленена, а бебето си родих в един израелски затвор. Бях осъдена на петнайсет години затвор, а сега напускам родната си земя, за да отида в Либия.

Повтарям думите ѝ на английски и отново поглеждам към нея, как бърза към свободата и вече е почти в самолета. Обръща се, главата ѝ е високо изправена, а в очите ѝ свети едно познато пламъче. Ние сме толкова различни, някои — в Аман, други — в Дамаск, във възпитателен лагер в Бекаа или в затвора в Ливан. Ние обаче си приличаме в едно: преглъщаме мъката си, така че светът вижда само нашата гордост и достойнство.

— Край — крещи Дик. — Да опитаме да вземем интервю и от командващия операцията.

Освобождавам дългия микрофонен кабел, оплетен в краката ми, и се насочвам към генерал Ехуд. Почти невъзможно е да се чуем сред оглушителното бучене на самолетните мотори. Дик свива на фуния ръце пред устата си и прави опит да надвика врявата на тълпата и шума на двигателите, тъй като и вторият самолет потегля по пистата.

— Давай — крещи Дик. — Преди някой друг да го хване.

Хаим Ехуд, приятелски наричан „Непоклатимия“ от представителите на чуждата преса, следи внимателно и последният палестинец да се качи в самолета. С напрегнат израз гледа крайния резултат на почти дванайсетмесечните бурни преговори. Силният

вятър вдига полата ми над коленете, докато поднасям микрофона към устата му.

— Генерал Ехуд, радвам се да ви видя.

— Здравей, Маги — отвърща топло той. — Как си?

Очите му обаче опровергават сърдечността на поздрава му.

— Благодаря, добре. Ще ми кажете ли как се чувствате сега, като виждате всички тези палестинци, които излизат на свобода в замяна само на шестима израелци?

Всички сте виновни за моя Ави!

Той не отговаря веднага, защото търси най-подходящите думи, които да защитят, да обяснят, да облекчат и най-вече да не ме засегнат. Изкашля се, но това почти не помага на пресипналия му глас.

— Щастлив съм! Смятам, че ние тук в Израел носим отговорността да върнем обратно всеки войник, изпратен на война от това правителство, дори ако цената е висока.

— Нямаше ли някаква съпротива или спор по отношение на цената? — продължавам аз. — Какво ще отговорите на вашите критики, които твърдят, че не е трябвало да пускате толкова много терористи и убедени убийци срещу шепа израелци?

Дали ако бяха освободили всички убийци от затворите в замяна само на един тат алуф аз щях да се правя на моралистка? Щях ли да се интересувам от това, или щях да извия решетките със собствените си ръце?

Ехуд търпеливо отговаря:

— И аз самият много бих искал да отвърна на хората, които говорят така. Да ги попитам какво биха направили те, ако заемаха ръководен пост и ако бяха принудени да кажат на войниците на Израел, на техните родители, съпруги и деца, че тези мъже ще продължават да си стоят по затворите и терористките лагери, а ние няма да предприемаме нищо. Винаги сме постъпвали така в миналото, и сега това е нашият начин на действие.

Звучи като хазартна игра, в която всичко е въпрос само на късмет. Отпускам безсилно микрофона и чакам, докато Дик и Крис се приближат, за да дам воля на мъката си.

— Маги — казва Ехуд, — много съжалявам.

Гледам го със замъглените си от сълзите очи, а той отправя към мен цялото си съчувствие и загриженост и ми казва философски

утешителните думи:

— Знаеш ли, Маги, понякога силно желаяш някой да бъде жив и здрав; след това обаче разбираш, че той е или мъртъв, или пленен, и тогава единственото, което желаяш най-силно, е той да бъде само пленен. Животът е странно нещо.

Понякога положението става почти комично, когато хората не разбират абсурдността му.

— Беше страхотна, Маги — заявява Рингльър и ме целува.

— Сега трябва да убием три часа — обяснява Дик. — В един от хангарите е сервирана закуска за пресата.

— Чудесно — отвърщам саркастично аз. — Истинско мило тържество.

Дик ме прегръща и ме подканя:

— Хайде, ела. Няма да стоиш на крак цели три часа.

Оставям ги да ме отведат в хангара, където съм принудена да бърбря и да обсъждам първата част от новинарската атракция, очаквайки заедно с другите започването на „втория рунд“. А след това вече мога да се върна в хотела си в Тел Авив и за разнообразие да си поплача, докато заспя.

Слънцето изплува над Голанските възвишения и вече настъпва новият ден, когато се разпространява новината, че първият „Боинг 707“ на Швейцарските авиолинии кръжи над „Рамат Давид“. Отпуснала съм глава на рамото на Рингльър, когато Дик тича към нас. Заковава се пред мен и ми подава пластмасова чашка с кафе.

— Вземи, Маги — казва възбудено той. — И хайде, трябва да снимаме.

Семействата на израелските войници са се струпали на едно място, застанали на групички, и очите на всички са приковани в самолета, който вече се приземява. Внезапно плахите аплодисменти прерастват във възторжени приветствени възгласи и викове на радост, когато колесникът докосва земята, спирачките заскърцват и самолетът се понася по пистата. Тълпата хуква натам, Дик ми подава микрофона, а Крис прикрепва кабела към глезена ми. Посрещачите са луди от радост, смеят се, ръкопляскат и подсвиркват, а военната полиция се опитва да ги възпре от шурмуване на самолета.

— Не мога да го направя — опитвам се да надвикам шума аз и връщам микрофона на Дик.

— Да, можеш — крещи той и ми го подхвърля обратно.

— Не, не мога! — възкликвам и сълзите започват да се стичат по бузите ми.

— Маги — намесва се Рингльър, — вратите се отварят. Тръгвай!

Но аз съм прекалено заета от пререканията си със Свенсон, за да му обърна внимание. В този момент Мириам Рабай застава до мен.

— Синът ми е на този самолет — казва тя с почервеняло от възбуда лице.

— Маги — казва Свенсон, като застава между нас, — ще вземем специално интервю от Дани Рабай. Хайде, тръгваме.

И Мириам стиска ръката ми и кима; тя беше изтърпяла толкова много и сега получаваше най-прекрасната от всички награди, по-голяма дори от спасяването на нейния собствен живот преди години.

Придвижвам се ловко сред тълпата и заставам почти до стълбичката на самолета.

Първият войник, момче на не повече от осемнайсет години, избухва в сълзи в обятията на чакащите го родители. След него се появява вторият, висок и слаб, и веднага попада в прегръдките на жена си, която му подава малко момиченце, вероятно родено по време на пленничеството му. Тази гледка наистина ми идва много.

— Справяш се страхотно — извиква ми Крис, усетил мъката ми.

Лицето ми се вижда ясно в обектива му и несъмнено по него е изписана агония. Чувствам се като вцепенена.

Третият войник започва да слиза бавно по стълбичката, очевидно объркан при цялата суматоха. Това е синът на Мириам, Дани Рабай; той наистина много прилича на нея, със същите руси коси и решително стиснати челюсти. Мириам се хвърля към него, следвана от бащата, който притиска Дани до гърдите си. Приближавам към тях и микрофонът ми улавя края на благодарствената молитва, която шепне Дани, признателен, че отново си е у дома, в Израел, жив и здрав.

— Ти си, Зомерс — нарежда ми Дик със странно развълнуван глас.

Пристъпвам към Мириам и Дани и изчаквам да бъдат разменени първите целувки между близките. Дик ми прави знак и аз моментално реагирам; навикът от дългогодишно практикуване на тази професия е

толкова силен, че на лицето ми автоматично се появява ослепителна усмивка.

— Днес казахте, че ще повярвате и със сърцето си едва когато видите сина си. Как се чувствате сега?

— Прекрасно — отвърща радостно тя. — Знаех, че това ще стане. Обичам го. Целува го и добавя:

— Изглежда страхотно, нали?

Дани започвам аз и поднасям микрофона към него, — как се чувстваш отново на родна земя?

— Не мога да го опиша — отговаря той. — Човек трябва да го е изпитал, за да го разбере.

— Дани — казвам аз, опитвайки късмета си, — разкажи ми за тези месеци.

Някаква жена наблизко бие барабанче, а няколко човека пляскат с ръце и танцуват в кръг.

— Видях единичната килия — отвърща той насред цялата тази лудница, — и разбрах, самотата ще ме убие.

— Как успя да запазиш разсъдъка си?

— Само спомените ме поддържаха жив. Освен това мислех за майка си и за борбата, която води да ме измъкне оттам.

— Откъде знаеше за това?

— Абу Ибрахим ми каза. От него научих и че инициативата израелците да направят тази размяна е била нейна.

— А ти видя ли Ибрахим?

— Да.

— Е, и?

— Ами понякога четем по книгите, че в нечий очи проблясвали искрици лудост. Е, той е такъв случай.

— Разговаряше ли понякога с теб?

— Само за да ми каже, че един от нас е умрял в затвора, и да ме накара да почувствам благодарност, че не съм аз.

Мириам пребледнява. Струва ми се, че някой излива отгоре ми десетки литри студена вода. Опитвам се да изрека следващите си думи, като цялата треперя:

— Кой е той?

Дани очевидно е разстроен и притеснен, че може би е казал нещо не на място, че е издал информация, заплашваща сигурността на

държавата, което отново е главната му грижа.

— Кой е той? — изкрещявам.

Дик и Крис се спускат към мен, почувствали, че силите ми са напълно изчерпани.

— Съжалявам — отговаря Дани, притискайки се към Мириам, — не знам. Не ни казаха.

— Дани — започва Мириам с умолителен глас, внезапно загрижена повече за мен, отколкото за него. — Войник ли е умрял?

— Не знам. Съобщи ми само това, нищо повече. Може да го е казал, за да ме уплаши и да ме накара да му сътруднича.

Над летището вече кръжи другият самолет, още един „Боинг 707“ на Швейцарските аеролинии.

— Толкова съм уморена — прошепвам на Дик. — Не мога повече. Наистина ще е най-добре да го знам, за да свърши това мъчение.

— Попитай Ехуд — казва Дик, почти разплакан. — Накарай го да ти каже.

Хаим Яхуд и министърът на отбраната Ярив водят напрегнат разговор встрани от тълпата, заобиколени само от най-близките си помощници.

Засланям с ръка очите си, за да ги предпазя от яркото слънце. Едва успявам да различа силуета на приземяващия се самолет.

— Генерал Ехуд — казвам аз, — отделете ми само минутка.

Крис е до мен, държи ръката ми, а Дик минава от другата страна на Ярив. Ехуд ме поглежда, поклаща глава и казва:

— Изчакайте, докато слязат от самолета, моля ви.

— Но някой каза, че в затвора, е имало смъртен случай, че някой от израелците е умрял там. Вярно ли е?

Той смутено ме поглежда. Рингльър пристъпва напред, почти заплашително, докато застава почти лице в лице с него.

— Първо трябва да бъде уведомено семейството — семейството, разбирате ли? Не мога да дам тази информация на пресата.

Шумът на мощните мотори е оглушителен.

— Но аз не съм пресата — викам аз. — И трябва да знам, ако това е Ави. Имам право да знам.

Министърът на отбраната Ярив ни обръща гръб и машинално произнася:

— Ще има брифинг в хангар номер три веднага след като излязат.

В главата ми звучат думите на Мириам:

„Това е Израел. Тук няма тайни.“

Освен в този случай.

— Кажете ѝ — застъпва се Рингльър. — Ако е истина, кажете ѝ го.

Ехуд беше казал достатъчно. Внезапно изразът му става заплашителен, дори гласът му се променя.

— Нима очаквате да повярвам на думите на един убиец, когато той ми изпраща послание, че един от хората ми е мъртъв? Мога ли да съобщя това на пресата, преди да имам официално потвърждение?

Действително животът е много странен, както беше отбелязал преди няколко часа Ехуд. Всеки иска неговият близък да се отърве, дори ако това означава смъртта на друг човек.

Не ми остава нищо повече, не мога дори да се възползвам от утехата, която предлага това голямо семейство Израел. Мъката ми е безкрайна и отхвърля всякакво съчувствие, въпреки спомена, че именно тук съм обичала по-силно, отколкото навсякъде другаде по света. Никой не може да ми отнеме това. Очите на Рингльър проблясват от гняв, ръката му все още е върху моята, докосването му ми действа успокояващо. На Дик май не му е добре, лицето му е тебеширенобяло, сякаш е съсипан от непосилното напрежение и потиска желанието си, като смаже нечия физиономия. Внезапно усещам оня ужасен покой, който те обзема, когато живееш сред страдания. Чувствам се така, сякаш вече съм се причислила към онези, които чакат нещо или някого през целия си живот. И историята с Джо се повтаря, само че сега съм претръпнала.

Вратата на самолета се отваря, но минават секунди, преди двама войници да тръгнат заедно надолу по стълбичката; единият се подпира на рамото на другия, докато радостните целувки и прегръдки на семействата им ги разделят. Тогава се появява третият войник и се разплаква, когато към него се спуска някаква девойка и се хвърля в обятията му. Този път няма жертви. Шестима бяха обещани и толкова пристигнаха.

Внезапно израелските журналисти се спускат напред, следвани от обърканите представители на чуждестранните медии, които не

разбират защо е това ново оживление пред вратите на самолета.

Ави крачи бавно, широкоплещест, все така красив, въпреки че е блед от месеците, прекарани в затвора. На последното стъпало се обръща надясно и вдига ръка, за да поздрави началник-щаб, който го притегля към себе си и го потупва по гърба. Ръкува се с Ярив, последният се смее от искрена радост и изненада, че го вижда отново. И тогава моят генерал се оглежда, сякаш е забравил за възгласите и овациите на посрещачите.

Щастието е само на три крачки от мен и изпитвам странното усещане, че тялото ми е олекнало, а смехът и плачът ми се смесват. Той ме докосва, сякаш за да се убеди, че съм реална. Тогава се разплаквам, дъхът ми се смесва с неговия и вече съм забравила за това, което е било преди, и дори болката, че не е бил близо до мен в продължение на толкова много месеци.

Смътно дочувам радостни възгласи, бляскат светкавици на фотоапарати, а после ни поднасят микрофони. Той ме притиска към себе си, усмихва се широко и отговаря на въпросите, с които го обсипват. Аз не съм способна да говоря.

— Как се чувства човек, когато се завърне у дома, в Израел, генерал Херцог? — вика някакъв репортер.

— Страхотно — отговаря Ави.

— Как беше там? — пита друг.

Ави повдига рамене, уморена усмивка пробягва по лицето му.

— Интересно — отвърща той и ме притиска още по-силно към себе си.

— Кой ви плени?

Поредният „блестящ“ въпрос. И аз ли задавам толкова тъпи въпроси?

— Групата на Абу Ибрахим „Революционен съвет“ — отговаря Ави.

— Защо и вие бяхте освободен при тази размяна, когато бяха обещали да пуснат само шестима израелци?

— Не сме го обсъждали с Ибрахим.

През тълпата преминава лек смях.

— Сирийците предявили ли са някакви специални изисквания за вашето освобождаване? — настоява друг журналист.

— Не мога да коментирам този въпрос — казва Ави. — Сирийците не се консултираха с мен при воденето на преговорите.

— Как се отнасяха с вас?

Ави се надвесва над мен, устните му са върху моите.

— Обичам те — шепне той.

В очите ни отново проблясват светкавици.

— Как се отнасяха с вас, генерале? — повтаря репортерът.

— Лекарите бяха много добри, тези, които ме плениха, не бяха толкова приятни, но все пак съм във форма.

И той ме целува отново.

— Коремът ти е много пораснал. Аз ли направих това?

Все още не мога да говоря.

— Какво се случи и как бяхте пленен?

Всичко това ми се струват само празни приказки.

— Не си спомням друго, освен че карах и внезапно избухна експлозия, след което се събудих в болница, където почти не се говореше иврит.

Всички се изсмиват.

— Толкова ми липсваше. Благодарение на теб останах жив — казва тихо Ави.

— Струва ли си да се преживее всичко това заради войната в Ливан?

— Не съм аз този, който ще го реши — отговаря спокойно Ави.

Тогава някой умник от тълпата се провиква:

— Маги ли ще вземе специалното интервю?

Ави ме поглежда и се усмихва, преди да отговори:

— Тя вече получи нещо специално.

Лицето ми пламва, тъй като всички започват да подвикват, да подсвиркват и да ръкопляскат отново.

Дик Свенсон застава точно срещу нас с микрофон в ръка, а миникамерата на Крис снима всеки сантиметър от тялото и главата ми.

— Маги — казва с усмивка Дик, — това е много силен момент от личния ти живот и милионите хора, които те обичат, искат да знаят как се чувстваш сега, когато Ави отново е при теб у дома.

След всичките тези години май най-последно ще имам привилегията да застана от другата страна на микрофона, и то точно в момент, когато временно съм загубила способността си да говоря.

— Какво чувстваш, Маги? — повтаря въпроса си Дик, като се приближава още повече.

Внезапно настава пълна тишина, тъй като всички очакват отговора ми. Поглеждам към Ави Херцог и се чувствам сигурна само в едно.

— Чувствам — отговарям съвсем тихо аз — липса на болка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.